

thriller & mystery

ALEX BERENSON

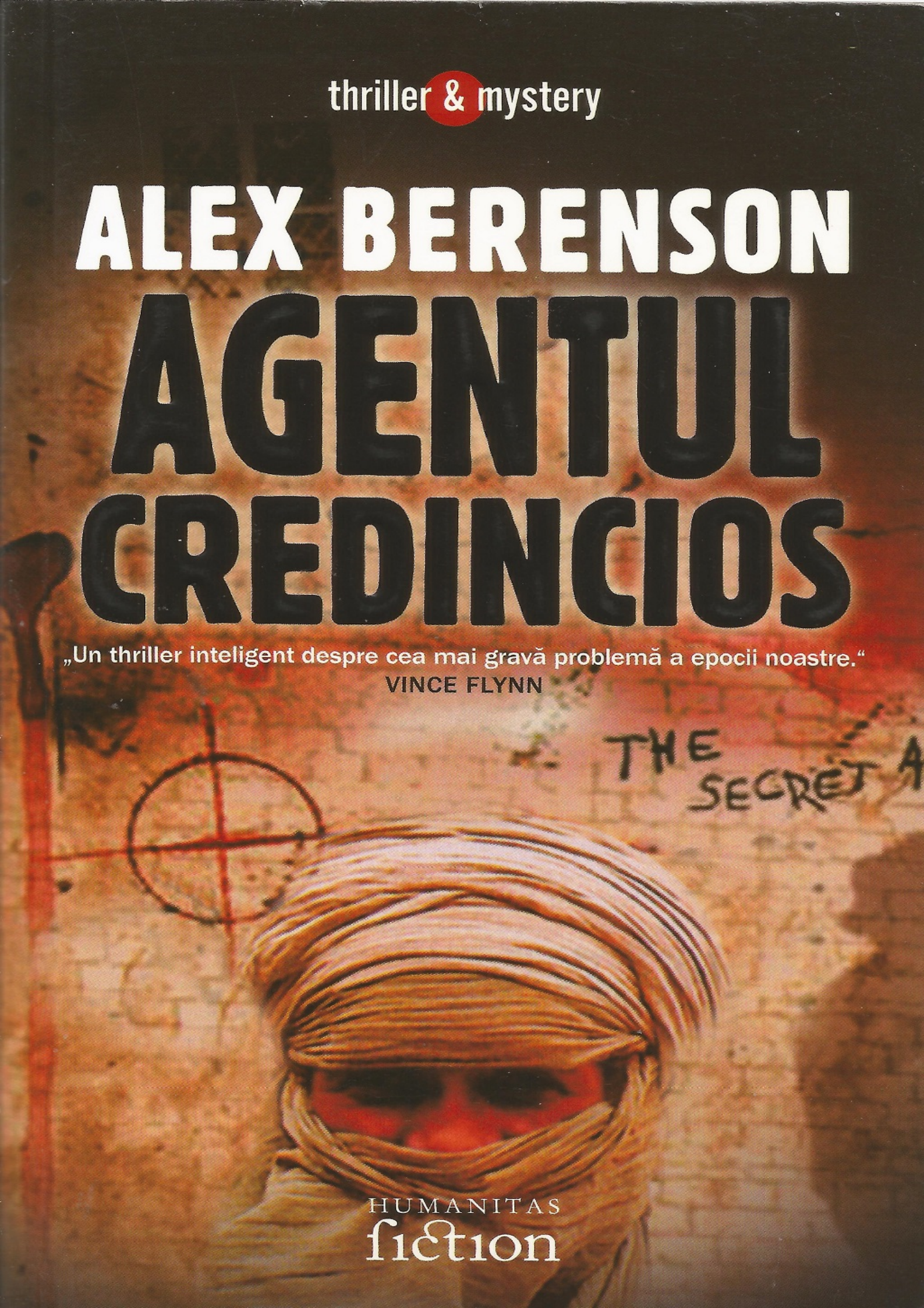
AGENTUL

CREDINCIOS

„Un thriller inteligent despre cea mai gravă problemă a epocii noastre.“

VINCE FLYNN

HUMANITAS
fiction

ALEX BERENSON

**AGENTUL
CREDINCIOS**

www.virtual-project.eu

**Traducere din engleză și note
NINA IORDACHE**

**Coperta
IONUȚ BROȘTIANU**

**ALEX BERENSON
THE FAITHFUL SPY**

Copyright © 2006 by Alex Berenson

This translation published by arrangement with
Random House, an imprint of Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc.

EDITURA HUMANITAS

2007

Agentul credincios este o operă de ficțiune. Orice asemănare a personajelor fictive din carte cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

La numai 26 de ani, americanul ALEX BERENSON (n. 1973) se putea lăuda că obținuse două diplome la Yale (în istorie și economie), înființase un ziar regional, făcuse furori la revista online Thestreet.com și semnase numeroase articole în paginile de afaceri ale prestigiosului The New York Times. În 2003, când s-a întors acasă după o campanie de trei luni în Irak, s-a hotărât să iasă din sfera gazetăriei și să scrie un thriller. Așa s-a născut Agentul credincios (The Faithful Spy, 2006), un roman care prezintă un scenariu de o veridicitate șocantă și aduce în scenă un erou extraordinar – as lonely as a human can be, așa cum îl caracterizează însuși autorul.

Batalionului 1 din
Regimentul 5 Cavalerie și
tuturor bărbaților și femeilor
din armata Statelor Unite ale
Americii care slujesc cu onoare
într-o lume complicată, și în
amintirea lui Fakher Haider
care a murit pentru adevăr.

Dumnezeu țină cu cei care au
cea mai bună artilerie.

Napoleon

PROLOG

2001, Toamna

Câmpia Shamali, la nord de Kabul, Afganistan

John Wells își întoarse capul spre cer, căutând în zadar avioanele F-15 care se roteau în noapte. Avioanele americane erau greu de zărit chiar și ziua, iar după ce soarele dispărea în spatele munților deveneau pur și simplu invizibile. Lui Wells nu-i rămânea decât să spera că nici ele nu-l reperaseră, fiindcă bombele ghidate prin laser de pe aripile lor îl puteau nimici pe el și pe oamenii lui într-o clipă.

Wells se gândi că din carlingă războiul arăta ca un joc video. Omuleți cenușii alergau tăcuți pe ecranul computerului, înaintând în salturi de un centimetru, până când bombele loveau pământul cu fulgere albe. Realitatea de pe teren era mai urâtă, oase și sânge în loc de pixeli. Minte lui Wells pluti spre o dimineață de duminică, cu mulți ani în urmă, când tatăl lui, Herbert, cel mai bun chirurg din Montana de vest, intrase în bucătărie după o noapte petrecută în sala de operație și începuse să se spele pe mâini aproape cu îndârjire. „Ce s-a întâmplat, tată?” îl întrebase Wells în dimineața aceea. „A fost greu?” Avea zece ani și era destul de mare ca să știe că nu trebuia să-i pună asemenea întrebări tatălui său, dar curiozitatea nu-i dădea pace. Herbert închisese robinetul și-și ștersese mâinile. Își turnase o ceașcă de cafea și ochii lui albaștri și obosiți îl ținuseră pe Wells. Wells tocmai voia să-și ceară scuze pentru că întrecuse limita, dar tatăl lui începuse să vorbească și răspunsul nu fusese cel la care se aștepta:

— Totul depinde de care parte a armiei te afli, spusese Herbert. Sorbise din cafea, de parcă își îndemna fiul să continue. Wells nu înțelesese atunci, dar acum știa: nimeni nu rostise cuvinte mai adevărate. Tatăl lui murise cu cinci ani în

urmă și se întrebă ce ar fi gândit despre el, despre bărbatul în toată firea care era acum. Herbert trecuse în lumea celor drepti cu puțin înainte ca Wells să pornească pe drumul acesta și, dacă avea o părere despre asta, o păstrase pe vecie pentru el.

— Ai mâini de chirurg, John, îi spusese odată Herbert, aproape cu teamă, când Wells era la facultate. Wells nu-i răspunsese și tatăl lui tăcuse și el. Îi spunea mereu că trebuie să-și croiască singur drumul în viață și că lumea nu e făcută pentru cei slabi. Wells învățase lecția. Devenise asasin, nu doctor, se străduia să facă răni pe care niciun chirurg nu le mai putea vindeca. Îi plăcea să creadă că Herbert ar fi înțeles până la urmă că e nevoie și de oameni ca el. Cel puțin așa spera.

Ahmed, locotenentul său, păși peste vatra focului și se opri lângă el.

— E frig, spuse Ahmed încet în arabă.

— *Nam. Da.*

Vântul bătea mai tare pe zi ce trecea, o briză înghețată care cobora din nord ca o promisiune a lunilor amarnice ce urmau să vină. În noaptea asta, rafale puternice spulberau cenușa focului pe care-l încropiseră Wells și ai lui, amăgindu-se că-i încălzește cât de cât. Wells își strânse pătura pe umeri și se apropie de oamenii care se înghesuiau unii în alții în jurul focului slab. I-ar fi plăcut să vadă flăcări mai vii, dar nu puteau risca să atragă atenția avioanelor.

— Va fi o iarnă lungă.

— Mi-e teamă că ai dreptate, spuse Wells.

— Sau poate că va fi scurtă. Pe fața lui Ahmed trecu un zâmbet întunecat. Poate că până la primăvară vom fi în Paradis.

— Poate că șeicul ne trimite pe toți într-o vacanță, spuse Wells, gustând din plăcerea rară a unei glume. Sau în *hajj* – pelerinajul la Mecca pe care trebuie să-l facă fiecare musulman adevărat, măcar o dată în viață.

La auzul cuvântului *hajj*, disprețul se stinse pe buzele lui Ahmed.

— *Inshallah*, Jalal, spuse el cu adânc respect. Dacă vrea Domnul.

— *Inshallah*, spuse și Wells.

Luptătorii talibani și Al Qaeda îl numeau Jalal. Își luase acest nume cu ani în urmă, după ce devenise primul occidental care trecuse prin taberele de instructaj Al Qaeda de lângă Kandahar. Doar o mână de oameni îi știau numele adevărat. Alți câțiva îl numeau Ameriki, Americanul, dar nu erau mulți cei care i-ar fi spus așa în față. Recruții tineri habar n-aveau că e american.

Și cum ar fi putut să știe? se întrebă Wells. După ce luptase pentru jihad ani de zile în Afganistan și Cecenia, vorbea araba și paștu la perfecție. Purta o barbă mare și avea palmele pline de bătăături. Călărea aproape la fel de bine ca băștinașii – niciun străin nu poate călări exact ca un afgan – și juca *buzkashi*, un gen de polo primitiv pe care-l îndrăgeau, cu tot atâta îndârjire ca ei. Se ruga împreună cu ei. Le dovedise de zeci de ori că era unul de-ai lor, că era alături de ei.

De fapt, spera că așa stau lucrurile. Nu putea ști ce credeau cu adevărat despre el bin Laden și ceilalți conducători. Și nu era sigur că va ști vreodată. Mai ales acum, când țara lui era în război cu țările lor. Nu putea să-și dovedească fidelitatea decât dacă își dădea viața pentru ei și nu acesta era scopul lui.

Wells se înfioră din nou, de data asta nu din cauza vântului. Destul cu presupunerile. Se uită la cei șase oameni ai săi care vorbeau liniștiți în noapte, cu pistoalele-mitralieră atârinate pe umeri. Trei dintre ei erau afgani și ceilalți trei erau arabi. Constrângerile războiului îi apropiaseră pe talibani de membrii Al Qaeda mai mult ca oricând. De obicei erau vorbăreți și gălăgioși, povestitori înnăscuți. Dar când era în misiune Wells nu prea vorbea și ei îi respectau tăcerea. Erau destul de

prietenosi, căliți în luptă și-i executau ordinele repede și fără să crâcnească. Visul oricărui comandant. În noaptea asta urma să li întâmple ceva groaznic, dar trebuia să se întâmple.

Spre sud, un fulger sfâșie noaptea. Apoi încă unul și încă unul.

— Iar au început, spuse Ahmed.

Americanii bombardau Kabulul, capitala afgană aflată la cincizeci de kilometri spre sud. Până acum nu se atinseseră de Câmpia Shamali, un podiș de la nord de Kabul unde talibanii se înfruntau cu Alianța Nordului – armata rebelă afgană care în urma atacurilor de la 11 Septembrie devenise cel mai apropiat aliat al Americii.

*

Wells și oamenii lui își așezaseră tabăra într-un sătuc fără nume, câteva biete colibe ridicate pe o costișă care domina câmpia. Erau apărați de munți la nord și la vest și veniseră aici călare, nu în camionetele Toyota care erau preferatele talibanilor. De acolo puteau supraveghea ușor câmpia care se întindea la picioarele lor fără să le fie teamă că vor fi observați. Wells mai avea un motiv să aleagă locul acesta, un motiv pe care nu-l dezvăluise oamenilor lui.

Cu puțin noroc, în satul vecin, aflat mai la nord, putea găsi o unitate a Forțelor Speciale americane.

— În noaptea asta va fi mai greu, spuse Ahmed, în timp ce exploziile se succedau rapid.

— *Nam.* Da.

Mult mai greu. După o lună de repetiții, Statele Unite lansaseră atacul împotriva Kabulului. Un semn rău pentru talibani, care nu-și reveniseră după străpungerea liniilor de apărare din nord. Orașe considerate de necucerit căzuseră după numai câteva zile de bombardament.

Numai că în seara asta talibanii pregătiseră Alianței o surpriză. Wells privi spre sud, acolo unde un drum desfundat ieșea din Kabul și tăia câmpia. Acolo se aflau talibanii: șiruri lungi de

faruri care înaintau spre nord. Douăsprezece mașini în convoi strâns, un spațiu liber, apoi alte douăsprezece. Camionete Toyota pe care erau montate mitraliere de calibru 50, cu echipaje de câte șase talibani. Camioane de cinci tone care transportau câte douăzeci de soldați. Luna se ridicase pe cer și farurile treceau întruna. O duzină, altă duzină. Talibanii se regrupau pentru a ataca pozițiile Alianței Nordului.

Vehiculele își stingeau farurile când se apropiau de linia frontului. Wells scoase din sac binoclul de noapte — singurul lux pe care și-l permitea, capturat în Cecenia de la un maior rus ghinionist — și cercetă valea. Se adunaseră deja sute de mașini. În total cam 3 000 de luptători afgani și arabi. Veniseră aici să apere Kabulul de necredincioșii care le dădeau voie femeilor să-și arate fața în public. Dacă talibanii reușeau să străpungă frontul Alianței Nordului, puteau să înainteze rapid spre nord, dincolo de câmpie, și să recâștige teritoriul pierdut. Misiunea unității lui Wells era să vadă dacă Alianța și americanii aflaseră despre atac. Până acum nu dăduseră vreun semn că știau.

Wells îi dădu binoclul lui Ahmed.

— Deci e adevărat?

— *Nam*. Atacăm la noapte.

— Putem învinge?

Întrebarea lui Ahmed îl luă pe Wells pe nepregătite. Cu doar o lună în urmă ar fi fost de neimaginat.

— Desigur, spuse. *Inshallah*.

De fapt, Wells chiar admira îndrăzneala planului. Talibanii intenționau să lupte cu dușmanul, nu să aștepte moartea în peșterile lor. Dar planul avea o hibă inevitabilă: soldații talibani comasați erau o țintă atrăgătoare pentru avioanele americane. Pentru a reuși, trupele talibane trebuiau să străpungă rapid pozițiile Alianței. Apoi talibanii și soldații Alianței urmau să se amestece strâns în lupte corp la corp. Americanii nu puteau bombarda

forțele inamice fără să le nimicească și pe cele aliaste.

Trupele talibane de pe câmpie începură să se disperseze în grupuri de mărimea unei companii de-a lungul liniei frontului, pregătindu-se pentru incursiunea sângeroasă în „țara nimănui” care separa cele două forțe.

Nu aveau nicio șansă.

Bombele începură să cadă aproape imediat după ce ultimul camion ajunsese la linia frontului. Exploziile sfâșiau noaptea, jerbe albe și roșii ca niște artificii inversate care scăldau în lumină câmpia de la picioarele lui Wells. Plesnete ascuțite și bufnete prelungi și grave ajungeau până la el la intervale neregulate, câte trei sau patru în succesiune rapidă, urmate de pauze mai lungi. Violența lor zguduia colibele lângă care se adăposteau. Un glob de foc uriaș aprinse noaptea și unda de șoc doborî tavanul gros din chirpici al unei căsuțe.

— Probabil că era un camion cu muniție, spuse Wells, pe jumătate pentru el, pe jumătate pentru Ahmed.

*

Barajul de artilerie părea să țină de ore întregi, dar când luă sfârșit în cele din urmă și Wells se uită la ceas, văzu că nu trecuseră decât patruzeci de minute. Cercetă iar câmpia cu binoclul. Flăcările dansau pe caroseriile camionetelor și ale transportoarelor de trupe. Sute de trupuri zăceau împrăștiaste pe pământul pietros. Americanii se așteptau la atac și talibanii căzuseră în plasă. Asta însemna că în apropiere se ascundea o unitate a Forțelor Speciale care dirijase bombardamentul. Exact așa cum spera.

Oamenii lui amuțiseră, tulburați de spectacolul la care asistaseră. Sub ei, talibanii încercau să se regrupeze, dar Alianța Nordului deschisese foc de mortiere și arme automate. Urma cu siguranță o nouă rundă de bombardamente. Talibanii nu aveau

nicio șansă, iar asta nu-l mira deloc pe Wells. Puse binoclul în sac.

— Să mergem, spuse el.

— Înapoi? întrebă Ahmed.

— Nu. Wells arată spre nord, dincolo de creasta șerpuitoare. Acolo sunt americanii și de acolo ghidează bombele. Trebuie să-i oprim.

Ahmed părea surprins, dar nu spuse nimic. Wells nu greșise niciodată până atunci, iar un comandant putea să facă ce voia.

Puseră șeile pe cai și porniră prin întuneric spre nord. Spre deosebire de munții din nordul Afganistanului cu peisajele lor spectaculoase, lanțul Shamali era tocit și neregulat, niște biete dealuri joase din stânci amestecate cu pământ. Mergeau la pas, unul după altul, conduși de Hamid, cel mai bun călăreț al lor. În spate bombele continuau să cadă. Câteva perechi de faruri se îndreptau deja spre sud, spre Kabul. Atacul talibanilor se terminase înainte să fi început.

— Mai încet, spuse Wells în timp ce se apropiau de coama dealului din nordul fostei lor tabere. Era sigur că unitatea americană se instalase pe o poziție similară cu cea pe care o alesese și el mai devreme. Trecură peste deal și se opriră. În fața lor terenul cobora, apoi se înălța din nou. Wells își scoase binoclul din sac. Erau acolo, vreo șase oameni. Stăteau în picioare lângă niște colibe din pământ, privind în jos la liniile frontului taliban. Puteau fi săteni, treziți de zgomotul bombardamentelor... dar nu erau. Erau americani. O dovedea prezența camionetei ascunse pe jumătate după o colibă.

Camioneta însemna că tipii din Forțele Speciale aveau o SAW^[1] – o mitralieră ușoară, sau poate chiar una de calibru 50, mult mai puternică decât armele oamenilor lui. Dar Wells și afganii aveau de partea lor avantajul atacului surpriză: americanii erau absorbiți de spectacolul de jos.

Wells își conduse oamenii mai departe, avertizându-i să păstreze liniștea. Acum erau nerăbdători, însuflețiți de șansa de a-i ataca pe americani. Și Wells, deși îl îngrozea acest gând.

U.S.S. Starker, Oceanul Atlantic

Zborul decursese fără probleme, dar Jennifer Exley simți că stomacul i se ridică în gât după ce elicopterul ateriză și puse piciorul pe puntea cenușie a navei Starker, în largul coastei de la Norfolk, Virginia. Nava se afla în ape internaționale, așa că prețioasa ei încărcătură nu intra sub jurisdicția legilor americane.

Starker, o veche navă de asalt amfibiu, fusese transformată în închisoare militară – o închisoare plutitoare. În acest moment avea un singur prizonier, pe Tim Keifer, alias Mohamed Faisal, un american de 22 de ani care fusese capturat în urmă cu două săptămâni lângă Mazar-al-Sharif în nordul Afganistanului, unde lupta de partea talibanilor. Lupta de partea talibanilor împotriva Statelor Unite. Exley nu reușise nici acum să asimileze acest adevăr.

În vreme ce capturarea lui John Walker Lindh, celălalt taliban american, fusese mediatizată în toată lumea, detenția lui Keifer era secretă. Președintele Bush semnase un ordin care-l desemna pe Keifer drept „combatant inamic” și-i suspendase toate drepturile, inclusiv dreptul de a fi judecat de un tribunal american. Acum Keifer plutea pe mare într-un purgatoriu din oțel, într-un loc unde legile americane nu aveau nicio putere. Exley încă nu se hotărâse dacă era sau nu de acord cu această decizie, dar poate că în asemenea momente nu trebuia să-i pese de fleacuri cum ar fi Declarația Drepturilor Omului. Nava se clătină sub picioarele ei și Exley alunecă pe puntea udă, țipând fără să vrea. Ghidul ei, un aspirant tânăr, întinse mâna și o sprijini.

— Vă simțiți bine, doamnă Exley?

— Da, mulțumesc.

O conduse sub punte, pe un coridor luminat ca ziua.

— E la spital, spuse ofițerul. Încercăm să avem grijă de el, dar Mohamed s-a abonat la accidente. Se tot lovește cu capul de uși, căca... își aminti că vorbește cu o doamnă și se abținu, iar ea observă asta. Face tot felul de chestii din astea.

Ce previzibil, se gândi Exley. Totul era să nu-l omoare.

— Presupun că echipajul ar prefera să-l arunce peste bord...

— Am trage bucuroși la sorți pentru o distracție ca asta, spuse el cu entuziasm. Am ajuns.

Exley le arată celor doi pușcași marini postați la ușa camerei lui Keifer legitimația CIA și permisul special de la Marină. Soldații le controlară atent, apoi o salutară. Aspirantul scoase din buzunar o cheie grea și o băgă în broasca solidă. Ușa se lovi cu zgomot de perete și ea intră în cabina fără hublouri.

— Puteți să stați cât vreți, doamnă, spuse aspirantul, închizând ușa după el. Mohamed nu pleacă nicăieri.

Keifer era întins pe un pat îngust de spital, cu mâinile și picioarele prinse în cătușe de rama de metal și cu o perfuzie înfiptă într-un braț. Era bărbierit de mântuială și tuns perie. Avea o vânătaie galbenă în jurul ochiului stâng. Era slăbuț și scund, arăta mai degrabă ca un student la filozofie sau la altă facultate tot atât de nefolositoare. Nu avea cum să fugă de-acolo, dar, pentru orice eventualitate, într-un colț era o cameră video orientată spre pat și alți doi pușcași marini păzeau ușa pe dinăuntru. Oricare dintre ei putea să-l arunce pe Keifer în Atlantic cu o singură mână. O clipă, lui Exley i se făcu milă de el. Apoi îi trecu.

*

În condiții normale Exley nu ar fi trebuit să vorbească cu Keifer. Ea era agent de legătură, nu

anchetator. Și era CIA, iar DIA – Agenția de Informații a Departamentului Apărării, adică băieții lui Rumsfeld – îl tocaseră bine pe Keifer săptămâni la rând. Totuși, după ce citiseră transcrierea interogatoriilor, Exley și Ellis Shafer, șeful ei, împreună cu coordonatorul Secțiunii pentru Orientul Apropiat, ajunseseră la concluzia că ea trebuie să vorbească personal cu Keifer.

Exley se hotărâse să interpreteze rolul mamei. Avea vârsta potrivită, iar Kiefer nu mai văzuse de mult o femeie. Se apropie de pat și-i puse mâna pe umăr. Kiefer deschise ochii. Erau tulburi, de la sedative. Se ghemui în pat, dar se mai relaxă puțin când văzu că Exley zâmbea.

— Tim, numele meu este Jen Exley.

Kiefer clipi, dar nu spuse nimic.

— Te simți bine?

— Tu ce crezi?

Incredibil! Puștiul ăsta idiot, care nu avea nici 65 de kilograme, făcea încă pe nebunul. Din fericire, pentotalul de sodiu și morfina care-i curgeau în vene îl mai înmuiaseră. Cei de la Amnesty International ar fi protestat, dar nu luau ei deciziile. Exley încercă să-i arate compasiune, nu disprețul pe care-l simțea.

— Pot să mă așez?

Kiefer ridică din umeri și cătușele se frecară de marginea patului. Exley luă un scaun și se așează.

— Ești avocată?

— Nu, dar cred că pot să-ți fac rost de un avocat.

Era doar o minciună nevinovată.

— Vreau un avocat, spuse Keifer, toropit. Închise ochii și își mișcă ușor capul. Mi-au spus că n-am dreptul la avocat. Îmi cunosc drepturile. Vreau un avocat.

Ar trebui să ceri asta cuiva mult mai mare în grad decât mine, se gândi Exley.

— Pot să te ajut, dar trebuie să mă ajuți și tu.

Keifer dădu din cap, enervat:

— Ce vrei?

— Spune-mi despre celălalt american de-acolo. Nu John Lindh Walker. Celălalt, imul mai în vârstă.

— Ți-am mai spus.

Îi atinse fața și îi întoarse capul spre ea ca să se uite în ochii ei albaștri – i se spunea mereu că erau superbi, chiar dacă îi apăruseră primele riduri.

— Uită-te la mine, Tim. I-ai zis asta altcuiva, nu mie.

Văzu în privirea lui că spiritul de luptă începe să-l părăsească. El sau sedativele din sângele lui hotărâseră că nu merita să se încăpățâneze.

— Îi ziceau Jalal. Unii spuneau că de fapt îl cheamă John.

— John?

— Poate că-l confundau cu John Walker Lindh. Nici nu sunt sigur că era american. N-am vorbit niciodată cu el.

— Niciodată?

— Nu, spuse Keifer și închise ochii. Exley așteptă. Locul ăla era mare. Venea, pleca...

— Era liber să vină și să plece când voia?

— Așa mi s-a părut.

— Cum arăta?

— Un tip înalt, bine legat. Purta barbă, ca noi toți.

— Semne particulare?

— Dacă le avea, nu le-am remarcat. Era genul de tabără în care nu e bine să tragi cu ochiul.

Se aplecă spre el și-i zâmbi. Îi mirosea gura. Probabil că nu-l spălau prea des pe dinți.

— Îți mai aduci aminte și altceva?

Keifer părea că se gândește:

— Pot să beau niște apă?

Exley îi aruncă o privire unuia din soldații de la ușă. Omul ridică din umeri. Pe chiuveta de metal dintr-un colț al cabinei erau câteva pahare de plastic. Umplu unul și i-l dădu lui Keifer, înclinându-l delicat spre buzele lui.

— Mulțumesc, spuse Keifer, închizând ochii. Americanul, Jalal... băieții ziceau că e un soldat adevărat. A fost și în Cecenia. Cel puțin așa ziceau. Deschise ochii și se uită la ea: Ce mai vrei să știi?

Ce voia de fapt să știe nu era treaba ei să întrebe. Ce făceai acolo? Cât ai citit din Coran? Chiar urăști America sau a fost doar o aventură? Apropo, când or să ne mai atace prietenii tăi? Unde? Cum?

Și dacă tot rumega întrebări pe care nu le putea pune, întrebări fără răspuns, mai era și asta: El cu cine ține? Jalal, adică. John Wells. Singurul agent CIA care s-a infiltrat vreodată în Al Qaeda. Un bărbat despre a cărui existență știau cel mult zece ofițeri ai Agenției. O valoare națională. Un unicat.

Doar că unicatul nu se mai obosise să comunice cu agentul lui de legătură – cu alte cuvinte, cu ea – de aproape doi ani de zile. Și asta însemna că ajutorul lui fusese nul în prevenirea atacurilor de la 11 Septembrie. De ce, John? Ești viu și nu ești prizonier. Puștiul tocmai mi-a confirmat măcar atât. N-ai știut? Te-ai transformat într-un localnic? De când te cunosc, ai fost un pic nebun, altfel nu te-ai fi dus în munții ăia. Poate că ai îngenuncheat de prea multe ori pe covorașele de rugăciune umăr la umăr cu băieții cei răi. Poate că acum ești unul de-al lor.

— Altceva? zise Exley.

— Nu-mi vine nimic în minte.

Exley puse jos paharul de plastic și se ridică să plece. Privirea lui Keifer o întâlni pe-ai ei și acum chiar că era doar un puști îngrozit. Abia începe să înțeleagă în ce belea a intrat, se gândi ea. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu e problema mea.

— Și cu avocatul cum rămâne? Mi-ai promis...

— Mă ocup imediat de asta, spuse ea, ieșind. Mult noroc, Tim.

*

Wells și oamenii lui se aflau acum la un kilometru și jumătate depărtare de americani.

Descălecaseră cu câteva minute mai devreme. Totuși, Wells nu-și făcea iluzii că s-ar putea apropia mai mult fără să fie văzuți. Creasta era golașă, aproape lipsită de vegetație, și Forțele Speciale aveau echipament de vedere pe timp de noapte mult mai performant decât binoclul lui.

Își conduse oamenii într-o șa îngustă, în spatele unei creste stâncoase care-i ferea de privirile americanilor. Imediat ce ieșeau de acolo în spațiul deschis aflat între ei și inamic, nu se mai puteau ascunde. Era exact ce dorea Wells.

Își împărți oamenii în două grupuri. Ahmed urma să-i conducă pe trei dintre ei spre nord pentru atacul direct asupra poziției, în timp ce Wells, Hamid și Abdullah – cel mai îndârjit luptător al unității – vor urca spre nord-vest, trecând peste creastă, apoi se vor năpusti în jos.

— Trebuie să ne mișcăm rapid, spuse Wells, înainte ca ei să cheme avioanele. Fără ele sunt slabi.

Oamenii se strânsesă în jurul lui, nerăbdători, cu mâinile încleștate pe arme. Acum urma partea importantă:

— În calitate mea de comandant, declar această misiune un martiriu, rosti Wells cuvintele magice.

Urmau să lupte până la moarte. Fără să se retragă. Fără să se predea.

— Ați înțeles? Se uită la fiecare în parte: priviri neclintite. Luptăm pentru gloria lui Allah și a lui Mohamed. Dușmanul e în mâinile noastre. Cu voia lui Allah cel slăvit, îl vom distruge. *Allahu akbar*.

— *Allahu akbar*, spuseră oamenii încet. Dumnezeu e mare.

Le era teamă, dar erau și nerăbdători, iar Wells simțea asta. Nu exista glorie mai mare decât să ucizi un american sau să mori încercând.

Ahmed își armă pistolul-mitralieră și își conduse oamenii afară din șa. Wells îi urmă, urcând pieziș creasta muntelui. Două-trei minute mai târziu, după ce ajunseseră la câteva sute de metri

depărtare de americani, se ascunse după o stâncă, făcându-le semn lui Ahmed și lui Abdullah să se ascundă și ei.

— Așteptați, le spuse. Întâi atacă Ahmed.

Acum totul avea să se petreacă foarte repede. Văzu prin binoclu cum oamenii din Forțele Speciale se pregăteau să se apere, montând mitraliera de 50 și răspândindu-se în spatele colibelor și stâncilor mai mari. Nu alergau. Se mișcau rapid și precis și fiecare pas dovedea cât de bine fuseseră antrenați.

Când Ahmed și oamenii lui mai aveau de parcurs doar o sută de metri, americanii deschiseră un foc încrucișat copleșitor. Împușcăturile răsunau peste dealuri. Ahmed a supraviețuit primei rafale, dar ceilalți trei au căzut imediat, cu trupurile sfărțecate de gloanțe, și au murit înainte să atingă pământul.

— *Allahu akbar*, strigă Ahmed, nepăsător în fața morții.

Alergă spre poziția americană, trăgând din mers cu AK-ul. După nici zece secunde era mort, exact cum se aștepta Wells.

Wells verifică dacă Ahmed și oamenii lui mai mișcau. Se ridică în genunchi, dar nu prea mult, având grijă să stea la adăpostul stâncilor. Rămase așa câteva clipe. Îi știa pe Hamid și pe Abdullah de ani de zile, mâncaseră din aceeași pâine și înjuraseră împreună gerul din munți.

— Nu vă ridicați, le spuse.

Își scoase Makarovul pe care-l purta în tocul de la șold. Unu, doi. Un glonț în capul lui Hamid, altul în capul lui Abdullah. Repede și simplu. S-au zbatut, au horcăit puțin și au înțepenit. Wells închise ochii, îmi pare rău, murmură el printre buzele strânse. Dar nu se putea altfel. Se lipi de stâncă și ascultă. Tăcere, dar știa că americanii auziseră împușcăturile și se uitau spre el. Trebuia să se miște acum. Sau niciodată.

— Sunt american, strigă el. Sunt american, nu trageți! Sunt de-al vostru.

Urmă o rafală și gloanțele şuierară pe deasupra capului său.

— Sunt american, urlă Wells din nou. Nu trageți!

— Dacă ești american, ridică-te în picioare! se auzi un glas. La vedere. Cu mâinile pe cap.

Wells făcu exact ce i se spusese, sperând că nu-l vor curăța din teamă, din mânie sau pur și simplu pentru că puteau s-o facă. Auzi pașii mai multor oameni care urcau pe versant, venind spre el. Două lumini îl orbiră.

— Fă un pas înainte și întinde-te cu fața în jos. Brațele depărtate.

Wells își lipi obrazul de țărâna aspră și sărută pământul. Planul funcționase. Realizase contactul.

Soldații se adunaseră în spatele lui Wells.

— Ce dracu', spuse unul, descoperindu-i pe Hamid și pe Abdullah. O lumină puternică mătură terenul în jurul lui Wells și țeava unei arme i se înfipse în ceafă.

— Stai nemișcat, domnule american, rosti glasul, acum mai aproape. Cine dracu' ești? Și ce li s-a întâmplat prietenilor tăi de-acolo?

— Sunt de la Agenție, spuse el. Mă numesc John Wells.

Țeava armei zvâcni înapoi. Se auzi un fluierat scurt.

— Domnule maior, strigă soldatul de deasupra lui. Urmă o conversație în șoaptă, apoi auzi altă voce:

— Cum ai spus că te cheamă?

— John Wells.

Țeava i se lipi iar de ceafă.

— Ce EPI ai, domnule Wells?

Dovadă de identitate în caz de urgență.^[2] Un cod scurt și unic pentru fiecare agent operativ, care-i permite să dovedească cine este în asemenea situații. În mod normal, nu este divulgat nimănui

din afara CIA, dar Wells își spuse că putea face o excepție, pentru că soldații fuseseră bine instruiți și știau că în spatele liniilor talibane operau agenți americani. Dar și din cauza armei înfipite în ceafă.

— EPI-ul meu este Red Sox, domnule maior.

Mai trecură câteva secunde. Auzi cum omul de lângă el răsfoia niște hârtii.

— La naiba, spuse același glas, acum ceva mai prietenos. Avea un ușor accent din Sud. Ai dreptate. Numele meu este Glen Holmes. Poți să te ridici.

Wells se ridică și Holmes, un tip scund și musculos, tuns foarte scurt și cu un cioc blond-roșcat, îi strânse mâna.

— Mi-ar face plăcere să-ți ofer o bere, agent Wells, dar am lăsat băutura în Tadjikistan.

— Spune-mi John, spuse Wells, știind că Holmes nu va face asta.

Wells vedea că nu aveau încredere în el. Îi luaseră pistolul, carabina și pumnalul de la carâmb pentru a le păstra „la loc sigur”. Dar păreau să fi acceptat explicațiile lui despre modul în care își trimisese oamenii într-o ambuscadă doar ca să poată lua legătura cu ei. Oricum, nu-l legaseră fedeleș și nici nu-i puseseră un sac pe cap pentru a-l face mai cooperant.

Le-a spus ce voia să le spună, ce știa despre taberele Al Qaeda, despre instruirea recruților, despre experimentele cu arme chimice:

— Chimie din manualul de clasa a zecea. Amestecați substanța A cu substanța B și vedeți ce se întâmplă. Au omorât câțiva câini.

— Dar arme bio sau nucleare?

— Nu aveam nici măcar curent electric tot timpul, domnule maior. Noi... Ei...

În clipa când încurcă pronumele, Wells deveni confuz. Era american, acum și pentru totdeauna, și știa exact cui îi era credincios. Dar după ce petrecuse ani de zile în taberele lor, începuse să-i placă de unii dintre ei. De Ahmed, pe care Holmes

tocmai îl omorâse cu ajutorul lui. Clătină din cap. Avea destul timp să se gândească la asta.

Holmes nu-l slăbise din ochi, dar nu spusese nimic.

— Le-ar plăcea la nebunie să pună mâna pe arme biologice și nucleare, dar nu știu cum.

— Nu ți se pare ciudat să vorbești englezește atâta timp? zise Holmes deodată.

— Nu tocmai. Ba da, mi se pare.

— Vrei să iei o pauză?

— Nu, e OK, doar că...

Wells ezită. Nu voia să pară ridicol.

— Spune-mi.

— Aveți ceva Gatorade? Mi-e dor să beau una.

— Fitz, avem Gatorade?

I-au dizolvat un pachetel de Gatorade cu aromă de portocale într-o sticlă de apă și Wells a băut de parcă era un conchistador care descoperise fântâna tinereții veșnice. Le-a spus apoi tot ce știa despre cercul apropiaților lui bin Laden, adică mult mai puțin decât și-ar fi dorit, despre cum era finanțată Al Qaeda și unde presupunea el că s-ar ascunde bin Laden. Băieții de la Forțele Speciale înregistrau tot. A turnat cât putea de repede informații pe care le adunase ani de zile, numărând orele după mișcarea lunii pe cer. Talibanii nu erau nici pe departe organizați ireproșabil, dar voia să se întoarcă înainte de răsăritul soarelui. Cu cât era confuzia mai mare la întoarcere, cu atât erau mai puține șanse să-l întrebe ce s-a întâmplat cu oamenii lui. În noaptea asta muriseră sute de talibani și de arabi. Cui i-ar fi păsat de șase în plus?

Cerul începuse să se lumineze și Wells își dădu seama că trebuie să plece.

— Asta-i tot, spuse el în cele din urmă. E tot ce știu. Îmi pare rău. Aș fi vrut să vă pot spune mai multe, dar trebuie să mă întorc.

— Să te întorci? Holmes se holbă la el. Nu vrei o exfil?

O exfiltrare. Adică nu vrei să te întorci acasă? Lui Wells nici măcar nu-i trecuse prin minte că ar putea s-o facă. Poate din cauză că i se părea o idee la fel de realistă ca o excursie pe Lună. Nu vrei o friptură în sânge, o lojă la Fenway, nu vrei să admiri oceanul? Nu vrei să te uiți la picioarele unei femei? Nu vrei să conduci cu o sută pe oră prin Montana, grăbindu-te spre casă? Nu vrei să îngenunchezi la mormântul tatălui tău și să-i ceri iertare că n-ai putut veni la înmormântare? Nu vrei să-i vezi pe Heather, pe Evan și pe maică-ta?

Răspunsul la toate aceste întrebări era „Da”. Undeva acolo era viața lui, viața lui adevărată. Brusc, durerea pierderii îl lovi atât de năprasnic, încât închise ochii și își lăsă capul în mâini.

— Wells? spuse Holmes.

Apoi Wells își aminti de bucuria care se răspândise în tabere cu viteza fulgerului în ziua de 11 Septembrie, de cântece și de discursurile înflăcărate, de rugăciunile de mulțumire către Allah. Știuse că se pregătea ceva, ceva important, dar nu cunoștea detaliile. Ar fi trebuit să încerce să afle mai multe, dar își imaginase că Al Qaeda luase în colimator vreo ambasadă sau vreun puț petrolier din Arabia Saudită și nu voia să trezească bănuieli punând prea multe întrebări. Dar nu-și închipuise nicio clipă că aleseseră World Trade Center. Un adevărat simbol, un dezastru. Imaginația lui dăduse greș și nu era singurul. Muriseră mii de oameni.

În ziua aceea, Wells jurase că așa ceva nu se va mai întâmpla atâta timp cât era încă viu. Nimic altceva nu avea importanță. De fapt, acum doar câteva lucruri i se păreau importante. O să-l recunoască pe Evan? Nu mai văzuse de ani de zile o fotografie a fiului său. Viața lui adevărată, așa cum era ea odată, luase sfârșit. Ce făcuse în seara asta era o dovadă în plus. Îi omorâse cu sânge rece pe oamenii care-i ascultau ordinele. Cum să-l

recunoască propria lui familie când nici el însuși nu mai era capabil să se recunoască?

— Nu mă exfiltrez, zise el. Ai cumva un pix și hârtie, domnule maior?

Holmes îi întinse un carnețel și un pix. Wells scrisse repede: „Urmărire UBL” (inițialele Agenției pentru Osama, pe care îl numeau Usama). „Zero informații înainte de 11.09. Scuze. Cu prietenie, John.”

Își mușcă buza și adăugă un rând: „P.S. Spuneți-le lui Heather, lui Evan și mamei că mi-e dor de ei.”

Rupse foaia din carnet, o împături, scrisse „Exley” pe o parte și i-o întinse lui Holmes:

— Te rog să faci în așa fel încât să-i parvină lui Jennifer Exley la CIA. E ofițerul care se ocupă de mine.

— În ordine, domnule.

— Aș prefera să nu o citești.

— S-a făcut.

Holmes scoase un plic din buzunar, puse hârtia în el și îl lipi.

— Domnule maior, pot să te mai întreb ceva? Cum a fost?

— Ce anume?

— Acum două luni, pe 11 Septembrie.

— 11 Septembrie? Holmes dădu din cap, de parcă derula în minte filmul acelei zile. A fost ca și când o țară întreagă ar fi primit un pumn în stomac. Oamenii se uitau la televizor și vedeau cum se prăbușesc turnurile gemene, în reluare, la nesfârșit. Vedeau cum se aruncă oamenii în gol... al doilea avion... A fost inimaginabil. Cum să spun, pur și simplu nu-mi venea să cred. Dacă ar fi apărut Tom Brokaw^[3] și ne-ar fi spus „Hei, America, am făcut mișto de voi, ha, ha, ha”, atunci aș fi zis „Asta e”. Ar fi avut mai mult sens decât ce s-a întâmplat în realitate. Pricepi?

— Oamenii ăștia sunt în stare de orice.

Wells știa că nu era o părere genială, dar se simțise brusc obosit până în măduva oaselor.

— Mama a murit acum doi ani, spuse Holmes. De cancer. A fost îngrozitor, cea mai cumplită zi din viața mea. Unsprezece septembrie e pe locul doi. Și a fost la fel pentru noi toți. Unii băieți din Delta⁴⁴ au plecat imediat la New York și au început să-i scoată pe oameni de sub dărâmături. Eu nu m-am mișcat. Știam că vor avea nevoie de noi la bază.

Se uită la Wells:

— Te simți bine? Poate n-ar strica să te vadă doctorul nostru.

— Sunt epuizat, asta-i tot, spuse Wells. Trebuie să plec. Se ridică și privi în vale, spre câmpie: Frontul n-o să mai țină mult.

— Nu, domnule. Oamenii tăi nu vor mai rezista nicio săptămână.

— Oamenii mei...

Wells simți din nou o amețeală ciudată.

— Scuze.

— Nu, ai dreptate.

— Uite ce-i, spuse Holmes, sună-mă când te întorci acasă. Telefonul e pe numele soției: Debbie Turner, Silver City, Carolina de Nord. Mergem la pescuit. E un loc minunat.

— Aproape la fel de frumos ca Montana.

— Când te întorci, John?

— S-ar putea să mai dureze, spuse Wells.

Se ridică în picioare. Holmes îi dădu armele înapoi. Wells își legă pumnalul la picior, își puse pistolul la centură și își aruncă pușca pe umăr. Holmes îi întinse mâna și Wells i-o strânse cu ambele mâini.

— Domnule maior, încă ceva.

— Da?

— Trebuie să mă împuști.

Holmes se dădu un pas înapoi, deodată neliniștit.

— În braț, altfel nu pare OK. Nu pot să mă întorc teafăr și nevătămat când toți oamenii mei au murit.

— Nici nu mă gândesc, spuse Holmes.

— Domnule maior, dacă nu vrei, va trebui s-o fac eu însumi.

— Isuse.

— O rană în mușchi, dintr-o parte în alta. Nu în os.

Holmes ezită, apoi încuviință:

— OK. Întoarce-te și mergi.

— Să merg?

— Agent Wells, sunt Delta. Pot nimeri puța unui oposum de la o sută de pași, spuse Holmes cu accentul lui trăgănat de Carolina. În care braț?

— Preferabil stângul, zise Wells.

Se întoarse și începu să meargă încet, cu brațul stâng depărtat de corp. După câteva secunde veni și glonțul, arzându-i pielea și bicepsul stâng de parcă i-ar fi înfipt ceva în braț un ac înroșit în foc.

— Cosumaq, spuse Wells – o înjurătură urâtă în arabă. Sângele țâșni. La dracu’.

Se așeză și se uită la Holmes, care rămăsese cu pistolul în mână. Pentru orice eventualitate.

— Frumoasă lovitură, domnule maior.

Era adevărat. Rana era curată și precisă.

— Mai vrei una?

Wells râse, la început încet, apoi din ce în ce mai tare, până când i se tăie răsuflarea, în timp ce sângele i se scurgea încet pe braț. Holmes se îndoia probabil de sănătatea lui mintală, dar Wells nu reușise să se stăpânească. Talibanii nu făceau asemenea glume.

— Una e suficientă, mulțumesc.

— Vrei un bandaj?

— Mai bine mi-l fac singur.

Wells rupse o fâșie de pânză și o legă strâns în jurul brațului, improvizând un garou. Șuvoiul de sânge se transformă într-un firicel. Când râsul i se

stinse, durerea reveni, o arsură intensă în partea de sus a brațului și în umăr. Dar trecuse și prin momente mai grele. Va supraviețui. Se ridică și o clipă simți că se clatină. Închise ochii până când amețea dispăru.

— Silver City, strigă Holmes în urma lui. Să nu uiți.

Wells se întoarse și porni încet spre sud prin noaptea afgană.

Langley, Virginia

Biroul lui Exley era modelul standard pentru analiștii de nivel mediu. Fără ferestre, o bibliotecă de lemn plină de tratate de istorie a Orientului Mijlociu și Afganistanului, două computere – unul pentru intranet clasificat, celălalt conectat la internet – și un seif camuflat stângaci în spatele unei reproduceri de serie reprezentând un peisaj din Anglia rurală. Avea câteva fotografii de familie și felicitări primite de la copii de ziua ei, dar CIA nu-și încuraja ofițerii să-și afișeze viața personală. Concluzia implicită: azi aici, mâine oriunde.

Biletul lui Wells ajunsese la ea după patru zile. Bănuia că Forțele Speciale aveau lucruri mai importante de făcut. Între timp, Kabulul căzuse în mâinile Alianței Nordului. Bătălia de la Shamali dovedise că talibanii – la fel ca sârbii și ca alții – nu puteau rezista în fața aviației americane. Exley stătea acum la biroul ei, citind nota criptică și raportul încă și mai îngrijorător care sosise odată cu ea. „Wells i-a cerut maiorului Holmes să-l împuște în braț ca să pară că s-a angajat în luptă cu forțele americane...”

Exley își masă ușor rădăcina nasului și închise ochii, dar când îi deschise totul era la fel ca înainte. David și Jess vor adormi înainte să ajungă ea acasă și Randy va sta în fața televizorului și se va preface că nu e supărat. Nu începuse încă să se plângă, dar în mod sigur se întreba cât va mai fi obligat să suporte programul ei prelungit și weekendurile la birou. Salvarea lumii te poate costa căsnicia.

— Nu se întoarce.

Se uită la Shafer, șeful ei, care stătea în cadrul ușii, privind și el copia notei lui Wells. Obişnuia să vină în biroul ei pe neașteptate. Era una dintre

trăsăturile lui neplăcute. Alta era aspectul lui cam neîngrijit.

— John Wells. Poate îți amintești de el... Nu se întoarce. S-a dus din nou la ei sau poate s-a ținut de-a binelea. Dar fac pariu pe o ceașcă de cafea proaspătă că nu vom mai auzi vești de la el. Păcat.

— Eu n-aș fi atât de sigură.

— De ce?

— PS-ul. Spuneți-le lui Heather, lui Evan și mamei că mi-e dor de ei.

Shafer ridică din umeri:

— Testamentul și ultima lui dorință.

— Atunci ar fi spus că-i iubește. A scris că îi e dor de ei. Vrea să-i vadă. Poate că o să moară acolo, dar nu caută moartea.

Shafer se lovi cu palma peste frunte, semn că se va mai gândi la asta.

— Hm. Se întoarce, ieși din birou și strigă de pe coridor: E aproape zece. Du-te acasă și odihnește-te!

— Și tu bagă-ți cămașa în pantaloni, murmură ea.

Deschise seiful, aruncă raportul înăuntru și-l închise. Cât despre John Wells, vor trebui să mai aștepte. Tot nu aveau ceva mai bun de făcut. Da, vor trebui să mai aștepte.

PARTEA ÎNTÂI

ÎNTOARCEREA REGELUI ⁽⁵⁾

1

Azi

Frontiera de nord-vest, la granița dintre Afganistan și Pakistan

Șeicul Gul se uită încruntat la oamenii adunați în fața lui:

— În zilele noastre fiecare musulman trebuie să se pregătească pentru jihad, spuse el, înălțându-și glasul. Când mongolii au cucerit Bagdadul, ce folos că locuitorii orașului erau musulmani pioși? Nu i-a ajutat cu nimic. Au pierit de sabia necredincioșilor.

Șeicul își ridică brațele deasupra capului, iar fața i se schimonosi de mânie.

— Acum Islamul este iar asediat. Este atacat în ținuturile celor două moschei și în țara celor două fluvii – Arabia Saudită și Irak. Este atacat aici, în Pakistan, unde conducătorul e în slujba americanilor și evreilor. Suntem atacați pretutindeni.

Șeicul Gul era scund, purta barbă și trupul lui îndesat se ascundea sub o robă cafenie și moale. Glasul lui părea să aparțină unui om mult mai înalt. În interiorul moscheii, o clădire simplă, din cărămidă, cu pereți albi pe care vopseaua începuse să se coșcovească, se auzi un murmur de încuviințare și credincioșii strânseseră rândurile. Camarazi de arme. Dar aprobarea lor îl înfurie și mai tare pe șeic:

— Voi spuneți „Da, da”, dar ce faceți după ce vă terminați rugăciunile? Vă sacrificați? Nu, vă duceți acasă și nu faceți nimic. Musulmanii de azi iubesc lumea asta și urăsc moartea. Am trădat jihadul, urlă el. Se opri să privească mulțimea și își șterse fruntea. Așa că Allah ne-a înrobit. Doar prin

sacrificiu vom reînvia gloria Islamului. Abia atunci Allah ne va zâmbi din nou.

Doar că niciunul dintre noi nu va mai apuca ziua aceea, își spuse Wells. În cei câțiva ani de când asculta predicile lui Gul, observase că șeicul era din ce în ce mai furios. Motivele mâniei lui erau ușor de înțeles: 11 Septembrie trecuse, și revenirea glorioasă a Islamului rămăsese tot o țintă îndepărtată. Evreii continuau să stăpânească Israelul. Americanii instalaseră un guvern šiit în Irak, o țară care fusese condusă dintotdeauna de sunniți. Sigur, šiții sunt tot musulmani, dar ei și sunniții erau la cuțite încă de la începuturile Islamului. Pentru Osama și pentru camarazii lui sunniți fundamentalști – care se numeau uneori wahabbiți – šiții nu erau mult mai buni decât evreii.

Al Qaeda, „baza” revoluției, nu-și mai revenise după pierderea propriei sale baze din Afganistan, se gândea Wells. După ce regimul taliban căzuse, trupele Al Qaeda fugiseră spre est și se refugiaseră la Frontiera de nord-vest, granița muntoasă dintre Pakistan și Afganistan. Wells scăpase ca prin urechile acului de o bombă americană la Tora Bora, ultima mare bătălie a războiului afgan. Îi plăcea să creadă că bomba fusese ghidată de maiorul Holmes, care o deviase în ultimul moment și cruțase coliba în care se aflau Wells și oamenii lui.

Dar Statele Unite nu închiseseră capcana de la Tora Bora, din motive pe care Wells nu le pricepuse niciodată. Mii de luptători ai jihadului scăpaseră. În 2002 ajunseseră în munții de la Frontiera de nord-vest, North West Frontier, cum o numiseră britanicii, pentru că reprezenta frontiera Indiei coloniale. NWF era o zonă unde nu domnea legea, condusă de paștu – musulmani zeloși care sprijineau fracțiunea Al Qaeda a jihadului – și era practic inaccesibilă trupelor pakistaneze și

americane. Până și Forțele Speciale acționau acolo doar perioade foarte scurte de timp.

Astfel supraviețuise Al Qaeda, dar nu o ducea prea grozav. Osama și locotenenții lui alergau dintr-o ascunzătoare în alta, difuzând din când în când casete video pentru a menține trează atenția credincioșilor. La fiecare câteva luni, grupul lansa un atac. Provocaseră explozii într-o gară din Madrid, la hoteluri din Egipt și în metroul londonez, atacaseră instalații petroliere din Arabia Saudită. În Irak se luptau cu ocupantul american. Dar nimic nu mai zguduise lumea ca 11 Septembrie.

Între timp, Wells și camarazii lui din jihad trăiau de azi pe mâine. Teoretic, sponsorii din Al Qaeda le aranjaseră cazarea la țărani paștu. În realitate, erau o povară pentru familiile cumplit de sărace. Trebuiau să-și câștige existența ca toți ceilalți. Wells și alți șase arabi locuiau într-un sătuc de lângă Akora Khatak și supraviețuiau cu pâine uscată și resturi de miel. Wells nici nu voia să știe ce greutate are. Era șocat de fiecare dată când avea prilejul să se privească într-o oglindă. Gaura de glonț din brațul stâng se transformase într-un nod de țesut cicatrizat care-l chinuia într-un mod imprevizibil.

Iernile erau îngrozitor de grele, chiar și pentru Wells, care crescuse în munții Bitterroot de la granița dintre Montana și Idaho. Gerul pătrundea până-n măduva oaselor. Încerca să-și imagineze cât de tare sufereau saudiții. Mulți dintre ei își dăduseră viața ca martiri în munții ăștia, dar nu muriseră nici de glonț, nici din cauza bombelor. Muriseră de pneumonie, de rău de înălțime și de o boală care semăna izbitor cu scorbutul. Muriseră strigându-și mamele și câțiva dintre ei muriseră blestemându-l pe Osama și afurisind locurile groaznice unde-i purtase. Wells mânca fructe proaspete ori de câte ori avea prilejul, adică nu

prea des, și continua să se minuneze de rezistența localnicilor.

Ca să rămână în toate mințile, practica arta soldăției cât putea mai des. Șeful local îi dăduse voie să amenajeze un poligon de tir pe o fâșie de teren plat, la câțiva kilometri de sat. La fiecare două-trei săptămâni, Wells și cei șase oameni ai săi se duceau călare până acolo și trăgeau toate cartușele de care se puteau lipsi. Nu se amăgea că face altceva decât să-și omoare timpul. Asta făceau cu toții. Dacă America versus Al-Qaeda ar fi fost un meci de fotbal din campionatul liceelor, arbitrii ar fi invocat regula clemenței și l-ar fi oprit de mult.

Gul păși printre credincioși. Se uită la oamenii din jurul său și luă iar cuvântul, vorbind încet și apăsător:

— S-a dus vremea vorbelor, frați musulmani, spuse el. Cu voia lui Allah, vom vedea noi fapte de vitejie mai repede decât credeți. Fie ca Allah să-i binecuvânteze pe toți dreptcredincioșii. Amin.

Oamenii se apropiară să-l îmbrățișeze pe șeic. Așteptându-și rândul, Wells se întrebă dacă Gul chiar știa ceva sau doar încerca să îmbărbăteze adunarea, își pipăi cu limba o măsea din spate care se clătina și un junghi de durere îi săgetă maxilarul. La Frontiera de nord-vest asistența stomatologică era exact așa cum te așteptai să fie. În cel mult o lună va trebui să se ducă din nou la clinica medicală din Akora pentru un „control”. Sau mai bine ar face rost de un clește și s-ar trata singur.

În ultima vreme, Wells începuse să viseze că pleacă de-acolo. Putea să facă autostopul până la Peshawar, apoi să ia autobuzul până la Islamabad și să bată la poarta ambasadei americane. Sau, mai bine zis, să bată în blocurile de beton care împiedicau mașinile-capcană să se apropie de zidurile antibombă. În câteva minute ar fi fost înăuntru. Peste câteva zile ar fi ajuns acasă.

Nimeni nu i-ar fi spus că a dat greș. Nu în față, cel puțin. L-ar fi asigurat că făcuse tot ce era posibil, tot ce era omeneste posibil. Dar în adâncul inimii ar fi știut că nu e așa. Și nu s-ar fi iertat niciodată.

Aici nu era ca la meciurile de fotbal. În cazul lor, regula clemenței nu putea fi aplicată. Bărbații care stăteau alături de el în moschee și-ar fi dat viețile fericiți pentru a rămâne în amintire drept martiri. Se împotmoliseră în munții ăștia, dar țelul lor rămânea neschimbat: să-i pedepsească pe cruciați pentru aroganța lor. Să ia din nou în stăpânire Ierusalimul. Să ucidă americani. Setea de distrugere a organizației Al Qaeda era temperată doar de resursele practice limitate de care dispunea. Acum era slăbită, dar situația se putea schimba oricând. Dacă ar fi reușit să-l elimine pe președintele Pakistanului, la conducerea țării s-ar fi instalat imediat un musulman adevărat, un wahhabi. Iar Al Qaeda ar fi avut la dispoziție o jucărie nucleară. O bombă islamică. Și, mai devreme sau mai târziu, ar fi făcut o groapă adâncă în New York, Londra sau Washington.

Oricum, viața de aici oferea și compensații. Wells învățase Coranul mai repede decât s-ar fi crezut în stare. Acum știa cum trăiseră călugării din Evul Mediu și cum copiaseră ei Biblia, scriind de mână fiecare cuvânt. Aflase că o singură carte poate fi în același timp călăuză morală și spirituală și sursă de relaxare.

După atâția ani în Afganistan și Pakistan, Wells descoperise că propria lui credință în Islam, care fusese la început doar o acoperire, devenise reală. Islamul îl impresiona într-un fel în care creștinismul nu reușise niciodată. Wells fusese întotdeauna sceptic în privința religiei. Când citea Coranul noaptea, de unul singur, era la fel de sceptic în privința făgăduinței Paradisului ca atunci când citea poveștile apostolilor despre învierea lui Cristos din morți. În schimb îi plăceau preceptele din Coran care arată că oamenii trebuie să se aibă

ca frații și să dea tot ce pot celor nevoiași. *Umma*, frăția, era cât se poate de adevărată. Ar fi putut să intre în oricare căsuță din sat și ar fi primit imediat o ceașcă de ceai cald și chiar de-ale gurii de la o familie care abia avea cu ce să-și hrănească copiii. Iar în Islam nimeni nu avea nevoie de ajutorul unui preot ca să atingă divinul. Oricine studia cu îndârjire și era umil putea să primească iluminarea.

Dar forța cea mai mare a Islamului era și cea mai mare slăbiciune a lui, constatase Wells. Flexibilitatea transformase această religie într-un receptacul pentru mânia celor care nu mai suportau să fie conduși de America și de Occident. Islamul devenise marxismul secolului al XXI-lea, iar sub aripa lui se adunaseră mișcări de eliberare națională de toate culorile. Cu diferența că preoții marxiști nu le promiseseră discipolilor lumea de dincolo în schimbul sacrificiului suprem în lumea asta. Wahabiții ca bin Laden împloteau dușmănia lor față de Statele Unite cu o viziune a Islamului îngrozitor de urâtă. Doreau să readucă religia la stadiul din secolul al VII-lea și s-o mute înapoi în deșert. Nu reușeau să participe la competiția din lumea modernă, așadar pretindeau pur și simplu că lumea modernă nu există. Sau voiau s-o distrugă. Furia lor era ecoul furiei sutelor de milioane de musulmani săraci și disperați, dar Wells considera că pervertiseră religia pe care susțineau că o reprezintă. Islamul nu era incompatibil cu progresul. De fapt, națiunile islamice fuseseră cândva printre cele mai avansate națiuni ale lumii. Cu opt sute de ani în urmă, când creștinii ardeau vrăjitoare pe rug, musulmanii abbasizi construiseră în Bagdad o universitate în care adunaseră 80 000 de cărți. Apoi veniseră mongolii și, odată cu ei, declinul.

Bineînțeles, Wells își păstra părerile pentru el. Petrecea zilnic ore întregi studiind Coranul cu șeicul Gul și cu clericii de la *madrassa*, școala din sat. Superiorii lui din Al Qaeda remarcaseră asta.

Acesta era celălalt motiv pentru care Wells rămăsese la Frontiera de nord-vest: credea că-i convinsese pe capii Al Qaeda că este loial. Ceilalți îl ascultau cu mai mare atenție, cel puțin așa i se părea lui.

Acum venise rândul lui să-l salute pe șeicul Gul. Wells își atinse inima în semn de afecțiune, așa cum cerea tradiția.

— *Allahu Akbar*, spuse el.

— *Allahu Akbar*, zise șeicul. Jalal, vii la mine diseară să studiem?

— Aș fi onorat, răspunse Wells.

— *Salaam alaikum*. Pace ție.

— *Alaikum salaam*.

*

Wells ieși din moschee pe strada prăfuită a satului. Tocmai clipea din ochi în lumina slabă a soarelui de primăvară, când se apropiară de el doi bărbați. Wells îi cunoștea din vedere, dar nu le știa numele. Trăiau în munți și făceau parte din cercul de pază exterior al lui Osama bin Laden.

— *Salaam alaikum*, Jalal, spuseră ei, atingându-și piepturile în semn de salut.

— *Alaikum salaam*.

— Mă cheamă Shihab, spuse cel mai scund.

— Bassim.

Era mai înalt, dar Wells îl întrecea cu un cap. Avea pantofi din piele și roba lui albă era curată. Poate că traiul din munți se ameliorase. Sau poate că Osama locuia acum într-un sat.

— *Allahu Akbar*, spuse Wells

— *Allahu Akbar*.

— Mujaddid îți cere să vii cu noi, spuse Bassim.

Mujaddid. Reformatorul, cel trimis de Allah să conducă renașterea Islamului. Bin Laden era mujaddid.

— Desigur.

În spatele lor era o Toyota Crown care văzuse și zile mai bune. Era singura mașină din sat pe care

Wells n-o știa, deci trebuia să fie a lor. Se îndreptă spre ea. Bassim îl opri.

— Îți cere să-ți iei lucrurile. Tot ce vrei să păstrezi.

Nu se aștepta la așa ceva, dar se mulțumi să dea din cap.

— Sunt gata imediat, spuse el.

O luară pe o potecă spre căsuța din cărămizi de pământ unde locuia împreună cu alți trei luptători ai jihadului.

Înăuntru era Naji, un tânăr iordanian care devenise cel mai bun prieten al lui Wells de când trăia în munți. Răsfoia o revistă ferfenițită pe coperta căreia trona Imran Khan, un pakistanez celebru, jucător de crichet transformat în politician. Într-un colț, pe o sobiță de fier, fierbea apă într-un ibric.

— Jalal, spuse Naji, ne-ai găsit sponsori? Luni de zile, Naji și Wells se distraseră imaginându-și cum ar fi să înființeze o echipă de crichet pentru Al Qaeda și chiar să obțină sponsorizări de la marile companii. Jihadiștii te-ar face praf și pulbere dacă ar afla.

Wells nu ar fi glumit așa cu nimeni altcineva, dar Naji era mult mai sofisticat decât ceilalți. Crescuse la Amman, capitala Iordaniei, un paradis în comparație cu satul în care trăiau acum. Vara trecută Wells îi salvase viața, îngrijindu-i rănila după ce polițiștii afgani îl împușcaseră la un punct de control de la frontieră. De atunci, începuseră să vorbească deschis despre greutățile vieții la Frontiera de nord-vest.

— Mă gândesc tot timpul numai la asta, răspunse Wells.

Hamra, pisica lui Wells, se frecă de piciorul lui și sări pe pat. Era o mătă fără stăpân pe care o găsisese cu doi ani în urmă, numai piele și os, roșcată – ceea ce explica și numele ei, pentru că *hamra* înseamnă „roșu” în arabă – și acrobată înăscută. De fapt ea îl alesese pe Wells. Într-o

dimineată de iarnă începuse să se țină după el prin sat, mieunând sfâșietor și refuzând să plece chiar și când țipase la ea ca s-o alunge. În cele din urmă nu mai suportase s-o vadă murind de foame încet și, în ciuda avertismentelor sătenilor, care îi spusese că o pisică se transformă repede în zece, o luase acasă.

— Salut, Hamra, spuse el, mângâind-o puțin în timp ce Bassim se plimba prin casă. Shahib se ținea după el, șoptindu-i ceva, dar Wells nu reuși să audă ce-i spunea.

— Bassim și Shahib, el e Naji, zise Wells.

— *Marhaba*, spuse Naji. Salut.

Shahib și Bassim se făcură că nu-l aud.

— Vă rog să luați cafea, îi invită Wells.

— Nu avem prea mult timp, spuse Bassim.

— Naji, zise Wells, poți să ne lași singuri un moment?

Naji se uită la Bassim și Shahib.

— Ești sigur?

— *Nam*.

Wells îl opri când era gata să iasă.

— Naji, zise el, mângâind ușor capul Hamrei, ai grijă de ea cât sunt plecat.

— Când o să te întorci, Jalal?

Wells se mulțumi să dea din cap.

— Hamdulillah, atunci, spuse Naji. Slăvit fie Domnul. Era o formulă de binecuvântare arabă tradițională.

— *Masalaama*. Rămas-bun.

— *Hamdulillah*.

S-au îmbrățișat repede și Naji a ieșit.

*

Bassim și Shihab îl priveau, în timp ce Wells scoase de sub pat o geantă de pânză. Aruncă în ea doar câteva haine jerpelite: roba lui de rezervă, o pereche de teniși uzați, un pulover de lână. Mai luă un aparat de radio pe care îl cumpăraseră din Akora Khatak în urmă cu un an, două baterii de schimb și cele 12 000 de rupii – cam 200 de dolari – pe care

le economisise. Nu avea mare lucru. Nu avea fotografii, televizor sau cărți, în afară de Coran și de câteva broșuri de filozofie islamică. Le puse cu grijă în geantă. Și armele, desigur. Se așeză pe podeaua din lut și trase AK-ul și Makarovul de sub pat.

— Pe astea poți să le lași aici, Jalal, spuse Bassim.

Wells nu-și mai amintea când dormise ultima oară fără arme. Mai degrabă ar fi renunțat la haine.

— Ești sigur?

— Nu ai nevoie de ele acolo unde mergem.

Wells hotărî că nu era cazul să-l contrazică. Nu avea de ales și oricum îi rămânea pumnalul.

— Dacă așa trebuie, zise el și împinse armele la loc sub pat.

— Și cuțitul, spuse Bassim. E mai sigur așa pentru toți.

Wells nu spuse nimic, doar își ridică poala robei și desfăcu legăturile pumnalului de la picior. Îl aruncă și pe el sub pat. Se uită în jur, încercând să vadă dacă uitase ceva. Nu avea computer, cameră video sau celular. Binoclul lui de noapte se spărsese în timpul bombardamentului de la Tora Bora.

Păstrase o bucată de șrapnel, un fragment care făcuse o gaură într-un perete de cărămidă chiar deasupra capului său, dar nu avea chef s-o ia cu el. La asta se redusese viața lui? Da. Wells își imagina că acesta era motivul pentru care nu se temea de viitor. Trase fermoarul genții.

— La revedere, Hamra, spuse, mângâind blana moale a pisicii. Dar ea își arcui spatele, sări de pe pat și ieși din colibă fără să privească înapoi. Halal intuiție felină, își zise Wells.

— Asta-i tot? întrebă Bassim.

— Porțelanurile fine le țin în cealaltă colibă.

Regretă imediat că-i scăpase gluma, pentru că Bassim se uită la el fără nicio reacție:

— Porțelanuri fine?

— Hai să mergem, zise Wells.

*

Ajunși la mașină, Shihab deschise portiera din față și-l invită pe Wells să intre.

— Shukran jazeelen, spuse Wells. Mulțumesc foarte mult.

Shihab nu-i răspunse, închise pur și simplu portiera și se așeză în spate. Bassim se urcă la volan și porniră la drum. Wells se întrebă dacă-l duceau iar la bin Laden, deși, dacă așa stăteau lucrurile, de data asta foloseau o tactică nouă.

Se întâlnise de două ori cu Osama și în timpul vizitelor foarte scurte nu avusese nicio ocazie bună să-și pună în practică jurământul, adică să-l ucidă pe liderul suprem. Prima vizită avusese loc chiar înainte ca Statele Unite să atace Irakul. Îl luaseră pe sus de lângă Akora Khatak, îl legaseră la ochi și-l purtaseră ore întregi pe drumuri pline de gropi. Apoi îl mutaseră într-o căruță și îl duseseră alte câteva ore pe poteci bolovănoase. Când au ajuns, l-au dezbrăcat și l-au lăsat în tricoul lui zdrențuit și în boxeri, apoi l-au percheziționat. I-au scos legătura de la ochi și l-au condus pe o potecă de munte care ducea la o peșteră.

Înăuntru, un generator electric asigura lumina și trei covorașe de rugăciune înviorau atmosfera. Pe o măsuță din lemn rudimentară era o farfurie pe jumătate plină cu friptură de miel și orez. Bin Laden stătea în dreptul mesei, flancat de șase gărzi înarmate cu AK-uri. Șeicul era tras la față și părea slăbit. Avea o barbă lungă, alb-cenușie. Wells ingenunchease și bin Laden îl întrebă dacă și el crede că Statele Unite nu vor ataca Irakul.

— Da, șeicule, i-a răspuns.

— Chiar dacă restul lumii nu e de acord?

Da. Necredincioșii sunt nerăbdători să înceapă războiul.

Și vor învinge?

— Ai văzut ce fac bombele lor. Vor intra în Bagdad înainte să înceapă vara.

— Deci ar fi o prostie să trimitem luptători acolo?

Wells își dăduse seama că nu trebuie să fie prea negativ:

— Nu neapărat, șeicule. Nu putem să-i împiedicăm să-l distrugă pe Saddam, dar mai târziu, când ajung la putere, vor fi mai vulnerabili. Atunci putem să-i lovim în fiecare zi, să-i slăbim treptat.

Rostind aceste cuvinte, Wells simțise o împunsătură de vinovăție și se întrebase câți soldați americani aveau să moară în războiul pe care chiar el îl sugerase. Dar bin Laden ar fi ajuns și singur la aceeași concluzie. Lupta de gherilă era singura cale de a înfrunta armata americană.

Bin Laden își netezise barba cu mâna, se uitase în depărtare, apoi își mijise ochii inteligenți și-l privise lung pe Wells. În cele din urmă zâmbise:

— Da, spusese el. Da. Mulțumesc, Jalal.

Și cu asta, șeicul îi făcuse semn să plece.

După doi ani, Wells fusese dus în altă peșteră, la altă întâlnire. Atunci Osama se interesase de Barajul Hoover:

— E un simbol măreț al Americii? întrebase el.

Wells îi răspunsese cu sinceritate că majoritatea americanilor nici măcar nu știau unde se află.

— Ești sigur, Jalal? insistase bin Laden. Părea dezamăgit.

Wells se uitase la gărzile care-l flancau pe șeic, regretând că nu avea o armă sau un pumnal cu lama înmuiată în otravă. Sau un cip în umăr care să ghideze până acolo bomba lansată dintr-un B-2.

— Da, mujaddid.

Bin Laden încuviințase.

— *Shukran*, mai spusese el, și gărzile îl escortaseră pe Wells afară.

N-a aflat niciodată dacă lui i se datora faptul că Barajul Hoover rămăsese în picioare.

*

Acum, în Toyota, Wells nu știa ce să mai creadă. Dacă ar fi vrut într-adevăr să-l elimine, l-ar fi dus în munți sau l-ar fi împușcat în somn. Poliția pakistaneză nu s-ar fi deranjat să declanșeze o anchetă serioasă. Poliția nici nu se aventura la Frontiera de nord-vest fără escorta armatei.

Dar nu se îndreptau spre munți. O luaseră spre Peshawar. Wells își spuse că asta îi sporea șansele de supraviețuire. Doar să nu-i lovească vreun autobuz. Drumurile pakistaneze erau un soi de ruletă rusească și Bassim șofa de parcă ținea neapărat să-și bea ceaiul în după-amiaza aceea în compania lui Allah. Capul lui Wells se smuci într-o parte când Bassim trecu brusc pe contrasens pentru a depăși un camion încărcat cu mobilă ieftină. O cisternă cu benzină care venea din față claxonă prelung. Bassim tăie fața camionului cu mobilă și se strecură înapoi pe banda corectă, evitând la milimetru râpa de pe marginea drumului.

— Mai ușor, Bassim, spuse Wells.

Șoferul se întoarce și se holbă la el, fără să-i pese că nu mai vedea șoseaua. Toyota accelerase din nou și se apropia rapid de un tractor care trăgea o remorcă plină cu butelii.

— Nu-ți place cum conduc? Vrei să conduci tu?

Isuse Cristoase, își zise Wells, un tic verbal de care probabil că n-avea să scape niciodată. Toată suflarea musulmană reacționa ca după o supradoză de testosteron, iar luptătorii jihadului mai mult decât toți.

— Sigur că nu, spuse Wells, păstrând cu grijă o expresie neutră. Dacă Bassim l-ar fi prins că zâmbește, i-ar fi aruncat pe toți într-un șanț numai pentru a le dovedi că e în stare s-o facă. Conduci grozav.

Un claxon furios l-a obligat pe Bassim să se uite iar în față. Erau pe punctul să lovească spatele remorcii cu butelii. Bassim frână brusc și Toyota derapă, apoi se opri scrâșnind din cauciucuri la marginea drumului.

— Vezi, spuse Bassim, conduc foarte bine. Am reflexe perfecte.

— *Nam*, spuse Wells.

— Tatăl meu a fost un șofer renumit. De la el am învățat să conduc.

— Taică-tu a murit într-un accident de mașină, spuse Sahib, care tăcuse până atunci.

Bassim îi aruncă o privire furibundă, în timp ce Wells își mușca buza ca să nu izbucnească în râs. În cele din urmă Bassim demară și se întoarseră pe șosea. Nimeni n-a mai scos un cuvânt tot restul drumului.

*

După două ore, Toyota intra în Peshawar, cel mai mare oraș de la Frontiera de nord-vest, o amestecătură pestriță de clădiri din beton și căsuțe din cărămidă dărăpănate care adăpostea un milion de suflete. Shihab strecură mașina printr-o mahala înțesată de șarete trase de catări care cărau gunoiul. Străduțele deveniră atât de aglomerate, încât la un moment dat nu mai reușiră să înainteze. Bassim opri motorul în fața unei prăvălii minuscule în vitrina căreia erau expuse cutii cu lapte condensat pline de praf. Shihab sări afară și deschise portiera lui Wells.

— Hai, spuse el, târându-l pe Wells pe stradă. Pe stradă plutea un miros greu de canalizare și noroi. Wells sărea peste grămezi de fructe putrezite și bălegar de catâr. Zeci de copii alergau printre ele, jucând fotbal cu cutii de conserve, ba chiar cu un obiect de formă incertă care fusese cândva o minge. Așa de mulți copii. În Pakistan îi vedeai oriunde te-ai fi dus. În Pakistan erau peste tot. Îi vedeai pe străzi, unde vindeau jucării și banane răskoapte, cu ochii lucind de foame. În mahalale făceau imediat cerc în jurul oricui stătea pe loc și întindeau mâinile, zâmbind și intonând la nesfârșit: „Rupii, rupii”. Cei mai norocoși ajungeau la madrassa, școlile islamice unde erau educați bine în privința Coranului și prost în toate celelalte

privește. Ce altă cale puteau să aleagă când se făceau mari decât aceea a jihadului?

Bassim împinse ușa de metal ruginită a unui bloc și-l trase pe Wells după el:

— Etajul trei.

Și el, și Shihab încercau cu disperare să intre cât mai repede, să nu mai stea pe stradă. Wells se întrebă dacă bin Laden ar fi riscat să se ascundă tocmai aici.

Casa scărilor era întunecată și mirosea a urină și a ceapă. Când ajunseră la etajul trei, Bassim îl împinse pe Wells spre capătul coridorului. Ciocăni de două ori la o ușă de metal, apoi așteptă și ciocăni iar de două ori.

— *Nam?* se auzi un glas dinăuntru.

Bassim nu spuse nimic și mai bătu de două ori. Ușa se deschise. Un bărbat cu turban pe cap le făcu semn să intre, gesticulând cu țeava AK-ului.

Încăperea era întunecoasă și posomorâtă, luminată zgârcit de o rază palidă care se strecura printr-o fereastră murdară plasată aproape de tavan, pe peretele din fund. Sub fereastră era prins în pioane un afiș cu chipul lui bin Laden.

— Stai jos, spuse santinela, arătându-i o bancă acoperită cu perne roșii jerpelite. Wells privi în jur cu atenție. În spatele unei draperii albastre începea un hol îngust care ducea probabil la celelalte camere. Într-un colț, pe un reșou, fierbea un ibric cu apă și pe dulăpiorul de alături erau o foarfecă, un aparat de ras și o oglindă în ramă de plastic albastră. Singura piesă de mobilier care se mai afla în cameră era un scaun de lemn așezat pe câteva foi de ziar despăturite.

Trecură așa vreo zece minute. Nimeni nu spunea nimic. Wells nu mai văzuse arabi care să tacă atât de mult timp. Se întrebă fără să vrea dacă aveau intenția să-l împuște chiar acolo. Ce-o fi, o fi. Făcuse tot ce-i stătea în putință. Cu toate acestea se uită în jur, căutând instinctiv o cale de evadare. Apa fiartă putea să-i fie de folos.

Auzi zgomot de pași pe coridor:

— Ridică-te în picioare, spuse paznicul repede, gesticulând cu arma.

Săriră cu toții în picioare. Draperia se dădu la o parte și intrară patru inși, conduși de un bărbat corpolent care purta ochelari cu rame pătrate din metal. Ayman Zawahiri. Wells înțelese abia acum de ce erau așa de nervoși însoțitorii lui. Zawahiri era adjunctul lui bin Laden, un om tot atât de important în Al Qaeda ca însuși șeful. Cunoștea toate detaliile despre operațiunile organizației și sursele ei de finanțare, știa unde se ascunde fiecare om. Bin Laden stabilea strategia de ansamblu și era purtătorul de cuvânt al organizației, dar fără Zawahiri Al Qaeda nu ar fi putut funcționa. Zawahiri îi îmbrățișă pe Shihab și pe Bassim și dădu din cap spre Wells:

— *Salaam alaikum*, Jalal.

— *Salaam alaikum*, *mujahid*.

— *Allahu Akbar*.

— *Allahu Akbar*.

— Avem multe de vorbit, dar mai întâi vreau să-ți cer o favoare. Zawahiri arată spre vasul cu apă fierbinte: Trebuie să te razi.

— Să mă rad?

Wells era mândru de barba lui deasă și încâlcită pe care nu o mai tunsese de când ajunsese la Frontiera de nord-vest. Orice membru Al Qaeda își dorea „o barbă lungă cât palma”, pe care o *fatwa* – un edict religios – o declarase lungimea minimă acceptabilă. A lui Wells era și mai lungă, în semn de devoțiune adâncă față de credință.

— Profetul nu ar fi de acord, spuse Wells.

— De data asta, ar fi.

În spatele lentilelor, ochii lui Zawahiri erau complet inexpresivi. Wells se hotărî să nu-l contrazică.

— Până la piele?

— *Nam*, spuse Zawahiri. Până la piele.

Până la urmă, în timp ce toți se uitau la el, Wells își tăie cu foarfecă barba lungă și castanie, lăsând meșele cârlionțate să cadă pe dulăpiorul de lângă mașina de gătit.

Se uită în oglindă. Acum obrajii îi erau acoperiți de o biată miriște țepoasă de culoarea piersicii. Deja nu se mai recunoștea. Cufundă aparatul de ras cu o singură lamă în vasul cu apă fierbinte și-l trecu peste pielea obrazului. Se rădea încet, cu mișcări scurte și precise, lovind aparatul de marginea vasului ca să scuture firele de păr. În cele din urmă termină. Se uită iar în oglindă.

— Foarte frumos, Jalal, spuse Zawahiri. Părea amuzat.

Wells își atinse obrajii acum netezi:

— Pare ciudat, spuse el.

Era mai mult decât ciudat. Fără barbă se simțea mai tânăr și mai slab. Vulnerabil.

— Stai jos puțin, spuse Zawahiri, arătându-i scaunul cu ziarele sub el. O să te tund.

Wells se așeză și numărul doi din Al Qaeda se puse pe treabă. Încercă să-și aducă aminte când îl tunsese ultima oară altcineva. În Afganistan și la Frontiera de nord-vest se tunde singur. La Washington probabil, înainte să plece spre taberele de instructaj din Afganistan.

În seara aceea rămăsese singur în apartamentul lui în loc să se întâlnească cu Exley după program, la un pahar. Doar un pahar de rămas-bun înainte să plece, îi spusese Wells, dar amândoi știau prea bine că mințea și încercaseră să râdă ca să-și ascundă nervozitatea. Da, așa era. Trebuie să fi fost în ultima seară. Se tunsese pentru ea. Apoi se răzgândise și nu se mai dusese la întâlnire. Îi fusese rușine, rușine de soția lui și de soțul lui Exley. Se dusese direct acasă, nu-i dăduse telefon și a doua zi plecase într-o călătorie care încă nu se sfârșise. Uitase de noaptea aceea sau o ascunsese într-un colțișor al memoriei, acolo unde arunca toate amintirile care nu-l ajutau să supraviețuiască

aici. Acum amintirile se revărsau. Exley. Oare mai era tunsă scurt? Mai purta rochia aceea lungă și albastră?

Lipsise prea mult timp.

*

Zawahiri îl bătu pe umăr. Wells se uită la smocurile de păr castaniu și cârlionțat împrăstiate pe ziare.

— Acum nu mai pari un arab. Foarte bine, spuse el.

Îi întinse lui Wells oglinda. Câteva imperfecțiuni, dar surprinzător de civilizat.

— Stai acolo, zise Zawahiri, arătându-i draperia albastră. Waleed, fă-i o poză lui Jalal.

Unul din oamenii care intraseră odată cu Zawahiri avea în mână un aparat portabil pentru fotografii de pașaport. Wells se întrebă dacă nu cumva aveau de gând să-i facă fotografia de adio și să i-o trimită lui Exley prin FedEx, împreună cu doisprezece trandafiri negri.

— Uită-te la lumină, spuse Waleed. Clic, clic, clic. Shukran.

Și plecă pe coridor.

— Așază-te aici, îi spuse Zawahiri lui Wells, bătând în banca de lângă el. Jalal, ce-ai face dacă șeicul ți-ar spune că a sosit timpul martiriului?

Wells se uită prin cameră, pregătindu-se. Se vedea doar un pistol, dar știa precis că toți erau înarmați. Poate că mai avea o șansă. Și totuși i se părea că ar face o greșală dacă ar încerca să fugă. Zawahiri adoptase o atitudine mai degrabă pedagogică, ca și cum era sincer interesat de răspunsul lui Wells. Doar nu-l aduseseră atâta drum numai ca să-l împuște. Puteau face asta mult mai ușor în munți, iar Zawahiri nu s-ar fi deranjat să asiste personal la execuție.

— Dacă Allah dorește martiriul meu, atunci făcă-se voia Lui, spuse Wells.

— Chiar dacă nu știi de ce?

— Nu putem cunoaște totdeauna căile Atotputernicului.

— Așa e, spuse Zawahiri. Foarte bine. Se ridică. Jalal, John, tu ești american.

— Am fost american odată, spuse Wells. Acum îl slujesc pe Allah.

— Ai fost în armata americană. Ai sărit din avioane.

Nu-l contrazice, își zise Wells. Te pune la încercare.

— Trecutul meu nu este un secret, *mujahid*. M-au învățat să lupt. Dar ei urmează un fals profet. Am îmbrățișat adevărata credință.

Zawahiri se uită la bărbatul care stătea în colț, un pakistanez chipeș, tuns îngrijit, cu o mustață subțire.

— Ai luptat mulți ani pentru noi. Studiezi Coranul. Nu ți-e teamă de martiriu. Te stăpânești până și acum. Zawahiri se ridică în picioare și luă arma din mâinile santinelei. Aproape în joacă, împinse în jos piedica și o fixă la foc automat. Îndreptă țeava armei spre Wells.

— Toți se tem de martiriu. Cei care spun că nu se tem, mint, zise Wells, amintindu-și de oamenii pe care îi văzuse murind. Dacă apreciasse greșit situația, spera măcar că Zawahiri știe să țintească. Repede și fără dureri.

— Deci ți-e frică? spuse Zawahiri.

Armă pistolul-mitralieră. Wells rămase perfect nemișcat. Indiferent ce urma să i se întâmple, măcar nu mai avea mult de așteptat.

— Cred în Allah și cred în Profet, spuse el.

— Vezi? îi zise Zawahiri bărbatului cu mustață. Scoase cartușul de pe țeavă, asigură arma și i-o întinse paznicului.

— Dacă îi ești credincios Profetului, atunci și eu am încredere în tine, spuse el. Și am o misiune pentru tine. O misiune importantă. Zawahiri făcu semn spre un bărbat gras care până atunci stătuse

tăcut într-un colț. Numele lui este Faruk Khan. Cu voia lui Allah, îți va da o sarcină.

— *Salaam alaikum.*

— *Alaikum salaam.*

Apoi, Zawahiri arată spre bărbatul cu mustață:

— Iar pe el îl cheamă Khadri, spuse. O să-l mai vezi. În America.

Khadri purta haine occidentale, o cămașă și blugi.

— Hello, Jalal, spuse el în engleză.

În engleza britanică. Arăta de parcă aterizase direct de la Oxford. Khadri îi întinse mâna și Wells i-o strânse. Era un gest occidental. Arabii se îmbrățișau.

— Sunt gata, spuse Waleed de pe coridor.

— Adu-le aici, zise Zawahiri.

Waleed se întoarse în cameră și-i dădu lui Zawahiri două pașapoarte.

— Foarte bine, constată Zawahiri și-i întinse lui Wells pașapoartele, unul italian și altul britanic, amândouă cu fotografiile făcute cu doar câteva minute în urmă și amândouă atât de bine falsificate, încât l-ar fi putut păcăli și pe un agent de vamă cu experiență.

— Azi e vineri, spuse Zawahiri. Marți, o cursă Pakistani Airlines pleacă la Hong Kong. Un prieten din serviciile secrete pakistaneze o să te ducă la avion. La vama din Hong Kong să folosești pașaportul italian. Aștepti o săptămână, apoi pleci la Frankfurt. De-acolo ar trebui să ajungi fără probleme în Statele Unite folosind pașaportul britanic.

— În fond, pielea ta are culoarea potrivită, zise Khadri.

Râse, un sunet ascuțit și neplăcut care zgârie urechile lui Wells. I-ar fi plăcut să mă vadă murind, își spuse el.

— Și pe urmă, *mujahid*? îl întrebă pe Zawahiri.

Zawahiri scoase un teanc de bancnote legate cu elastic crăpat și o jumătate de carte de joc.

— Ai aici 5 000 de dolari până la New York.

Îi arată cartea de joc, jumătate dintr-un popă de pică.

— În Queens e o băcănie, spuse Khadri. Dă-le asta. Vei primi 35 000 de dolari.

Hawala, își zise Wells. Iată rezultatele efortului american de a distruge sursele de finanțare ale organizației. Sistemul bancar neoficial al Orientului Mijlociu, folosit de secole pentru a face banii să circule. Cealaltă jumătate a cărții de joc fusese deja expediată prin poștă din Pakistan sau poate printr-un curier. Jumătățile funcționau ca un cod unic pentru cei 35 000 de dolari care așteptau să fie ridicați. Până la urmă conturile se echilibrău: Zawahiri îi va face cadou fratelui din Islamabad al proprietarului băcăniei lingouri de aur în valoare de 35 000 de dolari – plus o taxă – sau diamante de aceeași valoare vărului din Abu Dhabi. Proprietarul putea fi un luptător al jihadului sau pur și simplu un om care știe cum să plimbe banii prin lume fără să lase urme.

Zawahiri îi dădu cartea. Wells se uită la ea – o carte obișnuită de joc, cu spatele în filigran roșu – și o puse în buzunar, împreună cu banii.

— O s-o păstrez cât pot de bine, îi spuse. Cum o să recunosc băcănia?

— Ți-am creat un cont de e-mail: Smoothjohnny1234@gmail.com, spuse Omar. Într-un singur cuvânt.

— Smooth Johnny? spuse Wells. Nu sunt prea sigur de asta, Omar. Râse cât mai natural cu putință. Era mai bine să se arate prietenos. Și mai departe?

— Te muți în Atlanta, zise Zawahiri.

— Și aștepți, spuse Khadri. Poate să dureze câteva luni. Omoară-ți timpul. Ia-ți un job. Nu intra în moschei. Fă-ți prieteni. Nu va fi prea greu.

— Nu puteți să-mi spuneți mai mult?

Khadri dădu din cap în semn că nu:

— Toate la timpul lor, Jalal.

— Succes, zise Zawahiri.

Wells spera că fața nu-i trăda furia. Îl ținuseră pe marginea unei prăpăstii întunecate, îl obligaseră să privească moartea în ochi. Și trecuse toate încercările. Era viu, cu cinci mii în buzunar și un bilet pentru Hong Kong, dar tot nu aveau încredere să-i spună care era planul lor.

Bine, își spuse Wells. Toate la timpul lor. Își atinse pieptul cu mâna:

— Nu-ți voi înșela încrederea, Mujahid. Salaam alaikum.

— *Alaikum salaam.*

Zawahiri și Khadri se ridicară să plece. La ușă, Khadri se întoarse și se uită la Wells:

— *Alaikum salaam*, John. Cum e să te întorci acasă?

— Acasă? întrebă Wells. Aș vrea să știu și eu.

*Cursa United Airlines 919,
deasupra Oceanului Atlantic*

Prima care i-a observat a fost fetița de pe locul 35A. Angela Smart, din Reston, Virginia, se întorcea cu familia ei din vacanța de primăvară pe care o petrecuse la bunici, la Londra. Angela se bucura că nu mai aveau mult până acasă. Îi era dor de prietenii ei. Bunicii, Josie și Richard, erau drăguți, dar miroseau ciudat. Se uită din nou pe fereastră, întrebându-se când vor ajunge. Când îl întrebase pe tatăl ei, care stătea pe locul din spate, el îi răspunsese „Curând, Smurfette”, și-i zâmbise ca și cum ar fi spus ceva foarte amuzant. Habar n-avea ce înseamnă Smurfette. Uneori tatăl ei era caraghios.

Măcar stătea la fereastră. Cerul albastru și fără nori era minunat. Când o să fie mare, poate o să se facă pilot. Ar fi amuzant să stea mereu atât de sus. Apoi îl văzu: un punct negru pe cer, la marginea orizontului. Își lipi fața de geam. Chiar era un avion? Da. Era. Ba nu, două avioane, departe, dar se apropiau văzând cu ochii. Semănau cu niște săgeți minuscule cu aripioare. O înghionti cu cotul pe mama ei, care stătea lângă ea, pe locul 35B.

— Hm, spuse Deirdre Smart. Potolește-te, Angela.

Săgețile erau din ce în ce mai mari. Angela o trase de mânecă pe Deirdre:

— Mamă, uite!

— Ce e?

— Uite!

Deirdre deschise ochii. Începuse să se enerveze.

— Ce s-a întâmplat, Angela?

Fetița îi arată cu degetul:

— Acolo, afară.

Mama ei se uită în sfârșit pe fereastră.

— Doamne sfinte, spuse ea.

O apucă de mână pe Angela.

— S-a întâmplat ceva rău, mami?

— Nu, puiule, nimic.

Difuzoarele uriașului avion cu reacție prinseră viață:

— Vă vorbește căpitanul Hamilton din cabina de pilotaj. Poate ați observat că suntem însoțiți. Uitați-vă în stânga și în dreapta. Sunt avioane F-16 din Forțele Aeriene ale Statelor Unite, care ne vor escorta până la Dulles. Nu este cazul să vă alarmați.

Căpitanul părea foarte sigur pe sine, ca și când era perfect normal ca două avioane de vânătoare să însoțească fiecare cursă de pasageri. Întrerupse legătura câteva clipe, apoi continuă:

— Pentru orice eventualitate, vă rog să rămâneți pe locurile dumneavoastră tot restul călătoriei. Toată lumea, fără excepție. Vă mai rog să închideți laptopurile, CD playerele și orice alt dispozitiv electronic. Dacă acum vă aflați în baie, vă rog să ieșiți cât mai repede și să vă întoarceți la locurile dumneavoastră. Dacă observați că alt pasager folosește dispozitive electronice sau se comportă în mod... neobișnuit, nu ezitați să semnalați acest lucru însoțitoarelor de zbor. Vă mulțumesc pentru înțelegere. Ne așteaptă vreme rea, dar vom ateriza cu bine într-o oră și patruzeci și cinci de minute.

Angela auzi o voce în spatele ei:

— Neobișnuit? Ce naiba înseamnă asta?

*

Deirdre Smart se foi nervoasă pe scaun și își întinse gâtul ca să-i vadă mai bine pe ceilalți pasageri. Mulți făceau exact același lucru: se uitau unii la alții, bănuitori. Oare chiar i se păruse „neobișnuit” cineva din avion? Evident, tipul cu barbă, îmbrăcat într-o robă, de la capătul rândului. Dar niciun terorist nu s-ar îmbrăca așa. Ar atrage imediat atenția. Poate, însă la fel ar gândi și agenții

de securitate. O dilemă. Sau cum s-o fi numind. Ce-ar trebui să facă acum? Pentru numele lui Dumnezeu, nu era treaba ei să caute teroriști.

Nu vreau să trăiesc așa, își spuse Deirdre. Vreau să fiu liberă să-mi duc copiii la bunicii lor fără să tremur că o să fim pulverizați la 10 000 de metri altitudine. Se considera o femeie obișnuită. În anii care trecuseră de la evenimentele din 11 Septembrie teama ei de terorism se atenuase treptat. Sigur, știa că băieții cei răi stăteau la pândă în continuare. Uneori, când trecea prin punctul de control al unui aeroport sau când se uita la știri, se gândea serios la posibilitatea unui nou atac. Dar nu se aștepta să se mai întâmple așa ceva în America, cu atât mai puțin într-o suburbie din Virginia.

Se simțea paralizată de aceeași neputință care o copleșise pe 11 Septembrie. Familia mea nu v-a făcut niciun rău. De ce? Apoi înțelese că exact asta doreau, pentru asta trăiau: să semene groaza. Citise undeva că atunci când cazi dintr-un avion care explodează la mare altitudine, forța curentului de aer îți sfâșie trupul. O clipă de durere înfiorătoare. Sau, cine știe, poate că uneori supraviețuiești până jos, până te izbești de suprafața oceanului și te transformi în momeală mărunță pentru rechini.

Deirdre se uită la avioanele de luptă care flancau Boeingul. Doamne, știu că nu mă duc la biserică în fiecare duminică, dar dacă îmi ajuți familia să treacă cu bine prin această încercare, jur că mă duc. O să dau mai mult săracilor... Se opri brusc. Nu așa trebuie să te rogi. Rugăciunea nu însemna să negociezi cu Dumnezeu. Își aminti ce le spusese pastorul lor cu două săptămâni în urmă: „Ne rugăm pentru a slăvi măreția Domnului și credința noastră în el. Nu ca să negociem”. Perfect. Nu va negocia. Începu să murmure: „Domnul este păstorul meu și nimic nu-mi va lipsi. La loc de pășune, acolo m-a sălășluit...”

— Mami, scânci fiica ei. Mi-e frică. Acum plângea de-a binelea. Nu știu de ce, dar mi-e frică.

— Ține-mă de mână, puiule, spuse Deirdre. Nu mai e mult până ajungem acasă.

*

David făcu o mișcare inteligentă: strecură mingea printre picioarele fundașului, deschizându-și astfel un culoar spre o porțiune de teren liber. În timp ce linia apărătorilor se închidea în urma lui, pasă în spate și țâșni spre careu pentru a primi pasa decisivă. Perfect, își spuse Jennifer Exley. Fiul ei avea nouă ani și era de departe cel mai bun jucător din Liga juniorilor de la Arlington. Cel puțin așa îi plăcea să creadă, cu experiența ei limitată de mămică a unui jucător de fotbal european.

— Ce pasă grozavă, David, țipă ea, simțindu-se cu adevărat mamă pentru prima oară după multă, prea multă vreme. El îi aruncă o privire scurtă, în care se amestecau jena și mândria.

Pager-ul și celularul începură să sune în același timp. Semn rău.

— Jennifer? Era Ellis Shafer. Semn foarte rău. Am nevoie de tine.

— La naiba, Ellis.

Altă sâmbătă cu David și Jessica pe care i-o strica. Alt telefon plin de umilință la Randy și amica lui, altă rugămintă de a-i lua pe copii în weekend când ea ar fi trebuit să stea cu ei.

— E o prioritate, Jennifer.

Cuvântul avea greutate. Shafer nici n-ar fi trebuit să-l folosească pe o linie nesecurizată.

— Lasă-mă să-l sun pe soțul meu...

— Pe fostul tău soț, poate?

— Mulțumesc, Ellis. Uitasem că am divorțat. David are meci. Să văd dacă Randy poate să vină să-l ia.

— Dacă nu se poate altfel, îți trimit câțiva agenți să-l șteargă la fund pe puști. Vino odată aici.

— Ce frumos știi să mă rogi, Ellis.

— Cât mai repede.

Închise telefonul.

— Și eu te iubesc, drăguțule, zise ea în telefonul mut.

În jurul ei izbucniră urale. David alerga pe teren, cu brațele ridicate, sărind într-un picior, în timp ce portarul echipei adverse scotea posomorât mingea din plasă.

— Ai văzut, mamă? Ai văzut cum am dat gol?

Sigur că nu văzuse.

— Sigur că am văzut.

*

În mod normal, priveliștea Potomacului dinspre George Washington Memorial Parkway o calma imediat, dar nu și azi. Exley țâșni pe strada îngustă, fulgerându-i cu faza mare pe cei care nu se grăbeau să se dea la o parte din calea ei, făcând slalom prin trafic ca un camionagiu îndopat cu amfetamine.

Ar trebui să conduc un Ferrari, nu un Dodge minivan cu un abțibild al Asociației Tinerilor Fotbaliști lipit pe bara din spate, își spuse Exley. Absurditatea situației era desăvârșită. Ziua mămică de fotbalist, noaptea birocrat la CIA. Sau invers?

Trecu peste o denivelare cu 140 la oră. Mașina decolă, apoi se izbi de asfalt, în scrâșnet de arcuri și scârțâit de cauciucuri. De dimineață, o furtună puternică măturase orașul și asfaltul era ud și alunecos. Exley inspiră adânc. Trebuia să se calmeze. N-ar fi fost bine nici pentru ea, nici pentru copiii ei să intre cu mașina într-un copac. Ridică piciorul de pe accelerație.

*

Când intră în birou, îl găsi pe Shafer în pragul ușii, cu o cafea într-o mână și un vraf de hârtii în cealaltă. Îl salută scurt și intră. Shafer puse hârtiile pe birou și-i întinse cana:

— Tare, așa cum îți place. Îmi pare rău pentru meci.

— Ellis, am auzit bine? Îți pare rău? Nu cumva ți-au upgradat softul?

Hârtiile erau marcate cu toate ștampilele și codurile de secretizare posibile. În ultima vreme, Exley privea cu cinism mania Agenției de a clasifica orice hârtiuță: Secret, Strict Secret, Ultrasecret cu o Bomboană în Vârf. Majoritatea erau marfă expirată, iar pe celelalte le găseai de obicei în *Washington Post* sau în *New York Times*, dacă aveai destulă răbdare să le cauți. Dar nu totdeauna.

— Tick le-a trimis acum o oră, spuse Shafer.

Tick, adică Terrorist Threat Integration Center^[6], care fusese creat pentru a strânge date de la CIA, FBI, NSA, Armată și de la toate agențiile guvernamentale care puteau obține informații despre atacuri teroriste potențiale.

— Este cel mai recent mesaj de la Echelon.

Echelon: o rețea mondială de stații de urmărire a sateliților administrată de Statele Unite, Marea Britanie și aliații lor. Fusese înființată în timpul Războiului Rece pentru a-i spiona pe sovietici, iar acum era folosită pentru a monitoriza poșta electronică, traficul pe internet, convorbirile telefonice și faxurile. Numele stațiilor – Sugar Grove, Menwith Hill, Yakima și alte vreo douăsprezece – nu mai erau de mult un secret pentru maniacii de pe toate meridianele obsedați de spionaj și conspirații. Toți păreau să fie convinși că rețeaua e un soi de zeitățe electronică omnipotentă, capabilă să vadă fiecare mișcare, să audă fiecare șoaptă și să ia urma fiecărui email de pe planetă.

Ce bine ar fi, oftă Exley. Echelon lucrase cu rezultate bune pentru scopul inițial, dar în noile circumstanțe nu mai era la fel de performantă. Pe internet erau vehiculate prea multe informații. Nimeni nu putea citi tot materialul interceptat. Băieții de la Agenția Națională pentru Securitate care administrau Echelon dezvoltaseră cele mai sofisticate filtre lingvistice din lume pentru a elimina spam-ul și alte mesaje fără importanță.

Filtrele își făceau treaba și aruncau la coș majoritatea traficului interceptat, făcând astfel inutilă intervenția analiștilor umani. Cu toate acestea, zilnic erau trimise alte milioane de e-mailuri potențial suspecte, în zeci de limbi. Era imposibil să le citești pe toate. Și problema devenea din ce în ce mai serioasă. Cursa dintre serviciile de informații și spameri fusese câștigată de cei din urmă. Pastilele pentru mărirea penisului deveniseră cel mai bun prieten al lui Osama.

Hârtiile pe care i le dăduse Shafer erau transcrieri ale unor mesaje interceptate la Islamabad, Karachi și Londra cu aluzii criptice la un joc important... jucătorii din oraș... echipa care se pregătea pentru o victorie strălucită după Eid – o sărbătoare musulmană care se desfășurase acum câteva luni.

Shafer îi dădu un ghiont:

— Ultimul e cel care contează, zise el, legănându-și piciorul stâng.

— Ellis, ia-o mai ușor.

Shafer avea o minte supratrată și intuitivă, făcea conexiuni pornind de la indicii aproape imperceptibile. Exley prefera să lucreze metodic, construind cazul pe baze reale, nu eterice. Informațiile bazate pe convingeri ferme duseseră țara de răpă de prea multe ori.

Cu toate acestea, Exley regreta că Agenția nu-l ascultase pe Shafer în vara anului 2001, când el insistase că Al Qaeda pregătește o lovitură la scară mare, cel mai probabil chiar pe pământ american. După atacuri fusese transferat de la Secția pentru Orientul Apropiat la Joint Terrorism Task Force – JTTF – care adunase sub umbrela ei agenți de la CIA, FBI, Departamentul pentru Securitate Internă și de la orice altă agenție guvernamentală care răspundea de prevenirea terorismului. JTTF trebuia să doboare barierele birocratice care separau agențiile, în așa fel încât Langley să știe ce

fac federalii și viceversa. Uneori chiar funcționa, alteori nu.

Pe hârtie, Shafer era adjunctul directorului JTTF. În realitate era un soi de libero în cadrul guvernului. Avea în subordine doar câțiva analiști, însă obținuse ceea ce dorea cu adevărat: acces liber la fiecare fărâmbă de informație care intra în posesia JTTF. Funcționa ca un al doilea cap limpede, un furnizor de opinii alternative. Rapoartele lui ajungeau direct la șefii de operațiuni și informații ai Agenției. Cu puțin noroc, poate că le și citeau. Și el, și Exley știau că Agenția nu-l prea are la inimă. Era o potențială sursă de necazuri: dacă s-ar fi plâns public că Agenția îl marginalizează, presa ar fi deschis imediat porțile iadului. „Ofițerul de informații care a prevăzut atentatele de la 11 Septembrie declară că CIA ignoră în continuare semnalele de pericol!”

Exley se mutase la JTTF împreună cu Shafer, despărțindu-se astfel de agenții operativi care oricum nu se ridicaseră niciodată la înălțimea așteptărilor ei. Shafer îi mărturisise că acceptase postul cu o singură condiție: să vină și ea. Știa și de ce: mințile lor se completau reciproc. Pe de altă parte, uneori era epuizant să lucrezi cu el.

Sorbi din cafea, încercând să nu bage în seamă bâțâiala piciorului lui Shafer, și continuă să citească.

— Mai ales șesari și șeptari, spuse ea.

NSA clasifica interceptările pe o scară de la 1 la 9 în funcție de gradul de probabilitate ca ele să reprezinte mesaje Al Qaeda reale. Din câte știa, niciun e-mail nu fusese vreodată clasificat 9, adică sigur sută la sută. Doar câteva fuseseră clasificate 8, adică extrem de probabil.

— Altfel nu te-aș fi deranjat, preciză Shafer.

Ca orice instrument de supraveghere, Echelon dădea cele mai bune rezultate atunci când era fixat pe o țintă precisă și analiza un milion de e-mailuri, nu un miliard. Prin urmare NSA supraveghea

foarte atent cele câteva site-uri afiliate la Al Qaeda care primeau mesaje anonime cu îndemnuri la jihad și aluzii la atacuri viitoare. Totuși, nici CIA, nici NSA nu lua foarte în serios mesajele propriuzise. Toată lumea pornea de la premisa că membrii Al Qaeda erau prea inteligenți ca să dezvăluie într-un site public informații despre o acțiune în desfășurare.

Ceea ce nu știau băieții din tabăra adversă, sau cel puțin așa sperau agențiile americane, era că Statele Unite reușiseră să convingă mai multe state arabe să le permită să monitorizeze companiile de web-hosting care găzduiau site-urile în cauză. NSA putea să obțină astfel adresele celor care trimiteau mesaje sau care doar accesau paginile web respective. Echelon căuta mesajele trimise de la adresele „fierbinți”, apoi îi lua în colimator pe destinatarii mesajelor și monitoriza un păienjeniș din ce în ce mai amplu de conexiuni web. NSA spera să identifice nodurile acestei rețele – conturi de e-mail care jucau rolul de relee pentru traficul suspect – și legăturile dintre ele care ar fi dezvăluit traseul ordinelor transmise de Al Qaeda.

Lui Exley și lui Shafer le era teamă că Al Qaeda folosea internetul în mod deliberat ca instrument de dezinformare. Aceleași servicii secrete arabe care le permiteau celor de la NSA să-și instaleze dispozitivele de interceptare puteau la fel de bine să le transmită băieților din tabăra adversă fiecare mișcare a americanilor. Totuși, interceptările furnizaseră destule indicii interesante pe care CIA și NSA le tratau cu seriozitate. În lipsa datelor transmise de agenți chiar de la fața locului, deocamdată Echelon era cea mai consistentă sursă de informații a americanilor.

Așa cum o anunțase Shafer, ultimul mesaj era cel mai important – și cel mai scurt. Cinci litere și trei numere, doar atât. În mod normal Echelon l-ar fi ignorat, considerându-l spam, dar era trimis de la o adresă „fierbinte”. U919ALHR. Cursa United

Airlines 919. Aeroportul Heathrow din Londra. NSA îl clasificase 6/7, adică probabil/foarte probabil.

— Ce crezi? o întrebă Shafer.

— Dacă m-aș fi urcat în avionul ăsta, până acum mi-ar fi pierit cheful să mă uit la film. De ce l-au lăsat englezii să decoleze?

— A fost trimis abia azi. NSA l-a interceptat acum două ore. Shafer îi arată data și ora înregistrării mesajului. Erau de mult în aer.

Îi întinse alte foi de hârtie – lista pasagerilor. Trei sute șapte nume. Erau destule locuri libere.

— Câte alerte? întrebă Exley. Cu alte cuvinte, câte nume de pe lista pasagerilor se aflau și pe lista combinată?

— Două sau trei. Știi cum e.

Știa. Majoritatea numelor arabe puteau fi transcrise în engleză în zece-douăsprezece variante. Mohammed Abdul Latif. Mohamad Abduuattif. Mohamed Abdullatif. Muhammad Abdul Laitef. NSA încă nu găsisese o modalitate infailibilă de a înregistra toate traducerile posibile fără ca lista să se umfle până la dimensiuni monstruoase.

Mai rău, de-a lungul timpului fiecare agenție își alcătuisese propria ei listă. Acum prioritatea Centrului era să contopească aceste liste într-una singură. Dar proiectul, ca atâtea altele în războiul împotriva terorismului, progresa mult prea lent. Fiecare agenție avea propriile ei niveluri de secretizare, propriile ei baremuri de includere în listă. Unele foloseau fotografii și amprente atunci când erau disponibile, altele nu. Până acum fuseseră centralizate doar jumătate din numele de pe listele separate.

Shafer se uită din nou la ea.

— Ai găsit ceva?

— Caut, spuse ea. Jim Bates... nu... Edward Faro... nu prea cred...

Dar toți se fereau să spună cu glas tare că agențiile guvernamentale, inclusiv CIA, refuzau să împărtășească toate informațiile. De exemplu, faptul că Agenția urmărea atent mai mulți indivizi care erau informatori „confidențiali” ai FBI. Dacă numele acestor informatori ar fi ajuns pe lista centralizată, federalii nu s-ar fi sfiit să-i anunțe accidental-dar-intenționat că fuseseră deconspirați. Istoria rivalității dintre cele două instituții era atât de veche, încât nici măcar terorismul nu reușise s-o șteargă complet.

În momentele ei de pesimism, Exley se întreba dacă lista nu era decât o simplă manevră birocratică a unora pentru a-și acoperi spatele. În fond, ce pirat al aerului sau atentator sinucigaș ar fi atât de tâmpit să-și cumpere un bilet de avion pe numele lui adevărat? Cu amendamentul că flăcări care reușiseră lovitura de la 11 Septembrie exact asta făcuseră. Și Al Qaeda mai avea scăpări.

Se concentrează asupra listei. Yusuf Hazalia... probabil că în clipa asta tocmai se uitau urât la el... David Kim... doar dacă nu era nord-coreean... Mohammed al-Nerzi. Se opri.

— Al-Nerzi. Parcă îmi spune ceva, zise ea.

— Și computerele l-au găsit.

— Nu l-au arestat egiptenii acum un an pe un Al-Nerzi? L-au acuzat că se pregătea să arunce în aer un vapor cu turiști pe Nil. Dar nu-l chema Mohammed. Aziz. Aziz al-Nerzi.

— Pun pe cineva să dea un telefon la Mukhabarat³²¹ să vedem dacă au vreo legătură.

Indiferent de răspunsul egiptenilor, Mohammed al-Nerzi urma să răspundă la câteva întrebări după aterizarea avionului. Dacă mai ateriza.

— Mai e un individ pe listă care ar fi trebuit să se urce în avion, dar până la urmă n-a mai apărut, zise Shafer. Nu și-a anulat biletul, n-a dat nicio explicație.

— De când e în aer? întrebă Exley.

— A plecat de la Heathrow la prânz, ora Londrei. Acum șapte ore.

— Deci mai are puțin și aterizează...

— La Dulles, în 45 de minute. Îl escortează două F-16.

— La Dulles? De ce nu le-am ordonat să aterizeze mai repede?

— O aterizare de urgență? Fii serioasă, Jennifer, avem doar numărul cursei, nu și data.

— A, doar numărul...

— Din cauza asta am chemat cavaleria. Din cauza asta te-am chemat pe tine.

Exley ridică tonul fără să vrea:

— Dacă e o bombă la bord, avioanele tale n-or să-i ajute prea mult.

Și o să-i ajute la fel de mult dacă-i vorba de o deturnare, continuă ea în gând. Cele două F-16 se aflau acolo doar pentru a împiedica o eventuală tentativă de a transforma Casa Albă în foc de tabără, nu pentru a salva avionul de pasageri. Dacă se va dovedi necesar, vor trage în el și-l vor doborî fără să ezite. Pentru cei care se aflau în Boeingul United Airlines 919, avioanele de escortă nu erau de bun augur. Fără doar și poate.

— Dacă voiau să-l arunce în aer, puteau s-o facă deja. Deasupra Atlanticului, unde n-am mai fi găsit nicio bucățică din el. Pun pariu că e o deturnare.

— Atunci ar trebui să mai fie la bord cel puțin cinci inși, Ellis. Și ar trebui să fie la clasa întâi, nu risipiți prin tot avionul. Poate că vor să-l arunce în aer când se apropie de aeroport. Doar așa, de distracție...

— Dacă ăsta e planul lor, nu contează unde va ateriza. Știi bine că Agenția nu vrea să dea peste cap traficul aerian fără un motiv solid.

— Și ăsta nu e un motiv destul de solid?

Shafer oftă:

— Chiar trebuie să-ți fac o schemă, Jen? Dacă avionul aterizează la timp pe Dulles, CNN o să acorde poveștii doar 30 de secunde: avion de

pasageri escortat de reactoare militare. Se mai întâmplă. Dar o aterizare forțată? Un subiect mult mai gras, mai ales la New York. Companiile aeriene au făcut deja tămbălău la Casa Albă și s-au plâns că încasările lor scad permanent. Ne-au implorat să nu reacționăm exagerat și noi n-am răspuns nici da, nici ba. Pur și simplu asta e situația acum.

— Și cât vor scădea încasările dacă aruncă avionul în aer?

— Nu depinde de mine.

— Poți să-i ordoni să aterizeze imediat. Dacă vrei.

— De data asta, chiar că aș putea.

De data asta. Influența lui Shafer era reală, dar nu fără limite. Premoniția lui în legătură cu 11 Septembrie îl proteja încă, însă nu mai era invulnerabil. După prezentarea raportului Comisiei pentru 11 Septembrie, mulți dintre șefii Agenției își dăduseră demisia. Înlocuitorii lor îl considerau pe Shafer o relicvă. O bună parte din ei s-ar fi bucurat să-l vadă că o dă în bară. Nu era un jucător de echipă și era prea inteligent. Putea să le strice imaginea.

Așa că Shafer trebuia să fie sigur că nu trage degeaba semnalul de alarmă. A, Ellis Shafer! Individul ăla care strigă întruna: Lupul, lupul! E paranoic. Vrea să fie un erou. E timpul să nu-l mai băgăm în seamă. Exley știa toate astea, dar nu putea fi de acord. Dacă Boeingul 747 va fi doborât, vor avea mâinile pătate cu sânge.

— Bine, Ellis. Atunci de ce mi-ai stricat duminica? Ca să-ți țin de urât și să batem amândoi în lemn?

— Da, exact.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Eu sunt cel care sare direct la concluzii. Tu trebuie doar să mă contrazici. Tot ce știm este că zborul cu numărul cutare apare într-un e-mail și că niște nume se potrivesc. Asta se întâmplă mereu.

Ca de obicei, Shafer a pus degetul pe rană, se gândi Exley. E a treia alarmă serioasă din ianuarie încoace. Ne-am lenevit, bineînțeles. Îl lăsăm să meargă la Dulles în loc să-l obligăm să aterizeze imediat.

Până la urmă tot va trebui să-i transmitem un mesaj pilotului: „Hei, amice, s-ar putea să ai câțiva teroriști la bord, dar nu suntem siguri. O zi bună!” Și cu asta basta.

— Acum e altceva. Numărul cursei a apărut după ce avionul decolase... Exley clătină din cap. Nu-mi miroase a bine.

— Ce?

— Noi trebuie să avem dreptate în fiecare zi. Ei trebuie să aibă dreptate doar o singură dată.

— Viața e grea, spuse Shafer. Bătu cu degetul în birou. Hai la mine să vedem ce mai apare.

*

Trecuse o oră de la anunțul căpitanului și în Boeingul United Airlines 919 se instalase o tăcere ciudată. Bâzâitul sistemului de ventilație era cel mai puternic zgomot de la bord, cu excepția unui șuvoi de Ave Maria șoptite de un pasager care stătea în spatele lui Deirdre Smart. Singurele persoane în picioare erau însoțitoarele de zbor care patrulau printre rândurile de fotolii fără să mai facă efortul de a fi amabile. Cu câteva minute în urmă, un bărbat ridicase mâna și ceruse formularele de imigrare.

— Vă dăm formularele după ce aterizăm, suierase o stewardesă. Mulțumim pentru înțelegere.

Cele două F16 continuau să escorteze avionul. Totuși, cum timpul trecea și nu se întâmpla nimic, pasagerii începuseră să se relaxeze. Deirdre se întoarce și le zâmbi soțului și fiului ei, Aidan.

— Totul va fi OK, îi asigură ea.

*

Apoi avionul se cutremură și începu să piardă altitudine cu o viteză înfiorătoare.

Angela țipă, la fel ca toți ceilalți pasageri: un cor infernal de strigăte, gemete și rugăciuni. O însoțitoare de zbor se izbi de compartimentul pentru bagaje. Un bărbat aflat la două rânduri distanță începu să verse cu icnete puternice și Deirdre simți că i se face greață.

O clipă mai târziu, mirosul de vomă pluti până la ea. Înghiți bila amară care-i urcase în gât și încercă să se pregătească sufletește pentru ce urma.

Apoi avionul se stabilizează. Mai urmară câteva scuturături, dar nu ca prima. A fost doar o turbulență, își zise Deirdre. Doar o turbulență.

— Nu-i nimic, puiule.

Îi șterse fetei lacrimile de pe față.

— Miroase urât, mami.

— Nu te mai gândi la asta.

Intercomul reveni la viață:

— Vă vorbește căpitanul Hamilton din cabina de pilotaj. Ne cerem scuze. O să mai fim scuturați puțin: între noi și Dulles e vreme urâtă, o furtună de primăvară. În mod normal am fi ocolit-o, dar în situația de față prioritatea noastră este să aterizăm în cel mai scurt timp posibil. Îmi cer scuze din nou. Ar fi trebuit să vă prevenim. În următoarele zece minute vom parcurge o zonă de turbulențe puternice. Vă rugăm să vă fixați bine centurile de siguranță. Vă asigur din nou că nu aveți motive să fiți îngrijorați. Vor fi doar mici variații de altitudine. Vom ateriza fără probleme într-o jumătate de oră. Vă mulțumim.

Pare foarte calm, se gândi Deirdre. Dacă vom ateriza – *când* vom ateriza, se corectă ea –, o să-l îmbrățișez și pun pariu că nu voi fi singura.

Avionul se zgudui din nou, de data asta mai puternic, o serie de zdruncinături care le-ar fi pus nervii la încercare chiar în circumstanțe mai apropiate de normalitate. Deirdre văzu că aripile tremurau. Avionul de trei sute de tone sălta în sus și în jos ca un înotător care se luptă cu valurile în timpul unei furtuni. Nu-și amintea să mai fi trecut

printr-o turbulență atât de violentă, dar atâta vreme cât situația nu se agrava, era sigură că va fi capabilă să reziste. Cei din jur păreau să gândească la fel ca ea. În cabină se așternuse tăcerea: toți cei 307 pasageri se rugau să ajungă mai repede acasă. Deirdre simți junghiuri ascuțite în mâini și se uită în jos: își încleștase degetele atât de puternic, încât unghiile îi intraseră în carne. Își desfăcu încet palmele. Degetele îi tremurau. Se uită în spate, la soțul ei.

— Anul viitor mergem în Florida, spuse ea. Cu mașina.

El nu-i zâmbi.

Minutele treceau. Treptat, zdruncinăturile deveniră din ce în ce mai slabe și Boeingul începu să coboare. După alte câteva minute se auzi semnalul sonor care anunța că avionul ajunsese la mai puțin de 3 000 de metri altitudine și difuzoarele păcăniră:

— Vă vorbește din nou căpitanul Hamilton. În câteva minute vom ajunge la aeroportul Dulles. Așa cum ați observat, intensitatea furtunii a scăzut. În mod normal v-aș cere să închideți toate aparatele electronice, dar sunt sigur că le-ați închis după primul meu anunț. Vă rog să rămâneți pe locurile dumneavoastră, cu centurile de siguranță bine fixate. Vom ateriza în scurt timp. Mulțumesc.

Deirdre mângâie mâna Angelei.

— Aproape am ajuns, spuse ea.

*

În biroul lui Shafer sună telefonul. Ascultă un moment, apoi închise.

— Se apropie, îi spuse el lui Exley. Totul pare normal. Deocamdată niciun răspuns de la egipteni, la Cairo e miezul nopții. Ți-am spus că va fi OK.

— Încă nu e OK, zise Exley.

*

Zakaria Fahd, bărbatul cu barbă de pe locul 42H, care în ultimele nouăzeci de minute revenise obsedant în gândurile tuturor pasagerilor, pași pe

intervalul dintre fotolii. O însoțitoare de zbor alergă la el.

— Trebuie să luați loc, domnule.

— Am nevoie la toaletă, spuse Fahd.

— Stați jos!

Apărură încă două însoțitoare, care-i blocau drumul.

— Va rog mult, trebuie să merg la toaletă, spuse Fahd.

— Dacă nu vă așezați până număr la trei, veți fi arestat. Avem un agent de securitate la bord. Unu, doi...

*

Din cauza acestui incident, nimeni nu observă că Mohamed al-Nezri, bărbatul tăcut de pe locul 47H, scoate din buzunar un telefon mobil cu cartelă pe care-l cumpărase din New York în urmă cu o lună. Telefonul defectă cel mai apropiat releu și afișajul se luminează. Al-Nezri apăsă pe tasta „4” și mobilul apelă automat numărul pe care chiar el îl programase noaptea trecută.

Numărul aparținea altui telefon care, nu întâmplător, se afla și el la bordul cursei UA 919. N-avea cine să răspundă, dar nici nu era nevoie. Telefonul se afla într-o geantă cenușie de pânză ascunsă în cala de bagaje. Geanta fusese adusă la bord de Uday Yassir, un sirian care se angajase în echipa de întreținere de la sol a companiei American de la Heathrow. Verificarea de rutină nu găsisese nimic suspect în biografia lui.

Geanta nu fusese controlată și nu trecuse prin filtrul de securitate ca restul bagajelor. Dacă ar fi fost verificată, nu ar fi ajuns în avion. Telefonul din ea era conectat la un detonator înfipt într-o jumătate de kilogram de C-4, un explozibil plastic aflat pe primul loc în lista de preferințe a militarilor și teroriștilor.

Micul calup cenușiu putea să facă o gaură de trei metri în învelișul subțire de aluminiu al

avionului, slăbind structura de rezistență și provocând dezmembrarea aparatului în aer.

— Trei, spuse însoțitoarea de zbor.

Zakaria Fahd se așeză.

Mohammed al-Nerzi se uită la telefonul pe care-l ținea în mâna dreaptă. Nu reușise să facă apelul. Nu înțelegea de ce. Acum ar fi trebuit să fie mort, iar avionul praf și pulbere. Se întâmplase ceva. Blestemă în gând ghinionul, încercă de încă două ori să formeze numărul, după care închise mobilul și-l băgă în buzunar. Bărbatul de pe locul 47B nu observase nimic.

Ceea ce n-a aflat niciodată al-Nerzi, iar anchetatorii au descoperit abia după ce Boeingul a aterizat și au găsit bomba ascunsă printre bagaje, a fost că zguduirile provocate de turbulențele din spațiul aerian al statului New Jersey scosese din uz al doilea telefon și împiedicaseră detonarea calupului de C-4.

Violența unei furtuni neașteptate de sfârșit de martie salvase cursa UA 919.

— Am primit permisiunea să aterizăm pe aeroportul internațional Dulles din Washington. Însoțitoarele de zbor sunt rugate să-și ocupe locurile în vederea manevrelor de aterizare, spuse căpitanul Hamilton. Pe locul 35A, Angela Smart își întinse gâtul să vadă mai bine pe fereastră în timp ce avionul se apropia de pământ: 1 500 de metri, 1 000, 500. Tocmai străpungeau un strat gros de nori și acum vedea păduri dese, autostrăzi pline de mașini și apele cafenii ale râului Potomac. Aproape că nu se mai simțeau zgâlțâituri, doar câteva tresăriri slabe. Trei sute de metri. O sută cincizeci.

Gata. Avionul sări o singură dată pe pista umedă, apoi toate roțile rămaseră pe sol. În carlingă izbucni un cor impresionant de chiote de bucurie, urale și aplauze. Căpitanul acționează frânele și avionul se opri lin, ca o limuzină de lux. Uralele continuă încă un minut, apoi se stinseră.

— Suntem bucuroși că v-am adus acasă, spuse căpitanul și aplauzele izbucniră din nou.

*

Telefonul lui Shafer sună. Ascultă câteva clipe, apoi îl închise.

— Au aterizat, îi spuse el lui Exley, dar s-a întâmplat ceva când se apropiau de aeroport. Vor să verifice bagajele și să stea de vorbă cu câțiva inși.

O oră mai târziu, avionul se afla tot pe pista de la Dulles. Un agent FBI descoperise geanta cenușie de pânză și odată cu ea adevărul despre posibila soartă a cursei UA 919.

Nu le-a fost greu să-i găsească pe atentatori. În mod inexplicabil, al-Nerzi nici nu încercase să scape de telefon. Momentul ales de Fahd pentru micul lui spectacol era o coincidență prea evidentă, la fel și faptul că amândoi își cumpăraseră biletele în aceeași zi și de la aceeași agenție de turism. Exley era convinsă că vor ajunge într-o închisoare federală sau la Guantanamo, dar nu se bucura deloc. Doar un noroc incredibil salvase viețile celor trei sute șapte pasageri.

*

Era aproape miezul nopții când Exley și Shafer traversară încet și cu capetele plecate parcare subterană a Agenției, acum pustie. Cele cinci cești de cafea nu reușiseră să-i alunge oboseala, doar o acoperise-ră cu un strat subțire de enervare.

— În seara asta a fost cât pe ce.

— Avem nevoie de informații mai sigure, zise Shafer. Turbulențele nu sunt cea mai bună soluție. Râse fără entuziasm. Unde naiba e John Wells când avem nevoie de el? Marele Jalal!

După mesajul criptic din 2001, Wells amuțise. Agenția aproape că uitase de existența lui, dar de fiecare dată când treceau printr-un moment dificil, lui Shafer îi făcea plăcere să-i invoce numele. Îl compara în glumă pe Wells cu glonțul de argint sau cu talismanul vrăjit care apare din neant și

salvează Agenția în ultima clipă. Glumele lui avea însă un gust amar. Amândoi știau că Agenția avea nevoie mai mult ca niciodată de un om ca Wells, de cineva care să le furnizeze informații sigure despre Al Qaeda.

— Sunt sigură că n-a murit, spuse Exley când ajunseră lângă Dodgeul ei Caravan.

— Dovedește-mi.

— Dovedește-mi tu că a murit.

— Pun pariu pe o sută de dolari că nu vom mai auzi de el.

— Accept pariul, spuse ea.

Apăsă pe butonul alarmei și Dodgeul îi răspunse, clipind prietenos.

— Pe mâine, zise Shafer.

Mâine. Duminică. Iar își va dezamăgi copiii, iar va rata șansa de a sta cu ei.

— Pe mâine, spuse ea.

— Perfect.

Îi atinse brațul în timp ce se urca la volan:

— Crezi că mai urmează ceva, Jen?

— Cred că a fost o lovitură de sine-stătătoare. Poate nici măcar Al Qaeda sută la sută. Altfel am fi avut probleme cu mai multe avioane. Dar...

— Dar?

— Cred că e un semn. Se pregătește ceva. La scară mare. S-au pus iar în mișcare.

Se pregăti să-i închidă portiera, apoi se răzgândi:

— Știi ceva, Jennifer? Ia-ți liber mâine. Stai cu copiii. Vom avea mult de lucru.

Exley nu-l contrazise. Se mulțumi să bage cheia în contact, în timp ce el trântea portiera.

*

Janet și Lori au ieșit, observă Exley în timp ce se apropia de apartamentul ei de pe Strada 13. După ce se despărțise de Randy, se mutase chiar în oraș, obținând cu această ocazie o navetă zilnică de două ori mai lungă și impozite nebunesc de mari. Dar voia să pună o distanță cât mai mare

între ea și Randy și nu regretase niciodată această alegere. Cumpărase un apartament chiar lângă piața Logan Circle, un cartier până nu demult dubios care între timp căpătase ștaif ajutat de nebunia de pe piața imobiliară din Washington. E drept, pe Strada 13 te mai întâlneai sâmbătă seara cu prostituate în căutarea clienților care încă nu aflaseră că zona devenise respectabilă. Ajunsese să le recunoască – sau măcar știa cum le cheamă – când se oprea să ia benzină de la stația Amoco aflată la o stradă distanță de apartamentul ei. Le făcu cu mâna și Janet îi răspunse fără prea mare entuziasm.

Parcă mașina în garajul subteran al blocului și se târî până la ascensor. După ceasurile de stat la birou, picioarele o dureau îngrozitor. Nu voia decât un pahar cu vin roșu, poate două, înainte de culcare. De fapt, nu era chiar adevărat. Își dorea multe altele, nu doar un pahar cu vin. Un masaj pe spate. Un prieten. Un serviciu care să n-o stoarcă și să nu-i toace nervii în fiecare zi. Dar primele două dorințe nu puteau fi îndeplinite pe loc și era conștientă că oricât de rău s-ar simți, nu i-ar fi ușor să părăsească Agenția. Lupta pentru țara ei. Nu se vedea lucrând la o companie privată de securitate, chiar cu un salariu dublu și un program pe jumătate ca acum. Poate că în câțiva ani va fi atât de sătulă, încât va pleca de bunăvoie, dar nu acum.

Nici masaj, nici prieten, nici serviciu nou. Un pahar de Shiraz și gata.

Ajunsă în apartamentul ei cu două camere de pe colțul clădirii, la etajul trei, Exley aruncă un disc cu Ella Fitzgerald în CD-player, deschise o sticlă de vin și se întinse pe canapea. Se văzu o clipă în oglinda de pe peretele din față. Dumnezeuule, chiar că arăta rău. Își amintea că fusese frumoasă. Avea și fotografii care dovedeau acest lucru. Dar timpul nu e prea blând cu femeile, excepție făcând actrițele celebre și soțiile de profesie care își permit să cheltuiască sume exorbitante pentru a

înșela natura. Avea încă un corp frumos și ochii ei puteau lumina o petrecere, dar numai un tratament cu botox i-ar fi putut șterge ridurile de pe față și de pe gât și nu se vedea trecând pragul unei clinici de chirurgie estetică. Se întrebă dacă bărbații erau preocupați de asemenea lucruri sau dacă ar fi remarcat diferența. Probabil că nu. Dar asemenea întrebări erau chinuitoare. Îți subminau încrederea în tine. Ele, și puzderia de fotografii cu manechine de douăzeci de ani din reviste și de pe panourile publicitare.

Își termină vinul și își turnă încă un pahar. Ce ironie că prietena lui Randy era bondoacă, ca să folosească un eufemism, chiar dacă era cu câțiva ani mai tânără. Știa că fostul ei soț se simțea încă atras de ea. Ba nu, se săturase să fie pe locul doi, în urma Agenției. Nu putea să-l condamne. Pe de altă parte, slujba nu-i permitea compromisuri. Nici nu putea fi altfel, când băieții răi stăteau la pândă.

Ca ieri după-amiază. Dacă i-ar fi urmat sfatul...

— Fir-ar să fie, strigă ea.

Shafer știuse tot timpul. Măcar o dată în viață dovedise că are tact și nu-i spusese nimic. Nu era de mirare că-i dăduse liber o zi. Știa că ea va înțelege până la urmă. Dacă ar fi ascultat-o ieri după-amiază, trei sute de oameni ar fi murit. Dacă zborul UA 919 ar fi aterizat la Boston sau la Hartford, dacă n-ar fi trecut prin furtuna din New Jersey, telefonul din sacoșă ar fi funcționat perfect și Boeingul s-ar fi prăbușit.

— Doamne, spuse Exley.

Dădu peste cap vinul și umplu a treia oară paharul. Se prăbuși pe canapea și închise ochii. Sigur că nu avea cum să știe. Nimeni n-ar fi putut să ghicească. Totuși... Aproape omorâse trei sute de oameni.

Ce final perfect pentru o seară perfectă, își spuse Exley. Goli paharul și se duse la dulăpiorul cu medicamente să caute un Ambien. Îl cumpăraseră

demult, pe rețetă, pentru zilele cele mai negre ale divorțului.

Avea nevoie de o pastilă ca să doarmă la noapte.

I-a fost mai greu decât se așteptase să învețe din nou să fie american.

Primul șoc venise înainte de aterizare, când avionul A-310 al liniilor aeriene pakistaneze se învârtea deasupra miriadelor de lumini ale Hong Kongului. Wells nu mai văzuse de mult timp o rețea electrică în stare de funcționare. Satul avea două generatoare diesel, niște bestii zgomotoase și urât mirositoare care storceau curent doar pentru câteva becuri și televizoare. Nu se puteau compara cu marea de luminițe galbene și oranj, cu fasciculele intermitente roșii de pe releele de radio și televiziune ale insulei, cu strălucirea argintie a zgârie-norilor care licăreau acum sub aripile avionului. Am uitat că oamenii pot construi la fel de ușor cum distrug, își spuse Wells.

Avionul ateriză și oamenii din jurul lui se ridicară și se grăbiră să-și ia bagajele de mână.

Stăpânit de o emoție pe care nu putea s-o definească, Wells nu era în stare să se miște. Nu era teamă sau speranță, ci senzația că timpul se dezghețase brusc și că el îmbătrânise zece ani într-o clipă. Era conștient că ar fi trebuit să se bucure. Era liber. Ba nu era. Se mutase pe alt câmp de luptă, iar miza crescuse. Îl copleși tristețea și rămase pe locul lui până când avionul se goli și o stewardesă îl bătu ușor pe umăr:

— Vă simțiți bine, domnule?

— Da, mulțumesc.

Nu trebuia să atragă atenția asupra lui. Își luă bagajul și plecă.

Zona de tranzit avea aer condiționat și era plină de panouri publicitare mari și strălucitoare pentru Hyatt, Gucci, IBM, Cathay Pacific și alte zece-douăsprezece companii cu nume răsunătoare. Femeile din reclame erau una mai frumoasă decât

alta și toate erau în ținute neglijente pentru care la Frontiera de nord-vest ar fi fost biciuite sau și mai rău. Wells își smulse privirea de la reclame și se uită în jur. Peste tot erau femei: chinezoaice, albe, indiene, filipineze. Mergeau singure, neînsoțite de bărbați, și aveau fețele, brațele și picioarele descoperite. Unele erau machiate. O adolescentă japoneză drăguță cu părul vopsit într-un roșu aprins trecu repede pe lângă el și Wells întoarse capul să se uite după ea. În timp ce făcea asta, se enervă brusc. Nu puteau să fie puțin mai modeste? Nu le obliga nimeni să poarte *burqa*^[8], dar nici fuste atât de scurte.

Se așază pe o bancă din sala de așteptare, în fața unei cafenele Starbucks, și încercă să-și analizeze reacțiile. După zece ani de celibat forțat, ar fi trebuit să exulte văzând festinul de frumusețe feminină. Nimic nu-l tulburase mai mult decât modul în care își tratau talibanii femeile. Probabil că asimilase fundamentalismul lor mai profund decât își imagina. Sau avea pur și simplu nevoie să facă sex. Sexul îi fusese practic interzis în Afganistan și în Pakistan: sătenii nu erau deloc nerăbdători să-și mărite fetele cu luptători din Al Qaeda și nici atât cu americani. Aventurile în afara căsniciei erau un risc major pe care nu merita să ți-l asumi. Talibanii dovedeau o inventivitate inepuizabilă în privința pedepselor pentru prostituție și adulter. Wells asistase la îngroparea de viu a unui bărbat, și la spânzurarea altor șase. Își ținuse bine în frâu libidoul. Nici nu-și mai amintea cum miroase o femeie.

Trebuia să termine cu dieta asta. Musulmanii se păstrau puri pentru căsătorie, dar Wells știa că nu poate să rămână cast la nesfârșit. Se hotărâse să nu plătească pentru sex și nici să caute aventuri de-o noapte, dar dacă ar fi întâlnit femeia potrivită, o femeie pentru care să simtă ceva, nu ar fi așteptat noaptea nunții.

Se uită după o blondă înaltă care trecea prin fața lui, sperând să găsească cât mai curând femeia potrivită.

*

Își petrecu următoarea săptămână într-un hotel din Kowloon. Ca să-și omoare timpul, dimineața se plimba pe străzile infernal de aglomerate, iar după-amiaza se retrăgea în Biblioteca Centrală a orașului, o clădire masivă din piatră și sticlă vizavi de Parcul Victoria. Răsfoia ziarele și revistele pentru a recupera anii pierduți. Monica Lewinsky și Newt Gingrich. Explozia internetului. Euro. Britney Spears. Alegerile prezidențiale din 2000 și voturile din Florida. Anii care precedaseră 11 Septembrie 2001 fuseseră la fel de liniștiți ca un lac din Montana într-o zi fierbinte de vară.

Apoi venise atacul. În ziarele îngălbenite din 2001 șocul era încă palpabil. Wells află despre biletele pe care familiile celor dispăruți le lipiseră în tot New Yorkul, monumente din hârtie mult mai elocvente decât cele din piatră. Află ce-i răspunsese Rudolph Giuliani în prima zi unui reporter care îl întrebase câți oameni muriseră: „Mai mulți decât putem îndura”.

Dar cum va fi data viitoare? se întrebă Wells. Atunci câți va trebui să îndurăm?

Între timp, Statele Unite trecuseră la contraatac și intraseră în forță în Afganistan și Irak, sperând că-și vor obliga inamicul să se retragă pe poziții defensive. Militarii americani îi pedepsiseră pe talibani și pe Saddam Hussein. Dar Wells se temea că Statele Unite transformaseră un miliard de musulmani într-o masă furibundă. De fiecare dată când un soldat american pășea într-o moschee, se năștea un nou luptător jihad. Iar acum SUA căzuseră în capcană în Irak. Când se gândea la consecințele posibile, îl apuca durerea de cap. În cele din urmă se refugiase în liniștea paginilor de sport, bucurându-se că Red Sox, preferații lui, îi

zvântaseră în bătaie pe Yankees și câștigaseră World Series. Theo Epstein era genial.

Seara, în timp ce bea un pahar de Coca-Cola la barul hotelului Peninsula, privea luminile care licăreau dincolo de Portul Victoria și trăgea cu urechea la pălăvrăgeala străinilor care păreau să stea veșnic cu mobilul la ureche. Vorbeau fără încetare, într-o engleză ultradensă pe care abia reușea s-o înțeleagă.

— Săptămâna asta sau deloc...

— Da, Bali în weekend, înapoi, San Francisco...

— Cipurile Intel sunt incredibile...

Se simțea ca un paria, singurul din oraș care nu făcea sex sau bani. Și care nici măcar nu vorbea despre asta. Pentru oamenii ăștia globalizarea era o promisiune frumoasă, nu un pericol. Știau cum să alunece pe valuri și nu erau plătiți să-i ajute pe ghinionistii care se înecau în siajul lor.

Cu toate acestea, șederea la Hong Kong îi făcuse bine. Energia orașului începuse să-i curgă prin vene și să-i pună în mișcare sângele amorțit. Căutase un dentist care să-i trateze măseaua cariată. Când îi examinase gura, femeia se încruntase: „Nu mai aveți periute de dinți în America?” Făcea duș de trei ori pe zi pentru a compensa pauzele de trei săptămâni dintre o baie și alta la Frontiera de nord-vest. Se ducea la cursele de la hipodromul Sha Tin. Nu paria, dar îi plăceau atmosfera aristocratică a locului, miliardarii care mergeau la braț cu femei de două ori mai tinere decât ei, caii pursânge eleganți care aproape că tremurau de nerăbdare când se apropiau de porțile de start și vuietul mulțimii când ajungeau la finish.

Într-o dimineață, se pomenise în fața Consulatului american de pe Garden Road și îl copleșiseră remușcările. Ar fi trebuit să ia legătura cu oamenii Agenției, dar nu voia să renunțe așa de repede la libertate pe care abia o recâștigase.

Imediat ce s-ar fi prezentat, s-ar fi ales cu un nou grup de supervizori. Ar fi urmat săptămâni întregi de interogatorii interminabile: „Unde ai fost toți atâtea ani? De ce n-ai păstrat legătura cu noi? Ce-ai făcut de fapt?

Și, dincolo de toate, o îndoială mai adâncă: De ce să avem încredere în tine?

Nu. Nu era pregătit. Va raporta când va ajunge în America. Până atunci, oricum nu se va întâmpla nimic. Își continuase drumul și trecuse de Consulat.

*

Escala la Frankfurt și zborul până la New York au decurs fără probleme. Nu simțise nici urmă din exaltarea la care se aștepta atunci când avionul Lufthansa 747 aterizase pe aeroportul Kennedy, doar certitudinea că nu se mai putea sustrage datoriei prea mult timp.

Ofițerul de la imigrare se uită în treacăt la pașaportul lui și Wells își petrecu prima dimineată în Manhattan la fel ca în Hong Kong, hoinărind. Dar nu reușea să vadă orașul decât prin ochii lui Khadri, ca pe o țintă gigantică: tunelurile, podurile, Bursa, teatrele de pe Broadway, stațiile de metrou, Națiunile Unite.

Și Times Square, desigur. Când o văzuse ultima oară, „piața” – în realitate o intersecție în formă de X acolo unde Broadway se întâlnea cu 7th Avenue – era neîngrijită și jalnică. Acum își cucerise pe drept cuvânt titlul de cea mai celebră intersecție a lumii. Se opri la colțul Străzii 44 cu Broadway și se uită la turiștii și localnicii care mișunau ca furnicile printre resturile unui picnic. Reclame luminoase imense străluceau pe zgârie-norii construiți de curând. Știrile curgeau la nesfârșit pe afișajele digitale, reducând mersul lumii la un simplu duel de fâșii portocalii și verzi. Șoferii apăseau pe claxoane și uitau să mai ridice mâinile, iar vânzătorii ambulanți încercau să acopere vacarmul și să-și vândă brelocurile cu Statuia

Libertății și pozele cu Tupac. Colțul unde se oprise era ocupat de un magazin Toys'R Us uriaș, dovadă că locul devenise o atracție pentru toate vârstele. Își aminti ce spusese un anonim despre Times Square: „e minunată dacă nu știi să citești”. Dar se făceau și afaceri aici. Sediile firmelor Morgan Stanley, Ernst & Young și Viacom se înșirau pe o lungime de nici două sute de metri. În plus, puteai să treci fără probleme prin intersecție cu un camion. Dacă World Trade Center fusese *Ground Zero*, Times Square era *Ground One*.

Wells aproape că auzea ticăitul cronometrului. Coborî la metrou și așteptă un tren pentru Queens. Opt ore mai târziu se afla într-un autobuz Greyhound pentru Nashville, cu 20 000 de dolari în buzunar. Pe ceilalți 15 000 îi pusese într-o cutie de valori din Manhattan. Pentru orice eventualitate.

*

Acum, două zile mai târziu, Wells mergea prin aeroportul din Minneapolis cu un permis de conducere nou-nouț în portofel, mulțumită legilor din Carolina de Nord, mai mult decât liberale în privința eliberării actelor. Era în drum spre Boise, și de-acolo, pe șoselele secundare din Idaho, către Missoula. Trebuia să se oprească de două ori și să se întâlnească cu trei persoane: mama, fiul lui și fosta lui soție. Erau ultimele lui escale înainte să raporteze că se afla acolo.

Nu-și anunțase sosirea. Voia să-i facă o surpriză mamei sale și să apară ca din senin în Hamilton, să se așeze în bucătărie și să aștepte ca ea să-i facă o cafea și omletă. Voia s-o sărute și să-i spună cât de rău îi părea că lipsise atât de mult. Era sigur că-l va ierta imediat. Așa sunt mamele. Sau cel puțin așa era mama lui. Cât despre Evan și Heather... Va trăi și va vedea.

Mai avea două ore de așteptat până la avionul de Boise, așa că intră într-un TGI Fridays și se așeză la bar să urmărească finala de baschet NCAA

dintre Duke și Texas. După câteva minute, bărbatul de lângă el îi aruncă o privire. Cam patruzeci de ani, ușor bronzat, tuns scurt, cu o brățară de aur la mână.

— Duke sau Texas?

— Duke, spuse Wells. Nu prea avea chef de conversație, dar tipul părea destul de inofensiv.

— La fel și eu. Unde mergi?

Wells ridică din umeri și continuă să se uite la televizor. Individul nu înțelese aluzia.

— Eu mă duc la Tampa. Mi-e scârbă de nord-vest. Am zburat o mulțime anul trecut. Nici măcar nu mi-au dat un bonus dincolo de Tampa. Nu mi-a venit să cred. Îmi *datorează* un bonus.

— Mda, mormăi Wells. Individul era probabil comis-voiajor. Nu că ar fi murit de curiozitate să afle.

— Ești însurat? îl întrebă omul. Eu sunt. Am cinci copii.

— Felicitări.

— Hei, sper că nu te superi dacă trângănim un pic, nu?

Wells constată că nu se putea hotărî să-l trimită la plimbare pe individ. Părea un pic trist și Wells nu mai vorbise cu un american de prea multă vreme. Să-i zicem recunoaștere a terenului. Bărbatul dădu berea peste cap.

— Mai bine trec la tărie. Lasă-mă să-ți ofer o bere. Apropo, mă cheamă Rich.

— Nu beau, spuse Wells.

Rich îl privi pe barman:

— Un Cuervo dublu pentru mine și o bere pentru prietenul meu...

— Ți-am spus că nu beau.

— Iartă-mă, bătrâne, încercam să fiu prietenos. Atunci o Coca-Cola. Știi, înainte de 11 Septembrie nu-mi păsa că mă sui în avion. De-atunci am palpitații de fiecare dată.

Wells se întrebă din nou dacă nu era cazul să plece. N-avea chef să vorbească despre 11

Septembrie. Reflectase mult pe marginea acestui subiect, dar de unul singur. Bănuia însă că aeroporturile erau un teren propice pentru asemenea conversații.

— Mă tot gândesc ce-aș face dacă cineva ar scoate din buzunar un cutter, zise Rich. Îți spun eu ce-aș face: m-aș lupta până la moarte. Ca un erou. Ca tipii ăia din Cursa 93.

— Erou? spuse Wells fără să-și poată ascunde surprinderea.

Barmanul puse o porție generoasă de Cuervo în fața lui Rich.

— Ce, nu crezi că tipii ăia au fost eroi? zise Rich revoltat.

Wells nu prea știa ce se întâmplase la bordul zborului 93, dar știa măcar atât: dacă lupți să-ți salvezi pielea nu ești erou. Nimeni nu vrea să moară. Ești erou când îți riști viața pentru alții. De cele mai multe ori. Uneori ești pur și simplu prost. Văzuse oameni care-și dăduseră viața doar ca să demonstreze că sunt duri.

Totuși, multe bătălii își câștigaseră un loc în istorie pentru curajul uneia dintre părți care luptase împotriva sorții. De exemplu șarja brigăzii lui Pickett la Gettysburg sau ofensiva nebunească a confederaților de la Cemetery Hill. Atacul fusese un dezastru, dar confederații rămăseseră celebri pentru bravura lor. Fuseseră eroi sau doar proști? Faptul că susțineau sclavia modifica datele problemei?

Dar Wells nu se simțea în stare să dezbată problema eroismului cu Rich comis-voiajorul.

— Sigur, au fost eroi.

Rich ridică paharul în onoarea lui Wells.

— *Salud*. Hai să bem! Știi ce e ciudat?

Pun pariu că o să aflu, își zise Wells. Bărbatul dădu paharul de Cuervo pe gât și-l trânti la loc pe bar.

— Căsătoria mea se duce de râpă.

Wells încercă să pară înțelegător.

— Barbara, nevastă-mea, m-a prins în pat cu menajera, Consuelo. E turbată. Barbara, adică. Lui Consuelo puțin îi pasă.

Wells se chinui să găsească un răspuns potrivit. Nu reuși. America devenise mult mai guralivă în absența lui. Își aducea aminte vag de talk-show-urile de la televiziune, de pildă cel al lui Jerry Springer. Acum însă avea senzația că țara întreagă se prezentase la audiții pentru un *reality-show*. Ce fel de om era în stare să mărturisească unui străin că nevastă-sa îl prinsese în pat cu camerista?

Rich se uită la el și continuă:

— Vreau să spun că Barb nici nu trebuia să fie acasă. Cum a intrat, cum a început să urla: „Dracu’ să te ia, dracu’ să te ia”, urla, nu așa...

La naiba cu politețea, își zise Wells.

— Mai ai vreun strop de demnitate? îl pironi cu privirea pe Rich, o privire care îi înghețase pe alții mult mai duri în locuri mult mai dure decât aeroportul din Minneapolis. Ai măcar cea mai palidă idee ce înseamnă cuvântul ăsta? Să-i spui unui străin că ai înșelat-o pe nevastă-ta și că te-a prins... Nu te cunosc și nici nu vreau să te cunosc. Mulțumesc pentru băutură..

Wells își luă geanta.

— Nu înțelegi, spuse Rich. Trăiesc într-o tensiune insuportabilă. Nici nu mai țin minte de când nu m-am culcat cu nevastă-mea. Voiam doar să vorbesc cu cineva. De la o vreme viața mea e o porcărie.

— Știi ce mi se pare mie o porcărie? îl întrebă Wells. Să calci pe o mină antipersonal și să rămâi fără picioare. Și asta când ai patru ani. Să conduci un Humvee așteptând să fii făcut fărâme de-o bombă pe care nici măcar n-o poți vedea, așa cum așteaptă băieții noștri de la Bagdad chiar în clipa asta.

— Știu...

— Știi pe naiba. Habar n-ai. Habar n-ai cum trăiesc oamenii pe lumea asta. Și cei mai mulți nu

s-au plâns în toată viața lor cât te-ai văicărit tu în ultimele cinci minute. Divorțează. Nu te mai culca cu menajera. Puțin îmi pasă ce faci.

— Cine dracu te crezi? spuse Rich. Stai aici și te uiți la televizor exact ca mine.

— Nu, nu mai stau, spuse Wells.

Aruncă o hârtie de zece dolari pe bar și porni spre avionul lui.

*

Wells se opri lângă poarta C-13, furios pe el însuși. Ce s-ar fi întâmplat dacă individul ar fi încercat să-l lovească? Acoperirea s-ar fi dus dracului. Nu mai era capabil să-și înțeleagă concetățenii. Îmi datorează un bonus, spunea Rich. Nu. Nu-ți datorează absolut nimic.

Wells știa că trebuie să se calmeze. Rich, comis-voiajorul, era un bețiv cu o căsnicie pe ducă. O să se descurce. Sau nu. Nu era treaba lui. Și totuși, uitându-se la aeroportul imaculat, se întrebă dacă mai putea fi american.

*

Cu toate acestea, când se trezi a doua zi de dimineață la Boise, era aproape exaltat. Nu crezuse că mai apucă vreodată să revadă Montana și să stea de vorbă cu maică-sa. Ar fi putut să ia avionul până la Missoula, dar preferase să se urce într-o mașină și să străbată munții de unul singur. Își amintise cum mergea la pescuit cu tatăl lui la Lost Trail Pass la sfârșit de săptămână. Altădată se duceau la Boise, la meciurile echipei Hawks din prima ligă de baseball și ca să-i cumpere mamei un cadou de la magazinul de bijuterii din centru. „Nu-i spune”, îi zicea Herbert, „e o surpriză.”

Tatăl lui Wells fusese chirurg la spitalul din Hamilton, la sud de Missoula. Mama lui era profesoară. Știa că Herbert își dorea o familie numeroasă, dar fusese la un pas de moarte când îl născuse pe Wells – petrecuse o lună în spitalul din Missoula – și doctorii îi spusese că nu mai avea

voie să rămână însărcinată. Așa că familia se rezumase la trei: Herbert, Mona și John.

Wells își respecta tatăl, un bărbat taciturn și tăcut, ale cărui calități profesionale erau renumite în toată Montana. De obicei Herbert își cheltuia și ultima fărâmbă de energie în sala de operații, iar când ajungea acasă se așeza în fotoliul de piele cu spătar înalt din living, sorbea încet un pahar de whisky și citea ziarul local. Nu era grosolan niciodată și nici distant în adevăratul înțeles al cuvântului. Îl aclama mereu pe Wells la meciurile de fotbal. Dar Herbert respecta niște reguli în sala de operații și în afara ei și le cerea și lor să le respecte.

Mama lui avea însă ceva special. Aproape toți elevii se îndrăgosteau de ea. Era înaltă și frumoasă și zâmbea mereu. Crescuse la Missoula și era fructul unei iubiri pasionale. În 1936, bunicul lui Wells, Andrew, era matelot în marina militară. În timpul unei permisiuni scurte la Beirut se îndrăgostise de Noor, fiica unui comerciant libanez. Andrew o convinsese – nimeni nu știa cum – pe ea și familia ei că fata trebuia să vină cu el în Montana. De la Noor moștenise Wells părul negru și tenul măsliniu. Și tot ea îi făcuse cunoștință cu Islamul înainte să înceapă să studieze religia la Dartmouth. Prin naștere era pe sfert musulman. Noor renunțase la credința ei când venise în Statele Unite, dar îi povestise lui Wells destule încât să-i trezească interesul.

Bineînțeles, în copilărie și în tinerețe nu văzuse pe viu cum funcționează Islamul. Hamilton era doar un orașel de provincie cu câteva străzi. Îi plăcuse acolo, hoinărise cu bicicleta peste tot, învățase să se poarte cu caii și să aprindă un foc în aer liber. Când ajunsese la vârsta pubertății, totul se schimbase. MTV-ul le demonstrase cât de barbari fuseseră până atunci. Mulți copii își pierduseră încrederea în ei și începuseră să se plictisească. Drogurile se infiltraseră încet dar

sigur de la Seattle la Spokane și Missoula, apoi, de-a lungul autostrăzii 93, până la stația de benzină Sinclair de la marginea orașului. Bănuia că între timp situația se înrăutățise.

*

Se hotărâse totuși să meargă acasă pe drumul cel mai scurt, prin munți, pe Idaho 21. Porni spre nord-est și trecu de suburbiile din Boise, zone rezidențiale strânse una în alta în câmp deschis ca vacile care se adună în așteptarea furtunii. Șoseaua coti spre nord și începu să urce spre nori pe marginea unui râu cu ape repezi. Pâlcurile de pini Ponderosa se îndesiră și începu să ningă. În timp ce străbătea pasul Mores Creek, la peste 2000 de metri altitudine, ceața se încolăcea groasă deasupra șoselei. Versanții erau acoperiți cu trunchiuri carbonizate. Wells își aminti vag că un incendiu devastase regiunea cu zeci de ani în urmă. Pădurea nu-și revenise complet nici acum. Ceața se îndesise atât de tare, încât nu mai putea distinge șoseaua. Nu se considera un tip superstițios, dar avea senzația că intrase într-un fel de purgatoriu și că, odată ieșit din el, nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Ajunsese prea departe, nu mai putea să se întoarcă. Încetini până când Dodgeul ajunse să se târască și coborî cu viteza unui melc către Lowman. Făcuse o sută de kilometri în patru ore.

După ce trecu de Lowman, vremea se îmblânzi. Șoseaua cotea spre est și urmărea râul Paiute de-a lungul unei văi acoperite cu brazi. Wells clătină din cap, surprins de momentul de slăbiciune de mai devreme. De când începuse vremea să-i influențeze starea de spirit?

Spre sud, piscurile sălbatice și neregulate al munților Sawtooth străpungeau norii, aducând în mod straniu cu zimții unui ferăstrău. Noi, occidentalii, nu suntem metaforici, își spuse Wells. Un ținut atât de frumos nu are nevoie de figuri de stil.

La Stanley o luă pe Idaho 75, de-a lungul râului Salmon. Soarele străpunse norii și ziua deveni strălucitoare. Șoseaua trecea printre coline de gresie roșie sfărâmicioasă, apoi urca în munții îmbrăcați în iarbă îngălbenită care strălucea sub razele soarelui. Bărbați în cizme până la șold își aruncau undițele în râu, sperând să prindă somoni. Inima îi zvâcni în piept. Nu se mai simțise așa liber de doisprezece ani. De când intrase în Agenție. Era gata-gata să oprească mașina și să ceară cu împrumut o undiță pentru câteva minute. În schimb, mări viteza și își continuă drumul spre Hamilton.

Când ajunse la Salmon, ultimul oraș demn de acest nume înainte de Hamilton, soarele asfințise. Se opri la Stagecoach Inn și închirie o cameră pentru patruzeci și doi de dolari. Mai avea trei ore până la Hamilton, dar nu voia s-o trezească noaptea pe mama lui.

Salmon era un orașel tipic din Vest, cu o stradă principală mărginită de clădiri din cărămidă care apucaseră zile mai bune. Wells se pomeni la Supper Club and Lounge, un bar întunecos cu amplificator pentru karaoke și cranii de taur atârinate pe pereți. Comandă un burger și începu să asculte glumele pe care, la două separeuri mai încolo, o femeie de vreo patruzeci de ani i le spunea unui bătrân care purta o șapcă Minnesota Timberwolves.

— Pescuitul e chiar mai grozav decât parașutismul, zise femeia, și de o mie de ori mai grozav decât sexul, mai ales la vârsta mea.

Râse și Wells zâmbi fără să vrea. Femeia observă și ridică din sprâncene. Era blondă și avea un zâmbet larg, atrăgător. Veni la masa lui și-i întinse mâna.

— Evelyn.

— John.

— Câți, John?

— Nu, doamnă, spuse Wells și în glasul lui se strecură un accent *country*.

— Nu-mi spune că nu poți să câști, frumosule.

— Am o voce oribilă.

Îl bătu ușor pe mână și se întoarse spre barman:

— Hai, pune *You are so Beautiful*.

Nu avea de gând să cânte pentru femeia asta. Din fericire nici n-a fost obligat s-o facă. Evelyn atacă piesa cu entuziasm, dar vocea ei aluneca de la o notă la alta ca o mașină pe o șosea acoperită cu polei. Lipsa talentului era însă compensată de jocul de scenă: se aplecă spre el legănându-și soldurile și sfârși prin a ține microfonul cu amândouă mâinile.

— *You... are... so... beautiful... to... me...*

Cei cinci-șase clienți permanenți ai barului izbucniră în urale și Wells se pomeni că rânjește cu gura până la urechi, primul lui zâmbet sincer după prea mult timp. Femeia îi făcu o reverență și se așeză iar lângă el.

— Ai fost extraordinară! zise Wells.

— Acum urmezi tu.

Wells clătină din cap.

— Atunci, poate mai târziu, spuse ea, renunțând la subiect. Cu ce treburi în Salmon?

— Sunt doar în trecere, spuse Wells. Mă duc la Missoula.

— De unde ești?

De ce ți-e frică, nu scapi. Poate că încerca să fie amabilă sau poate se plictisea și avea chef de puțină distracție într-o seară de marți. N-avea motiv să fie așa nervos. I-ar fi fost ușor s-o mintă și poate la fel de ușor să ajungă în patul ei. Dar nu voia să mintă. Nu înainte s-o îmbrățișeze pe mama lui.

— Ascultă, Evelyn, trebuie să plec, zise el.

— Hei, nu mușc. Îi făcu cu ochiul și-i puse mâna pe braț. Și sunt gata oricând să renunț la parașutism pentru sex.

Wells simți că se îmbujorează și că se excită în același timp. Uitase cât de lipsite de pudoare puteau fi americancele.

— Măine trebuie să mă trezesc devreme.

— Cum vrei.

Îi întoarse spatele. Wells mai mușcă o dată din hamburger, apoi conduse cele câteva străzi până la Stagecoach. În parcare motelului îi veni să se întoarcă înapoi la bar. Nu putea uita ce simțise când Evelyn îi pusese mâna pe braț. Pielea încă ardea acolo unde îl atinsese. Opri motorul și se târî până în camera lui. Așteptase prea mult timp o femeie și probabil că mai avea de așteptat. Dar nu o veșnicie.

*

Telefonul sună la șase fix, smulgându-l dintr-un somn fără vise. Făcu un duș, apoi se îmbracă și își făcu rugăciunile. Își lipi fruntea de podea și recită primul vers din Coran: „Bismallah rahmani rahim al Hamdulillah rabbi lalamin...”^[9]. Soarele aproape răsărise, stelele dispăruseră și cerul întunecat se colora încet-încet în albastru.

Era în sfârșit stăpân pe autostradă. Porni spre nord, către Lost Trail Pass, la frontiera dintre Idaho și Montana. Lewis și Clark o luaseră pe aici în călătoria lor până la Pacific și munții nu se schimbaseră deloc de-atunci înapoi. Când ajunse pe creasta trecătorii, Wells coborî din Dodge și rămase nemișcat în tăcerea adâncă, uitându-se la colinele din Montana. Păreau mai blânde, mai domoale decât cele pe care le lăsase în urmă.

Ajunse la Hamilton o oră mai târziu. Orașul era mai mare decât și-l amintea, supermarketuri și restaurante noi apăruseră de-a lungul autostrăzii 93: Taco Bell, Pizza Hut. O luă la stânga pe strada Ravalli. Acolo era numărul 420 S. Casa mare și cenușie de pe Ravalli colț cu Strada Patru.

Dar nu mai era cenușie. Era albastră. În curtea din față văzu o tricicletă. Se opri în fața ușii.

— Mamă?

Nu-i răspunse nimeni. Sună.

— Cu ce vă pot fi de folos?

O voce de bărbat.

— Sunt John.

— John și mai cum?

Wells își dori să fi fost altundeva. Oriunde. Nu l-ar fi deranjat dacă pământul s-ar fi deschis și l-ar fi înghițit.

— Sunt John Wells și o caut pe mama.

Ușa se deschise puțin și apăru Ken Fredrick, colegul lui de liceu, cu doi ani mai mare decât el. Penny Kenny, așa-i ziceau băieții mai răi, pentru că familia lui rămânea mereu fără bani. Wells se împrietenise destul de bine cu el. Kenny fusese doi ani căpitanul echipei de fotbal și îndura o mulțime de glume proaste, mai ales în călătoriile lungi cu autobuzul când aveau meciuri în alte orașe. Cel mai groaznic moment fusese într-o seară de vineri, la sfârșitul primului an. Trei înaintași deschiseseră ușa de urgență în timp ce autobuzul gonia pe Interstate 80 și îl ținuseră pe Kenny afară, cu fața la numai câțiva centimetri deasupra asfaltului. Wells încă își mai amintea urletele lui. Atunci auzise prima dată cum sună panica adevărată. După incident, îl invitasă să stea lângă el. Wells juca în apărare încă din clasa a noua, așa că îl mai lăsaseră în pace pe Kenny.

— John Wells? Sfarmă-oase?

Wells nu-și mai auzise de mult timp porecla. Și o câștigase din cauza felului în care își placa adversarii, atât de dur încât le săreau căștile de pe cap și rămâneau întinși pe teren. Fundașilor ofensivi și atacanților le era groază să se apropie de el. Wells nu era foarte solid, dar era rapid și știa un secret pe care niciun antrenor nu putea să ți-l spună: Nu te opri. Majoritatea apărătorilor se opreau puțin – doar o clipă – înainte să placheze. Nu-și stăpâneau nervii. Era normal. Wells nu se oprea niciodată.

— Omule, ce bine-mi pare că te văd, spuse Kenny. A trecut mult timp! Penny Kenny deschise larg ușa. Îi întinse mâna și Wells i-o strânse.

— Ce faci aici?

Nici măcar acum nu voia să accepte evidența.

— Păi, aici locuiesc, John... spuse Kenny mândru. Soția mea și cu mine am cumpărat apartamentul de la mama ta acum doi ani. Acum sunt VP, vicepreședinte la Banca Ravalli. Oamenii îmi spun Ken. Zâmbi.

— Unde e mama?

Kenny înghiți în sec:

— Nu știi? S-a dus, John. Cancer la sân.

Wells se trezi că se uită fix la dinții perfecți ai lui Kenny, care în copilărie erau strâmbi și inegali. Ai putea să faci reclamă la orice pastă de dinți, se gândi Wells. Tu n-ai avut de-a face cu dentiștii afgani. Ce cauți în casa mea?

Lui Wells îi venea să nu-și facă de rușine porecla, își încleștă pumnii, uitându-se la Kenny și la dinții lui albi. Dar Kenny n-avea nicio vină. Kenny era băiat bun.

— E la Lone Pine, spuse Kenny. Lângă tatăl tău.

— Știu unde e înmormântată familia mea, Kenny. Ken.

— Îmi pare rău, John. Nu știu ce-aș putea să spun. Hai înăuntru. Vrei o cafea?

Dar Wells îi întorsese deja spatele.

*

În timp ce gonia pe autostrada 93 spre cimitirul Lone Pine din Darby, lacrimile îi curgeau încet pe fața împietrită. Wells nu-și mai amintea când plânsese ultima oară, nici măcar când îi venise să plângă, dar acum plângea în toată regula. Nu-și îngăduise să creadă că mama lui ar fi putut să... se ducă. Să moară. Să ajungă în Veșnicele Plaiuri ale Vânătorii. Ha! Asta a fost bună, John.

Dar nu avea voie să moară. El fusese în Afganistan și în Pakistan și nu murise. Trebuia doar să joace bridge cu prietenele ei și să

îngrijească florile din fața casei. De ce să moară așa? Dar uite că murise și dovada se găsea sub piatra din granit din cimitirul Lone Pine în fața căreia se opri. Mona Kesey Wells, 1938-2004. Soție iubită, mamă adorată, profesoară respectată. O cruce gravată pe piatră. Tatăl lui se odihnea alături de ea: Herbert Gerald Wells, 1930-1996. Wells îngenunche și închise ochii, sperând să le simtă prezența, sperând să simtă orice. Murmură Sura 82 din Coran, o invocare a Zilei Judecății:

„Când cerul se va rupe
și stelele vor fi împrăștiate,
când mările se vor revărsa
și mormintele vor fi răvășite:
fiecare suflet va cunoaște ceea ce a pus înainte,
ceea ce
a pus în urmă.”

Dar nu auzea decât traficul de pe autostrada 93 și drapelul american care flutura în briza dimineții. Știa că nu trebuie să-l acuze pe Dumnezeu pentru singurătatea lui, dar nu se putea stăpâni. Dumnezeu, Allah, oricare ar fi numele Lui, nu era cu el acum, când Wells avea cea mai mare nevoie de El.

Se plimbă până la marginea cimitirului. Nu avea gard. Mormintele pur și simplu se opreau acolo unde începea o pantă care cobora spre calea ferată. În depărtare se auzi un fluierat de locomotivă. Wells așteaptă, dar nu văzu niciun tren. Se întoarce la mașină. Nu-și simțise niciodată sufletul atât de gol.

*

Conduse încet până la Missoula, încercând să scape de senzația că trebuia să renunțe la călătoria asta fără rost și să meargă la Washington. Missoula se dezvoltase și mai mult decât Hamilton. Suburbiile se cățăraseră pe dealurile unde el și familia lui se plimbau cândva călare. Mamei lui îi

plăcea să călărească. Mama lui. Iar îi veni să plângă, dar acum se stăpâni. Sacrificase atâtea ani cu un scop. Nimeni din Al Qaeda n-ar mai fi avut încredere în el dacă s-ar fi întors în Statele Unite de capul lui. Mama lui nu-i reproșase niciodată că plecase. Era de datoria lui să-și controleze emoțiile și să facă ce trebuia. Nu vedea cum poate să-i onoreze altfel amintirea.

Intră încet în Missoula. Măcar știa că Heather nu murise, pentru că îi telefonase din New York. Când ea răspunsese Wells închisese imediat și nu se simțise deloc bine.

Parcă în fața unei case frumoase, cu etaj. Se uită la ea câteva clipe, suficient cât să-și dea seama că nu e bine-venit acolo. Se îndreaptă încet spre intrare și sună. Un băiețel deschise ușa.

— Mama e acasă?

— Mami!

Auzi pașii ușori ai lui Heather apropiindu-se de ușă.

— Da?

Scoase lanțul și se uită afară. Era la fel de frumoasă cum și-o amintea, o fată de la țară cu păr blond ca mierea și ochi căprui adânci, mici și perfecți. Era mult mai înalt decât ea și-i plăcea s-o ridice și s-o ducă în brațe până la pat. Pe vremuri fuseseră doi nebuni. Dar Wells păstrase mereu în suflet un teritoriu la care ea nu avea acces și se îndepărtaseră și mai mult după ce începuse să lucreze pentru Agenție. Și când îi spusese că va pleca într-o misiune secretă și nu știa când se va întoarce, primise de la ea un ultimatum: ori eu, ori Agenția. Agenția sau Evan, care atunci avea doi ani. Îl avertizase că n-o să-l aștepte. Și nu-l așteptase. Nu putea s-o condamne.

Se apropie de ea. Heather ezită, apoi îl îmbrățișă.

— John, spuse ea. Ce surpriză.

— Pot să intru?

Îl invită înăuntru. Livingul era mobilat frumos. Pe măsuta de cafea erau cărți pentru copii. Pe pereți erau ilustrații cu desene din secolul al XIX-lea înfățișând bărbați în robe, cu peruci pe cap. O viață care nu avea niciun punct de contact cu a lui. Își mușcă buzele și încercă să găsească ceva de spus.

— Ce-i cu astea? zise întinzând mâna spre tablouri.

— Howard este avocat.

— Howard?

— Soțul meu.

Îi arată o fotografie: ea și un bărbat arătos, solid, adică Howard, Evan și doi copii mai mici, un băiețel și o fetiță.

— George și Victoria. Howard are ce are cu regii și reginele Angliei.

— Și tu?

Scutură din cap. Nu era un răspuns la întrebarea lui.

— Cum n-ai venit la înmormântarea Monei, mi-am închipuit că ai murit.

— Nu sunt atât de norocos.

— I-ai lipsit, John. Credea că te întorci.

— N-am știut nimic.

— Nu ți-au transmis vestea cu superradioul vostru prin satelit sau ce naiba folosiți voi? Nu te-au anunțat cu raza lui Batman, nu te-au chemat acasă?

Wells se strădui să nu se mai gândească la mama lui care aștepta să moară pe un pat de spital. Și la cum murise apoi, pur și simplu.

— Îmi pare rău, John. N-am vrut să te jignesc. Ai fost mereu băiatul mamei, asta-i tot. Mi-am închipuit că nu puteai să nu vii dacă mai erai pe planeta asta.

— Nu m-am considerat niciodată băiatul mamei.

Dar nu putea nega că unele dintre cele mai dragi amintiri din copilăria lui erau cu Mona în

bucătărie, în timp ce Herbert era la spital sau în birou. Râse. Poate că am fost băiatul mamei.

— Cum o duci?

Pe fața ei apăru o expresie indescifrabilă.

— Așa. Căsătorită. Trei copii. Plictiseală.

— Heather...

— Indiferent ce vrei să spui, mai bine taci.

— Pot să-l văd pe Evan?

— E la antrenament, la Liga Juniorilor de la YMCA.

— Joacă baseball?

— Ea treia bază. Nici nu știe cine ești, John.

Parcă fusese pălmuit. Heather clătină din cap.

— Uite ce e. Stai aici un an, încearcă să fii tatăl lui și poți să vii să-l vezi. La naiba, de ce nu-l înveți toate chestiile de spionaj?

— Heather...

— Șase luni? Pauză. O lună? Fiul tău nu merită nici măcar o lună, John?

Wells tăcu. Heather avea dreptate. Nu putea să-i spună fiului său ce făcea și unde fusese. Iar dacă băiatul îl accepta și el dispărea din nou, ce-ar fi urmat?

Chipul lui Heather se îmblânzi atunci când îl văzu că încuviințează.

— Ce-o să-i spui?

— Că ești soldat. Că lupți într-un război pe care trebuie să-l câștigăm. Adevărul.

Zâmbi când rosti ultimul cuvânt și Wells se întrebă dacă îl mai iubea. De fapt, nu mai avea importanță.

— Îți aduci aminte... începu ea. Se întrerupse pentru că sunase telefonul, un țârâit electric care se repetă de șase ori, apoi se opri.

— Nu ai robot?

— Am *voice mail*.

Da. Căsuța vocală nu prea era la modă când plecase el. Un gând neașteptat, fără sens, dar reușise să-l distragă câteva clipe de la tristețea acestei zile.

— Ce voiai să mă întrebi?

Dar zâmbetul lui Heather dispăruse și Wells știa că nu mai voia să-i spună. Telefonul o adusese înapoi la viața ei de-acum și el nu mai avea un loc acolo.

— Ar trebui să pleci, John.

Se ridică încet. Deodată ea se lovi peste frunte, un tic pe care-l cunoștea prea bine.

— De ce te-ai întors?

— Poftim?

— Lucrezi tot acolo, la Agenție. Nu fusese o întrebare. Poate că o rugaseră sau o somaseră să-i anunțe dacă-l vede. Ce cauți aici? De ce tocmai acum?

— Știi că nu pot să-ți spun.

— Ei știu că ești aici, în America?

— Sigur că da.

Dar nu reușise niciodată s-o mintă și observă din felul cum îl privea că știa. Ochii ei exprimau nesiguranță. Ar fi vrut să-i poată explica, să-i spună că nu mai avea încredere în nimeni pe lumea asta. Se duse la ușă. Era gata să iasă când îi simți mâna pe braț. Se întoarse și acum Heather îl îmbrățișă cu adevărat. Închise ochii și o strânse și el în brațe.

Apoi ea îi dădu drumul.

*

Wells stătea în Dodgeul lui închiriat și încerca să-și șteargă din minte imaginea fiului său. În cele din urmă porni motorul și plecă, șofând încet pe drumul către YMCA. Când a ajuns la terenul de baseball, nu îl recunoscă pe Evan.

*

Heather îl urmărise cum pleacă. Când Dodgeul dispăru, scoase o carte de vizită din portofel și ridică receptorul pentru a face un apel care avea să aducă Statele Unite ale Americii în pragul celui mai sângeros atac terorist din istorie. Formă numărul. Telefonul sună de două ori.

— Jen Exley? spuse Heather. Făcu o pauză. Jen?
La telefon e Heather Murray... Da. Fosta soție a
lui John Wells.

La două dimineața, holul de Sosiri al aeroportului internațional de la Miami era înțesat de călători obosiți. Omar Khadri se bucura că poate trece neobservat fără să facă niciun efort: toți erau bronzăți sau aveau pielea chiar mai închisă la culoare decât a lui. Se așeză la coada pentru străini. Pusese în geanta diplomat de piele neagră câteva cărți în spaniolă care ar fi justificat la nevoie cetățenia din pașaport.

După o oră, era tot acolo. Între timp, coada pentru cetățenii americani se mișcase rapid. Khadri era furios. Ne tratați cu dispreț chiar înainte să pășim pe pământ american, se gândi el. Poate că dacă ar fi urlat de fericire că a ajuns în Statele Unite, darul pe care Allah îl oferise lumii, ar fi ajuns mai repede în față. În cele din urmă, ajunse în dreptul unui agent. Femeia îi cercetă fără prea mare atenție pașaportul, apoi se uită la el.

— Turism sau afaceri, domnule Navarro?

— Afaceri, spuse Khadri.

Afaceri, bineînțeles.

— Unde veți locui?

— La Miami.

Și temporar la Los Angeles.

— Cât stați?

— Două săptămâni.

Îi înapoie pașaportul.

— Mai trebuie doar să vă iau amprente și să vă fac o fotografie și sunteți liber.

— Scuzați-mă, ce ați spus? spuse Khadri.

— Să vă iau amprente și să vă fac o fotografie. Este procedura obișnuită.

Khadri încercă să nu se enerveze în timp ce se uita la fața ei neagră. Nu-i plăceau oamenii de culoare, mai ales afro-americanii. Femeia era o maimuță dresată, o combinație de aroganță

americană și sălbăticie africană. Dar se hotărî să fie politicoș: nu dorea ca maimuța dresată să se uite mai atentă la pașaportul lui:

— Cu plăcere, îi spuse.

Procedura dură doar câteva secunde. Își puse arătătorul pe un scanner digital și se uită în obiectivul unui aparat foto, tot digital. Câteva secunde mai târziu, computerul emise un bip și femeia îi făcu semn că e liber.

— Bine ați venit în Statele Unite.

— Mă bucur că sunt aici, zise Khadri.

*

A doua zi dimineață, în cursa spre LAX, Khadri se blestema în sinea lui. Ar fi trebuit să știe că noile regulamente, care fuseseră anunțate și în mass-media, intraseră în vigoare. Nu avea voie să facă asemenea greșeli. În paranoia lor, americanii păreau să creadă că Al Qaeda era mașina de asasinat perfectă. Dar Khadri cunoștea prea bine slăbiciunile organizației.

Sigur, Al Qaeda nu se temea de faliment. În anii '90, șeicul bin Laden pusese la loc sigur zeci de milioane de dolari în toată lumea și fonduri proaspete intrau permanent în conturi. Dar banii nu rezolvau orice. Marea problemă a grupării Al Qaeda era cum să atragă profesioniști. O mulțime de oameni doreau să moară pentru cauza lor, dar numai câțiva reușiseră să intre în Statele Unite de când America înăspri procedură de imigrare din țările musulmane. Iar dintre ei, doar câțiva puteau fi considerați de încredere pentru misiunile dificile. O decizie proastă, o clipă de panică puteau distruge un plan la care lucraseră ani de zile.

O însoțitoare de zbor opri căruciorul în dreptul lui:

— Cafea? Ceai?

— Cafea. Două cuburi de zahăr și lapte.

Ca toți musulmanii, Khadri nu bea alcool și nici nu se droga, dar avea o slăbiciune pentru dulciuri și cafea.

Sorbi din cafea și se întreabă ce vor spune generațiile viitoare despre el. Spera din tot sufletul că într-o bună zi lumea îi va afla numele, adevăratul său nume. Biografii și istoricii îi vor studia viața. Dar dacă vor căuta o traumă sau un eveniment care să justifice „crimele” sale, atunci vor fi dezamăgiți, își spuse el.

Crescuse la Birmingham, în Anglia. Era cel mai mare și singurul băiat dintre cei șase copii. Tatăl lui, Jalil, un inginer care emigrase din Pakistan, fusese un om morocănos și iute la mânie. Mama lui, Zaineb, urmase un curs de infirmiere, dar nu apucase să muncească. Jalil și Zaineb erau foarte credincioși și severi. În copilărie, Khadri simțise de multe ori cureaua pe pielea lui, și învățase repede că nu trebuie să-l contrazică. Fusese un copil singuratic: tatăl lui nu-i dădea voie să se joace cu copiii necredincioșilor și definiția de necredincios a lui Jalil includea majoritatea musulmanilor. Evadase în lumea matematicii a științei și a Coranului. La biblioteca școlii, unde tatăl lui nu-l putea vedea, citise și filozofie, încercase să înțeleagă ce era puterea, căutase idei în cărțile lui Nietzsche, Machiavelli și Hobbes. Da, erau necredincioși, dar îi arătaseră cum își impun cei puternici voința lor asupra celor slabi. Era convins că într-o bună zi își va arăta puterea în fața lumii întregi. Și în fața tatălui său.

Pe măsură ce anii treceau, ura pe care o simțea pentru Anglia și pentru Occident se adâncise. La fel ca alți soldați din gruparea Al Qaeda, nu-i venea în minte niciun motiv sau incident care să-i fi declanșat ura pentru *kafiri*^[10] și dorința de a păși pe calea celor dreți. Sigur, derbedeii de pe străzi îi ziceau și lui că e „turbanagiu”, așa cum le ziceau tuturor celor care aveau pielea de culoarea ceaiului și trăiau în Anglia. Dar nu fusese atacat niciodată, nici măcar scuipat. Nu, nu astea erau motivele reale, îi era pur și simplu silă de corupția pe care o vedea peste tot: drogurile, homosexualitatea și

căutarea plăcerii cu orice preț. Iar kaffirii nu se mulțumeau doar să persiste în necurătenia lor. Voiau să impună felul lor de viață și restului lumii, în timp ce pretindeau cu pioșenie că răspândesc libertatea.

Cu toate acestea, fervoarea religioasă a lui Khadri avea și limite. Da, credea în Allah, credea că Mohamed era ultimul și cel mai adevărat dintre profeți. Se ruga de cinci ori pe zi. Nu-și pângărea trupul cu alcool sau droguri. Spera să vadă Paradisul după moarte. Dar când camarazii lui cântau despre fecioarele cu ochi negri care or să le ofere plăceri pentru vecie, Khadri trebuia să-și ascundă jena. Paradisul nu era un parc de distracții și doar proștii erau nerăbdători să se sacrifice. Khadri nu încerca să-și întemeieze credința pe simpla promisiune a extazului divin. Jihadul era o obligație, nu un joc. Poate că ne așteaptă Paradisul pe lumea cealaltă, dar Islamul trebuie să triumfe aici și acum. Ca întotdeauna, Mohammed este un exemplu perfect, se gândi Khadri. El nu fusese doar profet, ci și comandant de oști. Armatele lui măturaseră întreaga Arabie și, cu toate că fusese un conducător înțelept și drept, în luptă ferocitatea lui nu cunoștea limite. Țelul lui era cucerirea, iar martiriul era un instrument, nu un scop în sine.

Khadri se folosea cu succes de fanatici. Orice om care dorea să moară era un luptător periculos, dar nu prea avea încredere în ei. Erau iraționali și războiul acesta avea nevoie de oameni raționali, ca el, pentru a fi câștigat. Chiar dacă America, Marea Britanie și celelalte state occidentale erau depravate, reprezentau încă dușmani redutabili, și nici unul dintre ei nu era mai feroce decât Statele Unite. Mii de agenți americani visau zi și noapte să-i trimită pe el și pe oamenii lui la Guantanamo sau pe scaunul electric. Aveau echipament și arme care sfidau imaginația. Așa că trebuia să fie perfect. Fiindcă el și Al Qaeda se adresau unui miliard de musulmani. De fiecare dată când un

soldat american ucidea un irakian, de fiecare dată când o rachetă israeliană sfârteca un palestinian. Noi vorbim în numele Islamului, își spunea el. Și pe 11 Septembrie le-am vorbit tare și răspicat. Atacurile din ziua aceea au fost geniale. Să folosești armele dușmanului ca să-i distrugi cele mai înalte clădiri... Nu-i păsa că fuseseră țintiți zgârie-nori în care lucrau civili și că rachetele lor erau de fapt avioane de pasageri. Al Qaeda putea reuși doar dacă ducea războiul pe pământ american. Într-o bună zi, armatele de musulmani se vor lupta cu cruciații peste tot, așa cum se întâmpla deja în Irak. Până atunci, Al Qaeda va folosi armele disponibile și dacă una dintre ele se întâmpla să fie un avion comercial, cu atât mai bine.

Khadri avea un singur regret în legătură cu 11 Septembrie: ar fi dorit să fie atacate Casa Albă și Capitoliul, nu Pentagonul, dar șeicul insistase să-i lovească pe militari în mod direct. Din nefericire, Pentagonul era prea vast ca să fie avariat serios, chiar de explozia unui avion. Distrugerea Capitoliului ar fi însemnat moartea a sute de kongresmeni și senatori. Guvernul american s-ar fi confruntat cu haosul.

Cu toate acestea, atacurile se dovediseră a fi un adevărat triumf strategic. După aceea America și-a trimis cruciații creștini în țările musulmane. Acum întreaga lume putea să asiste la înfruntarea dintre Dar-Al-Islam și Dar-Al-Harb, tărâmul păcii și tărâmul războiului. Dar 11 Septembrie începuse să se șteargă din memoria oamenilor. Al Qaeda trebuia să le aducă aminte kaffirilor de puterea ei. Khadri dorea să lovească țara asta bogată și sătulă drept în inimă de douăsprezece ori, până când sângele îi va țâșni din ochi, din nas și din gură. Apoi o va lovi încă de o sută de ori, până când își va retrage armatele și va cere pacea în genunchi. Le va arăta americanilor tot atâta milă cât le-au arătat ei japonezilor când i-au spulberat la

Hiroshima, sau vietnamezilor când i-au ars de vii. Nici mai mult, nici mai puțin.

Trebuie să învingem, își spuse Khadri. Și vom învinge. Fiindcă Allah e cu noi. Bău restul de cafea. Se simțea revigorat, plin de energie. Gândul că va ataca America îl exalta de fiecare dată.

*

Exley stătea la biroul ei, răsfoind dosarul lui Wells, căutând ceva nou și știind că nu poate fi acolo. Își întoarse capul în toate direcțiile, încercând să scape de încordarea care o cuprinsese când îi telefonase Heather Murray, cu o zi în urmă. Apelul provocase consternare în toată Agenția sau, mai bine zis, printre cei câțiva oficiali pentru care numele John Wells însemna ceva. Vinny Duto, șeful Direcției de Operațiuni, trimisese imediat doi ofițeri de securitate internă să-i interogheze pe Heather și pe Kenny, dar nu obținuseră prea multe informații de la ei.

Exley se uită din nou la testul cu poligraful și la cel psihiatric prin care Wells trecuse în urmă cu zece ani, când se angajase. Fumase iarbă, dar nu luase niciodată droguri tari. Uneori i se întâmpla să bea. Nu avusese nicio boală transmisibilă pe cale sexuală. Nu făcuse sex cu bărbați, dar fusese implicat într-un ménage-à-trois în timpul colegiului. Deși examinatorul insistase, Wells refuzase să intre în detalii. Foarte bine a făcut, se gândi Exley. Chestiile de genul ăsta ajungeau imediat la urechile tuturor din Langley, fie că semnaseră sau nu un contract de confidențialitate.

Iată ce mai spunea poligraful: în afară de marijuana și de două amenzi pentru exces de viteză, Wells nu încălcase niciodată legea. Considera că diferența de opinie este un drept american esențial. Mai bine și-ar fi dat demisia decât să îndeplinească un ordin care i se părea imoral. Nu fusese niciodată la psihiatru. Avea foarte rar coșmaruri. Credea în Dumnezeu, dar nu se considera creștin. Când juca fotbal la

Dartmouth, îi fracturase piciorul unui fundaș. Nu-i fusese milă. O lovitură precisă, iar violența făcea parte din regulile jocului. Poate că singura dată când Wells răspunsese într-un mod surprinzător fusese atunci când îl întrebaseră dacă-și iubește soția. Da, sigur că da. Dar poligraful era de altă părere.

Psihiatrul Agenției sublimase aspectele evidente din evaluarea lui. Wells avea o toleranță la risc mult peste medie. Era introvertit, dar nu emotiv. Avea o încredere totală în el însuși. Nu era pedofil, nici psihopat, dar părea capabil de violență extremă. În concluzie, era candidatul perfect pentru Grupul de Operațiuni Speciale, brațul paramilitar al Agenției, în care erau încadrați agenții operativi cei mai secreți.

Nimic din toate acestea nu era o noutate pentru Exley. Se uită la fotografia lui Wells și își aminti de ziua când se întâlniseră prima dată. Se întorsese la Langley după o misiune dificilă la Islamabad. Nu recrutase pe nimeni important. În ciuda eforturilor ei susținute, ofițerii din Serviciul Secret pakistanez refuzau s-o ia în serios. Dacă s-ar fi culcat cu toți generalii care o pipăiau la recepțiile de la ambasadă, ar fi ajuns poate acolo unde dorea, dar refuzase.

După trei ani lungi, Exley se hotărâse să se întoarcă acasă, să se mărite și să aibă copii. Cerase și i se aprobase să lucreze la Personalul Operativ. Era mereu prea severă cu ea însăși. Misiunea de la Islamabad fusese o dezamăgire, deși șefii ei îi spuneau că e o stea în plină ascensiune: recrutase mai mulți agenți în Pakistan decât toți predecesorii ei la un loc.

Ceea ce demonstra cât de mult se osificase CIA de la sfârșitul Războiului Rece încoace, se gândea Exley. În ciuda filozofiei de capă-și-spadă, Agenția devenise un alt instrument birocratic al Washingtonului. Și, ca toți birocrații din lume, ofițerii ei superiori descoperiseră că adevărata

aventură se desfășoară la sediul central și nu în rutina plictisitoare a muncii efective de spionaj. O aduseseră pe Exley acasă plini de entuziasm și o puseseră să citească radiogramele venite de la agenții din teritoriu cărora le scăpase detaliul că Pakistanul fabrica arme nucleare chiar sub nasul lor.

*

Apoi Shafer îi convinsese pe cei de la Direcția de Operațiuni că Agenția trebuia să recruteze oameni din rândurile talibanilor. Îl aleseseră pe Wells și Exley pricepuse de ce atunci când se dusesse la Fermă, poligonul de instrucție al Agenției de la Camp Perry, pe coasta Virginiei. Wells avea pielea măslinie și părea arab. Era înalt și puternic, avea cam un metru nouăzeci și peste 90 de kilograme, dar nu și ținuta unui militar. În schimb avea o perfectă stăpânire de sine mascată de o detașare care părea de neclintit. De fapt, chiar și acum, zece ani mai târziu, amintirea lui o făcu să se îmbujoreze – la fel ca atunci când îl văzuse prima oară și când își spusese că trebuie să fie foarte bun la pat. Se lămurise că așa era. Știa că nu e bine, dar o făcuse. O greșeală de neiertat, mai ales pentru un profesionist și pentru o femeie cu o căsnicie fericită. Ce să-i faci.

Și mai important, Wells vorbea araba, învăța paștu și studiasse Coranul. Acceptase imediat o misiune de cercetare la Kabul și la Kandahar. Exley urma să fie agentul lui de legătură, deși în realitate nu putea face mare lucru. Putea doar să spere că performanțele se vor dovedi la fel de strălucite ca pedigriul.

Wells dispăruse în Afganistan cam șase luni, cu o lună mai mult decât ar fi trebuit, și se întorsese la Langley fără un singur agent recrutat. Recrutarea e imposibilă, le spusese el. Talibanii nu acceptă intruși. Exley fusese dezamăgită, dar nu surprinsă. Apoi Wells le vorbise despre bin Laden. Agenția îl monitoriza de mult și știa că finanțează activități

teroriste. Wells insistase că se ocupa și de altele. Bin Laden înființa tabere de instrucție în Afganistan și plănuia jihadul împotriva Statelor Unite și împotriva Arabiei Saudite, le mai spusese, dar nu reușise să le dea detalii. Nu văzuse taberele. Informațiile lui se bazau pe zvonuri. Exley își amintea foarte bine acele momente.

— Toată lumea ne urăște, spusese ea. De ce ar fi tipul ăsta mai periculos decât alții?

— L-am văzut o dată la Kabul, îi răspunsese Wells. E ceva în privirea lui. Trebuie să-l luăm în serios.

— Ceva în privire? Shafer nu-și ascunse sarcasmul. Nici măcar nu ai intrat în taberele lor, băiete. N-ai cum să știi ce fac ei acolo, poate perpelesc hamburgeri la grătar și cântă Kumbaya.

Wells gemu, de parcă fusese lovit. N-a mai suferit eșecuri până acum, se gândise atunci Exley. Dar simpatia ei avea limite. Nimeni nu câștigă mereu și cu cât Wells învață lecția asta mai repede, cu atât mai bine pentru el. Bun venit în lumea reală! Wells se ridicase în picioare și se aplecase peste masa de conferință la care Exley stătea alături de Shafer.

— O să mă duc înapoi. O să ajung în tabere.

— Nu poți.

— Dă-mi aprobarea, semnează autorizația. Mă descurc.

— OK, spusese Shafer.

Aștepta cu sufletul la gură ca Wells să-i facă propunerea, dar Exley pricepuse asta ceva mai târziu.

*

Wells se infiltrasă. Nu-i spusese cum și nici ea nu-l întrebase, pentru că răspunsul ar fi conținut fără îndoială dovada violării regulamentelor Agenției și chiar ale legilor Statelor Unite. Langley habar n-avea ce să facă cu Wells: majoritatea agenților de teren își căutau informatorii la dineuri. Wells încerca pur și simplu să-și câștige locul în Al

Qaeda în timp ce le trimitea ce informații putea să adune despre structura și planurile grupării.

În 1998, după luni de tăcere, Wells raportase că Al Qaeda plănuia să atace obiective americane din Africa de Est, probabil o ambasadă. Dar nu știa mai mult și Agenția nu reușise să coreleze avertismentul cu alte indicii. Fără prea mare chef, CIA informase conștiincios Departamentul de Stat despre raport și Departamentul îl îndosariase cu aceeași conștiinciozitate. După două săptămâni, atentatori sinucigași aruncau în aer ambasadele americane din Kenya și din Tanzania. Muriseră peste 250 de oameni. CIA începuse să-i ia în serios pe bin Laden și pe Wells.

Cu puțin înainte de Anul Nou, Wells contribuise la prevenirea unor atacuri cu bombă la două hoteluri din Cairo. Preparativele complotului erau pe ultima sută de metri și Agenția era sigură că el s-ar fi materializat dacă Wells nu i-ar fi informat. În ultimul lui contact cu Exley, Wells o anunțase că se duce în Cecenia. Se oferise voluntar pentru a le recâștiga încrederea: după eșecul atentatului din Egipt, un locotenent Al Qaeda declarase direct că el era responsabil de eșec. Trebuie să-mi dovedesc credința în fiecare zi, le spusese el. Nu au încredere în mine sută la sută și nu cred că vor avea vreodată. Exley nici nu încerca să-și imagineze la ce presiuni era supus.

Apoi se lăsase tăcerea. Legătura lui Wells cu Agenția era unilaterală: Exley nu putea să-l contacteze. Totuși, după complotul de la sfârșitul mileniului, Langley îl privea deja ca pe asul din mânecă, ultima soluție în caz că nimic altceva n-ar fi reușit. Dar la 11 Septembrie asul din mânecă se dovedise un biet joker. Cel puțin așa credeau foștii fani ai lui Wells, mai ales după ce trimisese o notă criptică în noiembrie 2001 și apoi dispăruse fără urmă. Exley era convinsă că Vinny Duto l-ar fi preferat pe Wells mort. Mort, ar fi devenit un erou, un agent care a făcut sacrificiul suprem. Dar viu

era, în cel mai bun caz, un amărât care eșuase sau, în cel mai rău caz, un trădător. Bineînțeles că Duto era prea inteligent ca să-l scoată țăp ispășitor pe Wells doar pentru că nu reușise să împiedice atacurile din 11 Septembrie. Dar voia să-și ia revanșa cu vârf și îndesat dacă Wells se mai întorcea vreodată în țară.

Iar acum, citind dosarul lui Wells, Exley se întrebă dacă Duto nu cumva avea dreptate. Nu putea înțelege în ruptul capului de ce se întorsese Wells în Statele Unite fără să informeze Agenția. Și mai ales fără s-o informeze pe ea. Răsfoi transcripția testului poligraf.

I (întrebare): Ți-a părut rău că i-ai rupt piciorul?

R (Răspuns): A fost o lovitură precisă. Violența face parte din joc.

I: Prin urmare nu ți-a părut rău?

R: Absolut deloc.

Dacă devenise agent dublu? Dacă ajunsese la concluzia că violența împotriva Statelor Unite făcea parte din regula jocului? Exley scutură din cap. Dacă Wells ar fi vrut să rămână ascuns, nu s-ar fi întâlnit cu fosta lui soție. Cu toate acestea, Exley spera că se va prezenta la raport. Cât mai curând. Înainte să mai sară în aer ceva.

*

Josh Goldsmith nu voia să fie nervos, dar nu se putea stăpâni. Era joi dimineața. Până la ceremonia lui de Bar Mițva^[11] mai erau două zile, dar vineri seara trebuia să ia cuvântul. Citi pentru a mia oară fragmentul xeroxat din Tora pe care urma să-l citească, asigurându-se că-l memorase.

Se auzi un ciocănit la ușă care-l făcu să tresară:

— Ești gata de școală, iubitele?

Clătină din cap, iritat:

— Studiez, mamă.

— N-o să ai timp să mănânci.

— Nu-mi trebuie decât vreo două minute.

I se schimba vocea. Ce patetic! Va reuși oare să scape de pubertate ca orice băiat normal?

— Măcar pune-ți ciorapii...

— OK, OK.

Ca majoritatea evreilor reformați, membrii familiei Goldsmith nu erau foarte religioși, dar Josh era un copil studios și muncise mult pentru Bar Mițva. Cu toate acestea, era nervos când se gândea la ceremonia de sâmbătă dimineată și la petrecerea de după. Majoritatea copiilor de la școală refuzaseră invitațiile. Josh încercase să nu se amărase prea mult din cauza asta. Adevărații lui prieteni vor fi oricum prezenți. Se uită la afișul cu Shawn Green. Era unul dintre preferații lui de la Dodgers, acum la Arizona, și Josh lipise posterul deasupra patului.

„Gândește albastru”, murmură Josh pentru sine. Era lozinca Dodgers și literele uriașe se vedeau pe deal, dincolo de parcarele stadionului Dodger. „Gândește Albastru, albastru, albastru!” Ridică pumnul și lovi ușor afișul lui Shawn Green. Știa discursul la perfecție.

*

Butoaiele de oțel străluceau stins în lumina slabă din furgonetă. Ținând o batistă la gură ca să nu inhaleze prea mult praf, Khadri se urcă în spațiul pentru marfă din spatele mașinii. Trase capacul butoiului de lângă ușă și își trecu degetele prin cristalele albicioase care umpleau butoiul pe trei sferturi. În furgonetă mai erau douăsprezece asemenea butoaie, în total cam 1200 de kilograme de azotat de amoniu. Khadri verificase deja prima bombă care era și mai puternică și care fusese ascunsă într-o camionetă, într-un șopron din Tulare, la cincizeci de kilometri distanță.

Khadri zâmbi în sinea lui. Nimeni nu-i considerase vreodată inteligent pe Aziz și pe Fakhr, dar pentru a fabrica o bombă ANFO^[12] nu ai nevoie de inteligență, ci doar de răbdare și de mâini pricepute. Iar oamenii lui aveau și una, și

alta. Își șlefuiseră aceste calități în taberele de instrucție. Aziz și Fakhr conectaseră detobatorul și aranjase butoaiele în așa fel încât forța exploziei să fie amplificată la maximum. Khadri verifică din nou cablurile. Totul era în ordine. Mai trebuia doar să toarne motorina și să amestece.

ANFO e visul oricărui atentator, își spuse Khadri. Guvernele puteau lua toate măsurile posibile împotriva rachetelor sol-aer și a armelor antiaeriene, dar atâta timp cât fermierii aveau nevoie de îngrășămintă și camionagiii aveau nevoie de motorină, ingredientele necesare pentru a fabrica o bombă cu azotat de amoniu și motorină erau la îndemâna oricui. Și încă un avantaj: ANFO nu era un amestec volatil. Chiar și după ce era amestecat, putea fi transportat la distanțe de kilometri fără riscul unei explozii accidentale, ceea ce era foarte util atunci când țintele se aflau în inima unei metropole, de exemplu Los Angeles. Iar ANFO era înspăimântător de eficientă. O camionetă plină putea distruge o clădire masivă, așa cum dovediseră Tim McVeigh și Terry Nichols la Oklahoma City. În anii '70, armata americană folosisese amestecul chiar la simularea unor explozii nucleare.

Khadri șofase până la Bakersfield ca să vadă cu ochii lui cum arătau bombele, așa cum efectuase personal și misiunea de recunoaștere a țintei noaptea trecută. După problemele de pe Cursa United, voia să urmărească direct și îndeaproape operațiunea. Atacurile cu bombă erau doar o diversiune crucială înaintea atacului principal și nu-și putea permite nicio eroare. Plănuise totul în detaliu. Camionul și furgoneta nu puteau fi urmărite, pentru că le cumpăraseră cu bani gheață și folosind o identitate falsă. Fakhr și Aziz adunaseră azotatul de amoniu cumpărând câte 50 de kilograme o dată și încercând să bată cât mai puțin la ochi. Până acum două săptămâni lucraseră ca taximetriști și locuiseră într-un apartament de la

subsolul unui bloc din districtul Rampart, un cartier nici pe departe select din nordul orașului. Închiriau cu luna și plăteau numai cash, totdeauna la timp. Era al cincilea apartament de până atunci: Khadri insistase să nu stea mai mult de un an într-un loc, încât vecinii să nu devină prea familiari. Nu că locuitorii din Rampart ar fi fost prea sociabili.

În acest moment, Aziz și Fakhr locuiau într-un motel-pensiune fără pretenții de pe Bulevardul Sunset, unde identitatea clienților nu avea nicio importanță. Stăteau în camere separate și se prefăceau că nu se cunosc. Cu toate acestea, pentru întărirea securității, Khadri se întâlnea doar câteva minute cu ei. Urma să-i mai viziteze o singură dată înaintea misiunii, în seara aceasta, pentru a verifica dacă sunt pregătiți. După detonarea bombelor nu va mai rămâne din ei nimic care să poată fi verificat.

*

„...12... 13... 14!”

Daunte Bennett ridică bara de metal deasupra pieptului, tremurând de efort.

— Încă o dată, fără ajutor, îi spuse el lui Jarvis, observatorul. Coborî bara, apoi o împinse iar în sus, gemând. Cincisprezece reprize la 120 de kilograme nu erau de ici, de colo.

— Mai avem puțin și gata, spuse Jarvis. În cele din urmă Bennett își întinse brațele la maximum și mârâi triumfător, așeză bara pe suportul de metal.

— O sută douăzeci.

— Antrenorii or să-ți cadă în genunchi pentru contracte.

Bennett avea douăzeci de ani, fusese fundaș la Crenshaw High Cougars, dar nu era prea rapid și din cauza celor câțiva centimetri în minus ratase echipa de fotbal a universității. De când absolvise liceul acum un an, muncise din greu să câștige în greutate cele cincisprezece kilograme necesare pentru a deveni fundaș D. Dar știa că Jarvis îl

păcălea. În ciuda cocktailurilor cu proteine și a exercițiilor zilnice, nu reușea să depășească 110 kilograme. Cu zece mai puțin decât trebuia. Fără steroizi nu avea nicio șansă, dar refuzase să-și înfigă ace în venă și să devină un jucător de rangul trei la U.C.L.A.

Ca să-și plătească facturile până se hotăra ce să facă, Bennett își găsise un post de bodyguard la Clubul Paradise din Hollywood. Poate că era prea scund pentru Divizia I de fotbal, dar în lumea reală arăta destul de impresionant. Și avea un temperament echilibrat, ideal pentru un bodyguard de club. Îi plăcea jobul. Plata era bună, 150 de dolari pe noapte – bani gheață – plus douăzeci din când în când de la băieții albi beți care nu respectau rândul, iar lui îi plăcea să-i urmărească pe cei care încercau să intre sau care își dădeau seama că nu pot intra. Unii rămăneau calmi, alții se enervau. Și toate astea pentru șansa de a plăti 25 de dolari ca să asculți muzică atât de tare, încât nici nu puteai s-o mai auzi. Uneori oamenilor le place să se prostească.

Dar nu voia să fie toată viața gorilă într-un club. Se gândise la Armată: așa ar fi avut șansa să meargă la facultate fără să mai obțină o bursă de la clubul de fotbal. Dar ar fi tipat mereu cineva la el și ar fi muncit din greu. Războiul nu era o glumă, era conștient de asta – un băiat de la Crenshaw își pierduse un picior într-o explozie –, dar văzuse destui vitezomani ca să știe că până la urmă toți murim, mai devreme sau mai târziu. Mai bine să moară luptând.

*

Khadri auzi televizorul ieftin din camera 202 fixat pe CNN încă înainte de-a ajunge la ușă. Înăuntru, Aziz și Fakhr stăteau unul lângă celălalt pe marginea patului, la un metru distanță de televizor, și imaginile de pe ecran li se reflectau în ochi. Arată ca niște strigoi, își spuse Khadri. Morți vii. Când închise ușa, Fakhr tresări. Privirea lui se

întoarse repede spre Khadri, apoi iar spre televizor, și în cele din urmă se opri la Coranul deschis pe o măsută din colț. Cămașa lui albastră încheiată de sus până jos avea pete de sudoare la subsuori. Teama lui nu-l surprinse pe Khadri. Chipul morții nu era tocmai plăcut, nici măcar atunci când era vorba de o cauză dreaptă și te aștepta Raiul. Acum, după ce-și aleseseră mașinile și își aruncaseră hainele, Fakhr și Aziz nu mai aveau altceva de făcut decât să-și contemple moartea.

Khadri se întoarse spre Fakhr și-l îmbrățișă, repede și cu putere.

— Fakhr.

— Abu Mustafa.

Nu-i cunoșteau numele adevărat și nu-l vor afla niciodată.

Aziz se ridică și Khadri îl îmbrățișă și pe el.

— Fraților, spuse Khadri în engleză. Le făcu semn lui Fakhr și lui Aziz să se așeze. Fraților, spuse el din nou, șeicul însuși așteaptă seara asta. Gesticulă spre televizor: în seara asta necredincioșii vor avea vești de la noi. În seara asta vor simți puterea noastră pe pielea lor.

Mâna stângă a lui Fakhr tresărea incontrollabil.

— Fakhr...

— Dar dacă dăm greș, Abu Mustafa?

— Nu vom da greș, spuse Khadri.

Revăzură planul și eventualele evenimente neprevăzute timp de 20 de minute: dacă una dintre mașini întârzia sau era oprită sau una dintre bombe nu exploda. Khadri se concentra asupra detaliilor, în așa fel încât atacul să pară inevitabil. După ce epuiză toate posibilitățile, luă Coranul și-l deschise la Sura a 87-a, „Slavă Domnului Celui Mai Măreț”.

— Să citim împreună, spuse el.

— *Bismallah rahmani rahim*, recitară ei, „În numele lui Dumnezeu cel Milos și Milostiv...”

Toți trei știau sura pe dinafară. Ca mulți alți musulmani, în copilărie memoraseră pasaje

importante din Coran chiar înainte să învețe să citească. Încetiniră ritmul când se apropiară de apogeul rugăciunii, de versurile pe care Khadri voia ca ei să nu le uite:

„Fericit va fi cel care se mântuie,
Cel care amintește numele Domnului său și se roagă.
Voi sunteți legați de Viața de Acum,
Însă Viața de Apoi este mai bună și mai trainică.
Așa este și în sulurile cele dintâi,
Sulurile lui Abraham și ale lui Moise.”

Khadri strânse mâinile oamenilor lui. Observă că frica dispăruse din ochii lui Fakhr.

— Viața de Apoi este mai bună și mai trainică, zise el. Vă invidiez, fraților. În curând veți fi în Rai. Așa cum se spune și în Sura a 22-a: „Dumnezeu este Adevărul”...

— „Pentru că El este Cel ce învie morții, pentru că El asupra tuturor are putere”, continuă Aziz.

— *Nam*, spuse Khadri. Și-acum trimiteți-i pe kaffiri, pe necredincioși în iad!

*

Nu SE mai termină odată, se gândea Goldsmith. Stătea pe *bima* – platforma înălțată – din Templul Beth El, încercând să nu se uite la părinții lui. Era nervos, deși nu avea niciun motiv. Toți cei de față erau fie rude, fie prieteni, fie membri cunoscuți ai comunității. Josh purta un costum gri nou, cămașă albă și cravată roșie cu iepurași minusculi albaștri pe care o alesese chiar el. Încerca să-și stăpânească agitația. Se uită pe furiș la ceas: 9:35. În curând îi venea rândul.

*

Drumul le luase exact cât se aștepta Fakhr, și nu era de mirare, fiindcă îl făcuseră de douăsprezece ori în ultima lună. Condusesse furgoneta Dodge albă pe Walton Avenue spre Wiltshire. Voia să treacă prin intersecție cu viteză. Se făcu verde și

Fakhr apăsă pe frână pentru a lăsa mai mult spațiu între el și mașina din față. Câteva secunde mai târziu accelerează. Furgoneta zvâcni înainte.

*

— Îl chem pe Joshua Goldsmith, Bar Mițva-ul nostru, să vină la microfon și să ia cuvântul, spuse Rabbi Nachman. Josh se ridică și simți că i se topesc picioarele. În rândul din față, Becky, sora lui, se uita la el și se prefăcea că se scobește în nas, dar mama îi dădu un cot strașnic. În jurul lui erau numai rude și prieteni. Gândește albastru!

*

Fakhr lansă furgoneta pe treptele din colțul de nord-est al templului, cel mai apropiat de intersecție. Un paznic între două vârste abia avu timp să se ridice înainte ca mașina să treacă peste el și să sfărâme ușile, intrând în sala din afara sanctuarului. Nu putea ajunge în sanctuar, dar nu avea nicio importanță.

Nu-ți fie teamă, își zise el. Fă-o repede!

— *Allahu Akbar!* urlă.

Lipise detonatorul – o cutie mică de plastic conectată la un cablu gros și negru – cu bandă adezivă pe scaunul pasagerului, ca să nu cadă când urca pe trepte. Îl smulse de pe scaun, se uită la el o clipă și apăsă pe butonul din mijloc.

Josh tocmai ajunsese la microfon când auzi o detunătură puternică. Toți se întoarseră și trei oameni se ridicară să vadă ce se întâmplă.

Se auzi un clic. Impulsul electric goni pe fir până la capsele detonatoare înfipite în dinamita din spatele mașinii. Dinamita explodează, și o fracțiune de secundă mai târziu și ANFO.

*

În sinagogă era sfârșitul lumii.

Explozia nu semănase deloc cu versiunea hollywoodiană a unui automobil-capcană – o minge de foc care sparge ferestrele, dar lasă intactă caroseria mașinii. Efectele pirotehnice din filme sunt produse de explozivi cu viteză scăzută,

cum ar fi pulberea neagră, care ard producând o explozie de spectacol. Explosivii concentrați ca dinamita nu ard, ci detonează și se transformă instantaneu din solid în gaz, generând o temperatură colosală.

Într-o fracțiune de secundă, Fakhr și furgoneta lui au încetat să existe, iar norul de gaz produs de explozie se dilata și forma o undă de presiune uriașă care împingea aerul din fața ei cu viteza de peste trei kilometri pe secundă și lăsa în urma ei un vid. De fapt, bomba crease un hiperuragan în sinagogă, un uragan de cincizeci de ori mai puternic decât cele din natură.

Unda de presiune și schije care o însoțeau au dărâmat peretele din spate al sinagogii și i-au sfârtecat pe toți cei aflați în spatele sanctuarului. Alții au murit arși de vii în mingea de foc a exploziei, care atinsese o temperatură de câteva mii de grade. Nimeni n-a reușit să fugă, să se ascundă sau să se ferească. Supraviețuirea a fost doar o chestiune de noroc și de distanță: părinții lui Josh din primul rând au avut mai multe șanse decât vărul Jake, aflat la șase rânduri în spate. Unchiul Ronnie, care era lângă perete, n-a avut nicio șansă.

Apoi unda de presiune și-a schimbat direcția ca să umple vidul din spațiul unde se aflase mașina. Explozia ridicase tavanul de pe zidurile de susținere. Când acoperișul a căzut la loc, pereții, acum slăbiți și deplasați, nu l-au mai putut susține. Tavanul a cedat treptat, dinspre spatele sinagogii spre intrare, și tone de beton, lemn și oțel s-au prăbușit peste supraviețuitorii exploziei inițiale.

Pentru Josh Goldsmith, prăbușirea tavanului a fost o eliberare.

Josh avusese ghinionul să stea în picioare în momentul exploziei, așa că încasase o porție serioasă de schije. Fragmentele de metal i-au transformat fața într-o pastă însângerată. O bucată mai mare i-a despicat abdomenul și i-a secționat ficatul aproape la jumătate. Avea răni adânci peste

tot. Din fericire, și-a pierdut cunoștința imediat, așa că n-a văzut și nici n-a simțit placa de beton care i-a sfărâmat capul.

*

Pe Bulevardul Hollywood era o seară de vineri ca oricare alta. Mașini decapotabile și camionete vopsite în chip și fel treceau încet, cu bașii boxelor pompând la maximum. Seara era neobișnuit de caldă pentru luna aprilie și fete drăguțe în minijupe flirtau cu băieți musculoși în cămăși. Un Lamborghini Diablo roșu concura pentru captarea atenției generale cu un Cadillac Escalade prelung cu jante strălucitoare de 26 de inci. Turiștii fotografiau teatrul chinezesc Mann's. La intersecția dintre Hollywood și Ivar, zeci de tineri așteptau la rând să intre la Ivar, un club-restaurant care atrăgea mulțimea din Vale. Vizavi, pe bulevard, cordoane de polițiști se luptau cu o sută de fani care veniseră la premiera lui *Number*, un film de groază despre un contabil dement, care rula la CineSpace, cinematograful din aceeași clădire cu Ivar.

Dintr-un Nissan Altima parcat la câteva străzi spre est, Khadri urmărea furgoneta lui Aziz care înainta încet pe Hollywood. Aziz întârziase câteva minute, deși Khadri nu se aștepta să aibă vreo problemă. Poliția și pompierii începuseră să ajungă la sinagogă. Le trebuia doar un minut ca să înțeleagă că se aflau la locul unui atentat și reacția lor imediată avea să fie închiderea tuturor sinagogilor din oraș, nu căutarea altor bombe la Hollywood. Cu toate acestea, Khadri își dorea ca Aziz să se grăbească.

Khadri parcase dincolo de zonă, dar destul de aproape ca să vadă explozia. Știa că ar fi trebuit să părăsească deja orașul, dar nu reușise să se abțină. Voia să-și vadă opera din rândul întâi. Își proiectase deja ruta de fugă: spre est, la Phoenix, în Arizona; va sta acolo câteva zile, nu avea niciun rost să se grăbească; apoi va lăsa Altima la Sky

Harbor International și va lua un avion spre Mexico City. Automobilul nu va atrage atenția săptămâni întregi și oricum nimeni n-ar fi avut cum să facă legătura cu el.

Khadri se uită la bărbații și la femeile care treceau pe lângă mașină. Cei care merg spre est vor trăi, cei care merg spre vest vor muri, se gândi el. Nu-l interesau destinele lor, la fel cum nici pe generalii americani nu-i interesa soarta oamenilor din orașele pe care le atacau. Era război și uneori războiul făcea victime în rândul celor care nu se considerau combatanți. Dar oamenii din jurul lui nu erau nevinovați, deși își închipuiau că sunt. În America nimeni nu era nevinovat.

Începu să bată darabana pe volan, nerăbdător să audă explozia.

*

Bennett stătea cu brațele încrucișate în fața clubului Paradise, aflat în mijlocul cvartalului la vest de Hollywood și Ivar. La Paradise se intra mai greu decât la Ivar, așa că era o coadă mai scurtă, dar tot atât de agitată. În seara asta se formase ceva mai devreme.

— Târfă!

— Boule!

Cam la începutul rândului, doi băieți de vreo douăzeci de ani, unul alb și altul hispanic, se luaseră la ceartă. Bennett înaintă spre ei.

— Mai ușor, zise el.

Puștii îi răspunseră simultan:

— Mârlanul ăsta m-a împins, zise băiatul hispanic.

— Îmi pipăia prietena, spuse celălalt.

— Cine, târfa aia grasă?

Pe neașteptate, albul ieși din rând și se răsuci sălbatic ca să lovească. Bennett îi blocă brațul înainte ca lovitura să aterizeze. Rahatul ăsta nu începea de obicei așa devreme. Auzi în depărtare, spre vest, urletul sirenelor de poliție. O mulțime de sirene.

Tipul alb încerca să-și desprindă brațul din strânsoarea lui.

— Cum te cheamă? îl întrebă Bennett.

— Mitch.

— Mitch, ia-o pe-aici, și-i arată cu degetul spre vest. Apoi se întoarse către hispanic: Cum te cheamă?

— Ricky.

— Ricky, tu o iei pe-acolo, și-i arată estul.

— Șefu'...

Bennett clătină din cap:

— Șterge-o de-aici.

Se uitară amândoi la brațele lui uriașe și plecară. Bennett îi urmări cu privirea până când vuietul asurzitor al sirenelor, ceva mai jos pe bulevard, îi captă atenția. Hollywood era totdeauna zgomotos vineri seara, dar acum depășise orice limită.

*

Prin orificiile de ventilație din bordul furgonetei Mitsubishi ieșea aer rece, dar Aziz era lac de sudoare, în cabină plutea mirosul acru al fricii, acoperind parfumul slab al apei de trandafiri cu care se stropise, pregătindu-se pentru călătoria spre Paradis. Era 9.45, întârziase cinci minute. Mai grav, simțea cum hotărârea îi slăbește. În camera de motel fusese neclintit, dar acum, când știa că se apropie clipa, nu-și mai putea stăpâni groaza. Va simți vreo durere când va apăsa pe buton? Dacă nu va ajunge în Rai? Știa că va ajunge, desigur. Așa spune Coranul. Așa spune și Abu Mustafa. Va deveni un *shahid*, un martir, va fi înconjurat de cele mai frumoase fecioare, va bea din apa cea mai limpede și se va hrăni doar cu cele mai dulci curmale.

„Dumnezeu a cumpărat de la credincioși sufletele și bunurile lor, dându-le în schimb Raiul.” Așa spune Sura a 9-a. „Ei se războiesc pentru calea lui Dumnezeu: ucid și sunt uciși.”

Știa că va ajunge în Rai.

Dar dacă nu ajungea?

Se făcu verde, dar nimeni nu se mișca. Aziz apăsă pe claxon și, în cele din urmă, mașinile începură să se târască. Se uită în jurul lui, pe stradă. Oamenii parcă pluteau pe un norișor, în timp ce soldații lor violau prizonieri în Irak. Sugeau tot petrolul din lume și trăiau împărătește, iar copiii lumii mureau de foame. Își pângăreau trupurile. Credeau într-un Dumnezeu plăsmuit. Erau ca porcii din cocină. Tot ce făceau era *haram*, interzis. Aziz se înfurie. Nu avea niciun motiv să-i fie frică. Meritau să moară. Așa voia Allah.

Se făcu verde din nou și Aziz se strecură prin intersecția dintre Hollywood și Ivar în ultimul moment. Trotuarele erau pline de oameni. Acesta era locul. Aziz opri furgoneta. Puse mâna pe detonator și-l întoarse pe o parte și pe cealaltă.

Nu pot, își spuse. Allah să mă ierte, nu pot!

În interiorul furgonetei timpul se scurgea foarte încet. Aziz știa că trebuie să se hotărască. Trecătorii se uitau la el și până la urmă un polițist o să-i spună să plece de acolo. Dar era paralizat. Își flexă degetul mare peste detonator și începu să apese încet pe buton. Simțea presiunea sub deget. Se uită afară prin parbriz și murmură prima Sură:

— În numele lui Allah, cel Milos și Milostiv...

Acum, își spuse. Acum sau niciodată.

Apăsă pe buton.

*

Cea de-a doua bombă se dovedi și mai devastatoare decât prima. Explozia a produs un crater adânc de cinci metri, cu diametrul de aproximativ zece metri, și un jet de fum, resturi și foc s-a ridicat în aer la peste o sută de metri. Fiindcă în jur nu erau ziduri care s-o atenueze, unda de suprapresiune a ucis pe oricine pe o rază de douăzeci și cinci de metri. Oamenii aflați în apropierea furgonetei au murit sfârtecați și arși. La o distanță ceva mai mare, cadavrele păstrasera o aparență omenească, deși multe dintre ele nu mai

aveau brațe sau picioare. Câțiva dintre morți păreau aproape neatinși: unda de șoc le lăsase trupurile intacte, dar le zguduise creierele până când se transformaseră într-un soi de gelatină.

Explozia a dărâmat parțial patru clădiri, inclusiv cea cu Ivar/Cinescape care se afla exact vizavi. În interiorul clubului s-a declanșat un incendiu și, din cauză că nu exista decât de o singură ieșire de urgență, s-a instalat panica. Optzeci și cinci de oameni au fost călcați în picioare sau au murit arși de vii.

*

O secundă după explozie, pe stradă se așternu o tăcere îngrozitoare, o falsă liniște care atârna la granița dintre înainte și după. Apoi se declanșă haosul: alarmele automobilelor, vuietul incendiilor, urletele. Atât de multe urlete, cele mai multe aproape neomenești, un șir de lamentații ascuțite care porneau și se opreau haotic.

Bennett se trezi pe jos. Se chină să se ridice în picioare și alergă spre dărâmături, fără măcar să simtă cum îi curgea sângele pe față. Nu știa unde să se ducă sau ce să facă și își dorea să fi urmat cursul de prim-ajutor de la Crenshaw.

Se opri, spărgând sticlă sub tălpi, apoi aproape se împiedică de ceea ce la început i se păru că era o geantă albastră din material de blugi. Se uită mai atent și descoperi că geanta era un picior, un picior care nu mai era prins de nimic, un picior fără corp. Iadul. Era iadul pe pământ.

La o oarecare distanță, un bărbat care era prins sub o Volkswagen Jetta gemea încetișor. Era Ricky, băiatul de la coadă. O, Doamne și i-am spus s-o ia în partea asta...

Ricky își mișcă încet mâna:

— La naiba, ajută-mă!

Bennett împinse puternic Jetta cu umărul. Nimic, încercă din nou.

— Nu mă ajută nimeni? spuse el. Un alb înalt i se alătură lui Bennett. Încet-încet, ridicară amândoi

mașina. Alt bărbat îl apucă pe Ricky de subsuori și-l scoase de acolo.

Băiatul urla de durere. Bennett nu mai auzise asemenea sunete în viața lui. Până atunci mașina îi atenuase durerea, zdrobindu-i nervii din șolduri. Acum simțea junghiuri de foc și descoperea în sfârșit cât de grav era rănit.

— Ricky, Ricky... spuse Bennett. Țipătul se stinse și deveni un geamăt. Îl apucă de mână pe Ricky și i-o strânse: Salvarea vine imediat. Doar...

Dar mâna căzu moale și Ricky își pierdu cunoștința. Bennett se uită la ceilalți doi bărbați și hotărârea, fără cuvinte, să-l lase acolo și să vadă dacă nu-i puteau ajuta pe alții. Să-i ajute? Bennett nu se simțise niciodată mai neputincios.

În clipa aceea se hotărî să se înroleze chiar a doua zi dimineață. O să-i ucidă pe cei care făcuseră asta. Măcar atât putea să facă.

*

Khadri văzuse în oglinda retrovizoare dispariția furgonetei. O clipă mai târziu, unda de șoc zgâlțâise mașina.

Plecă de acolo, având grijă să meargă încet. El și oamenii lui îi dăduseră Americii o lovitură puternică în seara asta. La radio se anunța deja că la o sinagogă din Westwood avusese loc o explozie de mari proporții. Dar bucuria i se stinse înainte să ajungă pe autostradă: mai avea atâtea de făcut.

Următoarea lui misiune va face să pălească succesul de azi.

*

Ricky Gutierrez ar fi trăit dacă ar fi ajuns la timp într-un spital, dar exploziile gemene copleșiseră poliția și pompierii din Los Angeles. Se antrenaseră pentru o singură bombă, nu pentru două explozii la kilometri distanță una de alta. Când salvările au ajuns în forță la locul exploziei de la Hollywood, Ricky și mulți alții care supraviețuiseră undei de șoc muriseră deja.

Două săptămâni mai târziu, când ultima victimă a murit la Cedars-Sinai și când au încetat să vină rapoarte despre dispăruți, numărul victimelor în exploziile de la Los Angeles atinsese 336:132 de morți la sinagogă, 204 la Hollywood. A fost cel mai grav atac de la 11 Septembrie încoace și nimeni nu s-a mirat atunci când Al Qaeda l-a revendicat.

*

Exley se trezi la primul târâit al telefonului. Oricum, abia adormise. Ridică receptorul și auzi vocea lui Shafer:

— Jennifer, vino aici. Ceasul arăta 1.15 noaptea. Atentat în L.A.

Simți că o ia amețala.

— E urât de tot. Două bombe.

Clic.

*

Pe drumul către Langley, deschise radioul pentru a asculta știrile și-l auzi pe primarul din Los Angeles declarând că starea de urgență va intra în vigoare într-o oră:

— Doar vehiculele poliției, pompierilor și ambulanțele pot circula în zona exploziilor. Zona de interdicție se întinde până la autostrada Santa Monica și până la sud de...

Închise radioul, se uită la autostrada neagră și tăcută din fața ei și încercă să înțeleagă de ce ar fi vrut cineva să-i omoare pe tinerii care ieșiseră să se distreze vineri seara. Nu reuși. Sigur, teoretic înțelegea, cunoștea toate detaliile tacticilor de război asimetric, cunoștea relația dintre teroriști și statele eșuate, cunoștea justificările financiare și religioase ale atentatorilor sinucigași. Dar cuvintele acestea erau tot atât de lipsite de sens ca un ambalaj frumos pentru o cutie goală. Nimic nu justifica asemenea atacuri cu bombă. Nu putea să-și reprime sentimentul că ucigașii erau niște barbari, că nu aparțineau rasei umane.

Știa că și ei simțeau același lucru în legătură cu americanii.

*

La Langley, nimeni nu vorbea despre ceea ce era evident: sistemul de informații și instituțiile de apărare internă eșuaseră lamentabil. Din nou. Muriseră sute de americani și până acum nu găsiseră niciun indiciu. Atacatorii nu puteau fi interogați: fuseseră literalmente spulberați și FBI-ul se va chinui inutil să obțină mostre de ADN. Deocamdată, cel puțin, nu aveau nicio pistă.

Aveau, în schimb, un suspect, așa cum a aflat Exley când a ajuns la birou și l-a găsit pe unul dintre asistenții lui Duto, care i-a cerut dosarul lui Wells din seif:

— Pentru Vinny, spuse el.

Exley nu-i răspunse nimic. Deschise seiful și îi întinse dosarul.

Tocmai urmărea primele transmisiuni de la fața locului, când își făcu apariția Shafer:

— Ce crezi?

Nu era cazul să-l întrebe ce vrea să spună.

— N-a fost el.

— Explică-te.

— Unu: era pur și simplu în Montana. Chestia asta nu a fost aranjată într-o zi.

— Doi?

— Doi: dacă ar fi făcut-o el, de ce să periclitize acțiunea numai ca să-i facă o vizită fostei sale soții?

— Trei?

— Trei: Chiar dacă a trădat, nu ar ataca niciodată civili neînarmați.

— E violent.

— Nu față de civili.

— Patru?

— Gata, fără patru.

Shafer își apropie arătătorul de degetul mare:

— Duto mai are doar atât până când le va cere celor de la TTIC să-l dea în urmărire. Adică un

ordin de urmărire pentru poliție și FBI pe numele lui Wells.

— Cu ce dovezi? întrebă Exley.

— Dovezile ar fi că și-a speriat de moarte propriul agent de legătură, că a ucis trei sute de oameni și că vrea să se afirme. Dacă a făcut asta, concedierea este pedeapsa cea mai ușoară. Ne pot trimite la închisoare pe amândoi. Bazându-se doar pe niște principii generale.

— *Nu el a făcut asta.*

Rostise cuvintele cu o convingere care o surprinse și pe ea.

— Bine, hai să vorbim cu Vinny.

Dar abia se ridicase în picioare, când sună telefonul.

— Da?

— Jennifer Exley? întrebă un bărbat. Îi recunoscui imediat vocea.

— Unde ești?

— Aici, la Washington.

Nu reuși să se abțină:

— Slavă Domnului, John!

— Cred că trebuie să vin acolo.

— Da, spuse ea. Trebuie.

— A fost o greșeală, spuse Wells din nou. Greșeala mea.

Exley, Shafer și Duto erau așezați la o masă de conferințe în fața lui Wells, într-o cameră fără ferestre care nu era tocmai un birou obișnuit. În primul rând, nu exista niciun ceas. Apoi, în fiecare colț era o cameră video, plasată la vedere în mod intenționat. Și mai era și izolația fonică de pe pereți. Teoretic, izolația avea scopul să împiedice orice tentativă de interceptare a discuțiilor care se desfășurau înăuntru. În realitate, ea și camerele video dovedeau că era vorba despre un spațiu unde se desfășurau activități serioase și că el avea o problemă serioasă. Wells era conștient de toate astea. Un bărbat în costum stătea lângă peretele opus. Nu se prezentase, dar Wells bănuia că e avocat. Cât despre ofițerul de securitate internă îmbrăcat în civil care stătea în fața ușii, cu mâna pe pistolul Glock de la șold, lucrurile erau cât se poate de clare.

Și nimeni nu se purtase cu amabilitate. Gărzile de la intrare îl percheziționaseră din cap până în picioare înainte să-l lase înăuntru. Fusesse percheziționat din nou înainte să apară Exley și Shafer, care i-au strâns mâna, dar nu l-au îmbrățișat, de parcă s-ar fi întors dintr-o simplă deplasare de serviciu la Detroit unde prezentase mostre comerciale. Wells nu era prea surprins.

— John, îi spusese Shafer, vrem să-ți punem câteva întrebări.

Când Exley îl văzuse, observase în ochii ei o strălucire intensă, care dispăruse aproape imediat. Dacă se bucura că-l vede, știa să-și ascundă bine sentimentele.

După ce plecase de la YMCA, cumpărase un bilet de autobuz de la Missoula până la

Washington, ultima șansă de a fi singur cu el însuși înainte ca lumea să înceapă iar să se învârtască. La DC avea de gând să ia legătura cu Agenția. Se întâlnise cu Zawahiri în Peshawar cu două săptămâni în urmă. Merita două săptămâni de libertate după toți anii petrecuți la celălalt capăt al lumii.

În autobuz, Wells se simțise epuizat și liniștit, de parcă sângele îi fusese înlocuit cu un lichid rece. Răsfoise Coranul și trecuse în revistă pierderile pe care le suferise cât timp fusese plecat. Mama. Fosta soție. Și fiul, însă nu pentru totdeauna, cel puțin așa spera. Dar avea ocazia să-și apere țara de oamenii care-și imaginau că Allah le dăduse dreptul s-o distrugă.

*

Acum era furios pe el însuși. Pământul continua să se învârtască și el nu observase nimic. La trei ore după ce autobuzul Greyhound ajunsese în stația terminus de la Washington, auzise buletinele de știri despre Los Angeles. Își dăduse seama că ar fi trebuit să se prezinte la raport imediat ce ajunsese la Hong Kong. Din cauza atacurilor, Agenția fierbea de furie împotriva lui.

Își jură că va rămâne calm orice i-ar spune. Trebuia să-i convingă de loialitatea lui, altfel nu-l vor trimite să-l împiedice pe Khadri să-și pună în acțiune planul, indiferent care ar fi el. Așa că își aminti de anii petrecuți la Frontiera de nord-vest și le povesti în detaliu despre săptămânile care trecuseră după plecarea din Islamabad: unde locuise, cum călătorise, numele pe care-l folosisese la Aeroportul Kennedy. Le povesti despre întâlnirea cu Zawahiri, cu Khadri și cu Farouk de la Peshawar. Le povesti cum îl trimiseseră în America fără să-i dea o misiune precisă.

— Nu era Los Angeles, spuse Duto.

— Nu.

— Nu știai nimic despre Los Angeles.

— Sigur că nu.

Se scuza pe tonul cel mai detașat cu putință. Pentru că intrase în țară fără să le spună. Pentru că nu-i contactase din Pakistan. Pentru că nu îl eliminase pe bin Laden. Se apăra cum putea mai bine. Dar știa că nu are informațiile pe care voiau ei să le afle, adică informații despre ultimele atacuri și despre următoarele.

*

De partea cealaltă a mesei, Exley simți că începe s-o doară stomacul. Duto dădea iar cu băta-n baltă. Nu-l cunoștea pe Wells, așa că nu era în stare să-și dea seama cât îl costaseră anii petrecuți acolo. Ea însă putea. Nu era vorba doar despre ridurile de pe fața lui sau de cicatricea de pe braț. Fermitatea din ochi nu-i dispăruse, dar se amestecase cu altceva, o umilință pe care nu-și aducea aminte să o fi văzut înainte.

Iar povestea lui Wells era veridică. Dorise pur și simplu să-și viziteze familia și să fie singur câteva zile. Poate că Duto nu înțelegea toate astea, dar ea știa. Nu era nicio crimă. Îi venea să-l apuce de braț pe Duto și să-i strige: „Nu vezi că e de partea noastră?” Dar se stăpâni. Era cea mai sigură cale de a-și pierde influența pe care o mai avea. Era limpede că Duto hotărâse că Wells nu le era de prea mare folos, chiar dacă rămăsese loial Americii. Nu reușise să împiedice atacurile din 11 Septembrie, prin urmare la naiba cu el.

Dacă i-ar spune lui Duto că vede în ochii lui Wells sinceritate, ar transfera-o direct la Ottawa, dându-i glorioasa misiune de a-i urmări pe membrii parlamentului canadian. Așa că își puse lacăt la gură și-l urmări cum se dădea în spectacol. Apoi ușa se deschise și intră asistentul lui Duto, care-i șopti ceva la ureche.

— Vin imediat, spuse Duto și ieși.

*

După ce rămaseră singuri, Wells se uită la Exley și la Shafer. Ar fi vrut să afle dacă și ei îl urau tot atât de mult ca Duto, dar nu avea de gând să-i

întrebe acum și aici, unde banda mergea și avocatul își lua notițe întruna. Nu voia să-i compromită. Și, în fond, poate că nu i-ar fi plăcut răspunsul lor.

Exley se aplecă spre el:

— John.

Doar atât, dar era destul. Wells se simți ca atunci când văzuse luminile din Hong Kong și se relaxă ca prin farmec.

*

Duto se întoarse, ținând în mână o pungă de plastic, o pungă transparentă care purta eticheta departamentului de cercetare a probelor. O trânti pe masă.

— Ce naiba mai e și asta?

Era Coranul lui Wells.

Deci îi percheziționaseră camera. Sigur, le dăduse numele hotelului unde își luase o cameră ieri seară.

— Ai obținut un mandat de percheziție sau ai spart ușa pur și simplu? spuse Wells calm.

Duto se mulțimi să-i arate cartea.

— Sunt musulman, răspunse Wells, iar acesta e Coranul meu.

Shafer se luă cu mâinile de cap.

— Ești musulman? întrebă Duto. De când?

— John, spuse Exley, dosarul tău arăta că studiezi această religie...

— Taci din gură, Jennifer, spuse Duto, continuând să-l fixeze pe Wells. Duto se aplecă peste masă și aproape că scuipe cuvintele: Te-ai convertit? Când?

Wells îi dădu o secundă lui Exley ca să se apere, dar ea nu folosi ocazia.

— Nu s-a întâmplat peste noapte.

— Recunoști că ești musulman.

— Da, spuse Wells liniștit. Nu avea rost să se enerveze din cauza unui dobitoc. Vina mea e că sunt musulman.

— Ești un idiot!

— N-ai decât să mă înjuri cât vrei, zise Wells fără să ridice tonul.

— O să fac exact ce dracu' vreau.

— Calmează-te, Vinny, spuse Shafer.

Exley aștepta explozia inevitabilă, dar Duto nu mai spuse nimic. Shafer o fi fost o relicvă, dar reușea să-l pună la locul lui pe Duto ca nimeni altul.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, zise Shafer.

— Știți despre bunica mea. M-am prefăcut că sunt musulman ca să intru în taberele lor. Dar cu cât aflam mai multe, cu atât simțeam că mă atrage mai tare.

— Așa că te-ai convertit?

Era obosit și gol pe dinăuntru, senzația de vid pe care o simțise când îngenunchease la mormântul mamei îl copleși din nou. Dar nu avea voie să-și arate slăbiciunea în camera asta. Poate că nici nu mai credea prea mult, dar nu avea niciun chef să-i spună așa ceva lui Duto.

— Da, m-am convertit, am acceptat, nu știu cum să-i spun. Islamul este mai holistic decât creștinismul. Nu este doar o religie, este un fel de a fi.

— Da, sigur că este, cu condiția ca stilul de viață să nu includă libertatea și democrația, spuse Duto.

— Turcia este totuși o țară democratică, spuse Wells.

— Nu va mai fi dacă băieții tăi își fac mendrele.

— Îi urăsc tot atât de mult ca și tine, spuse Wells. Au pervertit Coranul. Vor să se întoarcă în deșert. Nici creștinismul nu e perfect. Omoară-i pe toți și lasă-i pe urmă în grija Domnului. Știi cine a spus asta?

— Iluminează-mă, o, înțeleptule.

— Acum opt sute de ani, o armată catolică îi ataca pe catari, o sectă creștină „eretică”, într-un oraș din Franța. Orașul se numea Beziers. Dar atacatorii aveau o problemă. În Beziers se aflau și

catolici, nu numai catari, așa că soldații l-au întrebat pe înaltul prelat care-i comanda: „Ce vom face când vom intra în oraș? Cum îi deosebim pe catari de frații noștri catolici?” Știi ce le-a spus prelatul?

— Continuă, te rog. Fața lui Duto începea să se înroșească.

— Le-a răspuns: „Omorâți-i pe toți. Domnul îi va recunoaște pe-ai Săi”.

Duto se ridică în picioare și se aplecă peste masă, la doar câțiva centimetri de fața lui Wells.

— Taci dracului din gură! spuse el încet. Vii aici cu povești, cu parabole imbecile sau ce mă-sa or fi, în chiar noaptea când amicii tăi au atacat Los Angeles cu bombe? Dacă mai vreau lecții de istorie de la tine, o să te anunț. Ce, nu cumva vrei să ne convertești și pe noi? S-ar putea să fii mai prost decât credeam. Ceea ce ar fi de rău.

— Vinny, încercă Shafer.

— În locul tău Ellis, eu aș tăcea, spuse Duto, fără să-și ia ochii de la Wells.

— Majoritatea musulmanilor nici nu vor ca Osama să câștige, spuse Wells. Îl sprijină doar pentru că se simt ținuți la distanță de noi.

— Ca tine.

Wells se întreabă dacă Duto credea cu adevărat că era un trădător:

— Nu asta am vrut să spun.

— Ne mai ții vreun discurs, John?

Wells tăcu.

— Bine, spuse Duto. Pentru ultima oară: știi ceva despre noaptea trecută?

— Nu, dar pregătesc ceva, spuse Wells. Poate nu chiar acum, dar pregătesc ceva.

— Grozavă informație! spuse Duto.

— Cred că ar fi cazul să ne ducem cu toții la culcare. Avem o cameră pentru tine, John.

Wells încuviință. Somnul era o idee bună.

— Diseară te punem la cutie, spuse Duto.

*

Lui Wells îi trebui o secundă pentru a-și aminti ce însemna asta. La poligraf, la detectorul de minciuni. Se uită la inchiizitorii așezați de partea cealaltă a mesei. Duto, care își dăduse arama pe față. Shafer, cu cămașa lui boțită și părul ciufulit. Totul era neglijent la el, cu excepția ochilor liniștiți care acum se uitau la Wells de parcă era doar un experiment ratat. Și Exley. Jenny. Cu fruntea încrețită de îngrijorare. Ochii ei albaștri și frumoși. I se păru că vede în ei compasiune. Poate că se înșela.

— Nu ai de ales, John, și nici noi, zise ea foarte calmă.

Tăcu, așteptând ca Duto s-o mai umilească o dată.

Dar avea dreptate și Wells știa asta. Agenția folosea poligraful pe post de acoperire birocratică și în același timp din convingerea sinceră că instrumentul nu greșește. Le plăcea să creadă că graficele ondulate și negre ale poligrafului spuneau adevărul și că aparatul era cea mai grozavă invenție. Dacă nu era de acord cu testul, nu vor mai avea încredere în el niciodată. Ar putea chiar să-l aresteze, deși Wells nu era sigur din ce motiv. Pesemne pentru posesie și uz de documente falsificate. L-ar îngropa undeva, la un birou, dar nu l-ar mai crede niciodată. În fond, știau că e în stare să trișeze la detectorul de minciuni. Îl antrenaseră chiar ei.

— E ca în Kafka, nu? spuse Wells.

— Mai degrabă ca în *Catch-22*, spuse Shafer.

Wells nu reuși să se abțină și izbucni în râs.

— Nu-i nimic de râs, zise Duto.

— Jenny are dreptate, spuse Wells. Puneți-mă la cutie.

Duto se ridică să plece, dar luă Coranul.

— Îl vrei înapoi, John?

— Ce-i asta, un test? spuse Wells. Da, îl vreau.

Duto i-l aruncă cu dispreț pe masă:

— Înțeleg. E cartea ta cea mai de preț.

*

Exley rămăsese singură la masa de conferințe, cu capul în mâini, și revedea în minte clipa când Duto îi arătase exact în ce situație se află. Nu era doar enervat din cauza ei și nu-l înjura pur și simplu pe Wells. Voia să-i arate lui Wells că el este șeful. Era o strategie greșită. Wells nu putea fi intimidat, dar Duto hotărâse să-l încerce. Își demonstrase punctul de vedere lovind în veriga cea mai slabă: ea. Bărbații erau niște ticăloși intuitivi. Nimeni nu se deranjase s-o apere, nici măcar Wells, pe care încercase să-l ajute. Dacă ai nimerit în acvariul cu rechini, trebuie mai întâi să-ți salvezi propria ta piele. Ceilalți mai mult ca sigur că nici nu observaseră ce se întâmplase, mai ales după ce Duto îl insultase în așa hal pe Wells, dar ea nu putea alunga din minte gândul acesta. Uneori îi era silă că e femeie.

Unde dispăruse încrederea în ea însăși? De fapt, știa unde. Divorțul, munca pe brânci... și sentimentul că nimic nu avea nici cea mai mică importanță, îi invidia pe cei din Al Qaeda, le invidia credința. Greșeau, dar nu se îndoiau de nimic.

*

Camera lui Wells avea un pat dublu, o baie separată cu un duș și un closet de oțel, până și o fereastră minusculă care dădea spre campusul înecat în verdeață al Agenției. Dacă nu ar fi fost camerele video din colțuri, nici nu ai fi zis că e o celulă.

— Lux, îi spuse el lui Dex, ofițerul de securitate internă din sala de conferințe.

— Fac ce mi se spune...

— Tu și toți ceilalți.

— Dormi. O să vin pe la prânz.

Dex ieși. Ușa se închise în urma lui cu o bufnitură electromagnetică care-l anunță pe Wells că era închis în cameră.

De când se urcase în autobuz și până la interogatoriu, nu apucase să doarmă aproape deloc. Practic nu mai dormise de la Missoula. Dar înainte de culcare deschise Coranul și recită versurile frumoase ale Surei a 94-a:

„În numele lui Dumnezeu cel Milos și Milostiv

Nu ți-am deschis Noi oare pieptul?

Nu ți-am luat povara

Care-ți frângea spatele?

N-am înălțat Noi oare amintirea ta?

După fiecă greutate vine tihna.

Tihna urmează oricărei poveri.

Cu greul vine ușorul!

Când ai isprăvit munca, ridică-te

Și către Domnul tău caută cu dor!”

Se întinse pe pat și adormi instantaneu.

*

Se ascundea în spatele unei stânci și un bărbat într-o robă neagră se îndrepta spre el cu biciul în mână. Plesnind întruna, biciul se apropia de el. Aerul era dens și urât mirositor. Deasupra lui țipau lilieci. Se rătăcise într-o peșteră și doar o scânteiere îndepărtată îi arăta calea spre lumea de afară. Dar bărbatul în robă neagră îi bloca ieșirea. Cine era el? Khadri? Duto? Bin Laden? Ar afla salvarea dacă ar putea să răspundă la întrebare. Se ghemui și mai mult în spatele stâncii.

Zgomot. Peștera se clătina, pereții se prăbușeau. O stâncă mare care căzuse din tavan se sfărâmă chiar lângă el. Grota se umplu de fum. Bărbatul dispăru ca prin farmec. Calea era liberă. Alergă spre gura peșterii, dar lumina pălea tot mai mult și piatra de sub picioarele lui devenise noroi clisos...

Se trezi cu Shafer lângă el, care-l scutura:

— Îmi pare rău, spuse Shafer. Cred că aveai un coșmar.

— Eu n-am coșmaruri, spuse Wells.

Dar pe cel de adineauri îl putea descifra: se simțea prins în capcană. Șocant.

— Majoritatea oamenilor au coșmaruri după ce trec prin ce-ai trecut tu. Dar majoritatea oamenilor n-ar fi supraviețuit în condițiile de acolo.

— Eu nu sunt ca ei.

— Nu te simți jignit.

Și, imediat, lui Wells îi sări muștarul:

— Vrei să spui că m-au lăsat să trăiesc pentru că am trădat?

— Ți-am făcut un compliment, John, chiar dacă nu mă crezi.

— Sigur. Toți ne facem treaba, Ellis. Ca Duto, polițistul cel rău. Tu ești polițistul cel bun.

Shafer râse:

— Duto nici nu știe că sunt aici și nu cred că s-ar bucura dacă ar ști. Noi doi avem câteva diferențe de opinie.

— Serios? spuse Wells. Mai spune-mi.

— Ei bine, cred că e un tembel de clasa A. El crede că e de clasa B.

Acum râse Wells.

— Deci nu te-a trimis să-mi ții un discurs și să-mi spui ce simplu ar fi pentru toți dacă v-aș turna tot ce știu chiar acum?

— Dacă am fi crezut cu adevărat că ai trădat, ne-am fi purtat mult mai rău cu tine. Shafer se dădu înapoi un pas și-i arătă o cămașă și o pereche de blugi așezate pe un scaun. Sunt hainele tale de la hotel.

— Ellis, Wells se opri. Voia să-l întrebe pe Shafer despre Exley, dar era mai bine să discute personal cu ea.

— Da?

— Mulțumesc, spuse Wells.

Shafer se uită la ceas:

— Cutia e peste o oră.

— Ellis, sunt arestat?

— Avocații vor decide asta. Să spunem deocamdată că ești un oaspete.

— Ca la Hotelul California?
— Îmbătrânești, John.
Shafer deschise ușa.
— Nu era încuiată?
— Nu și pentru mine, spuse Shafer și ieși,
închizând ușa după el.

*

Nu-l mai testaseră cu poligraful de când dăduse examenul de angajare la Agenție și constată surprins că un monitor plat de computer înlocuise pe biroul examinatorului rola de hârtie și acele. Dar altfel camera nu se schimbase deloc: tot pereții bej, scaunul cu tapițerie groasă și o oglindă mare pe peretele opus prin care se putea vedea dintr-o singură parte.

— Stai jos, spuse examinatorul, un tip dur, de vreo cincizeci și ceva de ani, cu antebrațe groase și cu privirea neprietenoasă a unui sergent din infanteria marină. Îi lipi lui Wells o brățară de măsurare a tensiunii, îi legă în jurul pieptului niște tuburi de cauciuc și-i atașă electrozi la degete.

— Ridică-ți pantalonii. Stângul.

Wells ezită, apoi își suflecă blugii. Examinatorul îngenunche lângă piciorul lui. Îi trase în jos ciorapul și scoase un aparat de ras din buzunar:

— Stai liniștit.

Îl rase puțin pe picior și-i lipi încă un electrod. Se dădu înapoi și se uită la monitor.

— Cum te cheamă?

Întrebarea fusese bruscă, aproape un lătrat. Wells își controlează nervii, vizualizând în minte Lost Trail Pass și Montana.

— Hai să ne purtăm civilizat, spuse el. Pe tine cum te cheamă?

— Poți să-mi spui Walter.

— Walter și mai cum?

— Cum te cheamă?

Wells știa că nu avea șanse să câștige runda asta. Putea fie să-și smulgă electrozii și să iasă – ca să

se trezească exact de unde plecase, fie să răspundă la întrebări.

- John Wells.
- Unde te-ai născut?
- La Hamilton, în Montana.
- Data?
- Șase iulie 1969.
- Ai frați?
- Nu.

Ore întregi Wells i-a răspuns la întrebări biografice: numele învățătoarei, marca și modelul primei lui mașini. Uneori individul se mișca rapid, alteori mai încet, sorbind dintr-o sticlă cu apă în timp ce medita sau se prefăcea că meditează la următoarea întrebare. Aerul din încăpere devenise mai dens și era stătut. Wells se întrebă dacă aerul condiționat fusese oprit special ca să-l împiedice să se simtă bine. Își păstră calmul: știa că Walter voia doar să-l enerveze, să-i distragă atenția, pentru ca întrebările serioase să i se pară un fel de eliberare atunci când urmau să vină. În cele din urmă, începură:

- Când ai fost prima oară în Afganistan?
- În 1996.
- Ești sigur?
- Nu cred că aș putea uita.
- Ești sigur?
- Da.

— Nu când te-a trimis Agenția.
— Vrei să spui când m-a chemat Osama după ce am absolvit facilitatea și mi-a spus că are un post pentru mine? Zău așa, Walter...

Walter nu-i răspunse.

— Nu am fost în Afganistan înainte de 1996, zise Wells trăgănat. Nu m-am dus în Afganistan decât la ordinul Agenției Centrale de Informații.

— Și cum ai ajuns în Afganistan?

— Cu avionul până la Islamabad, cu mașina până la graniță. Ruta obișnuită.

— Ce acoperire ai avut?

— NOC. Acoperire neoficială. Era termenul CIA pentru agenții care aparent nu aveau legătură cu guvernul SUA, spre deosebire de agenții care erau angajați ai Departamentului de Stat sau al altei agenții federale. Foarte NOC. Eram un turist cu rucsac, un biet fumător de iarbă.

— Ți-a fost frică?

Wells râse:

— Eram prea prost ca să-mi fie frică.

— Cineva de la Kabul știa că o să vii.

— Parcă am mai vorbit despre asta.

— Ai avut legături cu Al Qaeda încă înainte de prima ta misiune.

— Nici măcar nu auzisem de Osama bin Laden până la prima mea excursie acolo.

Răspunsul lui Wells păru să-l mulțumească pe Walter. Îl plimbă pe Wells printre amănuntele acelei prime călătorii la Kabul și la Kandahar. Wells răspundea mecanic și vedea Afganistanul în memorie. Mirosul dulce și persistent al cărnii de capră friptă la proțap, geamătul unui cal epuizat pe care-l biciuiseră până la moarte fiindcă nu mai putea trage carul. Afganii, atât de ospitalieri și atâta de cruzi.

Walter pocni din degete și-l trezi pe Wells din reverie:

— Fii atent!

— Pot să beau apă?

Wells n-ar fi vrut să-i ceară ceva, dar îi era foarte sete. Walter scoase o sticlă din geantă și Wells o goli pe nerăsuflăte. Pentru prima dată simți că semănau. Erau amândoi profesioniști și își făceau datoria. Sigur, Walter chiar asta dorise.

*

— Și ce ai făcut la Kabul când te-ai dus prima oară?

— Am încercat să recrutez. Fără succes.

— Ce nu a mers?

— De unde să încep? în primul rând nu vorbeam paștu. În conformitate cu legile

americane, nu aveam voie să recrutez pe nimeni care nu era curat ca lacrima. Îți aduci aminte ce genială a fost ideea Agenției? Ce naiba, aveam 27 de ani și trebuia să-i păcălesc pe tipii ăia care se mințeau unii pe alții de mii de ani.

— N-ai reușit să recrutezi măcar un singur agent.

— Nici nu am încercat. M-aș fi deconspirat și m-ar fi executat.

Walter se apropie de Wells.

— Când ți-au spus despre 11 Septembrie?

Schimbarea bruscă a rutinei confortabile a interogatoriului era un truc vechi, dar eficient. Pulsul lui Wells se accelerează.

— Am aflat după, ca noi toți.

— De ce nu ai avertizat Agenția înainte? Pretenția că n-ai auzit un răspuns negativ era alt truc vechi de când lumea.

— Ți-am spus că nu am știut dinainte.

— Deci ai dat greș.

— Da, am dat greș.

— Care a fost rolul tău în atacurile de la Los Angeles?

— Nu am fost implicat în ele.

Walter se apropie și se uită la monitor.

— Minți.

— Nu mint.

— Cutia zice că da.

— Atunci s-a stricat.

— Când ai intrat în Statele Unite?

— Acum cinci zile.

— Iar minți.

— Nu.

— Câți oameni ai omorât?

— Aproximativ cincisprezece.

— Aproximativ? se răsti Walter.

— Nu țin o contabilitate exactă.

— Americani?

— Nu.

— Câți americani, John?

— Niciunul. Niciodată.
Acum întrebările se succedau rapid.
— Dar vrei să omori americani.
— Nu.
— De ce nu?
— Cum?
— Asta face Al Qaeda, nu-i așa? Iar tu ești agent Al Qaeda.
— M-am infiltrat în Al Qaeda din ordinul Agenției.
— Agenția ți-a ordonat să te convertești la Islam?
— Nu.
Walter se apropie și mai mult de Wells:
— Al Qaeda are arme de distrugere în masă?
— Nu cred.
— Nu *crezi*?
Walter îi vorbea de parcă Wells era un puști de cinci ani rebel și nu prea isteț. Îi venea să se ridice de pe scaun și să-l facă bucăți pe Walter, dar își păstră calmul.
— Da, obținerea armelor este o prioritate pentru ei, dar n-am găsit nicio dovadă că le-ar fi obținut.
— Ai fost infiltrat în Al Qaeda atâția ani și nu cunoști stadiul programelor lor de înarmare?
— Programele astea au fost de la bun început separate de restul operațiunilor, iar după ce am pierdut baza din Afganistan ne-am împrăștiat. Dacă vrei, pot să-ți dau detalii.
— Nu ești un agent prea bun, ce zici?
— Nu prea.
— Sau ești un agent dublu.
Wells se ridică, își smulse electrozii și brățara. Ușa se deschise și în cameră intră Dex, cu mâna pe pistolul lui de 9 mm.
— Liniștește-te, zise el.
Wells se așază.
— Spune-i lui Vinny că micul lui show a luat sfârșit, zise el. Întreabă-mă orice vrei, fă-mă prost, dar nu-mi mai spune că sunt trădător.

Wells începu să se plimbe prin cameră. Dex se așezase pe colțul biroului, cu mâna pe pistol.

— A, și lasă-mă să ghicesc: nu cumva execuți ordinele? adăugă Wells.

*

În camera alăturată, Exley și Shafer urmăreau testul prin geamul-oglină împreună cu alt examinator, Regina Burke, care vedea rezultatele în timp real.

Pe măsură ce interogatoriul avansa, Regina, o femeie scundă cu ochelari mult prea mari, se apleca tot mai mult spre ecran. Din când în când, selecta cu mouse-ul una din liniile care apăreau pe monitor. Exley ar fi vrut să poată vedea diagrama răspunsurilor, dar nu trebuia să fii specialist în detectorul de minciuni pentru a-ți da seama că Walter intrase în sufletul lui Wells.

Când Wells izbucnise, Regina ridicase receptorul:

— Poți să-l informezi pe domnul Duto că subiectul a întrerupt examinarea? Făcu o pauză. Mulțumesc, zise ea și închise. Vinny va fi aici în câteva minute.

Intră Walter.

— Deci? întrebă Shafer.

— Spune adevărul, zise Regina.

— Așa e, spuse Walter.

— Cât de siguri sunteți? interveni Exley.

— Niciodată nu poți să fii sigur sută la sută, spuse Regina, dar răspunsurile lui sunt consecvente din punct de vedere psihologic. Nu s-a interiorizat sub presiune, ceea ce ar face oricine încearcă să mintă.

— Dacă minte, atunci este extrem de abil, zise Walter. Eu cred că e loial.

Exley se întoarse spre Wells, care se uita ținută la geamul-oglină, preocupat și fără urmă de zâmbet. Din când în când se plimbase prin cameră, alunecând cu pași mari dintr-un colț în altul, sub privirea atentă a lui Dex. Cu câteva săptămâni în

urmă, Exley își dusesese copiii la Grădina Zoologică din Washington. Acum, în timp ce se uita la Wells, recunoscu în el furia controlată a unui tigru care-și măsoară cușca. Dacă nu avem grijă, e posibil să nu-și mai poată controla furia prea mult timp, se gândi ea.

Duto se înfurie când auzi de la Walter concluziile examinării:

— L-ai lăsat să se oprească? Îi lași pe tipii de pe scaun să-ți spună ce ai de făcut?

— Nu apare nimic, spuse Walter. Nu minte.

— Poate că e prea bun pentru tine. Poate că are nevoie de un mediu mai coercitiv.

Coercitiv. Cuvântul magic. Coercitiv înseamnă săptămâni fără somn într-o celulă atât de mică încât trebuie să stai în picioare, privațiune senzorială într-o cameră fără ferestre, în beznă totală, până când încep halucinațiile. Coerciția nu poate fi numită tortură, dar nici departe nu este.

Exley se hotărî să intervină chiar în clipa aceea sau să-și dea demisia:

— Vinny, nu poți să faci asta, zise ea pe un ton calm.

— Ți-am cerut cumva permisiunea?

— Uiți că e cetățean american și că este ilegal. Poate să ne ajute.

— Hai să fiu mai clar, spuse Duto. Ani de zile nu ne-a trimis nimic. Și chestia asta cu Islamul este picătura care a umplut paharul.

— E singurul agent pe care l-am infiltrat în Al Qaeda, insistă Exley.

— Nu prea mai e infiltrat. Poate că minte când spune că s-a întâlnit cu Zawahiri. Și chiar dacă ar fi așa, ce a obținut? Niște bani și un bilet până acasă? Nu au încredere în el și nici eu nu am.

Duto tocmai le dezvăluise adevăratul motiv pentru care era atât de dur cu Wells, își spuse Exley. Nu-i păsa dacă Wells rămăsese loial. Nu-i păsa de sacrificiile pe care le făcuse Wells. În ochii

lui, Wells ratase și Duto ar fi făcut orice pentru a sta departe de ratare.

— Vinny, forța este inacceptabilă, spuse Shafer.

— Inacceptabilă pentru cine?

— Las-o baltă!

— Și cui o să mă părăști, Ellis, spuse Duto dezgustat, amicilor tăi de la Senat? Sau de la *Washington Post*?

Se uită prin cameră, ca și cum i-ar fi văzut pe Regina, pe Walter și pe Exley pentru prima oară și ar fi încercat să-și imagineze ce vor spune dacă li se va cere să depună mărturie.

— OK. Se întoarce la cutie, zise el.

— Dar tocmai a trecut testul, interveni Shafer. De ce să nu purtăm cu el o discuție prietenească mâine? Poate o să aflăm mai multe despre Khadri și Farouk, poate că Wells reușește să ne dea o descriere și un nume. Poate că știe mai multe decât își dă seama.

— Mă îndoiesc. Este o recomandare oficială, Ellis?

— Poți să-i spui și așa.

— Pune-o pe hârtie și o s-o iau în considerație. De fapt, probabil că n-ar trebui să-l ținem legat pe Wells. Ce părere ai, să-l lăsăm să vină și să plece când vrea?

Shafer era șocat și Exley remarcă expresia lui.

— Doar dacă este urmărit, spuse Shafer. Poate cu un dispozitiv de monitorizare.

— Da, un dispozitiv de monitorizare, o să-i placă la nebunie. Aducă și asta în nota pentru mine. Se întoarce spre Walter. Vreau un raport complet despre examinarea lui. Mulțumesc.

Duto ieși.

Exley era pe jumătate impresionată, pe jumătate dezgustată. Băieții ăștia se jucau de-a birocrația atât de dur, încât riscai să uiți foarte ușor care era adevăratul inamic. Shafer obținuse controlul asupra lui Wells, dar Duto îl forțase să se expună pentru a repurta această mică victorie.

Disputele interne nu aveau nicio importanță pentru puștii care muriseră la L.A.

— Hai să-l luăm pe băiatul nostru, zise Shafer.

*

Pe coridorul care unea camerele, Shafer se opri și se aplecă spre ea:

— Când intrăm, nu-i spune lui John că a trecut testul. Nu fi prea prietenoasă.

— De ce?

— Ai încredere în mine. Nu vreau să se simtă prea sigur de el.

Păi, atunci de ce te-ai mai chinuit să i-l smulgi lui Duto? se întrebă ea. Dar Shafer nu avea intenția să-i spună, așa că nu mai zise nimic. Se întâmplase ceva important și tare ar fi vrut să afle despre ce era vorba.

*

În noaptea aceea, Shafer l-a mutat pe Wells la Washington, într-o casă sigură din cartierul Capitol Hill. De-afară arăta ca orice casă nu prea îngrijită din oraș. Înăuntru avea camere video și sisteme de alarmă în fiecare încăpere și toate erau monitorizate de Langley. Cu toate acestea, supravegherea nu îl deranja prea tare. Noaptea, ofițerii care îl păzeau stăteau afară și Wells purta o brățară electronică la gleznă pentru a fi localizat.

În fiecare zi, Dex fi ducea cu mașina să vorbească cu Shafer și cu Exley. Se purtau civilizat, dar nu erau prietenoși. Nimeni nu mai pomenise de testul cu poligraful și nici el nu întrebase nimic. Le explicase structura grupării Al Qaeda și încercase să identifice membri ai organizației în fotografiile suspectilor supravegheați. Era sigur că nu-i arătau nimic nou sau cât de cât valoros. După ce menționase accentul de Oxford al lui Khadri, Shafer îi arătase fotografiile tuturor studenților arabi care frecventaseră universități britanice în ultimii douăzeci de ani. Nu apărea în niciuna. Numele Omar Khadri nu figura nici în baza de date a NSA,

îi spusese ei. Indiferent cine era Khadri, avusese grijă să nu fie remarcat. Ceea ce demonstra că este foarte periculos.

În sinea lui, Wells era furios că fusese prins în capcană. Nu menționase și nici nu verificase adresa de e-mail pe care Khadri o crease pentru el, de teamă că Agenția ar fi folosit un eventual mesaj drept probă împotriva lui. Nu, așa nu era bine deloc. Khadri nu avea încredere în Wells, pentru că altfel nu ar fi fost atât de reținut în legătură cu planurile lui. Wells trebuia să-i câștige încrederea, deși îi era groază să ghicească ce urma să facă în acest scop. Iar Khadri pusese la punct un plan nou care putea fi realizat și fără aportul lui Wells. Trebuia să descopere toată rețeaua lui Khadri dintr-un foc și numai cineva din interior putea face asta. Ca să-l învingă pe Khadri, avea nevoie de libertate de mișcare, exact ce-i lipsea în acest moment.

Exley și Shafer nu îi spusese prea multe nici despre ancheta privitoare la atacurile de la Los Angeles, dar nici nu avea rost să-i întrebe. Știrile din ziare îi demonstau că nu mergea prea bine. *Washington Times* și *Washington Post* erau pline de comentarii ale unor agenți FBI care țineau să-și păstreze anonimatul și care sublimaseră cât de dificil este un caz în care făptașii nu pot fi identificați și cu atât mai puțin interogați. Poliția descoperise că mașinile în care fuseseră transportate bombele proveneau de la niște depozite din California centrală, dar urmele păreau să se oprească acolo.

La CNN și Fox News vorbeau aceleași figuri, care acuzau FBI-ul și Agenția că nu reușiseră să prevină atacurile și dezbăteau la nesfârșit semnificația lor: erau începutul unui nou val de terorism sau doar o lovitură izolată? Wells era aproape sigur că știe răspunsul la această întrebare. Și totuși, după o săptămână de șoc general și de monumente improvizate, majoritatea oamenilor –

mai ales cei care nu locuiau în sudul Californiei – începuseră să nu se mai gândească la atentate.

„Îmi pare bine că n-a fost mai rău”, declarase un bărbat într-un interviu pentru *Washington Times*. „Iată prețul pe care trebuie să-l plătim pentru că suntem americani.” Individul n-ar mai fi făcut pe cavalerul nobil dacă ar fi știut ce se petrecea la CIA și la celelalte agenții care teoretic trebuiau să-l apere, își spusese Wells. Pierderea de timp, birocrăția, ineficiența... Atacurile n-ar fi trebuit să reușească. Puteau fi prevenite. Și în loc să dea o mână de ajutor, el stătea frumos acolo, într-o casă liniștită, și nu făcea absolut nimic, asta pentru că nu-l pupase în fund pe Vinny Duto.

După două săptămâni infructuoase, se hotărî să rupă tăcerea. Poate că greșea, dar ce soluție mai avea? Dacă primise deja un mesaj de la Khadri și un nou atac era iminent?

*

Era jumătatea lui aprilie și în Washington înfloreau cireșii. Furtunile violente care se abătuseră asupra orașului anunțau sosirea unei veri toride, dar vinerea asta era cam răcoroasă pentru mijlocul primăverii. Wells își puse o jachetă înainte să iasă din casă și porni spre vest, spre Capitoliu. Avea în mână o pungă de hârtie în care erau un ciocan și o șurubelniță pe care le cumpăraseră cu o zi în urmă. O berlină Ford neagră, parcată câteva case mai încolo, se ținea după el de fiecare dată când ieșea. La o stradă mai jos, alt Ford începu să-l urmărească.

Wells se plimbase prin cartier în fiecare noapte de când Shafer îl adusese acolo și era sigur că supravegherea se rezuma la ceea ce vedea: nu-l urmăreau trecători, mașini sub acoperire, trăgători de elită sau femei frumoase. Aproape că se simțea jignit. Nu păreau să știe sau să le pese cât de ușor putea să scape de ei. Își cumpără o Coca-Cola de la un magazin non-stop de pe Strada A, apoi se întoarse acasă cu Fordurile după el.

Era aproape zece. Wells se opri pe treptele din fața casei și așteptă să apară taxiul potrivit. Capitol Hill nu se umpluse de lume bună și în zona de est, unde se afla el. Din când în când trecea câte un întârziat care-și plimba câinele, dar în rest strada era pustie. La ferestrele de peste drum. Televizoarele străluceau în nuanța aceea ciudată de albastru. Wells își bău Coca-Cola și le zâmbi agenților din Ford, stăpânindu-se cu greu să nu le facă cu mâna. Se simțea exact ca un copil care se pregătește să sară pentru prima oară de la trambulina mare.

*

Un taxi cu ferestre fumurii trecea agale pe stradă. Perfect. Wells îi făcu cu mâna.

— Pot să mă așez în față?

Șoferul, un afro-american de vreo cincizeci de ani, îl măsură cu privirea. La radio se transmitea meciul Qrioles-Red Sox care ajunsese la manșa a unsprezecea.

— Sigur. Ai grijă de pălăria mea.

Pe scaun era o pălărie de fetru maro. Wells se strecură înăuntru.

— Încotro?

— La East Cap, pe Benning.

— Dă-te jos!

East Cap, la câțiva kilometri spre est pe celălalt mal al râului Anacostia, era unul dintre cele mai sărace cartiere din Washington și mai toate casele erau proprietatea primăriei. Taximetriștii nu voiau în ruptul capului să meargă acolo, nici măcar în timpul zilei.

Wells îi întinse o bancnotă de 20 de dolari.

— O să-ți mai dau.

Tipul se uită la el bănuitor.

— Cauți cocaină?

— Nu.

— Bine, oricum nu o să te ajut s-o cumperi.

— Jur că nu e vorba de droguri.

— Fete?

— Nici fete.

O luară din loc.

— Cum te cheamă? întrebă Wells.

— Walter.

Wells începu să râdă fără să vrea, un fel de lătrat scurt și ascuțit.

— Am un nume caraghios?

— Nu, dar tocmai am cunoscut alt Walter și nici el nu are încredere în mine.

— Ești cam ciudat, omule.

La radio, un tip de la Orioles tocmai reușise o dublă.

— Ții cu Orioles în Naționale? întrebă Wells.

— Țin cu echipa asta de prea mult timp ca să mai schimb. Tu?

— Să știi că eu țin cu Red Sox. Dar îmi plac și alte manșe din orice meci.

— Oricum sunt mai buni decât Yankees.

Au ocolit stadionul RFK până la viaductul care traversează Anacostia și 295, autostrada aglomerată care merge de-a lungul râului. Fordurile îi urmăreau. Traficul de vineri seara din East Cap era dens în ambele direcții și Wells se bucură să vadă că era așa.

— Știi că ne urmărește cineva?

Wells îi mai dădu o hârtie de 20 de dolari:

— Sunt doi, prieteni de-ai mei. Jucăm un joc.

— Un joc, spuse Walter uitându-se la Wells.

— Da, l-am numit „Scapă de el”.

— N-am chef de rahat’ ăsta.

— Ce-ai zice de un sutar?

Walter își descheie haina și-i arătă lui Wells un revolver vechi.

— Începi să mă enervezi.

Wells clătină din cap:

— N-ai vrea două sutare? Cam asta-i tot ce am.

Ieșiseră de pe viaduct și se aflau pe deal. Walter îl privi insistent pe Wells:

— Omule, te urci așa în taxiul meu... Nu ești polițai.

— Dacă vrei mă dau jos chiar acum.

Walter își ȋtugie buzele. Părea că dă cu banul în minte. Apoi încuviință:

— OK, un sutar. Încotro?

— Cât de bine cunoști East Cap?

— Cred că mai bine decât tine. Acolo am crescut.

Se apropiau de semaforul de la intersecția dintre East Capitol și Benning. În față șoseaua urca pe alt deal, dincolo de care începeau cele mai mizerabile proiecte imobiliare ale orașului. În dreapta era un parc năpădit de buruieni care arăta mai degrabă ca o pădure urbană și care atârna peste drum ca un vis urât. Pe-aici or fi și balauri, își zise Wells.

— OK, mergi pe East Capitol și treci rapid de stop. Când ajungem în dreptul șantierelor, caută o breșă în trafic la care ei nu pot să ajungă. Ai mare grijă. Ia-o la stânga printre mașini. Când n-or să ne mai vadă, eu cobor. Nu-mi ia decât trei secunde. Închide portiera și pleacă mai departe. Dacă te reperează, trage pe dreapta, dar nu imediat.

— O să cobori din mers...

— Nu-ți face probleme.

Ajunseră la stop. Fordurile erau la două mașini în spate. Wells scoase șurubelnița, o băgă sub brățara de la gleznă și o răsuci. Plasticul se îndoi și cedă.

— Ce naiba-i asta? spuse Walter.

— Era un cântec prin anii '90, nu mai știu sigur, zise Wells, mai mult pentru el decât pentru Walter: „Timpul e tot norocul care îți trebuie”.

Walter clătină din cap, dezgustat:

— Hai, șefu', dă-mi sutaru'.

Și Wells i-l dădu. Culoarea semaforului se schimbă și Walter demară.

*

Wells se rostogoli din taxi cu punga de hârtie în mână. Ateriză frumos pe un umăr și se ridică în genunchi, apoi se târî în spatele unui Jeep Cherokee destul de rablagit. Taxiul dispăru. Walter

închisese portiera imediat. Cele două Forduri ajunseră în dreptul lui, semnalizând cu girofarurile, dar fără să-și folosească sirenele. Apoi trecură și ele.

Jeepul era acceptabil și nu avea alarmă. Wells lovi cu ciocanul geamul de la portiera din dreapta-față până îl sparse. Îl mai lovi o dată ca să mărească gaura, apoi își băgă mâna înăuntru și deschise portiera șoferului. Alergă în partea cealaltă și se strecură înăuntru. Deschise coloana de direcție cu șurubelnița și împleti două cabluri electrice. Motorul porni la a doua încercare. Se uită de-a lungul străzii. Fordurile nu se mai vedeau. Acceleră și plecă de acolo.

*

Sună la apartamentul lui Exley de la un public de pe Massachusetts Avenue.

— Alo, spuse ea după ce telefonul sunase doar de două ori.

Vocea ei era liniștită și ușor răgușită. Fuma când Wells o văzuse ultima dată, dar între timp probabil că se lăsase.

— Eu sunt.

— John?

— Coboară peste cinci minute.

Închise imediat. Făcuse o prostie. La ora asta trebuia să fie în drum spre New York. Acolo urma să scape de Jeep, să ia banii pe care-i ascunsese și să se urce într-un Greyhound care să-l ducă la Atlanta fără să mai treacă prin D.C. Exley putea să dea un simplu telefon și să-l oprească. Dar voia să-și ia rămas-bun de la ea. Simțea nevoia să creadă că mai exista măcar un om în care putea avea încredere.

*

Exley se apropia de Jeep. Îi deschise imediat portiera și-i întinse o mână.

— Atenție la geam.

Încercase să măture toate cioburile, dar nu reușise. Constată oarecum surprins că purta o fustă

scurtă care nu-i acoperea genunchii. Ar trebui să poarte mai des fustă, se gândi el. Poate că și talibanii ar fi de acord. Poate că nu.

Exley curăță cu grijă cioburile și se așază repede pe scaun. Wells demară și porni pe Strada 13 spre nord.

— Ai furat-o?

— Am împrumutat-o. Îi arată talonul Jeepului: Presupun că-i datorez câțiva dolari lui Elizabeth Jones.

— Unde mergem?

— Nicăieri. Pur și simplu am vrut să te văd. Doar un minut.

— Unde mergi, atunci?

— Departe.

— John...

*

Și deodată Exley înțelese. Shafer aranjase toată chestia asta, la fel cum aranjase și accesul lui Wells în taberele de instrucție cu ani în urmă. Shafer știa că Duto, din prostie sau din invidie, va încerca să-l oprească pe Wells să acționeze. Îl preluase deci pe Wells, apoi îl lăsase să fiarbă în suc propriu până când pricepuse că nu mai are nicio șansă dacă nu evadează. Iată de ce nu-i spusese că a trecut testul și de ce îl ținuseră la distanță. Iată de ce Shafer îl plasase într-o casă a Agenției și nu într-un loc mult mai bine păzit. Era singura modalitate de a-l constrânge pe Wells să evadeze.

— E prea riscant, spuse Exley cu voce tare, ce faci dacă Duto își cheamă câinii?

Dar nu avea de ce să-i cheme. Știa că Wells nu e periculos și ar fi fost fericit să-l vadă pe Shafer cum se perpelește din cauză că-și pierduse cățelușul.

— Știu ce fac, spuse Wells.

Chiar știi, John? se întrebă Exley. Îi puse mâna pe braț.

*

La atingerea ei, Wells simți impulsul să oprească jeepul imediat și s-o aibă chiar acolo, la marginea străzii. Și ce dacă i-ar fi văzut cineva? N-aveau decât să cheme poliția. Langley ar fi plătit cauțiunea pentru amândoi.

— Spune-mi o poveste, zise el.

Trebuia să se relaxeze. Să-i mai audă vocea puțin înainte să plece.

Ea îi luă mâna și i-o strânse.

— Ce fel de poveste?

— Orice poveste. Ce vrei tu. Ceva personal.

Exley se întreabă ce i-ar putea povesti. Muncea de dimineață până seara. Să-i spună cum țipase fiul ei la ea ultima oară când îl văzuse și-o anunțase că-i place mai mult de Randy decât de ea? Să-i spună că lăsa aprins radioul din dormitor, pe postul de sport, nu pentru că-i păsa de meciurile din liga națională, ci pentru că-i făcea bine să audă un glas de bărbat dacă se trezea la 3 dimineața?

— Vrei o poveste, spuse ea. OK. Înainte să-și dea seama ce spune, începu să turuie: În noaptea când mi-am pierdut virginitatea, tocmai împlinisem cincisprezece ani...

— La cincisprezece ani?

Wells părea nervos. Nu știa în ce intrase. Și nici măcar ea nu era sigură că știe. Nu mai povestise nici unui bărbat istoria asta, nici chiar fostului ei soț.

— Chiar vrei să-ți spun?

Voia să-i spună.

— Te rog.

— În fine, aveam cincisprezece ani. Ai mei n-o duceau prea bine. Tata era de când lumea un băutor de calibru mare, dar atunci începuse să sară peste cal. I-au mai trebuit cinci ani până să se prăbușească, dar știam bine unde va ajunge. Fratele meu Danny tocmai fusese dat afară de la U.C.L.A. I se părea că aude voci și îl pocnise pe colegul lui de cameră cu o sticlă de Tabasco.

— Cu o sticlă de Tabasco?

Exley râse, dar nu din toată inima.

— Știu că pare ridicol, dar nu era o sticlă cum vezi în restaurante. Era ditamai sticla cu care puteai să rănești serios pe cineva. L-au acuzat de agresiune cu circumstanțe agravante și ar fi ajuns la închisoare dacă nu-l convingeam pe judecător că e schizofrenic. Chiar așa era.

— Nu știam că ai un frate, Jenny.

— S-a sinucis la câțiva ani după povestea asta. Nu-mi place să vorbesc despre el.

Wells încetini și-i puse mâna pe umăr:

— Doamne, Exley.

— Cam toți schizofrenicii se sinucid. Asta e. Pur și simplu n-a mai suportat.

Îi dădu mâna la o parte. Continuau să meargă pe Strada 13 spre nord. Blocurile cu apartamente se transformaseră în căsuțe cu etaj care nu se mai deosebeau una de alta în noapte.

— Trebuie să mă lași undeva cât mai repede, zise ea. Or să mă caute să-mi spună că ai plecat și or să se întrebe dacă nu e și vina mea. Să-ți spun restul poveștii sau nu?

— Mai vrei s-o spui?

— Da. E ciudat, dar vreau.

Nici ea nu știa de ce, sau poate că știa. Pentru că era o poveste senzuală și irațională în același timp. Și pentru că i-o spunea lui, îi făcea acest dar numai lui, și era mult mai intim decât orice altceva.

— Prin urmare, aveam cincisprezece ani, chiuleam de la școală, fumam iarbă și făceam pe nebuna. Mă îmbrăcam în negru. Mă rog, tot tacâmul. Știi cum e: un frate nebun, un tată bețiv și o mamă pe care o ignoram, deși făcea tot ce putea. Și mă hotărâsc cu două săptămâni înainte de ziua mea de naștere că nu o să mai fiu virgină și la șaisprezece ani. În niciun caz. Un plan măreț, nu, John?

— Norocul băiatului ăluia.

— Dar nu-i așa. Nici măcar nu aveam un prieten pe-atunci. Și nici nu voiam să mă duc cu un licean.

Voiam numai un bărbat. Unul care să mi-o tragă la meserie. Nici nu știam ce naiba însemna asta, dar prietenele mele, fetele cu care chiuleam, vorbeau mereu de tipi care le-o trăgeau la meserie. Bineînțeles, poate mai și mințeau. Poate că totul era o minciună și eu știam că era așa. Poate că nu erau numai minciuni. În orice caz, cu o săptămână înainte de ziua mea de naștere, Jodie, care era mai mare decât mine cu câțiva ani, cea mai drăguță dintre prietenele mele, mi-a spus că se duce la o petrecere în Oakland, pe țărmul celălalt al golfului. Mi-a zis să vin și eu. Apoi, a doua zi, mi-a spus că nu poate să mai meargă, dar am convins-o să-mi dea adresa. I-am zis mamei că mă duc la un concert și-mi amintesc că eram extraordinar de fericită. Am mințit-o pe biata mea mamă, m-am fardat și m-am dus.

Wells încetini.

— Te superi dacă încerc să-mi imaginez cum arătai atunci?

— Arătam bine. Acum, când am îmbătrânit și arăt ca o babă, pot s-o spun de-a dreptul: arătam extraordinar. Și purtam o fustă mini și cizme. Mama, săraca, avea prea multe pe cap, altfel nu m-ar fi lăsat să ies din casă.

— Nu ai îmbătrânit, Jenny.

— Ești drăguț. Bun, m-am urcat în cursa rapidă spre Oakland, pentru că nu aveam încă permis. Am început să mă plimb prin mahalaua aia și mi s-a făcut frică – asta se întâmpla înainte ca fiecare bucățică de teren din Bay Area să coste un milion de dolari, dar până la urmă am găsit locul. Era o petrecere zgomotoasă, cu muzica la maximum. O petrecere grozavă într-o casă mare și dărăpănată. Erau și studenți de la Berkeley, și masteranzi și câțiva tipi din zonă care veniseră cu bicicleta. Așa era în Oakland atunci. Dacă dădeai o petrecere, îi invitai și pe vecini. Fetele erau ceva mai tinere, dar măcar la liceu. Mi-am luat o bere și am tras câteva

fumuri de iarbă dintr-un tub care avea cel puțin un metru. Și m-am apucat să-l caut pe Făt-Frumos.

— Jenny...

— Prea târziu, lasă-mă să termin.

Simțea că se îmbată cu mărturisirea ei sordidă, dar știa că trebuie să-i spună tot. Ca să-l provoace, ca să-l excite, nici ea nu știa prea bine de ce.

— Am văzut un tip înalt, blond, super, drăguț. Nu era un tip dur. Avea poate 21 sau 22 de ani. M-am apropiat, dar înainte să ajung la el a apărut un individ într-un tricou negru și m-a luat de braț. Avea câteva tatuaje. Stătea lipit de mine. M-a întrebat dacă vreau o bere sau ceva mai tare și a început să mă lingă cu limba pe gât în timp ce-mi spune asta. Am reușit să scap de el și mă duc la surfer. Și blondul a fost de acord și într-o jumătate de oră l-am dus într-un dormitor de la etaj și ne-am apucat de treabă și e bine și e meserie și eu îi spun ceva stupid, de genul „Bag-o înăuntru, frumosule! El s-a uitat la mine și mi-a zis: „Poftim?” Apoi s-a uitat iar la mine și m-a întrebat: „Câți ani ai?” A ieșit urgent pe ușă și a mărit pasul când am strigat: „Vreau să mă fuți. Nu mai vreau să fiu virgină”.

— Până la urmă nu ți-ai pierdut virginitatea în noaptea aia.

— Las-o pe fata asta să termine, John. Așa că m-am dus jos și l-am găsit pe Mister Tatuaj. I-am spus: „Parcă ziceai ceva despre o bere?” Și după exact zece minute mi-a tras-o pe masa de biliard de la subsol, și mi-a tras-o la meserie, cu un prosop sub mine. Asta fusese singura lui grijă în legătură cu virginitatea, să nu pătez fetrul de pe masă, pentru că îi cunoștea pe „tipii care au închiriat casa”. Și a ținut-o așa cam cinci minute, dar pentru mine a fost *mult* mai mult. Am avut noroc că mă excitasem după scena cu surfistul, altfel m-ar fi durut. A mai făcut-o o dată după câteva minute și a fost mai bine.

— Jenny...

— Și partea cea mai frumoasă abia acum vine: după ce a terminat a doua repriză și-am umplut de sânge prosopul, și-a scos prezervativul și l-a pus lângă mine. Și-a tras pantalonii și a plecat fără să spună absolut nimic.

*

Wells oprise Jeepul la bordură. Începuse să plouă mărunț și parbrizul ud transforma luminile străzii în halouri multicolore. Pe lângă ei treceau încet mașini conduse de femei sau bărbați care lucrau în malluri, în spitale sau în birourile din centru și își vedeau de viețile lor liniștite. Oameni pe care nu aveau să-i cunoască niciodată.

De ce, Jenny? zise el în gând, dar aproape cu voce tare. De ce ai făcut-o? Se abținu. O făcuse pentru că dorise s-o facă și-i spusese pentru că dorise să-i spună. Cine era el s-o judece? Meseria pe care și-o alesese nu-i dădea dreptul să-i facă morală.

— Și nu ai regretat că ai făcut-o? spuse în cele din urmă.

Exley se aplecă spre el și Wells își dădu seama că pusese întrebarea potrivită.

— Nu, nu mi-a părut rău, dar n-am mai făcut așa ceva niciodată. E ca acidul. E de-ajuns o singură picătură, și pătrunde adânc. Adevărul este că i-am dăruit ceva individului, deși el și-a imaginat că mi-a făcut un serviciu. Am făcut-o așa cum am vrut. Știu că pare o prostie, dar așa simțeam. Nu am mai vorbit cu el niciodată. Nici nu știu cum îl cheamă, deși sunt sigură că l-am văzut la Berkeley, după câțiva ani, când mă întorceam de la facultate. Din fericire eram cu mașina și mi-am continuat drumul. Asta este povestea mea pentru tine, John, și sper să-ți țină de cald oriunde vei ajunge.

Râse cu râsul acela al ei, răgușit și grav.

— Pot să te întreb ceva?

— Gata cu poveștile!

— Sper că nu ai venit la întâlnire în seara dinaintea plecării mele.

— Nu, și știam că nici tu nu vii. Ne tot ratăm șansele. Iar acum, dacă nu vrei să te mai distrezi puțin cu Vinny Duto, ar fi mai bine să pleci.

— JENNY... JENNIFER...

Exley știuse ce voia s-o întrebe înainte ca el să rostească cuvintele. Poate că știuse înainte ca gândul să ia naștere în mintea lui.

— Da, sigur.

— Da, ce?

— Am încredere în tine, John. Poți să fii sigur de asta. Altfel de ce ți-aș fi spus ce ți-am spus?

I se păru că el fusese pe punctul să-i răspundă, dar se răzgândise. Se aplecă spre ea și o clipă crezu că o va săruta. Rămase așa, nemișcată, fără să se apropie de el și fără să se ferească, vrăjită, furioasă și înspăimântată, dar mai ales nerăbdătoare. Un sărut cast, buze pe buze, care deveni fierbinte și pasionat și dulce, până când ea își luă inima în dinți și se opri.

— Du-te, acum trebuie să pleci.

— Uite, știi parcul din Kenilworth în care sunt Grădinile Acvatice? zise el.

Grădinile erau un parc național pe malul de est al râului Anacostia, în apropierea șantierului de unde furase Jeepul.

— În East Cap?

— Dacă am nevoie de tine, o să-ți las un mesaj care conține cuvântul *swimmingly*⁽¹³⁾. Voi fi acolo.

— Dar dacă eu am nevoie de tine?

Wells nu-i răspunse. Exley îl mângâie pe obraz. El își ridică bărbia, de parcă aștepta binecuvântarea.

— Ai grijă de tine, John.

El rămase tăcut. În cele din urmă, izbucni în râs, un râs trist:

— Pe curând.

Exley se dădu jos din mașină. Wells ezită, apoi porni motorul și plecă. Ea urmări Jeepul până când nu-l mai văzu, dar continuă să se uite. Ca și cum ar

fî putut să-l aducă înapoi dacă rămânea nemișcată,
își dorea din tot sufletul să fie și ea în Jeepul acela.

Pe curând, John.

Te rog.

Partea a doua

Credincioșii

Bagdad, Irak

La stația de radio a batalionului, Compania A folosea numele de cod „Câinele turbat”. De exemplu: „Câinele turbat 6 către Vipera 6, ne mișcăm, over”. Celelalte companii din Batalionul 2, Regimentul 7 cavalerie, unitatea blindată care apăra zona de nord-vest a Bagdadului, își găsiseră nume de cod care se potriveau cu litera indicativului lor. Compania B își zicea Vipera (Compania C alesese Comando după ce încercase o vreme Crusader^[14]).

Dar nimeni din Compania A nu găsisese un blestemat de cuvânt ca lumea care să înceapă cu A, cu excepția unora cum ar fi „anarhist” care, la fel ca termenul „cruciat”, desemna un concept nepotrivit. O vreme, cei de la Compania A își ziseseră „Câinii afurisiți”, dar suna ca dracu’. Apoi „Câinii turbați afurisiți”, dar era și mai rău. În cele din urmă, Jimmy Jackson, căpitanul Companiei A, renunțase la aliterație și le spusese: „Câinele turbat” va fi porecla companiei”. Excelent, se gândise J.C. Ramirez. Tot auzind în stație „Câinii turbați afurisiți 6 către Câinii turbați afurisiți 2” simțea că înnebunește.

Sus, în hamul mitraliorului din Humveeul căpitanului Jackson, J.C. își ștergea sudoarea de pe față. Până acum crezuse că doar în Texas te topeai, dar vara din Irak era cu totul altceva. Soarele tocmai apusese, dar tot erau aproape patruzeci de grade. Și armura de corp nu-l ajuta, dimpotrivă. Obișnuia să bea patru litri de apă pe zi și nu simțea nevoia să urineze, fiindcă transpira și ultima picătură. Deși se îndopa ca un porc, pierduse cam zece kilograme în nouă luni de zile. Dieta Bagdad. Uniforma flutura pe el.

„Nu vă dau destulă mâncare acolo?” îl întrebase maică-sa când ajunsese acasă la El Paso într-o permisie de două săptămâni, prin iulie. „Vă înfometează ca să economisească bani, nu-i așa?” El îi spusese că haleala e OK, dar ea nu-l crezuse. Era gata să-i scrie președintelui, dar reușise până la urmă s-o liniștească. Mâncarea era un fleac, dar se concentrase asupra acestui subiect ca s-o distragă de la adevăratele probleme. Sau poate că era o mamă mexicană obișnuită care căuta un prilej să-l îndoape cu enchilada.

Oricum, nu mai avea mult până să se întoarcă la ea și la prietena lui. Doar câteva luni, și n-o să mai vadă locul ăsta. Până când îi venea iar rândul. El era prima oară aici, dar mulți băieți din 2-7 veniseră a doua oară. Ca majoritatea soldaților americani, J.C. se gândea că războiul nu se va termina prea repede, orice ar fi spus politicienii.

Era aproape 7.30. Așteptau să-i dea drumul de aproape o oră. J.C. se plictisea; iar era una din alarmele alea false. Planificau câte patru raiduri, dar executau doar unul.

— Pe cât că nu ne mai ducem? urlă el în jos la caporalul Mike Voss, șoferul.

— Și nu te surprinde că...

Apoi îl văzu pe căpitanul Jackson care venea spre ei, și mersul lui grăbit și precis îl anunță pe J.C. că la noapte aveau să iasă.

*

Humveeul rulă spre cele două plăci de oțel gros de două degete care serveau drept poartă principală a taberei Camp Graphite. J.C. își strânse vesta antiglonț peste umeri și scoase pistolul din tocul de la picior. Îl curățase abia ieri, dar îl verifică încă o dată, așa cum făcea totdeauna înainte de a pleca în misiune. Metalul aluneca lin pe metal. Perfect. Băgă un cartuș pe țeavă și puse arma la loc. Nu că s-ar fi așteptat să-l folosească. În fond, era un biet pistol de jucărie în comparație cu mitraliera de calibru 50 de pe acoperișul

Humveeului și cu atât mai mult față de tunurile de pe Bradleyuri sau cele de 120 mm de pe tancuri. Dacă cineva reușea să treacă de toate astea, atunci era într-adevăr în rahat, cu pistol sau fără pistol. Dar ceva armament în plus nu strică niciodată.

Trecură de poartă și J.C. auzi la picioarele lui corul intonând *Who let the dogs out*^[15] pentru a suta oară:

Who let the dogs out
Woof-woof-woof-woof
Who let the dogs out
Woof-woof-woof-woof

Normal că băieții de la Câinii Turbați aleseseră piesa asta drept imn oficial: o cântau de fiecare dată când plecau de la bază. J.C. încerca să-și aducă aminte când fusese lansată melodia. Era într-a opta sau într-a noua? Probabil că într-a noua. Un zâmbet îi arcui colțurile buzelor. Cântecele ăsta stupid le purtase noroc. Niciunul dintre Câinii Turbați nu murise aici.

Celelalte companii din 2-7 nu fuseseră la fel de norocoase. O mașină-capcană aruncase în aer un Humvee al Viperelor și un lunetist îl împușcase pe locotenentul Poley de la Commando și reușise să scape. Al naibii lunetist. Poate că în seara asta Câinii Turbați or să pună mâna pe el.

Humveeul făcu slalom printre blocurile de beton care protejau poarta de intrare, apoi accelerează când ieși pe o șosea largă, la vest de Grădina Zoologică acum lăsată în paragină. J.C. își concentrează atenția asupra Grădinii Zoologice, o ascunzătoare perfectă pentru indivizii dotați cu RPG-uri^[16]. Văzuse cu ochii lui că aici ambuscadele puteau surveni oricând și oriunde.

J.C. era mitralior. Camarazii lui îi spuneau că are cea mai grea misiune din toată armata: să stai într-un ham, să scoți capul prin gaura din acoperișului Humveeului și să mânuiești o

mitralieră care se rotește la 360 grade... în zilele fierbinți – adică în fiecare zi – se prăjea la soare. Când mergeau pe autostradă înghițea praf și motorină arsă, iar când se întorceau la bază scuipa ghemotoace de flegmă neagră. Plus că mitraliorii aveau fețele cele mai ridate. Cam la fel ca atunci când ți se strânge curul de frică. Tancurile și Bradleyurile aveau blindaje groase. Până și Humveeurile aveau plăci de oțel și geamuri groase antiglonț. J.C. avea doar casca și vesta care nu l-ar fi ajutat prea mult dacă trăgeau în el cu un RPG.

Dar îi plăcea ce făcea. N-ar fi suportat să stea închis într-un tanc. Aici putea să observe din timp ambuscadele și bombele. Trebuia să fie atent la multe, dar nu-și putea permite să apese pe trăgaci când avea chef. Un artilerist din Compania C împușcase un copil care avea în mână un pistol de jucărie, o greșeală pe care J.C. își jurase să n-o facă niciodată. Știa cum trebuie să procedeze pentru a dispersa mulțimea fără să tragă un singur glonț și putea deosebi uruitul greu al mortierelor de șuieratul mortal al grenadelor. Chiar și ofițerii își dăduseră seama că era cel mai bun mitralior din companie. Acum mergea totdeauna cu căpitanul Jackson.

Humveeul făcu stânga pe „Santa Fe”, un bulevard care taie centrul Bagdadului de la est la vest. Bineînțeles că irakienii nu-i ziceau Santa Fe, aveau un nume *hajj* pentru el: Calea lui Mohammed sau cam așa ceva. J.C: nu era prea sigur. Niciunul dintre ei nu vorbea araba, așa că, din motive practice, batalionul botezase străzile cu nume de orașe americane.

Acum, uitându-se pieziș la soarele care apunea în timp ce convoiul se îndrepta spre vest, J.C. și-ar fi dorit să știe mai multe despre Irak. Prinsese câteva cuvinte arabe de la Salim, translatorul căpitanului Jackson, un puști pe care Căinii Turbați îl porecliseră Harry pentru că purta ochelari rotunzi ca ai lui Harry Potter. Salim îl învățase că

abu înseamnă „tată” și *umm* înseamnă „mamă”. Putea număra până la zece: *wahid*, *ithnien*, *thulatha*... Salim îi spusese că *haji* – un cuvânt pe care îl folosea fiecare soldat american când se referea la orice din partea locului – nu era un cuvânt oarecare. Un *haji* era un bărbat care fusese în *haji*, în pelerinaj la Mecca, o chestie importantă pentru băieții ăștia.

Chiar așa fiind, J.C. se simțea mai tot timpul ca pe Lună. Nu înțelegea nimic din țara asta. De ce purtau bărbații robe lungi care semănau cu niște rochii? De ce se țineau de mână? Și cum era cu femeile? Îl însoțise pe Căpitanul Jackson în casele irakienilor și femeile parcă nici nu existau. Odată veniseră să-i servească cu ceai, dar de obicei se ascundeau în camerele din spate. Nu că J.C. ar fi încercat să găsească femei. Sergentul-major Holder, cel mai vechi din batalion, le spusese clar: să nu vă uitați după femei, să nu vorbiți cu femeile și niciodată, absolut niciodată să nu le atingeți.

În orice caz, irakienii erau destul de ospitalieri. Când căpitanului Jackson intra într-o casă, chiar și cei care aveau doar o singură pereche de pantofi se grăbeau să-i ofere ceai și Coca-Cola. Dar nu puteai avea încredere în ei. J.C. văzuse cum căpitanul își pierduse răbdarea după o întâlnire lungă cu unul dintre șeicii locali: „Nu-ți cer decât să fii sincer cu mine, spune-mi adevărul”, spusese Jackson. După ce ascultase traducerea lui Salim, șeicul izbucnise în râs: „Adevărul? Eu păstrez adevărul pentru Allah.”

*

Humveeul se opri pentru că mașinile din față erau blocate într-o piață aglomerată. Voiau cu toții să ajungă acasă imediat ce se însera și răpitorii și insurgenții începeau să facă legea pe străzi, iar rechinii se plimbau în limuzine BMW negre cu geamuri fumurii. J.C. înjură în gând, uitându-se la un Mercedes rablagit care scuipa fum negru. Nu suporta să se oprească pe stradă. Oricine putea să

arunce o grenadă. Și ura asfințitul, când umbrele îi protejau pe atacatori, dar era prea multă lumină pentru dispozitivul lui de vedere pe timp de noapte.

Lăsă țeava mitralierei de calibru 50 o idee mai jos și-i urmări pe oamenii de pe trotuare, încercând să observe strălucirea armelor ascunse pe sub robe. Humveeul zvâcni, înaintă puțin și se opri din nou.

— Hai, dă-i bătaie, urlă el la Voss.

— Vrei să conduci tu? zbieră Voss.

— Nu, nu vreau.

— Atunci taci din gură.

În timp ce înaintau ca melcul, J.C. se întrebă ce se întâmplase cu țara asta. Se vedea cu ochiul liber că fusese bogată odată. Baza lor se afla într-unul dintre palatele lui Saddam, o clădire impunătoare, cu un hol înalt cam cât trei etaje, cu podele de marmură și pereți aurii. Aeroportul din Bagdad părea mai nou decât cel din El Paso. Autostrada care ducea spre Falluja, gaura aia de șobolani, avea șase benzi, la fel ca orice interstatală de-acasă. Bagdad avea hoteluri de 20 de etaje și o moschee mare cu turnuri albastre minunate. J.C. zărise chiar și niște reclame pentru Air France și Japan Air Lines, prăfuite și crăpate acum. Cândva oamenii vizitau aceste locuri. Cândva irakienii aveau destui bani să călătorească în alte țări.

Dar totul se sfârșise. Acum locurile astea erau un dezastru absolut și mureau puțin câte puțin în fiecare zi. Pe străzi oamenii mergeau încet, cu umerii aduși și cu fețele posomorâte. Nu erau numai nefericiți. Erau deznădăjduiți, ca și cum viața lor era atât de rea și de atâta amar de vreme, încât nici măcar nu mai puteau visa că se va schimba vreodată. Iar furia din ochii lor era inconfundabilă.

În anumite cartiere prin care patrula 2-7, mirosul de canalizare și de gunoi ars umplea străzile. Copii desculți cerșeau bomboane de fiecare dată când se opreau. După un incident cu o mașină capcană, cu

două luni în urmă, Câinii Turbați ajunseseră la spitalul Kindi din Vestul Bagdadului. Peste tot era sânge și J.C. văzuse într-o sală de operație un roi de muște care plana deasupra unei fete cu fața ciuruită de schije. Chiar și băieții care făceau bancuri despre orice amuțiseră atunci. Bagdad era mai sărac decât Juarez, mai sărac decât oricare văgăună din Mexico în care fusese el. Oameniiăștia aveau atâta petrol și trăiau în ultimul hal.

J.C. știa că se gândește prea mult. Camarazii lui erau țiți simpli: ia-ți cecurile, ai grijă de tine și roagă-te ca fata de-acasă să stea cu picioarele încrucișate. Și aveau dreptate. Misiunea lui era să-i țină pe ceilalți Câini Turbați în viață. Și pe el. Lasă-i pe *haji* să-și poarte singuri de grijă. Dar, uneori, când juca domino după masa de seară, J.C. simțea cum îl cuprinde îndoiala: Cum a ajuns locul ăsta în așa hal? Nu cumva e vina noastră?

*

Jos, în Humvee, căpitanul James Jackson Jr. spera să aibă puțin noroc. Cu trei zile în urmă primiseră o informație neoficială de la informatorul cel mai bun al batalionului, un student pe nume Saleh care voia să obțină o viză americană ca să-și viziteze verii din Detroit. Până acum nu-l dusesese de nas pe Jackson. De fapt, lui Jackson îi era teamă că Saleh le dădea chiar prea multe informații. Speranța lui de viață s-ar fi măsurat în ore dacă amicii lui și-ar fi dat seama că-i turna. Dar Jackson era conștient că Saleh știe mai bine decât ei la ce riscuri se expune.

Oricum, dacă raidul va avea succes, Saleh va fi mai aproape cu un pas de 8 Mile Road^[12]. Le spusese că mai mulți „488” – un termen din argoul militar care-i desemna pe indivizii cei mai căutați – urmau să se întâlnească în seara asta la o frizerie din Ghazalia, un cartier mărginaș din Bagdad care devenise un centru al rezistenței. Saleh nu le dăduse nume, dar le promisese că nu vor fi criminalii de rând sau luptătorii de stradă cu care

se obișnuiseră. Unul dintre ei era un străin poreclit „Doctorul” care tocmai venise în Irak, precizase el.

Dacă serviciul de informații al armatei confirma știrea, raidul urma să fie încredințat unității Task Force 121, un grup operativ al Forțelor Speciale ale CIA care se ocupa de țintele de nivel înalt din Irak și Afganistan. Dar „Doctorul” nu apărea în nicio bază de date. Așa că băieții din Forțele Speciale, care nu se deranjau pentru cineva mai puțin important decât ei, refuzaseră misiunea. Ceea ce-i convenea lui Jackson. Câinii Turbați aveau cinci tancuri, șase Bradleyuri și cinci Humveeuri blindate care reprezentau o forță suficientă pentru cucerirea unui orașel. Nu se aștepta să aibă probleme cu arestarea câtorva insurgenți. Spera să merite efortul. Saleh fusese corect până atunci, dar toate au un început.

*

Jackson nu avea motive să fie îngrijorat. Numele real al Doctorului era Farouk Khan, același Farouk cu care se întâlnise John Wells în apartamentul din Peshawar cu cinci luni în urmă. În ciuda poreclei, Farouk nu era medic. Era fizician, văr de-al treilea cu A.Q. Khan, care condusese programul militar nuclear pakistanez. Farouk lucrase și el în cadrul programului până când fusese concediat pentru că se ducea la o moschee din Islamabad al cărei imam predica răsturnarea guvernului pakistanez.

După un an, Farouk reușise să ajungă la bârlogul lui Osama bin Laden de la Frontiera de nord-vest. Acolo, șeicul îi oferise mărțul titlu de „Director al proiectelor atomice” și Farouk se apucase de treabă: trebuia să fure o bombă din arsenalul pakistanez. Cu toate relațiile pe care le avea, își dăduse seama repede că nu era o misiune ușoară. Generalii pakistanezi știau că dacă Al Qaeda ar detona o bombă nucleară în New York, Statele Unite ar arunca imediat altă bombă peste vilele lor din Islamabad. Un atac la Delhi ar fi fost

și mai periculos, fiindcă ar fi declanșat un război nuclear de amploare care ar fi transformat India și Pakistanul în praf și pulbere. Farouk trebuia să acționeze cu prudență.

Cu toate acestea, găsisse în cele din urmă trei tehnicieni de rangul trei a căror simpatie pentru Al Qaeda trecuse neobservată la verificările de securitate. Nu puteau să-i dea o bombă operațională, dar i-au făcut rost de anumite dispozitive pe care Farouk le considera foarte utile. Apoi îl descoperise pe Dimitri Ghiorghev, un fizician rus care își pierduse slujba și care voia să pună mâna pe cât mai multă valută forte. Farouk și Dimitri veniseră la prima lor întâlnire cu mare grijă: Farouk pentru că-i era frică de o operațiune acoperită a CIA, iar Dimitri fiindcă prefera să-și păstreze capul pe umeri. Dar amândoi au descoperit că întâlnirea a fost satisfăcătoare și, după alte negocieri, Dimitri a fost de acord să-i furnizeze lui Farouk două cutii de oțel căptușite cu plumb care conțineau o anumită substanță utilă. Prețul fusese de 675 000 de dolari. Suma era o investiție serioasă pentru Al Qaeda. Șeicul bin Laden însuși aprobase tranzacția.

Al Qaeda nu avea nici pe departe o bombă capabilă să distrugă un întreg oraș, dar pentru a-ți îngrozi dușmanul nu ai neapărat nevoie de o armă nucleară. O bombă convențională asezonată cu material radioactiv, așa-numita „bombă murdară”, putea la fel de bine să-i spulbere pe necredincioși. Oamenii erau înspăimântați de radiații. Nu le vezi, miroși sau simți, și totuși ucid ani de zile după explozie. Anumiți izotopi contaminează solul iradiat decenii la rând și-l transformă într-un deșert inutilizabil, chiar dacă clădirile rămân în picioare. Plasată în locul potrivit, să zicem în mijlocul Manhattanului, o bombă murdară poate produce daune de sute de miliarde de dolari și poate ucide mii de kaffiri. Iar o bombă murdară nu e deloc greu de fabricat, spre deosebire de una nucleară.

Problema cea mai dificilă rămâne procurarea materialului, dar Farouk o rezolvase deja. Expediasse în Statele Unite destul material radioactiv pentru cel puțin o bombă.

Acum spera să facă și mai mult. Cu trei săptămâni în urmă, un bărbat care-și zicea Omar Khadri îi încredințase o nouă misiune. Khadri îi spusese că niște săteni irakieni din deșert descoperiseră la sud de Falluja o construcție subterană secretă într-o bază militară abandonată. Bănuiau că înăuntru se găsea material radioactiv. Doreau să-i ofere prada șeicului bin Laden.

Așa că Farouk pornise într-o călătorie cât se poate de periculoasă, la peste 3 000 de kilometri spre vest, din Pakistan în Afganistan și în Iran, apoi trecuse munții de la granița dintre Iran și Irak. Pe drum trebuise să se ferească și de forțele necredincioșilor din Afganistan, dar și de poliția secretă iraniană care nu prea se dădea în vânt după Al Qaeda. Farouk ar fi putut ajunge cu avionul în Iordania, apoi cu mașina până la Bagdad, dar fiind vorba de o misiune atât de delicată, preferase să nu lase urme pe listele de pasageri ale liniilor aeriene. De altfel, i-ar fi fost cam greu să le explice agenților de la vamă natura dispozitivelor pe care le transporta.

Farouk își tot repeta că nu are rost să se entuziasmeze. Oamenii pe care urma să-i întâlnească în seara aceea erau luptători, nu fizicieni. Până acum văzuse cu ochii lui doar niște fotografii neclare în care se distingeau tije și butoaie de oțel care arătau promițător, dar nu dovedeau nimic. Cu toate acestea, nu putea să nu spere. Dacă găsiseră într-adevăr materialul de care aveau nevoie? Și chiar sub nasul americanilor...

Americanii sunt niște proști, își spuse Farouk. Cu ani în urmă, evreii bombardaseră reactoarele nucleare ale lui Saddam și înăbușiseră programul irakian pentru construirea bombei atomice. Substanța pe care avea s-o vadă diseară, cu voia lui

Allah, reprezenta o părticică din acel program dezgropată dintr-o gaură în deșert. În cel mai bun caz erau deșeuri radioactive, iod și cesiu, cu care nu se putea fabrica o bombă adevărată. Niciun guvern din lume n-ar fi alergat după așa ceva. Pentru Al Qaeda era însă exact materialul potrivit. Și Al Qaeda n-ar fi avut niciodată o asemenea șansă, asta dacă Statele Unite n-ar fi invadat Irakul. Saddam nu obișnuia să-și împartă secretele cu șeicul bin Laden. Pentru șeic era doar un demon fără credință, unul dintre cei mai nenorociți lideri arabi necredincioși, chiar mai rău decât saudiții. Dar America se ocupase de Saddam și porțile Irakului se deschiseseră larg în fața războinicilor dreptcredincioși din Al Qaeda.

Da, americanii sunt niște bieți proști. V-ați închipuit că Irakul e plin de „teroriști” și l-ați invadat, se gândi Farouk. Ei bine, acum chiar este. Misterioasă e lucrarea lui Allah!

*

Soarele asfințise deja când Humveeurile Câinilor Turbați se opriră în fața zidurilor de beton antibombă care blocau intrarea în secția de poliție din Khudra, o clădire de două etaje, ciuruită de gloanțe, pe care flutura un drapel irakian decolorat. Clădirea fusese de trei ori ținta atacurilor cu mașini-capcană. Acum polițiștii nu mai ieșeau nici să patruleze. Nici vorbă să mai aresteze pe cineva. Doar câțiva ofițeri mai colaborau cu 2-7 Cav, iar căpitanul Jackson nu știa exact dacă erau curajoși sau pur și simplu nebuni. Oricum ar fi stat lucrurile, cunoșteau străzile din Ghazalia mai bine decât el. În seara asta spera să-i ia cu el pe doi dintre ei.

Jackson se îndreptă spre poarta din față a secției de poliție, acolo unde stătea locotenent-colonelul Ghaith Fahd, cu o țigară între degete. Oamenii își atinseră pieptul cu palmele, apoi dădură mâna. Fahd era singurul ofițer de la Khudra în care Jackson avea realmente încredere.

— *Alaikum salaam*, spuse Jackson.

— *Salaam alaikum*.

— Ne-ai auzit că venim?

— *Nam*.

Jackson nu se miră. Tancurile aveau motoare uriașe, de fapt turbine de avion modificate care le anunțau prezența cu mult înainte să fie văzute. Zgomotul era punctul lor slab din punct de vedere tactic, dar în seara asta spera să folosească exact acest defect.

— Vrei o țigară? întrebă Fahd întinzându-i pachetul.

— Dunhill? Ce lux, colonele!

Jackson bătu țigara în podul palmei.

— Mi-au mărit salariul, spuse Fahd și râse.

Jackson aprinse țigara și trase din ea cu satisfacție. Nu era fumător. Nu fusese până ajunsese aici.

— Știi că țigările ucid, îi zise el lui Fahd.

— Nu mai repede decât orice altceva, căpitane.

Calmul lui Fahd îl mira pe Jackson. Pentru un ofițer irakian din zona asta era un act suprem de curaj doar să fie văzut cu un american. Fahd nu părea niciodată obosit sau încordat, cu atât mai puțin speriat. Ieșiră pe stradă, acolo unde nu puteau fi auziți de cei din clădire.

— Ai planuri în seara asta? îl întrebă Fahd.

— Da. Un raid.

— De câți oameni ai nevoie?

— Doar de cei în care ai încredere.

Fahd încuviință:

— Cinci... nu, patru. Ehab e liber azi.

— Doar patru?

Cel puțin 50 de oameni erau de serviciu în clipa aceea.

— Da.

— Stai chiar așa de rău?

— Și mai rău, căpitane. Fahd îi întinse iar pachetul de țigări. Mai ia un Dunhill. Mă duc să-i aduc.

*

După zece minute, se întoarse cu patru oameni după el.

— Cum dorești, căpitane.

Era o expresie irakiană care însemna „oricând ești gata”.

Jackson se uită la ceas: 8.40. Saleh îi spusese că întâlnirea începe la 9 și ține vreo oră, dar îl avertizase pe Jackson că insurgenții obișnuiau să întârzie. Jackson știa că nu poate risca să se posteze în fața frizeriei: prezența americană era ușor de remarcat. Se hotărâse să înceapă la 9.45 și se rugase în sinea lui să aibă noroc.

— Mai avem doar câteva minute. Unde ți-e vesta antiglonț, colonele?

— Nu am.

— V-am dat destule pentru fiecare ofițer din Khudra.

Fahd râse răgușit:

— Hai să-ți spun o poveste. Își aprinse altă țigară. O termin până fumez țigara asta.

— Bine.

— Tatăl meu avea un magazin în Sadr City. Știi de Sadr City, nu?

Sigur că-l știa. Sadr City era mahalaua aceea imensă în nord-estul Bagdadului, pe celălalt mal al Tigrului. O zonă înfiorător de săracă.

— Nu eram bogați, nimeni din Sadr City nu e bogat. Dar ne simțeam bine, spuse Fahd și trase adânc din țigară. Din păcate, tatăl meu, Mohammed, avea limba ascuțită. Îi plăcea să glumească. Uneori glumea pe seama lui Saddam. În 1987, cei de la Mukhabarat – poliția secretă a lui Saddam, au descins la magazin și l-au ridicat și pe el și pe fratele lui, Sadiq. I-au dus la Abu Ghraib. Poți să-ți imaginezi restul.

— I-ai mai văzut?

— Sadiq a supraviețuit, o vreme. A murit după doi ani.

— Ți-a spus ce s-a întâmplat?

— După ce i-au dat drumul n-a mai scos o vorbă.

— Nu ți-a povestit ce i-au făcut?

— Nu, n-a mai vorbit deloc. Fahd își ridică mâna la gură. Nu mai avea limbă.

Jackson simți că limba i se strânge în gură și se gândi câteva clipe la un răspuns.

— Îmi pare rău.

— Probabil că au dat de un agent zelos, spuse Fahd. Glumele tatălui meu nu erau cine știe ce.

— Și tu ai scăpat?

— Nu eram acolo. N-au mai venit după mine, nu știu de ce. Poate că li se făcuse, cum să spun, lehamite...

— *Inshallah*.

— *Inshallah*, spuse Fahd. Cum vrea Domnul. În schimb, m-au trimis să lupt împotriva Iranului. Am supraviețuit – oricum războiul era pe sfârșite – și am reușit să intru la academia de poliție. Acum sunt locotenent-colonel în poliția irakiană, sunt respectat și iubit de oamenii mei. Fahd râse. Un trai de vis, nu-i așa, căpitane? Își ridică țigara care încă mai ardea. Povestea s-a terminat, așa cum am promis. Mai trase un fum, apoi stinse țigara în palmă și aruncă mukul pe asfalt.

— Deci nu folosești vestă antiglonț, spuse Jackson.

— Dacă Allah vrea să mă țină în viață, o să trăiesc. Dacă vrea să-l văd din nou pe tata, o să-l văd. O să-i mulțumesc oricum pentru binecuvântare.

*

Conduși de humveeul blindat în care se afla J.C., convoiul Căinilor Turbați înainta spre nord pe Dodge, o șosea largă care ducea până în centrul Ghazaliei. Era ciuruită de cratere și patrulele erau atacate aici în fiecare noapte, dar încă nu murise niciun soldat american.

*

Străzile se goliseră, așa că șoseaua era doar a lor. Convoiul se desfășura pe opt sute de metri de la cap la coadă, avându-l la mijloc pe Fahd în mașina lui cu transmisie integrală care arăta ca o jucărie printre Bradleyuri și tancuri.

Prin lentilele dispozitivului de vedere de noapte al lui J.C. lumea se vedea în galben și negru. La est, pe o porțiune de teren plat, se ridica Moscheea Mama Tuturor Bătăliilor, o monstruozitate de beton cu minarete care fuseseră proiectate să semene cu turelele de mitralieră. Saddam o construise pentru a sărbători încheierea războiului de zece ani cu Iranul, în timpul căruia muriseră două milioane de oameni. Când rețeaua electrică funcționa, minaretele străluceau în noapte. Azi curentul era oprit. Moscheea și tot cartierul erau cufundate în întuneric, deși câteva case mai norocoase aveau generatoare. Pana de curent era un avantaj pentru ei, la fel și luna nouă. Cu cât era mai întuneric, cu atât mai eficient era și aparatul de vedere pe timp de noapte.

În timp ce treceau, un singur trasor zbură pe deasupra lor. Sunt în apropiere, se gândi J.C. Ne vād. Așteaptă să facem o greșală. Bine. Lasă-i să aștepte. Degetul îi alunecă încet spre trăgaciul mitralierei.

Humveeul se opri când convoiul ajunsese la capătul de nord al Căii Ghazalia, unde un pod îngust ducea spre Shula, o mahala foarte populată. Patrula trebuia să pară că execută o misiune de rutină, așa le spusese Jackson Câinilor Turbați. Nu au cum să știe că venim.

Convoiul întoarse încet și o luă spre sud.

*

În cămăruța din spatele frizeriei din Ghazalia, pe a cărei firmă scria „Al-Jakra pentru tuns și șamponat”, Farouk Khan se foia pe o canapea albastră jerpelită. Pe podea erau aruncate cutii cu sticle de șampon expirat și trei AK-47 fuseseră lăsate neglijent sub o scară de lângă zidul negru.

Un generator zgomotos alimenta un bec și un reșou pe care fierbea apa pentru ceai. Se uită din nou la ceas. 9.20. De ce nu veniseră încă? Farouk nu era laș: lașii nu rezistau prea mult când făceau ce făcea el. Nu-i plăcea însă deloc să-și asume riscuri inutile.

Ușa se deschise, dar era doar Zayd, irakianul slăbănog care-l condusese pe Farouk de la Islamabad la Bagdad. Farouk se săturase de Zayd. Manierele irakiene erau absolut îngrozitoare. Scuipe sau se scobeau în nas cu o satisfacție profundă și nu se spăla niciodată. În plus, Farouk nu avea încredere în cineva atât de slab. Mâncarea este o mare plăcere, cine ar renunța la ea? Dar Farouk trebuia să recunoască în sinea lui că Zayd era foarte folositor: vorbea fluent araba, farsi, urdu, paștu și engleza; de fapt, Farouk nu auzise încă o limbă pe care Zayd să n-o înțeleagă. Îi mai cunoștea și pe jumătate din șefii de trib de-aici până în Pakistan, așa că era obligat să suporte obiceiurile medievale ale lui Zayd.

— Zayd, nu-i așa că e ciudat? zise Farouk. Poți să-ți dai seama de bogăția unei țări doar văzând cum arată un spital sau un supermarket, dar frizeriile sunt la fel oriunde te-ai duce, aici, în Pakistan sau în Europa. Scaune negre, rafturi pline cu borcanele de sticlă, afișe cu tineri tunși scurt.

— Hmm, mormăi Zayd și își duse mâna la nas.

Farouk se întrebă dacă gestul era un fel de răspuns. Pentru un poliglot ca el, Zayd vorbea surprinzător de puțin. Probabil că marile conversații aveau loc doar în mintea lui.

Farouk se așeză mai bine pe canapeaua care scârțâia sub greutatea lui. Afară, în depărtare, se auzea hurea tancurilor americane. Legănă contorul Geiger pe genunchi și încercă să-și controleze nervozitatea:

— Crezi că vin în curând, Zayd?

Însoțitorul lui dădu din cap și turnă două cești de ceai, adăugând zahăr cu degetele lui murdare.

Farouk se strâmbă, dar bău. Apoi auzi mașini care se opreau.

*

Căpitanul Jackson avea un plan simplu. Frizeria se afla în zona de vest a Ghazaliei. Când convoiul va ajunge pe strada care duce la frizerie, Humveeurile și Land Roverul vor ieși din convoi și se vor năpusti spre vest. Tancurile și Bradleyurile le vor urma. Cu puțin noroc, insurgenții nu-și vor da seama ce se întâmplă până când Humveeurile vor opri lângă frizerie. Când blindatele vor ajunge și ele acolo, vor închide un perimetru în jurul casei.

Strategia asta nu era lipsită de riscuri. Jackson avea 15 oameni în Humveeuri, plus cei cinci ofițeri irakieni din Land Rover. Erau mai mult decât suficienți pentru a-i neutraliza pe cei patru din frizerie. Dar dacă prăvălia era fortificată, vor trebui să lupte. Mai ales până când veneau Bradleyurile cu întăriri. În mod normal, Jackson ar fi pus artileria grea în prima linie și ar fi păstrat vehiculele ușoare în spate, însă de data asta nu-și putea permite să alerteze țintele.

Jackson nu cunoștea planul casei și nici nu știa dacă exista o a doua ieșire. Patrulele lui trecuseră prin fața frizeriei de două ori în ultimele trei zile, dar se ferise să exagereze cu acțiunile de recunoaștere pentru ca țintele să nu intre la bănuieli. Cu toate acestea, nu se îndoia că soldații lui se vor achita cu succes de misiune. Trecuseră cu bine prin situații mult mai urâte.

Jackson se uită prin geamul blindat la vitrinele prăvăliilor pustii. Venise timpul să le dea o ultimă șansă grangurilor să facă pe ei de frică și să renunțe. Puse mâna pe aparatul de emisie-recepție și chemă cartierul general, Centrul de Comandă de la Camp Graphite:

— Câine Turbat șase către Cavaler Șase, over. Cavaler Șase era comandantul batalionului, locotenet-colonelul Steve Takahashi.

— Aici Cavaler Șase.

Jackson se uită la ceas: 9.33. Hummveeurile vor ajunge la frizerie în zece minute.

— La noi ETA¹⁸¹ e nouă patru trei.

— Nouă patru trei, răspunse Takahashi. Roger așa. Aveți permisiunea pentru lansare.

— *Roger*, spuse Jackson, simțind un mic fior în timp ce puneă căștile jos.

*

Farouk mișcă contorul Geiger deasupra unei capsule înguste din oțel, lungă de cincisprezece centimetri. Căștile țiură rapid și fiecare semnal era o dovadă că obiectul emitea radiații. Mută detectorul deasupra altei capsule și auzi din nou țiuturi.

Comandantul mujahedin, Mazen, era un gigant, cel mai masiv arab pe care-l văzuse vreodată Farouk. Vorbea o arabă primitivă, țărănească, și avea un AK-47 și o sabie la brâu. După ce îi dăduse lui Farouk capsulele, așteptase tăcut lângă scara din spate, urmărind nervos fiecare mișcare a contorului Geiger, îi e teamă că mi-a adus o porcărie, își spuse Farouk.

— Cam câte sunt acolo? întrebă el.

— Mii, răspunse Mazen. Nimeni nu le poate număra.

Răspunsul îl făcu pe Farouk să-și dea seama că meritase să facă o călătorie plină de riscuri. Mii de capsule cu cobalt. În noaptea asta, Allah îi binecuvântase cu un dar neprețuit pe luptătorii săi. Khadri va fi fericit.

Sunetul unui celular îl făcu să tresară.

— *Nam*, spuse Mazen și închise. Unul dintre frații noștri supraveghează șoseaua ca să vadă dacă vin americanii, le spuse el lui Farouk și lui Zayd. Dar ei nu vin aici niciodată. Le e frică în Ghazalia noaptea.

— Deci? îl întrebă Zayd pe Farouk. Cum sunt?

Dar Farouk nu era gata să-i împărtășească entuziasmul:

— Arată-mi metalul galben.

Mazen îi întinse o geantă de pânză, surprinzător de grea și plină de granule galbene. Farouk trecu detectorul pe deasupra lor și contorul Geiger învie din nou, țiuind puternic și rapid. Oxid de uraniu, se gândi el. Concentrat de uraniu. Ușor îmbogățit, doi sau trei la sută, deși nu era nici pe departe bun pentru o bombă nucleară.

— Le-ai găsit într-un butoi?

— Da, spuse Mazen, era foarte greu. Abia am reușit să-l clintim din loc.

— Un singur butoi?

— Sunt patru.

Patru butoaie cu concentrat de uraniu? Farouk încercă să-și stăpânească emoția. E doar începutul, își temperă el bucuria. Trebuia să adune materialul și să-l trimită în Statele Unite. Dar cum? Puteau duce butoaiele și capsulele în Iordania, apoi în Dubai sau în Turcia. Pe urmă în estul Pakistanului și în Singapore. Sau în vest, în Nigeria și peste Atlantic, în Brazilia. Nu cunoștea detaliile, era treaba lui Khadri, dar știa că aveau destule posibilități.

— Fraților, spuse Farouk, ați răspuns la rugăciunile noastre!

— *Allahu Akbar!* urlă Mazen, apoi telefonul lui sună din nou.

*

Cu câteva secunde mai devreme, Humveeurile Câinilor Turbați ieșiseră de pe Dodge și o luaseră spre vest cu farurile stinse, accelerând pe măsură ce se apropiau de frizerie. Humveeurile nu aveau motoare cu turbină ca tancurile, dar nici nu cântăreau 70 de tone. Trecură în trombă pe strada pustie cu peste o sută de kilometri pe oră. Vântul îl lovea în față pe J.C. Cercetă atent strada prin dispozitivul de vedere pe timp de noapte, încercând să descopere cea mai mică mișcare, dar nici el, nici altcineva nu-l observă pe bărbatul care

apăsă repede pe tastele unui celular într-un Opel berlină.

Când mai aveau puțin până la țintă, J.C. se întrebă cam ce vor găsi acolo. Probabil că nimic. Spera că oricine s-ar afla înăuntru va fi destul de inteligent să nu opună rezistență. Primele secunde ale unui raid erau cele mai periculoase. Câinii Turbați nu aveau voie să tragă până când nu-i deosebeau pe prieteni de dușmani.

*

Dar în seara asta nu vor fi probleme. Alerta lui Qusay nu și-a atins scopul. Când apelul a ajuns la destinație, Câinii Turbați erau deja la frizerie. Insurgenții – opt la număr, plus Farouk și Zayd – n-au avut timp decât să pună mâna pe arme și să alerge la mașini.

*

În vreme ce Humveeul trecea peste o bordură și urca pe trotuarul îngust, J.C. văzu trei indivizi care ieșeau în fugă din casă cu AK-urile în mâini. Îndreptă țeava mitralierei spre ei și urlă:

— Stați pe loc!

Se întoarseră și începură să tragă cu sălbăticie. Gloanțele loveau mașina și unul trecu pe lângă capul lui J.C. Atac inamic, gândi el în mod automat. Confruntare în care este permisă forța letală. Înainte să fi rostit complet propozițiile în minte, fixă ținta în cătarea mitralierei de calibru 50 și apăsă pe trăgaci.

Din țeava armei țâșni o flacără. Când trage de aproape, o mitralieră de calibru mare are efecte devastatoare asupra corpului omenesc. Capul unuia dintre inamici explodează ca un dovleac prea copt. Ceilalți doi fură aproape secționați la jumătate. Înainte ca trupurile lor să atingă pământul, J.C. întorsese mitraliera spre ușa frizeriei, de unde alți doi bărbați trăgeau fără niciun rost. De data asta unul dintre ei supraviețui primei rafale. Nu și celei de-a doua.

Cinci morți. J.C. Nu era deloc impresionat. Misiunea nu se terminase.

*

Mazen alergă în cămară cu cămașa plină de sânge:

— Tu le-ai spus! urlă el la Farouk. Spion nenorocit! Evreule!

Mazen întoarse arma spre Farouk, care se ghemui la pământ și încasă glonțul în umărul drept. O durere înăbușită îi coborî în braț.

— Jur pe Allah...

Farouk vorbea croncănit, simțind cum se scapă pe el.

— Idiotule! îi spuse Zayd lui Mazen. Uită-te la el, e mai speriat decât tine.

Zayd desprinsă o grenadă de la centură, alergă la ușă și o aruncă în prăvălie, fără să se mai uite afară.

— *Inshallah*, o să câștigăm timp, spuse el.

Explozia din camera din față zgudui casa.

— Stai aici! strigă Zayd la Mazen. Omoară cât mai mulți! Hai, Farouk.

Farouk întinse mâna după contorul Geiger.

— Lasă-l.

Farouk clătină din cap în semn că nu voia. Părea că uitase să vorbească.

— Grăsan prost, spuse Zayd, acum nu-ți mai folosește la nimic.

Farouk strângea contorul la piept ca pe un talisman. Nu va muri aici în seara asta. Allah nu va îngădui. Nu tocmai acum, când găsisese ce dorea.

Zayd se întoarse și o luă în sus pe scară. Farouk îl urmă, bombănind la fiecare pas. Dar în capul scării Zayd începu să blesteme cumplit. Pe ușă atârna un lacăt ieftin din oțel.

*

Dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva, căpitanul Jackson ar fi acționat pe îndelete: și-ar fi adus tancurile și ar fi făcut praf și pulbere frizeria, apoi i-ar fi lăsat pe polițiștii irakieni să se ocupe de

cercetarea dărâmăturilor. Dar nu la Ghazalia și nu în noaptea asta. Oamenii ieșiseră deja în stradă, arătând cu degetul spre prăvălie și spre Humveeurile lui.

După schimbul de focuri inițial, în frizerie se așternuse liniștea. Jackson se furișă spre casă, sperând că i-au omorât pe toți cei dinăuntru. Tocmai atunci o grenadă explodează în camera din față, aruncându-i câteva cioburi în obraji. Un firicel de sânge începu să-i curgă pe față. Era mai mult enervat decât rănit: n-ar fi trebuit să se expună și să devină vulnerabil.

Acum stătea în spatele portierei blindate a Humvee-ului său, cu urechea lipită de radioul companiei și le ordona Căinilor Turbați să-și ocupe rapid pozițiile. Locotenent-colonelul Fahd aștepta ceva mai încolo, cu o țigară în mână. Nu scosese un cuvânt, dar Jackson vedea nerăbdarea din ochii lui.

Tancurile companiei ocupaseră poziții la colțurile cvartalului, formând un perimetru în jurul prăvăliilor, pentru ca nimeni să nu poată intra sau ieși. În fața frizeriei erau parcate trei mașini și J.C. curățase singur vreo cinci indivizi din ele. Jackson își spusese că rămăseseră doar câțiva. Deschise radioul companiei.

— Albastru șase către Albastru trei, spuse el. Trei, e perimetrul tău. Noi intrăm.

— *Roger*, căpitane.

Jackson închise aparatul și se uită la Fahd:

— Ești gata, colonele?

Fahd aruncă țigara.

— Oricând vrei, căpitane.

*

Cu mâna pe M-16, J.C. se furișă pe lângă zid spre ușa frizeriei. Caporalul Voss, șoferul căpitanului Jackson, se ascundea puțin mai încolo, de partea cealaltă a ferestrei sparte. Polițiștii irakieni erau doar la o jumătate de pas în urma lui, ceea ce nu-i plăcea deloc lui J.C. Nu avea cum să

comunice cu ei dacă ceva nu mergea cum trebuie, dar așa ordonase căpitanul Jackson.

Prăvălia rămăsese tăcută după explozia grenadei. Dacă nu explodase singură, înăuntru mai erau indivizi în viață. J.C. se uită prudent pe după tocul ușii ca să verifice ce îi aștepta înăuntru. Prăvălia arăta ca după o tornadă: cioburi de sticlă, scaune răsturnate și două cadavre pe jos. Apoi văzu ușa din spate deschisă cam un deget și o umbră care se mișca în spatele ei. Se uită la Voss ca să fie sigur că și el văzuse umbra. Voss făcu un semn cu mâna spre J.C., apoi spre el însuși. J.C. încuviință și uite-așa aveau un plan.

Voss ridică trei degete. Două. Unul.

J.C. alergă de-a curmezișul camerei către Voss, o manevră care de obicei era urmată de foc. Așa cum era de așteptat, ușa se deschise și un tip se năpusti în cameră cu AK-ul în mână. Voss trase și-i găuri umărul înainte ca omul să apese pe trăgaci – era o namilă cu un fel de sabie la brâu pe care J.C. îl văzu și el în timp ce alerga. Individul se răsuci și se prăbuși, iar J.C. alergă să se adăpostească în spatele lui Voss.

— Acum! le strigă Jackson irakienilor.

Polițiștii se strecurară în prăvălie, trăgând puternic, alunecând prin bălțile de sânge și bucățile de oase împrăștiate pe podea. Primul polițist, locotenent-colonelul, intră în camera din spate. Un alt polițist se duse după el, și deodată BUUM! Prăvălia se cutremură în timp ce o grenadă exploda undeva într-o cameră din spate, aruncând fragmente de metal deasupra capului lui J.C. Polițistul care era în cadrul ușii zbură înapoi în cameră. Căzu pe spate și nu se mai ridică.

J.C. se furișă în prăvălie, cu Voss la un pas în spatele lui. Auzi doar un geamăt stins din camera din spate și își spuse că nimeni nu putea supraviețui celei de-a doua grenade sau, dacă ar fi supraviețuit, n-ar mai fi în stare să mai lupte. Dar nu voia să riște. Trebuia să tragi în orice mișcă.

Apoi căpitanul Jackson trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă.

— Domnule! strigă J.C. Prea târziu: Jackson intrase.

*

Fahd murise. Jackson îl văzuse imediat cum intră în camera din spate. Schijele grenadei îi sfârtecaseră pieptul: uniformă lui de un albastru deschis era acum pătată de sângele lui de culoarea vinului negru. Nicio vestă antiglonț n-ar fi putut să-l salveze. Ambele picioare îi fuseseră smulse. Stângul era rupt în două de la genunchi. Doar fața îi era neatinsă și avea o expresie ciudat de liniștită. Părea că murise instantaneu. Dar în colțul de sub scară era un bărbat care încă mai mișca, un arab uriaș care scăpase de efectele cele mai grave ale grenadei.

Jackson știa că ar trebui să cheme un medic pentru individ, fie el insurgent sau nu. Se uită din nou la Fahd și se hotărî să aștepte. Cineva îi atinse umărul. Se întoarse tresărind și-l văzu pe J.C.

— Domnule, aici nu e securizat. J.C. îi arătă scările.

Are dreptate, se gândi Jackson. Nu trebuia să intre primul în camera asta. Mort nu le-ar fi fost de ajutor Căinilor Turbați. Făcu semn cu mâna spre scări:

— Tu și Voss, spuse el. Acum!

*

Farouk și Zayd se furișau pe acoperiș, încercând să găsească o modalitate de a coborî așa încât să nu fie văzuți de americanii care înconjuraseră casele de sub ei. Din stradă, casele păreau că fac parte dintr-o singură clădire mai mare, dar de aici se vedea că fiecare fusese construită separat. Acoperișul frizeriei era despărțit de acoperișurile caselor vecine prin ziduri destul de înalte. Într-un colț, cineva aruncase un pachet gol de țigări și un ambalaj de prezervativ *no-name* într-o gaură din

betonul acoperișului. Amândouă se îngălbeniseră după luni de stat în soare.

Zayd se cățăra cu greutate pe zidul dinspre nord. Farouk se chinui să-l urmeze. Coborî pe partea cealaltă și-l văzu pe Zayd trăgând de o ușă încuiată. Dincolo de ea, acoperișul era plat și nu se vedea nicio scară.

Din frizerie se auzi explozia înăbușită a unei grenade. Pesemne că Mazen a executat ultima lui acțiune defensivă, se gândi Farouk. Zayd părea netulburat. Se întoarse și se urcă din nou pe zidul de pe care tocmai coborâseră. Dar Farouk era descurajat. Nu vor reuși să coboare de-acolo decât dacă Allah însuși le trimite un covor zburător.

*

J.C. se grăbi să ajungă în capul scărilor, unde ușa care dădea spre acoperiș atârna strâmb. Cineva trăsese în lacăt ca s-o deschidă. Voss era chiar în spatele lui. J.C. Deschise ușa și se întoarse imediat spre dreapta. Voss îl urmă și se întoarse spre stânga. J.C. văzu doi oameni care se cățărau pe un zid, cam la zece metri de ușă. Înainte de a se lua după el, Voss se împiedică de grenada pe care Zayd o legase de ușă pe post de capcană improvizată. Mânerul grenadei se mișcă.

— Culcat, urlă Voss și lovi disperat grenada cu piciorul. J.C. se culcă pe acoperiș și își acoperi fața. Lumea se răsturnă și simți o explozie atât de puternică, încât părea că-i vine din cap.

J.C. se târî spre ușă până la Voss, dar Voss nu mai era nicăieri. Cel puțin nu întreg. Și mai observă ceva ciudat. Lumea era tăcută. CINE-A DAT DRUMU' LA CÂINI? urlă J.C. Sau așa credea el. CINE? CINE-A DAT DRUMU' LA CÂINI?

Se ridică și încercă să tragă în tipii care se urcaseră pe zid, dar arma lui nu mai funcționa. La dracu', își spuse. Scoase pistolul și se năpusti spre zid tocmai când alți doi Câini Turbați ieșeau pe

ușă. Îi strigară să se oprească, dar nu-i auzi. Și chiar dacă i-ar fi auzit, tot ar fi continuat să alerge.

*

Căzuseră într-o capcană și Farouk își dădea seama de asta. Un soldat american nebun alergia spre ei doar cu un pistol în mână în timp ce Zayd se mai apăra o ultimă oară, cu AK-ul pe automat. Tuburile de cartuș săreau șuvoi și arma îi sălta nebunește în mâini, împrăștiind gloanțe în noapte.

Farouk se dădu înapoi. Voia să se predea, dar Zayd l-ar fi omorât dacă ar fi încercat. Trebuia să-l împuște pe Zayd și apoi, dacă va mai fi încă viu, va ridica mâinile așa cum văzuse în filme. Presupuse că de fapt era laș, dar prefera să ajungă într-o celulă la Guantanamo decât să moară pe acoperișul ăsta.

Americanul se clătina, dar continua să alerge spre ei, trăgând întruna. Un glonț îl lovi pe Zayd în umăr. Și deodată, americanul sări peste zid. Zayd se întoarse spre el, continuând să tragă. Lui Farouk nu-i venea să creadă că nu-l nimerise până acum, dar soldatul părea invulnerabil. Ridică pistolul și trase din nou, lovindu-l pe Zayd în piept, apoi apăsă iar și iar pe trăgaci.

Farouk lăsă să-i cadă contorul Geiger și ridică mâinile. Soldatul se întorsese deja spre el:

— Predare, spuse Farouk. Predare. Predare.

*

Grăsanul spunea ceva, dar J.C. nu-l putea auzi. Își îndreptă pistolul exact spre mijlocul pieptului tipului și apăsă pe trăgaci.

Arma făcu „clic” și Farouk așteptă să-i explodeze pieptul și să se lase întunericul – sau orice ar fi urmat după aceea. Ar fi trebuit să se simtă aproape de Allah. În schimb el se simțea foarte departe.

Încă un clic. Nu se întâmpla nimic. Farouk se prăbuși în genunchi și-și dădu seama că e viu.

*

J.C. se holbă stupefiat la individul din fața lui, apoi la pistolul care părea să nu mai funcționeze. S-a terminat muniția. Probabil. Toată adrenalina din corp i se evaporă într-o clipă. În loc să-și încarce pistolul, îl lăsă să cadă și se aplecă înainte, până când fața lui ajunse la doar câțiva centimetri de fața grăsanului care tremura și rostea cuvinte pe care J.C. nu le auzea sau nu putea să le înțeleagă. Picături de salivă îi stropeau uniforma. Ar fi vrut să-i spună ceva individului, dar nu-și mai amintea ce.

Au stat așa până când căpitanul Jackson l-a tras înapoi pe J.C.

*

Armura de corp nu l-ar fi salvat pe Fahd, dar cu siguranță îl salvase pe J.C. Ramirez. Kevlarul oprise două gloanțe. Pentru timpanele sparte, J.C. obținuse un bilet până acasă, deși voia cu disperare să rămână alături de camarazii lui. Se alegea și cu Distinguished Service Cross, medalia care se afla pe locul doi după Congressional Medal of Honor, fiindcă doborâse șapte insurgenți și atacase direct inamicul care trăgea de la mică distanță.

După părerea lui Jackson, J.C. merita cea mai înaltă distincție. Puștiul era cel mai bun soldat pe care-l văzuse vreodată. Dar Takahashi, comandantul batalionului, îi explicase că anumiți ofițeri superiori doreau să păstreze tăcerea asupra raidului. Medal of Honor ar fi atras cu siguranță atenția. Jackson nu fusese surprins, având în vedere cât de rapid apăruseră băieții de la Task Force 121 după ce raportase companiei că a pus mâna pe un individ care are un contor Geiger și un pașaport pakistanez. Îl băgaseră pe arab într-un Humvee și îi spusese lui Jackson să ia cadavrele și mașinile insurgenților și să le ducă la Camp Graphite pentru cercetări. Ca și cum era servitorul lor, ce naiba.

— Vom avea grijă să primești o medalie, îi spusese unul dintre ei, un ofițer din Forțele

Speciale care zicea că e colonel, deși uniforma lui nu avea trese.

Puțin îi păsa lui de medalii. Fahd și Voss nu fuseseră nici măcar pomeniți. Jackson nu suporta ideea că pierduse un om. Doi, la o adică.

Dar când se prăbuși în patul lui în dimineața de după raid, în timp ce soarele se ridica pe cer și începuse să toropească tot, Jackson își spuse în sinea lui că era mândru de oamenii pe care-i comanda. Degeaba alergau încolo și încoace tipii de la TF121, tot Câinii Turbați marcaseră. Se va asigura că băieții lui înțeleg ce au realizat, chiar dacă nu au voie să vorbească despre asta. Asemenea misiuni erau motivul pentru care fuseseră trimiși în țara asta blestemată. Zdruncinaseră Al Qaeda și luptau cu teroriștii la ei acasă, nu invers.

Jackson își puse mâinile sub ceafă și se uită la tavan. Deși era hiperexcitat, știa că are nevoie de somn. Mâine urma să participe la un briefing despre raid cu doi ofițeri de rang înalt. Nu era prea rău pentru un căpitan de numai 29 de ani. Sper că tipii de la Serviciul de Informații știu cum să-l ia pe individul pe care l-am prins, se gândi Jackson chiar înainte să reușească în sfârșit să adoarmă. Și sper să nu fie prea târziu.

Atlanta, Georgia

Bărbați cu pielea cafenie, cu șepci ieftine cu plasă și cu ochii înfometați așteptau adunați în grupuri mici în parcare uriașă. Deși soarele răsărise doar de o oră, aerul era deja fierbinte și lipicios, iar oamenii se mișcau lent, păstrându-și energia pentru lunga zi care urma. Dar aparenta lor letargie era înșelătoare. Când în parcare apăru o camionetă, bărbații se repeziră la ea cât ai zice pește.

Un individ cu fața roșie, care purta o cămașă cu mâneci scurte, se aplecă afară și împinse mulțimea înapoi:

— Liniștiți-vă, măsliniilor!

Oamenii bombăniră, dar cedară. Bărbatul din camionetă ridică patru degete:

— Patru, toată ziua, spuse el. Optzeci de verzi de căciulă. Vorbește careva englezește?

John Wells își făcu drum cu coatele prin mulțime.

— Eu.

— Tu, zise bărbatul. Hai în față! Arată cu mâna spre alți trei: Tu, tu și tu, în spate!

Wells se urcă în cabina camionetei, un Chevy roșu pentru transportul angajaților, cu număr de firmă și cu un slogan scris cu alb pe laterale: „Lee. Peisagistică. Înfrumusețăm Atlanta din 1965”.

— Cum te cheamă? spuse bărbatul.

— Jesse.

— Eu sunt Dale. Vorbești spaniola?

— Puțin, spuse Wells. *Poquito*.

— Dacă-i conduci pe tipii ăștia, mai primești 20 de verzi.

— *Si, señor*.

Dale râse:

— Si, señor? Ce caraghios!

Camioneta ieși din parcare și o luă pe Buford Highway, pe Ruta 13, o autostradă aglomerată cu șase benzi care mergea de la Atlanta până la suburbiile din nord-est Chamblee și Doraville. Wells nu cunoștea orașul când venise aici în aprilie. În afară de o scurtă perioadă în timpul stagiului militar, nu mai fusese prin Sud. Își amintea vag de Scarlet O'Hara și Martin Luther King. Atlanta îl uimise. Orașul era mai mare decât se așteptase, amestecându-se cu suburbiile care acopereau dealurile joase din Georgia pe kilometri întregi în toate direcțiile. Și acolo nu trăiau doar albi și negri, cum își închipuise el: era plin de hispanici și de asiatici, ba chiar văzuse și câțiva arabi.

Mai ales aici, pe Buford Highway, care trecea pe lângă un șir pestriț de malluri fără etaj, cu firme în vietnameză sau japoneză sau în limbi de care Wells nici nu auzise în viața lui. Restaurante mexicane, saune coreene și banca First Intercontinental – *Tu Banco Local* – stăteau alături de Confort Inn și Wafle House, relicve ale unei Americi pe care o cunoștea mai bine. La o milă spre nord se afla Buford Highway Market care, în ciuda denumirii bucolice, fusese deschis mai mult pentru imigranții din America Centrală și vindea cozi și momițe de taur ambalate în plastic la numai 2,99 livra.

Localnicii porecliseră Chambee „Chambodia”, dar numele nu definea deloc varietatea etnică. Buford Highway reprezenta America postamericană, Statele Unite în ce aveau ele mai urât și mai kitsch. O Americă permisivă, dacă nu chiar primitoare, care își deschidea brațele imigranților de orice culoare, își spunea Wells. Dar, practic vorbind, era o ascunzătoare bună. Cine voia să muncească putea să facă bani buni aici și proprietarii nu-și băteau prea tare capul dacă

nu aveai acte în regulă. Primeau pe oricine plătea la timp și își vedea de treaba lui. Ca Wells.

Locuise cinci luni într-un apartament de două camere din apropierea autostrăzii. În fiecare dimineață se ducea la parcare și se așeza la rând, împreună cu guatemalezii și nicaraguanii care căutau de lucru. La început îl suspectaseră că e agent al serviciului de imigrare sau polițist și nu vorbeau cu el, dar în ultima vreme începuseră s-o lase mai moale. Nici acum nu-l acceptaseră cu adevărat: primea mai multe joburi decât ei doar pentru că era alb și vorbea englezește.

Dar Wells știa deja cum e să fii străin. Alt nume fals, altă identitate, altă așteptare nesfârșită a instrucțiunilor. Uneori se întreba ce-ar spune Dale, peisagistul, dacă ar afla cine e el de fapt. Ar râde, probabil. Ar zice „Ce caraghios!” și l-ar trimite înapoi la muncă.

*

O luaseră pe I-285, autostrada circulară care înconjoară Atlanta, lăsând în urmă drumurile proaste din Doraville și trecând pe lângă uriașul Perimeter Mall, un centru comercial de mărimea unui orașel. Wells nu se obișnuise nici acum cu bogăția nonșalantă a Americii, cu opulența strălucitoare a automobilelor și a clădirilor de birouri. Odată ajunși la Exit 24, Sandy Springs, ieșiră de pe 285 și după câteva minute Dale opri într-o fundătură unde erau patru case noi care făceau parte dintr-un grup imobiliar intitulat pompos „Aleea Ascunsă de pe Vârful Colinei: Drum privat”. Îi aștepta un camion plin cu puieți de copaci, cu saci de semințe și un adolescent care avea pe cap o șapcă Jeff Gordon.

— Kyle, îi zise Dale puștiului.

— Merge, Dale?

Își strânsesă mâinile cu un ritual complicat și rapid.

— Ți-am adus niște mexicani, spuse Dale. El e John. Vorbește spaniola și o să le zică ce să facă.

Lui Wells îi sări inima din piept. De unde știa Dale adevăratul lui nume?

— Jesse, spuse Wells.

— Cum vrei. Atâta timp cât poți să sapi o groapă...

Wells se mulțumi să dea din cap. Individul îi provocase cea mai cumplită sperietură din ultimele luni.

Dale arătă spre copacii din camionetă:

— Kyle o să-ți arate unde să-i puneți, zise el. Aveți grijă să-i sădiți cât mai adânc.

*

Pe la prânz se opriră să mănânce și se așezară lângă un zid, la umbră. Guatemalezii scoteau din pungi tamales gătite în casă și sticle cu bere caldă. Wells deschise pachetul de la KFC, viciul lui secret. Mușcă dintr-o aripă de pui unsuroasă și sărată și își îndreptă umerii obosiți, încercând să se relaxeze. Era lac de sudoare, dar îi plăcea munca. Lunile în care săpase și bătuse cu ciocanul îi redaseră tonusul de altădată, pe care-l pierduse la Frontiera de nord-vest.

Wells le întinse guatemalezilor cutia cu pui:

— Nu vreți?

Unul dintre bărbați întinse mâna, apoi se opri:

— OK?

— *Si*, spuse Wells. Bineînțeles.

Omul luă o bucată.

— *Gracias*.

— *Quien es tú nombre?*⁽¹⁹⁾

— Eduardo. *Tú?*

— Jesse.

— Muncești în fiecare zi.

— *Si*, spuse Wells.

— Dar tu nu ești spaniol.

Wells dădu din cap că nu.

— Și tu nu *inmigración*.

— Nu.

Eduardo se uită mirat la el, încercând să înțeleagă de ce un nord-american ajunsese să

lucreze tocmai acolo. Wells purtase de zeci de ori aceeași conversație sau altele asemănătoare. Dar se oprea mereu aici. Oamenii ăștia respectau viața particulară și, oricum, majoritatea nici nu știau atâta engleză cât să continue. Bineînțeles că Eduardo își termină puiul în tăcere.

— *Gracias*, spuse el din nou și se duse la ceilalți guatemalezi.

Wells se aplecă peste zid și se uită la casele din jur: mari și înalte, cu garaje pentru trei sau patru mașini. Fiecare dintre ele avea 14 sau 15 camere și era pentru o singură familie. Uimitor, se gândi el. Cineva o să fie fericit aici, sau ar trebui să fie.

*

Terminară pe la cinci, când norii se îngroșaseră și promiteau o răpăială puternică de vară.

— Vrea cineva o țigară, întrebă Kyle, îndreptându-se spre camion. Se urcă repede și porni motorul. Mai încolo, lua-v-ar dracul adăugă el.

Mașina accelerează. Guatemalezii se luară după ea, dar dispăru repede spre Mount Vernon.

— *Maricón*, urlă Eduardo fără niciun rost. *Fucking puta!*

Wells mai pățise asta o dată. Majoritatea contractorilor se țineau de cuvânt pentru că erau cinstiți sau pur și simplu pentru că le era teamă că li s-ar duce buhul. Dar unii erau niște jigodii. Wells ar fi vrut să ia o piatră de pe jos și să spargă măcar un geam, dar Dale ar fi putut să vină la parcare Kermex cu polițiștii după el și nimeni nu-și dorea chestia asta. El mai puțin decât toți. Aruncă punga de la KFC pe gazon. Spera că mirosul va atrage câțiva ratoni.

Merseră prin ploaie kilometri buni pe drumul care ducea la Mount Vernon, apoi ploaia se transformă într-o furtună serioasă, cu trăsnete. Wells se hotărâse să stea cu Eduardo și cu ceilalți, deși îi era teamă să nu-i ia poliția. Sandy Springs era cel mai luxos cartier din Atlanta și polițiștilor

locali nu le prea plăceau oamenii cu pielea cafenie care se plimbau pe-acolo. Pe porțiuni destul de lungi șoseaua nu avea trotuare și erau obligați să sară peste bălți și în același timp să se ferească de trafic. Săriseră de două ori în tufișuri ca să nu-i calce SUV-urile.

*

În cele din urmă ajunseră la 285 și așteptară o groază la curbă să apară un autobuz. Când mergea la muncă, Wells avea mereu la el douăzeci de dolari și mobilul, așa că putea chema un taxi dacă-i trăgeau clapa. Îi fusese și mai frig și fusese și mai înfometat la viața lui, dar nu-și amintea să fi fost vreodată atât de furios. Se aștepta la mai mult de la țara lui. Guatemalezii trăncăneau lângă el și Wells îl bătu pe umăr pe Eduardo:

— Știi englezește? îl întrebă Wells.

Eduardo râse:

— Cum și tu vorbești spaniola.

— Atunci pot să te întreb ceva? Ți place aici?

— Trimit la ai mei cinci sute de dolari pe lună. Fac o casă la Esculinta, de unde sunt, spuse Eduardo. Când e gata, mă întorc.

— Nu vrei să rămâi?

— Vrei să știi?

— Da.

Eduardo se uită bănuitor la Wells.

— Atunci spun, bătrâne. Știu tot despre America înainte să vin aici. Așa de mare și așa bogată. Și mai aveți de-mo-cra-ție și li-ber-ta-te.

Engleza poate că nu era limba maternă a lui Eduardo, dar Wells simțea foarte bine ironia din glasul lui. Eduardo tuși și scuipă spre mașini.

— Vă purtați toți de parcă aici e singurul loc important din lume. Și de parcă noi ceilalți ar trebui să fim triști că nu trăim aici. Așa că sunt bucuros că am venit, bătrâne. Acum văd America cu ochii mei și nu-i mai duc dorul. Pentru mine e doar un job. Atâta tot.

*

Când Wells ajunse în sfârșit acasă, era deja noapte. Obosit cum era, își aduse totuși aminte să verifice banda de hârtie pe care o pusese pe tocul ușii și firul de ață neagră pe care-l așezase pe prag. Amândouă erau așa cum le lăsase. Scăpase de urmăritori încă o zi. Dar poate că nu-l urmărea nimeni.

Livingul lui era chiar mai urât decât un living obișnuit. O canapea ponosită și o măsuță pentru cafea cu urme de țigară. O bibliotecă din rafturi cu despărțituri, un televizor cu DVD-player și câteva discuri, mai mult westernuri, cum ar fi *Shane*. Un poster pentru relaxare, înfățișând un vultur care zbura deasupra unui peisaj muntos tipic. Cu excepția DVD-urilor și a cărților, apartamentul părea tot atât de obosit ca atunci când îl închinase Wells. Nu avea fotografii sau alte fleacuri. Nu erau haine pe jos și nici farfurii în chiuvetă. Nimic care să arate că acolo trăia o ființă omenească. Ba nu, ceva tot era: cu câteva săptămâni în urmă, Wells cumpărase un acvariu și doi pești-arlechin.

— Salut, Lucy, spuse el înspre acvariu. Salut, Ricky. Peștii nu-i plăcuseră niciodată în mod special, dar era mulțumit că are ceva viu în casă. Pe jumătate viu, pentru că în ultimele zile peștii înotau din ce în ce mai încet.

Îngenunche pe covorașul de rugăciune și deschise Coranul la Prima Sură, fără prea mare entuziasm: „în numele lui Dumnezeu Cel Milos și Milostiv...” murmură el în arabă. „Slavă lui Dumnezeu, Domnul Lumilor, Milosul, Milostivul...”

Se opri și puse Coranul jos. Încerca să se roage în fiecare dimineață și în fiecare noapte, dar nu se putea amăgi: adevărul era că i se dezumflase credința la fel ca o anvelopă găurită în dimineața când a îngenuncheat deznădăjduit la mormintele părinților săi. Încă mai credea – sau dorea cu disperare să creadă – în Dumnezeu, în bunătate și fraternitate. Dar îi spusese adevărul lui Duto atunci

când afirmase că, pentru el, Islamul este și o religie, și un mod de viață. Să fii musulman înseamnă să te rogi de cinci ori pe zi, să stai alături de frații tăi la moschee în fiecare vineri și nu neapărat să crezi că Mohamed s-a înălțat la ceruri călare pe un cal alb. Acum se ruga singur și fără mângâierea ummei, a fraternității, iar Coranul îi devenise străin.

Într-un fel, detașarea asta îl bucura. Știa că atunci când va veni vremea să-l oprească pe Khadri nu va avea niciun fel de îndoieli. Cu toate acestea, ar fi dorit să creadă în ceva. Nu avea țară, nu avea religie, nu avea familie. Încercase să-i scrie fiului său, dar renunțase după șase încercări patetice. Ce-ar fi putut să-i spună? „Dragă Evan, nu mă cunoști, dar eu sunt tatăl tău adevărat, nu avocatul acela drăguț care a avut grijă de tine atâția ani...” „Dragă Evan, știu că am dispărut din viața ta când aveai doar doi ani.. .” „Dragul meu Evan, eu sunt tatăl tău. Nu pot să-ți spun unde mă aflu, cu ce mă ocup și nici măcar cum mă numesc acum, dar te rog să nu uiți că te iubesc. Am pus în plic cincizeci de dolari. Ia-ți un joc video și gândește-te la mine când te joci.”

Nu-și închipuise că se va simți mai singur în Statele Unite decât la Frontiera de nord-vest. Presupunea că avea încredere în Exley. Jenny. O visase de șase ori. Uneori era cu ea în Jeep. Uneori se trezea cu o erecție. Nu avea fotografia ei, dar îi vedea foarte limpede ochii albaștri și pielea albă, translucidă. Și mersul sacadat. Era sigur că ar fi descoperit-o imediat într-o mulțime, chiar dacă s-ar fi aflat la o sută de metri de el. Și mai era sigur că ea simțea la fel.

Dar ce știa de fapt despre ea? Poate că inventase povestea, poate că mimase sentimentele pentru că așa îi ordonase vreun șef. N-ar fi fost prima oară când Agenția folosea sexul ca pe o armă. Wells clătină nervos din cap. Dacă povestea ei nu era adevărată, ar fi fost actriță la Hollywood, nu agent

la Langley. Trebuia să aibă încredere în instinctele lui, altfel va ajunge să vadă agenți FBI în spatele fiecărui tufiș. În cursul anilor reușise să rămână vigilent fără să devină paranoic și acesta era unul dintre motivele pentru care rezistase atât de mult ca agent infiltrat. Exley îl dorea tot atât de tare cât o dorea și el. Se vor întâlni din nou odată și odată. Deocamdată trebuia să-și vadă de treaba lui, adică să fie pregătit atunci când Khadri și Al Qaeda vor binevoi să-l contacteze.

*

O alungă pe Exley din minte și încercă pentru a suta oară să descopere motivul pentru care Khadri îl trimisese la Atlanta. Centrul de Control Epidemiologie se afla la sud, la câteva mile de apartamentul său și frigiderele de acolo erau pline de variolă și de ebola. Dar campusul era o fortăreață înțesată cu senzori de mișcare, paznici înarmați și dispozitive biometrice de identificare. Khadri se înșela dacă-și imagina că ar putea să intre acolo. Iar Khadri nu i se părea deloc tâmpit, deși era evident că e un ticălos sadic. Bombele de la L.A. dovediseră asta cu prisosință. Dar nu era tâmpit.

Atunci ce voia să facă aici? Parcul Centennial, gazda Olimpiadei din 1996? Cui îi păsa de Olimpiada din 1996? Sucursala regională a Băncii Federale? La fel. Sediul Coca-Cola? Sigur, Coca-Cola. Simbolul imperialismului. Sau poate avea planuri mari pentru Fort Benning care se afla la nici două sute de kilometri mai la sud. De fapt, Wells nu știa ce pregătea Khadri sau dacă avea să mai fie contactat vreodată. La fiecare două zile se ducea la biblioteca din Doraville să-și verifice contul gmail. De fiecare dată constata că nu are niciun mesaj.

Wells își răsuca gâtul, un obicei vechi. Nu-i făcea deloc bine să stea aici cu peștii lui muribunzi. Se duse la ușă.

— Iartă-mă, Lucy, spuse el, uitându-se la acvariu. Iartă-mă, Ricky. Măcar vă aveți unul pe celălalt.

Peștii nu-i răspunseră.

*

Camioneta Ford Ranger văzuse zile mai bune: aerul condiționat abia mai mergea și cineva smulsese torpedoul. Dar mașina era perfect anonimă, mică și albă la fel ca alte o sută de mii de camioane din Georgia. Chiar dacă l-ar fi oprit poliția, era în regulă: avea asigurare și fusese înregistrată pe numele lui Jesse Hamilton, titularul permisului de conducere. Mai avea și o motocicletă Honda CB500 veche pe care o cumpărase cu trei luni în urmă din Tennessee. Plătise cash și nu o înregistrase, ca să nu lase urme. Pentru orice eventualitate.

Wells opri Fordul în parcare îngustă de la Rusty Nail, un restaurant care avea deasupra ușii de la intrare un revolver cu țeavă neagră și foarte lungă, de fapt o țeapă pentru grătar. Nail era celebru pentru carnea la grătar și fie noapte, fie zi, pe țeava revolverului ieșea un fir subțire de fum albastru. În mod ciudat, pe dinăuntru restaurantul semăna cu o cabană de schi. Era o clădire de lemn octogonală, cu un bar în mijloc și cu separeuri pe părți. Televizoarele din colțuri transmiteau meciul cu Braves și în aer plutea fum de friptură. În oricare altă seară, fumul l-ar fi făcut pe Wells să iasă, dar acum i se părea suportabil.

Se postă la bar, lângă o consolă de jocuri cu un ecran care clipea în culori țiptoare. Localul era aproape pustiu. Doar câțiva obișnuiți de-ai casei stăteau la bar, urmărind a noua rundă cu o strălucire alcoolică în ochi. Mai erau câțiva puști din Emory care căutaseră un restaurant ieftin unde să bea într-o atmosferă mai puțin banală. Wells mai fusese o dată la Nail într-o noapte ca asta, când liniștea din apartament devenise prea apăsătoare. Ar fi vrut să mănânce mai des aici și să

vadă un meci măcar o dată pe săptămână, dar obișnuința casei erau prea vizibili și el nu dorea asta.

„De fiecare dată când poți, încearcă să fii omul cel mai șters”, îi spunea Knoxville Bill Daley, cel mai bun instructor de contrainformații al Agenției de la Fermă. „Acum oamenii te remarcă atunci când intri într-o cameră. Încearcă să fii cel de care nu-și vor aduce aminte.”

Din clipa aceea, Wells se străduise din răspuțeri să acționeze cât mai calm și să-și țină gura. Sigur că în Afganistan nu fusese omul cel mai șters. Ieșea în evidență prin simplul fapt că exista. Dar și acolo merita să-ți ții gura. Uneori Wells se întreba dacă nu urmase cu prea mult zel sfatul lui Bill, dacă nu-și îngropase personalitatea atât de adânc, încât ajunsese să nu mai știe nici el cine e de fapt. Nu că răspunsul ar fi avut vreo importanță.

Când se afla la Frontiera de nord-vest, dorea să vină acasă. Dar acum, după ce se întorsese, nu avea nici cea mai palidă idee ce trebuie să facă și nici cine trebuie să fie după încheierea misiunii. Dacă se va încheia vreodată. Războiul împotriva terorismului nu dădea semne că și-ar pierde avântul. Nu va mai avea nevoie niciodată de altă slujbă. Va putea să joace rolul omului șters toată viața.

Sfatul lui Knoxville Bill se dovedise cea mai importantă informație pe care o primise Wells la instructaj. În afara Fermei, nu folosisese nicio ascunzătoare și nici nu recrutase vreun agent inamic. Îi părea rău că nu avusese ocazia să facă spionaj pe vremea Războiului Rece. Atunci jocul avea o anumită eleganță, avea stil. Agenția și KGB-ul funcționau de parcă nu făceau parte din structurile guvernamentale și mutau piese tridimensionale pe o tablă de șah pe care nimeni altcineva nu o vedea. Niciunul dintre jucători nu se aștepta ca adversarul lui să arunce lumea în aer și luptele cele mai urâte se desfășurau în Africa și

America Centrală, în mod indirect, prin interpuși. Câteva cârțițe sovietice ghinioniste fuseseră lichidate, dar nu și spioni sau agenți dubli. Cea mai serioasă pedeapsă pentru eșec era expulzarea sau o audiere specială la nenorocitul de Comitet de Informații.

Dar nu mai era așa. Acum, dacă băieții răi puneau mâna pe tine, te omorau pur și simplu și puneau pe internet o înregistrare cu decapitarea ta ca s-o vadă toată planeta. Iar aceiași băieți ar arunca lumea în aer dacă ar fi în stare. Cerneala simpatică și camerele de luat vederi cât un vârful de ac erau șmecherii drăguțe pentru timpuri mai liniștite.

*

Barmanița, o femeie deșirată, cu un cerceș într-o nară, ochi albaștri prietenoși și un tricou Braves cu mâneci lungi, se opri lângă el:

— Vă pot oferi ceva?

Se aplecă spre el și Wells era gata să cadă de pe scaun. După zece ani de celibat, simpla apropiere de o femeie îi provoca o excitare instantanee. Mai ales de femeia asta. Arăta... Ei bine, arăta ca o Exley mai tânără. Mai înaltă. Mai vulgară. Nu-i de mirare că-i plăcea la Rusty Nail.

Chelnerița îi zâmbi. Se chinui și el să-i zâmbească.

— Un hamburger mediu cu cartofi prăjiți. Și o Coca-Cola.

— Hamburger și Cola.

— Nu, o bere, se corectă Wells, ceea ce îl surprinse și pe el. O plăcere vinovată îi încălzea sângele. Nu mai băuse o bere de foarte mult timp. Probabil că așa se simțea și dependenții atunci când își iau prima doză a zilei.

Ea îi răspunse, scuturând din umeri, de parcă abținerea lui nu o privea:

— De care?

— Budweiser, la halbă, spuse Wells. Când îmi aduci hamburgerul.

— Sigur. Cum te cheamă?

— Jesse.

— Pe mine, Nicole, spuse ea.

Înainte să se poată reține, Wells îi întinse mâna. Ea se uită la mână pentru o clipă și pe urmă i-o strânse:

— Încântat de cunoștință, spuse el.

— Salut, spuse ea și se duse la bucătărie, iar Wells îi urmări fiecare pas. Era copleșit de jenă. „Încântat de cunoștință”? O strângere de mână? Era doar o barmaniță, nu agent de asigurări. Dar nu știa ce să spună. Dorea doar ca ea să se întoarcă, așa ca s-o poată privi și mai mult.

*

Wells introduse o monedă de un dolar în aparatul de jocuri și începu o partidă de Entertainment Trivia, amuzându-se de propria lui ignoranță: „Filmul cu cele mai mari încasări din toate timpurile este: A. *Războiul Stelelor*; B. *Titanic*; C. *Shrek*; D. *Omul-păianjen*.” Wells alege *Războiul stelelor*, de celelalte trei abia dacă auzise. Răspunsul corect se dovedi a fi *Titanic*.

Nicole îi întinse hamburgerul și berea peste tejghea și își lăsă mâna pe umărul lui:

— Chiar nu știai că e *Titanic*?

— Hm. Wells sorbi din paharul cu bere și încercă să nu spună ceva stupid. Budweiser-ul era rece, acrișor și puțin amar. Perfect. Se simțea acasă.

— Ăla da film!

— Nu l-am văzut.

— Nu se poate! Da' unde ai stat, într-o grotă?

Wells roși:

— Cam așa ceva.

— Hai să-ți văd brațele. Îi examinează mâinile și brațele pe toate părțile. N-ai tatuaje. N-ai fost la închisoare.

— Nu, zise Wells. Arăt de parcă aș fi ieșit de la zdup?

— Ceva în genul ăsta, zise ea. Și ca și cum n-ai mai fi băut o bere de foarte multă vreme.

— Aici ai dreptate.

Ea începu să tasteze la consola de joc:

— Joacă, altfel îți mănâncă dolarul degeaba.

Wells trecu la următoarea întrebare: „Autorul acestui hit unic s-a clasat pe locul întâi la showul de televiziune American Idol: A. Jessica Simpson; B. Kelly Clarkson; C. Ruben Studdard; D. Justin Timberlake.”

— Cine sunt oamenii ăștia? întrebă Wells.

— Jessica Simpson, blondă, cu țâțe mari, îți spune ceva? Tastă B și câștigă 900 de puncte. Poate că-ți place Ruben mai mult? Cowboyul ăla din Birmingham.

— Ca Garth Brooks?

— Da, numai că Ruben e gras și negru și cântă balade. Hai, chiar n-ai auzit de nici unul dintre ei? Faci mișto de mine.

— Nu m-a mai interesat muzica de la moartea lui Kurt Cobain încoace.

Nu e chiar așa, se gândi el. Numai că nu prea se asculta rock unde fusese el. Wells nu considera că are gusturi muzicale prea sofisticate; când era la școală îi plăceau Springsteen și Led Zeppelin, dar și unii ceva mai stilați, de exemplu Prince. În facultate trecuse la grunge și muzică alternativă. În Afganistan și la Frontiera de nord-vest îi lipsise muzica mai mult decât și-ar fi închipuit, deși înainte să plece înregistrase în minte o duzină de melodii și încă și le amintea la ocazii.

— Unde-ai fost? spuse Nicole. Pe Lună?

— Mai rău. În Canada.

— Am stat eu în Georgia toată viața, dar știu că au televizoare și în Canada. Îl privi lung, apoi clătină din cap: Bine, deci ai fost în Canada.

— Hei, Nicole! strigă un individ din capătul celălalt al barului. Se poate bea ceva sau o să-ți petreci toată noaptea flirtând?

— Vin acum, Freddie, spuse ea, aplecându-se spre Wells: L-aș lăsa să-și toarne singur, dar mi-e teamă că dă pe gât toată sticla.

— Te-am auzit...

— Atunci știi că așa e, îi mai aruncă ea peste umăr lui Freddie. Apoi îi făcu cu ochiul lui Wells și plecă. Wells sorbi din pahar și încercă să nu se holbeze la fundul ei. Nu reuși.

*

Patru ore mai târziu, Wells întoarse Fordul în parcare din fața unei săli de biliard aflată pe autostradă, ceva mai încolo de Rusty Nail, unde muncitorii ilegali urmăreau la televizor un meci de fotbal din Mexic și beau Budweiser de doi dolari. Se uită în oglinda retrovizoare, asigurându-se că Toyota ei era în spate.

Știa că greșește și că dacă se combina cu femeia asta — fie și pentru o singură noapte — urmau complicații de care nu avea nevoie. Și mai știa că Nicole, cu tot farmecul ei, nu era decât un substitut nereușit al lui Exley. Dar în clipa asta nu-i păsa prea mult. Avea nevoie de o femeie și adevărul trist era că s-ar putea să n-o mai vadă niciodată pe Exley. Își scutură umărul de parcă văzuse pe el un înger care dispărea într-un norișor de fum.

Tipul de la bar le adresă un salut aproape prietenos când au intrat înăuntru. Cu excepția filmelor, biliardul era singura distracție a lui Wells: mai fusese aici de două ori.

— Închidem într-o oră, bătrâne.

— A, păi atunci nu prea am mult timp să te fac praf, zise Nicole. Hai să mergem.

*

Spre surpriza lui Wells, Nicole nu glumea. Începu slab și pierdu primul joc, dar le câștigă pe următoarele două și l-ar fi câștigat și pe al treilea dacă nu ar fi atins bila 8.

— Trebuia să-mi închipui că o barmaniță știe să joace, spuse el, urmărind-o cum lovește o bilă și o trimite direct într-un buzunar lateral.

— Te oftici că te bate o fată?

— Nu m-ai bătut încă. E doar 2-2.

Rată de puțin o lovitură dublă, înconjură masa și se apropie de el. Chiar și după câteva pahare, tot se mișca cu ușurință.

— Ești caraghios, îi spuse ea. Pretinzi că nu-ți pasă, dar te oftici că pierzi.

Wells ridică din umeri:

— Așa e, spuse el.

— Și urmărești tot ce mișcă. Tot timpul. Ce urmărești, Jesse?

Nici măcar după atâția ani de singurătate Wells nu uitase răspunsul corect la întrebarea asta:

— Pe tine.

Ea râse.

— Ți-a luat mult timp. Ești ca un robot aproape uman, dar nu tocmai. Terminator.

Brusc, Wells se simți de parcă era la o ghicitoare unde consultația costa numai cinci dolari și care tocmai îi spusese nu numai că va muri, ci și când, unde și cum. Nici nu știa câtă dreptate are. Ca să-și ascundă nemulțumirea, râse jenat:

Asta n-a fost prea frumos, spuse el.

Se aplecă peste masă ca să-și calculeze lovitura.

Ea se strecură în spatele lui și-și puse brațele pe ale lui. Mirosea a whisky și țigări. Se întoarse s-o sărute, dar ea se feri. O clipă, o uită cu totul și se gândi la Exley, cum stătea întinsă pe o masă într-o sală murdară de biliard dintr-un subsol la Oakland. Apoi își reveni.

— Nu, voiam doar să te ajut. Apropie-te de masă, îi spuse ea. Concentrează-te. Observă unghiul și râse din nou. Nu-mi place când tipii fac porcăria asta, când mă prind aici, lângă masă. Din cauza asta pierd mereu primul joc, pentru că vreau să văd dacă fac chestia asta.

— Sărută-mă, zise Wells.

— Dacă lovești bine, te sărut.

Wells rată lovitura într-un mod jenant.

— Nu trebuia să beau și a cincea bere.

— Un Terminator nu se lasă cu una, cu două, spuse ea.

— Nu sunt Terminator, sunt un băiat bun. Încerc să-l opresc... Cum îl chema?

Îi venise rândul și își pregăti lovitura.

— Păcat, mi-a plăcut întotdeauna Arnold Schwarzenegger.

— Zău?

— Da... mă rog, tocmai vorbeam cu Britney, prietena mea cea mai bună, acum vreo doi ani, despre bărbați, știi... Despre cum sunt făcuți.

— Despre penisuri, spuse Wells. Hai, spune-le pe nume.

— Da, domnule profesor.

— Și?

Ea se înroși:

— Nu pot să cred că m-am apucat să-ți povestesc asta.

— Numai să nu fie despre cum ți-ai pierdut virginitatea, spuse Wells.

— Ce?

— O glumă, așa, între mine și eu însumi.

— Bine. Cum zici tu. În fine, Britney și cu mine am ajuns la concluzia că nu poți ști cât de... mare este un bărbat. Cu o singură excepție. Ea lovi și rată. Conversația asta mă derutează.

— Tu ai deschis, spuse Wells. Era surprins să descopere că-i dispăruse proasta dispoziție și că începea să se distreze. Poate că ea mai făcuse asta de o sută de ori, poate că flirtase într-un bar cu promisiunea că mai vine ceva și după aceea. El nu mai făcuse asta niciodată:

— Lasă-mă să ghicesc: înălțimea?

— Ai vrea tu. Nu.

— Serios? Dar picioarele lungi și brațele mari... Wells își ridică palma și ea făcu la fel. Își atinseră palmele. Degetele ei abia ajungeau la prima articulație a degetelor lui.

Nicole chicoti:

— Aș vrea să cred că e un semn bun, dar nu e.

— Atunci?
— OK, uite, nu am o tonă de experiență...
— Aici m-ai dus.
Ea își încrucișă brațele:
— Glumeam, spuse Wells. Ce spuneai?
— Sânge nemțesc.
— Ce?
— Origine germană. Nemții sunt așa... foarte bine echipați.
— Serios?
— Crezi că aş inventa o chestie ca asta?
— Cât de mult sânge nemțesc? Trebuie să fii neamț pur?
— Nu am făcut o statistică, Jesse, râse ea.
Wells ar fi dorit să-i poată spune adevăratul lui nume:
— De-asta îți place Arnold Schwarzenegger?
— Ei bine, nu. Mereu mi s-a părut jenant. Vreau să spun că și el își dă seama că e caraghios în filmele alea. Dar chestia asta nemțească adaugă o notă de mister intrigii din film.
— Bine, dar e austriac.
— Ca și cum ar fi vreo diferență. E rândul tău.
Lui Wells îi venise rândul și se aplecă peste masă.
— De ce nu ratezi ca să terminăm runda și să plecăm de-aici?
Și Wells rată.
Se îndreptară spre scările apartamentului ei, oprindu-se pe fiecare treaptă să se sărute. Wells îi mângâia coapsele, îi ridica tricoul, atingându-i stomacul ei moale. Ajunși în fața ușii, ea își căută cheile, apoi se dădu la o parte:
— Nu poți să rămâi. Chiar nu se poate.
El o sărută pe gât.
— Cinci, zece minute. Asta-i tot. Și promite-mi că n-o să te superi pe mine. La mine e ca o cocină, cel puțin după pretențiile unei fete.
Nicole descuie ușa și Wells o urmă înăuntru. Pe canapea erau aruncate haine, pe măsuta de cafea

era un teanc de manuale și în chiuvetă o grămadă de pahare.

Wells răsfoi un manual intitulat *Introducere în Nursing I*.

— De ce nu mi-ai spus că studiezi așa ceva?

— Stai jos. Mă enervează că-mi umbli prin lucruri.

Wells se așeză.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Ea deschise radioul și o baladă siropoasă umplu apartamentul.

— Hei, Terminator, uite, ăsta e Ruben Studdard.

— Unde mergi la școală?

Nicole puse două pahare cu apă pe măsuță și se așeză lângă el:

— Bine, ai 10 minute. Vrei să-mi faci un sondaj sau vrei să mă săruți?

Wells o sărută, își puse mâinile pe fața ei în timp ce ale ei îi cercetau trupul. Gustă fumul de țigări din gura ei și se simți oarecum vinovat că nu era cu Exley. Dar dorința pe care o simțea era atât de puternică, încât i se părea că încăperea se contractase în jurul lor până când ea deveni tot ceea ce putea vedea sau simți. O împinse pe canapea și-și strecură mâinile pe sub bluza ei...

Poc, poc, poc. Trei bătăi la ușă. Ea plecă de lângă el.

— Cine e?

— La naiba, zise ea.

Poc, poc! Ciocănitul era mai puternic.

— Știi că ești acolo, târfă! se auzi o voce de afară. Deschide ușa!

— Fostul meu prieten, spuse ea.

— Cum îl cheamă, Heinrich?

— Nu ești amuzant. Ne-am despărțit în iulie și nu i-a picat prea bine. Alte bătăi, mai puternic. Trece pe-aici din când în când. Știi, n-a mai venit nimeni la mine până acum.

Wells simțea că-și pierde erecția în timp ce dorința se transforma în furie:

— Lua-l-ar dracu'. Te scap de el.

— Pot să mă descurc și singură.

— Deschide ușa!

Se îndreptă spre ușă. Wells o urmă, postându-se după ușă, unde individul nu-l putea vedea. Ea îi făcu semn că nu și-i arată dormitorul, dar el își duse un deget la buze și nu se mișcă. Nicole deschise o idee ușă.

— Craig.

— Nicole...

— Du-te acasă, te rog.

— Nu poți să mă înșeli. Lui Wells i se părea patetic, un omuleț plângăcios.

— Craig, ne-am despărțit acum două luni.

Știu că e un tip la tine.

Ușa se mai deschise puțin.

— Nu, nu e nimeni aici.

— V-am văzut în parcare.

Craig împinse ușa și Nicole își pierdu echilibrul.

Wells nu încercă să-și controleze furia. Se săturase. Văzuse prea mulți bărbați care le tratau pe femei ca pe niște obiecte. Destul sadism pentru o viață întreagă. Deschise ușa și se întoarse spre Craig. Individul nu era chiar atât de mic, avea probabil o sută de kilograme, o față roșie și duhnea a whisky.

— Știam eu! strigă Craig triumfător, de parcă prezența lui Wells o justifica și pe a lui.

— Du-te acasă, îi spuse Wells încet, știind prea bine că nu avea niciun rost. Nu mă bat cu oameni beți.

— Du-te-n mă-ta!

Craig se roti spectaculos și își lansă pumnul direct spre fața lui, dar Wells se feri cu ușurință.

— Te rog să nu mă obligi să te lovesc, spuse Wells. Du-te acasă.

Individul încercă din nou și Wells se feri din nou. O ceață roșie îi umplea ochii. Aproape că

mirosea sângele lui Craig. Prea multă singurătate. Prea multă dorință neîmplinită.

— Te-am rugat frumos, spuse Wells, mai mult pentru el însuși decât pentru Craig.

— Frumos, făcu Craig și buzele i se strâmbară disprețuitor. Mai nou ieși cu fetițe, Nicole? Și se roti din nou, încercând să-i dea un pumn aiurea de om beat.

Wells îi prinse brațul și îl lovi cu o dreaptă nasoală care se înfundă în plexul solar al lui Craig. Continuă imediat cu o stângă la cap, apoi cu o dreaptă în stomac și brațele lui Craig căzură în timp ce se chinuia să-și recapete suflul.

— Jesse... spuse Nicole. Lasă-mă să chem poliția.

Wells îl lovi din nou pe Craig, de data asta un upercut. Făcuse un pas înainte și își lăsase toată greutatea corpului în lovitură. Gura lui Craig se închise și el căzu pe spate rostogolindu-se până pe coridorul de la etajul doi. Wells ieși după el și așteptă. Bineînțeles, Craig se agăță de balustradă și încercă să se ridice în picioare. Wells îl lovi în coaste. Craig se rostogoli pe o parte și gemu, ținându-se de piept și scuipând sânge și dinți, în timp ce Wells se gândea unde să-l mai lovească.

Nicole îl prinse din spate, țipând:

— Oprește-te, oprește-te, nebunule, psihopatul!

— Nicole...

— O să-l omori!

Îl lăsă și îngenunche lângă Craig. Wells se trase înapoi. Nicole se uită în sus la el:

— Psihopatul, lasă-ne în pace! Îi arată scările: Pleacă și nu mai veni niciodată la Nail, altfel chem poliția.

Wells își ridică brațele, apoi coborî încet.

*

Nu întâlni nicio mașină pe autostrada Buford în drum spre casă. Se simțea la fel de gol ca autostrada care zbura sub roțile mașinii. Nu-i venea să creadă că făcuse ce făcuse. În primul

rând, putea să aibă mari necazuri dacă Nicole sau Craig chema poliția. Nu trebuia s-o ducă la sala de biliard. Unii dintre tipii de-acolo îl văzuseră în parcare. La dracu'. Da, ce bine reușise să treacă neobservat...

Dar nu vor chema poliția. Craig n-o să vrea să recunoască cât de tare fusese caftit. Iar Nicole n-o să vrea să-i mai vadă pe niciunul dintre ei. Dar nu polițiștii erau adevărata problemă. El era. Și nu violența o înspăimântase atâta pe Nicole. Sau nu numai ea. Mai văzuse bătaia la Nail, cu siguranță. Răceala și eficiența lui o scosese din minți. Civili nu înțelegeau nimic. Și-ar fi pierdut timpul dacă ar fi încercat să le explice. Aici nu era război. Era în America.

Parcă mașina și întinse mâna după mobil, un model ieftin, cu cartelă, pe care îl cumpărase din Tennessee. O să-l arunce și o să ia altul a doua zi.

— Alo? spuse Exley cu o voce adormită.

— Jennifer?

— Cine e? zise ea, dar Wells simți imediat că-l recunoscuse. John?

— Da.

— Doamne! Unde ești?

— Trebuie să te văd.

— Putem să facem asta.

— Noi? Care noi?

— Am vrut să spun... doar tu și cu mine. Asta-i tot.

— Las-o baltă.

— Ai probleme?

— Nu am probleme. Dar spune-mi ceva: Cum voi afla că am mers prea departe?

— O să știi, John. Vocea ei avea o siguranță la care nu se aștepta. Am încredere în tine.

— Pentru că nu știu cât de mult timp mai pot face asta.

— Ce să faci?

Wells nu-i răspunse.

— De ce nu vii aici să vorbim?

— N-o să mă mai lași să plec.

— John...

Dar Wells închise.

*

A doua zi de dimineață se duse la biblioteca din Doraville ca să-și verifice contul de mail. Și, pentru prima oară, găsi în inbox un mesaj de la BigBoyK2@hotmail.com. „Hartsfield. 11:45 a.m. 19.09. DL.561. Confirmare la adresa de mai sus.” Wells apăsă tasta de răspuns cât de repede era în stare. Și avu un sentiment ciudat de recunoștință față de Khadri. Cel puțin acum avea ce să aștepte. Și spre ce să-și canalizeze furia.

Montreal, Quebec

Casa arăta ca oricare alta, o structură din lemn cu două etaje, cu vopseaua ei gri care se cojea pe la colțuri, după ce nu fusese reparată de atâția ani. Se afla pe o stradă liniștită, în apropiere de Bulevardul Saint-Laurent, în inima cartierului musulman din Montreal, și era despărțită de vecini prin câțiva metri de gazon tuns scurt.

Un observator atent ar fi văzut că în ea nu locuiau mai multe persoane, ca în cele din jur. Nici copii. Doar un bărbat și o femeie, amândoi arabi, cu pielea destul de albă. Dar faptul că nu ai copii nu este o crimă. Observatorul s-ar fi putut mira că obloanele erau mereu închise, chiar și în timpul nopților de vară, când era o plăcere să-ți intre în casă briza fluviului Saint Lawrence. Dar și obloanele altor case din cartier rămâneau închise. Femeilor musulmane le place intimitatea.

Un observator foarte atent s-ar fi putut întreba dacă oamenii care locuiau în casa aceea făceau cumva afaceri ilegale: bărbatul căra adesea cutii de carton din mașină până la ușă. Făcea asta imediat după răsăritul soarelui, când strada era pustie. Dar nicio lege nu-ți interzice să muncești dimineața devreme și să nu faci copii.

Oricum, ceea ce ar fi putut vedea un observator era irelevant. De fapt nimeni nu urmărea casa. Tarik Dourant putea să-și vadă de treabă fără grijă.

*

Ca mulți alți arabi din Montreal, Tarik venise din Franța. Crescuse la nord de Paris, la Saint-Denis, una dintre zecile de suburbii părăginite în care guvernul francez îi îngrămădea pe imigranții musulmani de care nu avea nevoie, dar pe care nu-i putea trimite acasă.

Chiar în comparație cu poveștile triste obișnuite în Saint-Denis, Tarik avusese o copilărie nenorocită. Mama lui, Khalida, fusese asistentă medicală în Algeria, iar tatăl lui, Charles, era un instalator francez a cărui poftă de soția lui luase sfârșit exact în ziua când o lăsase gravidă. Când Khalida a refuzat să facă un avort, Charles a încercat s-o bată ca să piardă copilul. N-a reușit, dar bătaia a lăsat-o aproape oarbă. Și-a pierdut slujba și de-atunci ea și Tarik au trăit din ajutorul pentru handicapați. A devenit dependentă de analgezice, mai întâi ca să poată adormi, apoi doar ca să supraviețuiască. A murit când Tarik avea șaptesprezece ani, din cauza unei supradoze de morfină. Moartea a fost declarată accidentală. Între timp, sistemul judiciar francez îl tratase pe Charles cu o blândețe deloc surprinzătoare. Ieșise din închisoare după numai doi ani.

Soarta nefericită a maică-sii nu-i impresiona pe copiii din cartier, care nu-l prea răsfățau pe Tarik. Dimpotrivă. Deși nu-l cunoscuse niciodată pe tatăl său, îl disprețuiau pentru că era francez. Și faptul că era mic de statură sau că prefera să citească în loc să joace fotbal îi agrava situația. Asistentă medicală și instalatorul concepuseră un copil strălucitor de inteligent, iar aptitudinile sale pentru științe erau evidente încă din școala primară. Sistemul birocratic francez luase notă. În adolescență, Tarik a fost admis la Lycée Louis-le-Grand, care se numără printre primele zece licee importante din Franța, unde a excelat la fizică și biologie. Dar cu cât creșteau notele lui, cu atât creștea și durerea. Copiii albi de bani-gata de la Louis-le-Grand nu se străduiau să-și ascundă disprețul față de arabul sărac care aterizase în mijlocul lor. Între timp, cei din Saint-Denis își băteau joc de el ca de un trădător, poreclindu-l „Creierul” și „Micul prinț”. Îi rupeau caietele de teme ori de câte ori aveau ocazia. Cel mai deprimant episod din viața lui se desfășurase cu

ocazia celei de-a patrusprezecea aniversări a zilei lui de naștere. Nimeni, nici chiar propria lui mamă nu-și amintise că era ziua lui.

După o săptămână, Tarik se pomenise că se înscrie la cursurile unui centru al comunității musulmane aflat la câteva străzi de casă. Spre surpriza lui, toată lumea de la centru îl încuraja fără rezerve.

După câteva luni a început să se ducă în fiecare dimineață la o moschee din apropiere. Apoi la alta, mai radicală. Descoperise că oriunde s-ar fi dus, credincioșii îi primeau rugăciunile cu bunăvoință. Pentru prima oară în viața lui simțea că nu mai e singur.

Când a murit Khalida, Tarik se dăruise deja cu trup și suflet Islamului. Își ura tatăl, ura Franța și ura Occidentul pentru ce-i făcuseră mamei lui, și o ura pe ea pentru ce-i făcuse lui. Dorea mai presus de orice să plece în Afganistan și să se alăture jihadului. Dar imamii nu-l lăsau să plece. Trebuia să-și continue studiile, îi spuneau ei.

Aveau destui luptători și prea puțini oameni de știință.

*

Și Tarik asta făcuse. Își luase diploma în biologie moleculară la Universitatea din Paris, apoi plecase în Canada. Acum se pregătea să-și ia doctoratul în microbiologie la McGill, în centrul Montrealului.

Profesorii îl considerau conștiincios, deși îl avertizaseră că anul acesta fusese mai puțin promițător decât primul. Se mai întâmpla. Nu toți făceau față programului. Poate că profesorii lui din Franța îi exageraseră puțin calitățile, deoarece arabii erau prost reprezentați în domeniul științific.

Dar profesorii de la McGill se înșelau. Tarik era tot atât de inteligent pe cât o demonstrau notele obținute. Din nefericire, nu putea să-și dedice întreaga atenție muncii de laborator. În subsolul

unei case cenușii și anonime lucra la propriul lui proiect.

*

Ciuma.

Pentru profani, cuvântul trimite la viziuni de sfârșit de lume, la boală și moarte mai presus de orice închipuire. Dar pentru biologi cuvântul are o semnificație precisă: *Yersinia pestis*, denumirea științifică a bacteriei care produce maladia numită „ciumă” sau, uneori, „moartea neagră”. În Evul Mediu era printre cele mai temute boli, mai îngrozitoare chiar decât variola. La mijlocul secolului al XIII-lea, după ce au fost infectați de purici, au murit zeci de milioane de europeni, o treime din populația continentului.

„Starea în care se aflau oamenii era demnă de toată mila”, scria un italian, rememorându-și dezastrul. „Mulți dintre ei mureau chiar pe străzi, alții în casele lor, și erau găsiți doar din cauza duhului trupurilor putrezite.” O altă epidemie s-a declanșat în China pe la 1890 și a durat o generație întreagă, ucigând douăsprezece milioane de oameni.

De atunci, ciuma a fost eradicată în Europa și în Statele Unite datorită dezvoltării sistemului sanitar și a eforturilor ferme de exterminare a șobolanilor și a puricilor. Dar *Yersinia pestis* rămâne o amenințare în natură și infectează mii de oameni în fiecare an. Virusurile exotice, de exemplu Ebola, atrag mereu atenția presei, dar ciuma omoară mult mai mulți oameni.

La oameni, *Yersinia pestis* produce mai multe feluri de infecții. Cea mai cunoscută este ciuma bubonică. Începe ca o răceală cu frisoane, urmată de un acces de febră care poate depăși 40 de grade. Ganglionii limfatici se umflă până când ajung de mărimea unei mingi de tenis, în vreme ce sistemul imunitar încearcă cu disperare să elimine *Yersinia* din organism. Se instalează o oboseală profundă, atât de intensă încât multor victime nu le mai pasă

dacă trăiesc sau mor. În stadiile finale ale bolii, explozia bacteriilor în sânge produce un șoc septic. Au loc hemoragii subcutanate, iar brațele și picioarele capătă o nuanță de albastru închis, aproape negru, semnătura „morții negre”.

*

Cu toate acestea, „moartea neagră” nu este cea mai periculoasă formă de ciumă. Ciuma bubonică nu se transmite de la om la om și anumite persoane se vindecă fără tratament. Nu, adevărata teroare este „moartea roșie” sau ciuma pulmonară, o boală care este rezultatul infectării plămânilor cu *Yersinia pestis*. În acel mediu umed și cald, bacteria se înmulțește cu o viteză furibundă.

O persoană infectată simte mai întâi febra, o migrenă, o tuse slabă, pe care le poate confunda cu simple neplăceri obișnuite. Dar în câteva ore *Yersinia pestis* preia controlul. Migrena se transformă în agonie. Tusea devine o pneumonie agresivă. Durerea strânge pieptul ca într-o menghină în timp ce bacteriile umplu plămânii și inima se chinuie să pompeze sânge. Victima scuipă flegmă, la început apoasă și diluată, apoi din ce în ce mai groasă și plină de cheaguri de sânge.

În patruzeci și opt de ore, oamenii infectați cu „moartea roșie” au mai puțin de cincizeci la sută șanse de supraviețuire, chiar dacă sunt conectați la un plămân artificial și li se administrează intravenos doze masive de antibiotice. Dacă nu sunt tratați, vor muri din cauza șocului sau de insuficiență respiratorie, sufocați de sângele care le umple plămânii. Un bolnav de ciumă roșie are tot atâtea șanse să supraviețuiască câte are să câștige premiul cel mare la loterie.

Și nu numai atât: bolnavii împrăstie norișori de *Yersinia pestis* de fiecare dată când tușesc, astfel că boala se transmite cu ușurință de la om la om. Dacă antibioticele moderne pot opri ciuma dacă este detectată în primele stadii, nu există încă un vaccin pentru ea. De fapt, se poate spune că

Yersinia pestis este propriul ei dușman necruțător. La fel ca Ebola, ciuma pulmonară ucide oamenii atât de rapid, încât în condiții normale nu se poate răspândi prea departe, astfel că epidemia se limitează la ținuturile sălbatice.

Dar această condiție nu se mai aplică dacă ciuma este folosită în mod deliberat ca armă biologică. Împrăștierea bacteriilor în aer deasupra unui oraș mare ar putea produce mii de infecții simultan, sufocând sistemul sanitar și declanșând o panică de proporții în toată lumea. Organizația Mondială a Sănătății a estimat că o contaminare cu *Yersinia pestis* într-o zonă metropolitană cu o populație de cinci milioane, cam de mărimea Washingtonului, ar produce 150 000 de cazuri de ciumă pulmonară și ar ucide 36 000 de oameni. Organizația nu s-a aventurat să prognozeze ce s-ar putea întâmpla într-un oraș mai mare, cum ar fi New Yorkul.

*

Tarik Dourant avea deja șase fiole de *Yersinia pestis* în subsolul casei.

Nu fusese obligat să atace laboratoarele Centrului de Control Epidemiologie ca să le obțină și nici să se furișeze la Vector, uriașa uzină bacteriologică din Siberia unde Uniunea Sovietică desfășura în secret cercetări privitoare la armele biologice în timpul Războiului Rece. Nici măcar nu fusese obligat să iasă din casă, ci doar să aștepte furgoneta de la Fedex și să semneze de primire pentru coletul expediat de Medical Muhimbili din Dar es Salaam.

Tanzania înregistra zeci de cazuri de ciumă în fiecare an și guvernul făcea mari eforturi să prevină izbucnirea epidemiilor. Doctorii care descopereau un caz potențial trebuiau să trimită probe de sânge pentru a fi testate la Centrul de boli infecțioase Muhimbili, cel mai sofisticat laborator de acest gen din Africa de Est. Acolo probele ajungeau în mâinile unui tehnician pakistanez

liniștit care se mutase special în Tanzania ca să obțină o slujbă la Muhimbili, așa cum îi ordonase un bărbat care-și spunea Omar Khadri. Khadri se gândise că un musulman pakistanez ar fi fost angajat mult mai ușor în Africa decât la Centrul de Control Epidemiologie din Statele Unite. Avea perfectă dreptate.

Astfel a ajuns ciuma la Tarik, care la frageda vârstă de 23 de ani era cel mai important om de știință care lucra pentru Al Qaeda. *Inshallah*. Facă-se voia lui Dumnezeu. Iată de ce Tarik nu mai avea timp pentru studiile lui de la McGill.

*

Casa cenușie era tăcută când Tarik deschise ușa și intră.

— Fatima! strigă el. Fatima!

Dar nu-i răspunse nimeni. Ar fi trebuit să ajungă acasă până acum și să-i pregătească cina. Începu să-l doară stomacul. Soția lui întârziase de două ori săptămâna trecută. Respectul ei pentru el scădea pe zi ce trece.

Tarik o cunoscuse pe Fatima primăvara, la Paris, când era în ultimul an la universitate. Era fata cea mai mare a unui imam din Bruxelles, o fată delicată de optsprezece ani, al cărei *hijab* – eșarfa purtată de fetele musulmane pioase – îi scotea în evidență ochii mari și căprui. Tarik se îndrăgostise la prima vedere. Căzuse în extaz atunci când aflase că ea îi împărtășește sentimentele, în ciuda feței lui pline de coșuri și a ochelarilor cu lentile groase. Se căsătoriseră după patru luni, chiar înainte ca el să plece în Canada. Fatima venise și ea după un an. Câteva luni fusese soția perfectă, iubitoare și înțelegătoare. Nu o deranja că se întorcea târziu de la McGill sau că stătea mai mult la subsol. Dar, brusc, începuse să se plângă că Tarik nu-i dă voie să muncească. Îi spusese că s-a plictisit să stea acasă toată ziua. Primăvara găsisese un post de secretară la o firmă de avocatură din centrul

oraşului. Încercase s-o împiedice, dar ea i-a râs în nas:

— Dacă nu-ţi place, divorţează.

Ştia că el nu va face asta niciodată. Era singura femeie din viaţa lui. Uneori se îngrozea cât de mult o dorea. Dar slujba o îndepărtase tot mai mult de el. Nici nu-l mai asculta. Nu era în stare să înţeleagă acest nou chip al ei. De când venise în Canada uitase ce îndatoriri are faţă de el. Dar poate că nu ţinuse niciodată la el. Probabil că văzuse în el doar şansa de a scăpa de tatăl ei.

Cu o lună înainte, o lovise prima oară, într-o noapte când dorea să facă dragoste şi ea îi întorsese spatele. Îşi ridicase pumnul, dar nu voia s-o atingă. Apoi ea îi zâmbise. Îşi bate joc de mine, se gândise el. Râdea de slăbiciunea lui, de braţele lui subţiri şi de pieptul lui slab, la fel cum făceau copiii din Saint-Denis. Poate că era slab, dar era bărbat, iar ea nu trebuia să uite asta. Aşa că o lovise în stomac. Ea ţipase, o singură dată, şi el ar fi vrut s-o mângâie şi să-şi ceară iertare. Nu scosese niciun cuvânt.

Când încercase a doua oară în noaptea aceea să se apropie de ea, ceva mai târziu, ea i se oferise fără să se plângă. De fapt, n-a mai vorbit niciodată despre asta. Timp de câteva zile Tarik trăise cu iluzia că ea a învăţat lecţia. Dar în ultimele săptămâni se ascunsese tot mai mult de el. O auzise cum şopteşte la telefon în bucătărie. Când îl văzuse, pusese imediat receptorul în furcă şi susţinuse că nu vorbea cu nimeni. Tarik ridicase iar pumnul, dar ea se mulţumise să dea din cap şi el plecase umilit.

*

Tarik încercă să şi-o scoată pe Fatima din minte. Putea să vorbească cu ea mai târziu. Până atunci avea multă treabă. Descuie uşa de la subsol, în spatele căreia era o scară zidită îngustă care ducea la altă uşă încuiată. Tarik ştia că aceste două lacăte puteau să dea de bănuît, dar nimeni nu avea voie

să intre acolo. În afară de ciumă, mai păstra în frigiderule de acolo antrax și tularemia, toate clasificate ca patogeni de gradul A. Probele proveneau de la Muhimbili.

Pentru a păstra o discreție totală, Tarik se ținea departe de ceilalți studenți de la McGill, acceptându-le invitațiile doar atunci când absența lui ar fi bătut prea tare la ochi. Le spusese că soția lui este o musulmană foarte credincioasă care nu iese niciodată în oraș, iar Fatimei îi spusese că ceilalți studenți au prejudecăți și nu-l invită niciodată. Nu o putea împiedica să se întâlnească cu vecinii, dar nu-i permitea să invite pe nimeni în casă și acesta era unul dintre motivele pentru care ea se hotărâse să-și găsească o slujbă. Poate că făcuse o greșală. Poate că ar fi trebuit s-o lase să-și facă prieteni.

Tarik băgă cheia în lacătul de la baza scării. Trebuia să nu se mai gândească atât la Fatima. Gata. Dacă-și permitea să fie distrat atunci când cobora aici, putea să greșească ceva. Dacă greșea, murea. Pur și simplu. Respiră adânc, închise ochii și o șterse pe Fatima din gândurile lui.

Când simți că era pregătit, descuie a doua ușă și intră.

*

În ultimii doi ani își petrecuse mai tot timpul pregătind laboratorul. Instalațiile erau costisitoare și punerea lor în funcțiune cât mai discret posibil fusese dificilă, mai ales că trebuia să lucreze singur. Dar în vara asta, chiar înainte să primească *Yersinia pestis*, reușise să pună totul la punct.

Împărțise subsolul în două suprafețe de lucru. Cea mai mare parte din încăperea era deschisă, iar podeaua și pereții erau acoperiți cu două straturi de folie de plastic transparentă care le fereau de praf și murdărie. De jur împrejurul pereților erau bancuri de laborator pe care erau așezate instalațiile lui prețioase: un microscop cu grosismment maxim 1000, un spectrometru pentru

gaze, fermenți pentru cultivarea bacteriilor în soluție, un congelator și un frigider, cuști pentru șoareci, autoclave și becuri Bunsen, tăvi cu plăci Petri și pipete. Într-un colț instalase un dulăpior securizat conectat printr-un filtru la galeriile de aerisire ale casei. Ținea ochelarii speciali, mănușile, halatele și un aparat de respirat portabil într-un dulap de lângă ușă, lângă care instalase și un duș mic. Tuburile de neon de pe tavan dădeau încăperii un aer plăcut, instituțional.

Spațiul reprezenta echivalentul primitiv al unui laborator de securitate biologică de gradul 2, la fel ca laboratorul de la McGill sau de la orice altă universitate din lume. LSB-urile de gradul 2 se ocupau de bacteriile și virușii relativ periculoși, patogeni care pot provoca febră puternică, dar nu moartea. În mod ironic, ciuma era studiată tot în laboratoarele de gradul 2, fiindcă *Yersinia pestis* nu este un germen rezistent. Crește lent și este anihilat rapid de lumina soarelui, de ploaie și chiar de vânt. Ciuma devine monstruoasă doar înăuntrul corpului omenesc.

Dar pentru experimentele sale Tarik avea nevoie de altceva. El nu cultiva ciuma sau antraxul, ci dorea să obțină aerosoli, particule purtate de aer care pot fi inhalate cu ușurință. Pentru asta i-ar fi trebuit un laborator de gradul 3 sau, și mai bine, de gradul 4, complet securizat, ca la Centrul de Control Epidemiologie.

Standardele pentru laboratoarele de gradul 4 sunt descrise pe sute de pagini. Trebuie să aibă propria lor sursă de aer, obturatoare duble care să nu poată fi deschise simultan și filtre pentru purificarea aerului evacuat. Savanții și tehnicienii nu au voie să iasă îmbrăcați în hainele de laborator. Sunt obligați să facă duș înainte de a pleca și apa trebuie să fie tratată chimic. Germenii pot fi mutați numai după ce au fost introduși în containere duble dintr-un material incasabil. Iar pentru proiectele cu adevărat delicate, savanții trebuie să lucreze într-

un spațiu perfect protejat, o încăpere unde intra îmbrăcați în costume etanș echipate cu propria lor sursă de oxigen.

Tarik înțelegea prea bine standardele. Văzuse fotografii cu victime ale variolei și ale ciumei, oameni cu fețe schimonosite, cu trupuri umflate, muribunzi. Respecta puterea fiolelor din frigiderul lui. Ar fi preferat să-și facă experimentele la CCE, dar cineva s-ar fi întrebat imediat de ce face asemenea cercetări. Așa că Tarik își construise propriul lui spațiu protejat. Sigilase în subsol un colț cu latura de un metru și jumătate, fixând plăci de plexiglas din podea până în tavan. Pe urmă acoperise plexiglasul cu folie de plastic groasă, creând astfel o incintă de plastic în care aerul nu putea intra și ieși decât printr-un sistem de aspirare-evacuare dotat cu filtre HEPA.

Înăuntru, Tarik avea nevoie de o sursă de oxigen. Deoarece Canada, ca toate țările industrializate din lume, restricționează vânzarea costumelor etanș cu presiune pozitivă, Tarik nu reușise să facă rost de unul. În locul lui folosea o mască și o butelie de oxigen asemănătoare cu cele purtate de scafandri. Pentru a împiedica contaminarea spațiului deschis din subsol, construise un coridor din plexiglas de la ușă până la incintă, un fel de sas primitiv. Doar acolo se schimba și își scotea aparatul de respirat. Instalase în incintă un dulap etanș în care ținea o cușcă pentru cobai și un nebulizator, o mașină care suflă aer prin lichide pentru a produce aerosoli. Pe podeaua de plastic plasase un frigider mic și o cușcă destul de încăpătoare pentru o pisică sau pentru un câine nu prea mare. N-o folosisese până acum, dar bănuia că va deveni necesară destul de curând.

Spațiul nu era ideal. Tarik putea lucra efectiv doar perioade scurte de timp, până când se golea rezervorul de oxigen. Aparatul lui de respirat nu era atât de performant ca un costum etanș BSL-4.

Totuși, până atunci incinta etanșă funcționase fără probleme. Nu se îmbolnăvisese nici el, nici șoarecii din spațiul deschis. Iar șoarecii erau un mijloc eficient de măsurare a expunerii. Ce păcat că nu putea să le arate și profesorilor săi ce făcuse. Ar fi fost impresionați, era sigur de asta.

Tarik aprinse lumina și verifică dacă bancurile de lucru, paharele de laborator și plăcile de cultură erau exact așa cum le lăsase. De aici, strada și lumea exterioară păreau foarte departe. Tăcerea era întreruptă doar de fâsâitul slab al șoarecilor. Îi numără pentru a fi sigur că nu dispăruse niciunul.

Se dezbracă complet și așeză hainele împăturite pe un scaun. De obicei, înainte de a intra în incintă lucra cu germeni mai puțin periculoși, dar în seara asta voia să fie aproape de „specialitățile” lui, *Yersinia pestis* și *Bacillus anthracis* – antrax. Deschise prima ușă a incintei – cea care dădea spre sas – și intră, își trase pe el chiloții, cămașa și pantalonii de trening pe care-i folosea în incintă, apoi îmbracă un halat peste haine. Închise ușa și netezi folia de plastic de pe ușă, sigilând incinta de restul încăperii. Luă aparatul de respirat, își atașă butelia de oxigen și își trase masca pe față. Inspiră adânc, asigurându-se că alimentarea cu oxigen era normală, apoi opri fluxul pentru a face economie. Își puse o bonetă, cizmele și mănușile.

În cele din urmă deschise ușa interioară a sasului și intră în incintă.

Acum parcă era sub apă sau pe Lună. În liniștea desăvârșită de aici se auzea doar zgomotul respirației lui. Se apropie fără zgomot de dulapul etanș. Cu o săptămână în urmă începuse să cultive *Yersinia pestis* pentru prima oară, punând bacteriile în agar-sânge la o temperatură de 28 de grade Celsius. Două zile mai târziu, colonii albe de bacterii, cu contururile lor granulare și neregulate, smălțuiau gelul de agar roșu. Arătau ca niște ouă prăjite, imagine tipică pentru *Yersinia pestis*. Sunt urâte, recunosc Tarik în sinea lui, mici și urâte.

Dar cine nu le trata cu respect risca să aibă o surpriză. Iar el reuşise să le stăpânească. Gândul acesta îi provocă o satisfacție adâncă.

*

După ce cultivase ciuma, Tarik o injectase în şase şoareci. Doar unul supravieţuise mai mult de două zile. Acum se prăbuşise şi el şi zăcea pe-o parte în cuşca din dulapul etanş. Tarik aşeză corpul şoarecelui într-un recipient de sticlă, apoi umplu recipientul cu acid clorhidric pentru a-l distruge complet. La McGill ar fi făcut autopsia animalului ca să vadă exact de ce murise, dar aici nu avea nicio importanță. Nu voia decât să-și dovedească dacă poate cultiva o tulpină viabilă, virulentă de *Yersinia pestis* şi acum tocmai reuşise asta.

Dar Tarik ştia că făcuse doar un prim pas pe drumul spre ținta finală. Infectarea oamenilor cu ciumă pulmonară era infinit mai dificilă decât contaminarea unui cobai. Trebuia să se gândească la o modalitate de pulverizare fină a germenilor, care să fie apoi inhalați şi să ajungă în plămâni. Trebuia să testeze diferite soluții, diferite concentrații de ciumă şi substanțe chimice care să asigure diseminarea cât mai eficientă a agentului patogen fără să omoare bacteriile.

Savanți care lucrau din laboratoare mult mai sofisticate decât improvizația lui de la subsol se chinuisem mult timp să rezolve această problemă. Aum Shinrikyo, o sectă japoneză apocaliptică, cheltuisese milioane de dolari în anii '90 încercând să dezvolte arme biologice şi chiar reuşise să împrăştie botulism şi antrax în Tokio. Dar cei din secta Aum nu izbutiseră să contamineze niciun om. În singurul lor atac reuşit folosiseră gazul sarin, mult mai ușor de obținut decât armele biologice.

Mai mult, armata nu publica rezultatele experimentelor cu bacilul ciumei. Tarik trebuia să învețe din propriile lui greșeli. Ar fi vrut să poată vorbi cu cineva despre dificultățile tehnice cu care se confrunta, dar singurul lui confident era Omar

Khadri. Khadri era profanul tipic în ale științei. Părea să fie convins că provocarea unei epidemii se rezuma la dezvoltarea germenilor într-un pahar de laborator și aruncarea lor într-o stație de metrou. Fusese extrem de dezamăgit când Tarik îi explicase cum stau lucrurile de fapt.

— Ai primit cadoul de la mine? îl întrebase Khadri în cursul ultimei lor discuții, la câteva zile după primirea coletului din Africa. Tarik alesese un telefon public dintr-o benzinărie din Longueuil, pe celălalt mal al fluviul Saint Lawrence, la mare distanță de casă.

— Da, mulțumesc, unchiule. Vorbeau totdeauna în franceză și nu menționau niciodată nume sau detalii concrete.

— Cât mai durează?

— Deocamdată nu pot să-ți spun, unchiule.

— Atunci spune-mi cu aproximație. O lună? Câteva luni?

— Pentru ce vrei tu, cel puțin câteva luni.

— Știi că sunt nerăbdător să-ți văd opera.

Tarik își lăsase nervos greutatea corpului de pe un picior pe altul. Nu suporta să-l dezamăgească pe Khadri.

— Îți cer iertare, dar lucrarea asta nu poate fi făcută la repezeală.

— Mai ai nevoie de bani?

— Da.

— Cât?

— La fel ca în ianuarie.

Adică 200000 de dolari. Tarik cheltuisese cu zgârcenie, dar echipamentele de care avea nevoie erau exorbitant de scumpe.

— Aceeași sumă? Khadri râsese, dar cam ironic. Crezi că unchiul tău e chiar atât de bogat?

Tarik preferase să tacă.

— O să mă ocup de asta, spusese Khadri în cele din urmă. Ce mai face soția ta?

— Unchiule, nu știu ce să mai fac cu ea.

— Nu-i permite să te distragă de la munca ta, nepoate.

Ție îți vine ușor să vorbești așa, se gândise Tarik.

— Când vii pe la noi? Abia aștept să te văd!

— Aș vrea să pot veni, spuse Khadri, dar sunt foarte ocupat. Ești sigur că nu ai concurenți?

— Am fost foarte atent.

— Ei bine, nepoate, din punctul acesta de vedere sunt la mâna ta. Khadri oftase, de parcă recunoașterea acestui fapt i-ar fi produs o mare durere. Ține-o tot așa. Știi că toată familia și-a pus mari speranțe în tine. Vom mai vorbi destul de curând.

— Nu te voi dezamăgi, unchiule.

Clic.

*

Tarik și-ar fi dorit ca Omar Hhadri să-i vadă subsolul acum. Era sigur că „unchiul” ar fi fost impresionat.

În urmă cu două zile, Tarik mutase colonii de *Yersinia pestis* de pe plăcile cu agar în pahare care conțineau un mediu de întreținere a tulpinilor microbiene. Lichidul din flacoane rămăsese limpede, dar pe pereții de sticlă apăruseră structuri inelare, dovada sigură a dezvoltării coloniilor de ciumă. Bacteriile *Yersinia pestis* nu se disperau în soluție ca majoritatea germenilor, preferau să se aglomereze.

Tarik turnă soluția într-un recipient de mixare, răzuind cu mare grijă coloniile de pe pereții paharelor. Folosi o sârmă pentru a amesteca delicat, până când bacteriile se dispersară în soluție. Acum putea în sfârșit să testeze aerosolizarea bacteriilor. Fixă un furtun de cauciuc obișnuit la o pompă electrică mică. Introduse capătul liber al furtunului în recipient și porni pompa. Puțin mai târziu, din soluție începură să se ridice bule, de parcă era supă primordială gata să dea în clocot.

Era cea mai primitivă soluție pentru aerosolizarea bacteriilor, iar Tarik știa asta. Dar el voia să afle dacă *Yersinia pestis* supraviețuia în timp ce era mutată din pahare în recipientul de mixare și dacă acel aerosol primitiv putea produce contaminarea. În limbajul de specialitate se numea „experiment de verificare a teoriei”. Așa că Tarik puse alți șase cobai într-o cușcă de lângă recipientul de mixare. Se mișcau liniștiți în închisoarea lor metalică, fără să bănuiască ce-i așteaptă.

Tarik mai lucră o jumătate de oră în incintă, transferând coloniile de pe plăcile de cultură în vasele cu soluție. Plănuise și alte experimente și avea nevoie de cât mai multe colonii. Își lua notițe atent, înregistra temperatura și umiditatea din cușcă, numărul de bule care se ridicau din recipient în fiecare secundă. Activități simple, dar necesare. Cei mai mulți profani nu înțelegeau că fiecare descoperire importantă era rezultatul a mii de ore de plictiseală în laborator. Un pas, apoi altul și va ajunge acolo unde voia.

Portarul duse mâna la chipiu imediat ce Exley intră în Hotelul Jefferson, bocănind cu tocurile ei joase pe podeaua de marmură a holului de la recepție. Aerul condiționat din hotel era o schimbare foarte plăcută față de noaptea fierbinte de vară.

— Bună seara, doamnă Exley.

— Ce mai faci, Rafael?

— Cât se poate de bine, doamnă.

O luă la dreapta și se îndreptă spre foaier, o încăpere liniștită cu pereți roșii și cu mese din lemn închis la culoare care parcă abia așteptau să primească o liotă de politicieni. Dar foaierul era aproape pustiu. Jefferson nu avea strălucirea unui Hay-Adams, și odată cu apariția lui Ritz-Carlton și a altor hoteluri de cinci stele, retrogradase treptat până la nivelul unui hotel de mâna a doua, o biată ultimă șansă pentru cei ce nu mai găseau camere libere la stabilimentele de prima mână.

Dar lui Exley îi plăcea eleganța lui desuetă, nelipsitul buchet de flori de la recepție și felul cum era tratată de portarii care acum o cunoșteau. În plus, Jefferson se afla pe Strada 15, aproape de apartamentul ei. După câteva pahare, putea să se târască până acasă. În seara asta se oprise acolo pentru o întâlnire plăcută, mai precis întrunirea Clubului Doamnelor Sofisticate, format din cinci femei de carieră care se vedeau pentru un pahar de vorbă la fiecare câteva săptămâni. Una dintre ele era reporter la *Washington Post*, alta era avocat la Williams & Connolly. Erau toate divorțate sau celibatare, se aflau la jumătatea vieții sau trecuseră de ea. Exley detesta să se considere o femeie de vârstă mijlocie. Dar asta era, conform oricăror statistici. Nu mai avea mult până la menopauză. OK, mai avea, dar oricum...

Clubul D.S. nu avea regulament, nici cotizație și nici măcar un scop real, le oferea însă membrilor sale o supapă de eliminare a stresului, departe de muncă și familie, și le permitea să fumeze câteva țigări fără să le vadă copiii. Exley o întâlnise pe Lynette, șefa neoficială al clubului, în urmă cu trei ani, la o petrecere de 4 Iulie interminabilă.

Toate cinci erau prietene, dar niciuna nu făcea parte din viața celorlalte. Așa puteau să fie sincere când povesteau despre părinții cicălitori sau despre copiii dificili. Sau despre foștii lor soți care se recăsătoriseră și care se hotărâseră să nu mai plătească pentru școlile private ale copiilor. Sau despre micile triumfuri de la serviciu și de acasă, despre victoriile în lupta cu birocrăția și premiile câștigate de copii. Probabil că acesta era punctul forte al clubului lor: nu trebuia să se laude și lui Exley îi plăcea că are ocazia să sărbătorească atunci când îi mergea din plin. Aștepta nerăbdătoare următoarea întâlnire chiar și atunci – sau tocmai atunci – când munca ei devenea insuportabilă, așa cum fusese în ultimele luni. Dar în seara asta se gândea la altceva.

*

Stăteau în colț, ca de obicei, și ea întârziase, ca de obicei. Se așeză pe scaunul liber și i se umplu imediat paharul cu vin.

— În cinstea Doamnelor Sofisticate! spuseră toate în cor, cu paharele ridicate.

— Da, da, în cinstea Doamnelor Sofisticate!

Dar Exley auzea în minte o voce și credea că și celelalte patru o auzeau: copiii nu te mai consideră mama lor adevărată. Vei fi singură tot restul vieții. Și mai rele erau cuvintele pe care era sigură că celelalte nu le auzeau: interceptările nu sunt întâmplătoare, se va întâmpla ceva și tu ești prea proastă ca să-ți dai seama ce.

Trebuia să termine odată cu presimțirile dacă nu voia să se distrugă. Nu exista niciun model logic. Nu putea analiza informații care nu existau. Vocea

aceea blestemată. Bărbații n-o auzeau. Bărbații se așteptau să câștige și atunci când pierdeau; femeile se așteptau să piardă și după ce câștigaseră.

Lynette, o afro-americană zveltă care era regizoare la NBC, îi prinse privirea:

— Te simți bine? Nu pari în apele tale.

— Nu, e în regulă, și Exley încercă să zâmbească.

— L-ați găsit pe Osama?

Știa toate că lucrează la Agenție, deși nu știa și cu ce se ocupa acolo.

— Nu întrebi pe cine trebuie, spuse Exley. Sunt o simplă secretară.

— Lasă, știm noi că ești șefă acolo.

— Dacă aș fi, lucrurile ar merge mult mai bine.

Gluma îi zburase de pe buze fără să vrea, dar Lynette zâmbi oricum și, după o clipă, și Exley.

— Ai spus un mare adevăr, și Lynette ridică paharul.

*

Agenția și Centrul Integrat pentru Amenințări Teroriste lucraseră non-stop în cele câteva luni care trecuseră de la atacurile cu bombă din Los Angeles. Dar investigatorii tot nu-i identificaseră pe teroriști și nici măcar nu știa cum reușiseră să strângă trei tone de azotat de amoniu fără să observe nimeni. Ori le strecurasem prin vamă, ori le adunaseră treptat, în ani de zile. Exley nu se hotărâse ce era mai rău. În plus, îi era teamă că atacurile fuseseră o diversiune. Nici chiar guvernul Statelor Unite nu dispunea de resurse nelimitate. FBI-ul detașase câțiva dintre cei mai buni agenți, luându-i de la alte cazuri curente. Exley înțelegea foarte bine acest impuls: familiile morților voiau cu orice preț să obțină răspunsuri. Spera că acest preț nu va include și alt atac.

Ea și cu Shafer priveau în viitor. Își petrecuseră primăvara și vara examinând baza de date folosită de JTTF pentru urmărirea mișcărilor și comunicațiilor fiecărui membru Al Qaeda

cunoscut, încercând să stabilească tipare pe care analiștii din prima linie le trecuseră cu vederea. Până acum nu descoperiseră mare lucru. În timp, comunitatea de informații acumulase probe că Al Qaeda avea cel puțin o rețea îngropată undeva în Statele Unite. Rețeaua X, așa îi ziceau unii de la Agenție. Două sau trei celule, în total între șase și douăzeci de agenți. Care veniseră înainte de 11 Septembrie și care reprezentau arma secretă. Așteptau ordine pentru a lansa un atac de proporții, probabil chimic, biologic sau radiologic. Sau, Doamne ferește, nuclear. Luna trecută NSA interceptase un e-mail care indica faptul că Al Qaeda reușise cumva să introducă material radioactiv în Statele Unite. Dar mesajul nu fusese confirmat și nimeni nu știa cum – sau măcar dacă – avea legătură cu Rețeaua X.

Nu că Exley s-ar fi apucat să le povestească așa ceva Doamnelor Sofisticate. Sau despre telefonul pe care-l primise într-o dimineață, cu două săptămâni în urmă. Își turnă încă un pahar de vin și hotărî să se relaxeze:

— Fetelor, spuse ea, ce bine-mi pare că vă văd.

Gretchen, o femeie delicată cu păr cenușiu se aplecă spre ea:

— Și...

— Și?

— Nu te prosti cu noi, Jennifer. Cum a fost întâlnirea cu tipul ăla?

Exley nu voia să facă iar conversație pe tema asta:

— Nu-i așa că e uimitor?

— Ce? zise Gretchen.

— Noi cinci suntem atrăgătoare, avem o situație financiară stabilă și nu ne-am pierdut încă mințile.

— Poate că tu nu, spuse Lynette și izbucniră toate în râs.

— Nu, serios. Și avem noroc dacă ieșim cu cineva... De câte ori, de două ori pe lună? Dar nu

fiecare de două ori... Două întâlniri pe lună pentru toate.

— Hei, spuse Ann, avocata. Am fost cerută în căsătorie chiar săptămâna trecută, la o conferință din Atlanta. Sigur, era căsătorit, dar și-a scos verigheta înainte să-mi ceară mâna. A fost drăguț.

De data asta răsetele erau mai amare. Doamnele Sofisticate primeau foarte multe cereri în căsătorie în baruri sau, și mai rău, la birou. Primeau invitații la petreceri de la băieți care nu fuseseră însurați niciodată și care probabil aveau probleme cronice. Ceea ce nu reușeau să aibă erau întâlniri adevărate cu bărbați divorțați, de vârsta lor. Dacă nu doreau mai mulți copii, acești bărbați se combinau cu femei cu cel puțin zece ani mai tinere decât ei.

— Nu devia de la subiect, îi spuse Gretchen lui Exley. Cum a fost?

De obicei Exley se supunea acestor interogatorii fără să opună prea multă rezistență, deși ar fi vrut ca ele să vorbească mai puțin despre bărbați. Nimic nu se schimba oricum, așa că ce rost avea? Dar în seara asta chiar că nu avea chef de întrebările lui Gretchen. Ar fi vrut doar să stea liniștită și să bea niște vin.

— Cred că a fost bine, spuse Ann. Pari obosită.

— Las-o în pace, zise Lynette. Las-o măcar să-și termine vinul.

*

Exley își repetase în minte convorbirea cu Wells de o sută de ori. Descoperise de la ce număr sunase: era o rețea din Nashville, un celular, ceea ce însemna că putea să fi sunat de oriunde. Putea foarte ușor să apeleze la un amic de la FBI și să afle exact de unde, dar nu era sigură că vrea să facă asta.

Și nici nu le spusese despre telefon celor de la Agenție, nici măcar lui Shafer. Îi era teamă că va pierde controlul dacă făcea așa. Ei i-ar fi urmărit telefonul și i-ar fi monitorizat apartamentul. În fond, Wells era un proscris. Duto pusese doi proști

să-l caute pe Wells în Statele Unite fără să informeze FBI-ul, deși regulamentul Agenției îi interzicea să desfășoare operațiuni pe teritoriul american. Duto îi convinsese cumva pe cei din conducere că CIA avea dreptul să-l caute pe Wells în conformitate cu o excepție de la regulament care-i permitea să facă investigații limitate atunci când era vorba despre încălcări ale siguranței interne.

Exley bănuia că această operațiune era de mică amploare și mai mult de ochii lumii, doar ca Duto să fie acoperit în caz că i se întâmpla ceva lui Wells. Din câte știa, Duto nu-l considera pe Wells o amenințare reală. De fapt, putea să se bucure că scăpase de Wells. În felul acesta Duto mai putea spera să fie felicitat în cazul improbabil că Wells ar fi reușit să oprească un atac și, în același timp, putea oricând să dea vina pe Shafer dacă Wells o încurca sau era ucis. Dar nu putea fi sigură, fiindcă Duto refuzase să le dea ei și lui Shafer detalii despre cercetare, deși îi pusese în vedere să-l anunțe dacă Wells o mai contactează.

— Vreau să fiu informat personal. Înțelegeți, Jennifer?

Încălcarea ordinelor lui Vinny Duto nu era o idee bună, dar lui Exley nu-i păsa. Era sigură că Wells nu trădase. Voia să-l protejeze cum putea mai bine, să-i împiedice să-l arunce undeva într-o celulă. Dacă găsea ceva important, o s-o contacteze el...

Între timp, voia să afle unde era, ce făcea și ce credea despre jocurile Agenției. Ce credea despre Statele Unite după ce fusese plecat atâția ani. Și cum stăteau lucrurile cu ea. Oare se gândea la ea la fel cum se gândea ea la el? Era o prezență vie în mintea ei în fiecare clipă și telefonul lui o îndemnase să creadă că el simțea același lucru, dar nu putea fi sigură. Poate că se gândise la ea pur și simplu pentru că nu mai avea pe nimeni. Și totuși, după ce pusese jos receptorul, își dăduse seama că

telefonul lui nu o surprinsese deloc: în mod subconștient se aștepta s-o sune.

Dorința ei copleșitoare pentru Wells o deruta. Era o persoană logică și totuși se îndrăgostise de un bărbat pe care îl văzuse doar două săptămâni în ultimii zece ani, un bărbat care-și pierduse mințile în munții din Afganistan. Dar atunci, în Jeep, nu păruse nebun și ochii lui căprui fuseseră cât se poate de liniștiți, în orice caz, nu semăna cu niciunul dintre bărbații pe care-i cunoscuse până acum.

În momentele ei cele mai cinice se întreba dacă nu cumva încerca să evadeze din realitate. Un bărbat puternic și tăcut care s-o ducă undeva departe. Dacă era totuși un agent renegat, cu atât mai bine. Ar fi vrut să le poată spune Doamnelor Sofisticate toată povestea asta. Ar fi apreciat cu siguranță ironia situației. Se mândrise mereu că nu amestecă sentimentele cu serviciul. Femeile erau mereu considerate niște mironosițe pe care nu te puteai baza în momentele dificile. Chiar și în timpul divorțului ei, doar Shafer a știut cât de greu îi era. Acum renunțase la propriile ei principii pentru un bărbat pe care avea puține șanse să-l mai vadă vreodată. Dacă nu ar fi fost o situație atât de gravă, probabil că ar fi râs văzând în ce hal a ajuns.

Deocamdată se hotărâse să considere telefonul un simplu vis. Nu avea ce să raporteze.

Gretchen o bătu pe umăr și o smulse din reverie:

— Hai, Jennifer, spune-ne și nouă!

Bine. O să le spună despre întâlnire.

— N-am ce să vă spun. Numele lui este Charles Li și e cardiolog la Georgetown. Divorțat. M-a invitat în oraș săptămâna trecută.

— Unde?

— La Olives.

— Foarte frumos.

Și atât de previzibil, se gândi Exley. Olives era un restaurant scump pe Strada 16 colț cu Strada K,

cu un bucătar-șef renumit și o listă de vinuri. Probabil că Wells n-ar fi dus-o niciodată la Olives.

— Bine... Și cum a fost?

— A fost bine. Am aflat totul despre endoprotezele vasculare. Și despre Lipitor (N. Tr. Lipitor: un medicament care reduce colesterolul). Și voi ar trebui să vă verificați colesterolul. Știați că bolile de inimă omoară mai multe femei decât orice altă boală, inclusiv cancerul la sân?

Lynette clătină din cap:

— A fost chiar așa de rău?

— Știi că trebuie să-i lași să vorbească despre ei când ești la prima întâlnire, spuse Gretchen. Te-a mai căutat?

— O, da. Mi-a telefonat, mi-a trimis flori, pe urmă mi-a telefonat din nou.

Doctorul Li era insistent, atât de insistent, încât se gândise să-i mai dea o șansă, în ciuda începutului de burtă și a meșelor lungi aranjate cu grijă peste chelie. Măcar doctorul se străduia.

— Ei, da, e ceva, spuse Gretchen și în aceeași clipă celularul lui Exley începu să sune. Îl deschise.

— Ia-ți haine de vară și vino aici.

Era Shafer. Clic.

*

Era bucuroasă că are o scuză s-o șteargă. Își luă rapid la revedere și ajunse la Langley după o oră, unde-l găsi pe Shafer în biroul ei, cu o valiză la picioare.

— Ce ți-a trebuit atâta timp?

— Ellis, am bătut recordul de viteză la sol ca să ajung aici.

— Am o surpriză foarte specială pentru tine. Hai.

Înșfăcă valiza și ieși din birou cu mare pompă, obligând-o să-l urmeze. În mod evident nu era singura care-și pierdea mințile.

În momentele lui cele mai bune, Shafer era un șofer nesigur. În seara asta însă, vira ba la stânga,

ba la dreapta, accelera brusc și se apropia prea mult de mașinile din față. Se îndreptară spre sud, apoi o luară pe Beltway către Baza Andrews a Forțelor Aeriene.

— Unde mergem, Ellis?

— Ești analist. Analizează situația.

Exley simți cum i se urcă sângele în obraji de iritare. Shafer era și el nervos. Nu se mai purtase de mult atât de copilărește.

— Ellis, sper că nu ne ducem într-o excursie școlară.

— Hai, calmează-te.

— Bine, spuse ea. Se pare că nu mergem la Andrews. Mi-ai spus să-mi iau haine de vară. Aș zice că mergem la Gitmo.

— Guantanamo? Shafer râse. Ce naiba, Exley, baza aia e înconjurată de legiuni de reporteri. Doar nu crezi că ținem pe cineva important acolo?

— Atunci unde?

— Mult mai departe.

— În Kuweit? Oman?

— Într-un loc care nu există.

— Diego Garcia, spuse ea.

— Bravo.

Diego Garcia era o bază navală americană de pe o insulă britanică din Oceanul Indian, care se afla la mii de kilometri de vârful sudic al Indiei și chiar mai departe de Africa. Baza nu era secretă, dar nu era nici publică. Pentagonul negase mereu că ar deține membri Al Qaeda acolo, mai mult ca să nu irite inutil sensibilitatea britanicilor. Dar Pentagonul mințea și Exley știa asta. Diego găzduia mai mulți agenți operativi Al Qaeda.

— Pot să te întreb de ce? spuse ea. Sau trebuie să mă joc de-a cele douăzeci de întrebări?

— Acum o lună am făcut o captură la Bagdad. Un fizician atomist pakistanez.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Îți spun acum.

— Și?

— Are niște informații interesante. M-am gândit că trebuie să-l vedem personal.

*

Stăteau pe puntea superioară a unui C-5 Galaxy la Baza Aeriană de la Andrews, cu un rând în fața a doi bărbați certăreți ale căror pașapoarte îi identificau drept dl Smith și dl Jones. Dedesubt, în cala de marfă uriașă, era o companie de rangeri, împreună cu paleți încărcăți până la refuz cu rații militare, muniție și chiar două Humveeuri blindate.

— Oare chestia asta chiar poate să zboare? întrebă Shafer.

— Ți-e teamă?

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că e atât de mare. Știai că poate transporta două tancuri M-1? E cea mai mare pasăre pe care o au Forțele Aeriene.

— De când ai început să le spui „păsări”?

— Am avut noroc să reușim să obținem locuri în el. De obicei nu iau civili. A trebuit să trag niște sfori.

— Nu știam că mai ai vreo sfoară de tras.

Shafer se aplecă spre Exley în timp ce motoarele C-5-ului se treziră la viață, tânguindu-se:

— Nu mai am, spuse el încet, încercând să acopere zgomotul motoarelor. Nu uita chestia asta, Jennifer.

Exley nu găsi niciun răspuns. Shafer exagera sau chiar avea probleme? Tânguitul deveni un uruit și avionul se cutremură. Exley simți cum C-5 accelerează ușor, deși fără ferestre nu putea să vadă dacă avionul începuse să se miște.

Shafer îi întinse căștile și o pilulă mică și albă:

— Ce-ar fi să iei o vitamina A?

— Ambien. Pe mâine.

El înghiți o pilulă. O clipă mai târziu îl urmă și ea în vizuina iepurelui^[20].

*

Telefonul lui Exley suna și suna și ea știa că e Wells, dar nu putea să răspundă. Patul ei era

scuturat de un cutremur care dura de prea mult timp și, de fiecare dată când încerca să pună mâna pe telefon, el sărea mai departe.

Apoi telefonul se opri și o cuprinse teama. Îl pierduse pe Wells...

Se trezi. O clipă înspăimântătoare nu reuși să-și dea seama unde se afla. Cineva îi atinse umărul și ea tresări.

— Te simți bine?

Lumea începea să capete contur atunci când îl auzi pe Shafer:

— Cât am dormit?

Shafer se uită la ceas:

— Zece ore. Mai avem. Ai pierdut filmul.

Ei îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că Shafer glumea. Mai simțea încă efectul pilulei de Ambien. Avionul se zdruncina, probabil că din cauza asta avusese visul acela.

Shafer își apropie capul de ea. Avea o expresie pe care n-o putea descifra.

— Ce e?

— Tu și Wells arătați la fel atunci când aveți coșmaruri, știai asta?

Exley tresări. Cum naiba știa Shafer ce făcea Wells când dormea? Sau voia să-i spună că știa de povestea cu Jeepul? Și despre telefon? Sau ghicise?

— De ce, și tu te culci cu el?

Shafer izbucni în râs:

— L-am văzut o dată când dormea, la Langley, asta-i tot.

— Avem ceva de mâncare în pasărea asta?

— Ți-am păstrat cina, și-i întinse o rație, o pungă de plastic maro a cărei etichetă o informa că înăuntru sunt spaghete cu chifteluțe și sos de roșii. Se uită la ea fără prea mare încredere.

— Nu-i rea. Ai grijă s-o încălzești. Și ar trebui să-ți întinzi picioarele.

— N-ai să crezi, dar am mai zburat la viața mea.

Îi întinse un vraf de hârtii:

— Înainte să aterizăm trebuie să semnezi toate astea.

Exley le răsfoi.

— O declarație că mă oblig să păstrez secretul? Ellis, am toate autorizațiile posibile.

— Da, dar nu și unde mergem. Nimeni nu are autorizații pentru așa ceva.

Exley simți din nou o greutate în stomac. De data asta nu mai era de vină avionul. Hotelul Jefferson i se părea foarte departe:

— Ce vrem să-i facem tipului ăsta?

*

Farouk Khan avusese o zi proastă. Nu că ziua sau noaptea mai aveau vreo importanță pentru el: conceptul de timp dispăruse în săptămânile care trecuseră de când soldații din Forțele Speciale îi puseseră un sac peste cap și-l băgaseră într-o celulă de la Camp Victory. Deși pașaportul lui Farouk era fals, contorul Geiger era cât se poate de adevărat și unitatea Task Force 121 pricepuse imediat importanța lui.

În numai câteva ore, informația despre capturarea lui ajunsese la ofițerii de rang înalt de la CIA și de la Centcom – United States Central Command, care coordonează operațiunile militare americane din Orientul Mijlociu. A doua zi de dimineață, când soarele răsărea la Washington, Casa Albă fusese deja informată. Până la prânz, președintele semnase un decret în care-l declara pe Farouk combatant inamic C-1.

Statele Unite folosiseră termenul de C-1 doar de șase ori din 2001 încolo, de când hotărâse că deținuții Al Qaeda nu pot beneficia de protecția Convenției de la Geneva ca prizonierii de război tradiționali, în termeni legali, asta însemna că administrația Statelor Unite hotărâse că Farouk deține informații despre un atac terorist iminent (de Categoria C) sau de mare amploare (de Categoria 1). În consecință, în cazul lui Farouk nu se aplicau nici normele Convenției de la Geneva și

nici drepturile pe care Curtea Supremă hotărâse că trebuie respectate pentru prizonierii de la Guantanamo.

În termeni mai puțin legali, asta însemna că Farouk intrase în rahat până la gât.

Sigur, guvernul Statelor Unite nu permitea tortura, nici măcar în cazul prizonierilor ca Farouk. Națiunile civilizate nu-și torturau deținuții. Dar tortura fusese definită destul de sumar în manualul care specifica tehnicile de interogare permise pentru deținuții C-1, ca Farouk. Manualul, poreclit Cartea Albă din cauza culorii copertei, arăta că anchetatorii trebuie să cântărească „prejudiciile” cauzate deținuților în raport cu pericolul potențial al atacurilor teroriste. Astfel, Cartea Albă spunea că anchetatorii pot face orice nu produce daune „grave și permanente”. Conjuncția apărea în litere cursive, așa ca ideea din manual să fie cât se poate de clară. Erau permise prejudicii grave atâta timp cât nu erau permanente. În mod similar, și drogurile psihotrope erau interzise, dar numai dacă produceau daune neurologice și boli mentale „grave și permanente”. Aceeași regulă se aplica la privarea senzorială, privarea de hrană sau apă și detenția restrictivă.

Cartea Albă mai arăta și că durerea este un concept relativ, care diferă de la persoană la persoană. Prin urmare, orice grad de durere este acceptabil dacă nu cauzează prejudicii „grave și permanente”. Cartea Albă mai nota cu cinism că „durerea nu trebuie să înlocuiască metodele tradiționale de interogare. Amenințarea cu durerea este de multe ori mult mai eficientă decât durerea însăși”.

*

Călătoria lui Farouk începuse la Bagdad.

Îi legaseră mâinile la spate, deși era îngenunchat pe acoperiș, iar cadavrul lui Zayd se afla doar la câțiva pași mai încolo. Un bărbat în uniformă militară americană îi trăsese un sac peste

ochi și i-l legase apoi în jurul gâtului. Lumea se întunecase. Sacul era legat prea strâns. Cu siguranță că n-au vrut să-l strângă atât de tare. Nu putea respira. Trase aer cât putea el, apoi din nou și din nou, luptându-se să respire prin pânză. Aproape imediat începuse să gâfâie ca un câine. Intrase în panică și gâtul îi înțepenise. Simțea că leșină. Va muri aici. Respirația i se accelerase, până când devenise sacadată și acoperișul parcă se prăbușea sub el.

Fii calm, își spunea Farouk. N-or să te omoare în felul acesta. Relaxează-te. Respiră. Își încetini respirația și, după câteva minute, realizează că este încă viu. Se concentra asupra celorlalte simțuri ale sale, asupra strigătelor bărbaților din jur, asupra texturii aspre a pânzei care-i atinge fața, umezeala din locul unde-i cursese un fir de salivă până în interiorul glugii.

Doi bărbați îl înșfăcă și-l traseră după ei. Se împiedică. O clipă mai târziu simți un pumn în stomac. Gemu și se prăbuși, rostogolindu-se pe o parte. Durerea și surpriza îl copleșiseră și acum respira cu mare greutate. Își frecă fața de acoperișul aspru, sperând să scape de sac.

— Allah, spuse el, Allah.

Simți acul unei seringi care-i intra în picior. Creierul îi fu cuprins de o pace argintie și teama dispăru ca prin farmec. Apoi îl învălui întunericul. Coșmarul luase sfârșit.

*

Dar, când se trezi, descoperi că nu luase încă sfârșit. Deschise ochii și nu văzu nimic. Nimic, cu excepția unui întuneric absolut. Părea că plutește în el, plutea pe o mare de întuneric. Sacul. Probabil că avea încă sacul. Încercă să și-l scoată... Dar își aduse aminte că are mâinile legate la spate. În timp ce se gândea la asta, începură să-l doară umerii. Îl dureau și picioarele, fiindcă gleznelor erau încătușate la podea. Cu toate acestea, fesele lui fleșcăite erau expuse aerului răcoros. Scaunul pe

care se afla nu avea șezut și pantalonii fuseseră tăiați. Și, în mod foarte ciudat, i se părea că are prinsă de degetul mare de la mâna dreaptă o clemă crocodil și că glezna stângă era legată cu o bandă velcro. Încercă să și le desfacă, dar descoperi că nu poate.

Îi era sete. Își linse buzele uscate cu limba uscată.

— *Salaam alaikum*, spuse cu un glas răgușit.

Niciun răspuns. Încercă din nou, de data asta mai tare:

— *Alaikum salaam*. Hello! Urlă pur și simplu: *Allahu Akbar!*

Dar nu-i răspunse nimeni și Farouk își dădu seama că nu aude nimic. Niciun sunet. Nici foșnetul vântului, nici lătrături de câini, nici zumzetul motoarelor de automobil. Și nici aici, înăuntru, nu se auzea nimic: nici țevi, nici aer condiționat. Urechile lui păreau că sunt umplute cu vată, dar nu erau.

Poate că americanii l-au uitat aici, în locul acesta necunoscut? O să moară de sete?

Se trase înapoi. Trebuia să se concentreze. Sunt un om de știință, își spuse el. Trebuie să-mi folosesc mintea. Numele meu este Farouk Khan. Kafirii m-au luat prizonier. Acum cât timp? Nu știu. Unde mă aflu? Nu știu. M-au sedat, m-au adormit, m-au dus undeva. Perfect. Inspiră, expiră și își dădu seama că cineva făcuse o gaură în sacul de pe capul lui ca să poată respira mai ușor. Bine.

De ce îmi fac asta? Vor să afle ce e cu contorul Geiger. Sigur că da. Fiara aia de Zayd avea dreptate. Trebuia să-l lase în depozit, deși americanii l-ar fi găsit și acolo.

Încercă să se relaxeze. Nu era un biet țăran analfabet. Știa că americanii au regulamente. Puteau să-i pernă glugă, dar nu puteau să-i facă prea mult rău. Îi vor pune întrebări și după aceea îl vor trimite la Guantanamo cu avionul. Dacă or să-l întrebe despre contorul Geiger, o să le spună... o

să le spună că nici nu știe ce este un contor Geiger. O să le dea un nume fals. Cel mai bun ar fi un nume șiiit. Hussein. O să le spună că-l cheamă Hussein. Dacă nu le va spune cine e sau cu ce se ocupa în Irak, nu va avea probleme.

Americanii aveau regulamente. Trebuia doar să rămână calm.

*

Dar calmul începuse să devină din ce în ce mai greu de suportat în timp ce secunde se transformau în ore. Se gândea la soția lui Zeena, la fiii și la fiicele lui, la podelele de ciment murdare din laboratorul unde lucrase, la piatra neagră de la Kaaba pe care nu o văzuse decât în fotografii. La momentul de glorie când îl întâlnise pe șeicul bin Laden, la Zayd care se scobea în nas în timp ce-i așteptau pe țăranii care aduseseră concentratul de uraniu. La recipientul de plumb pe care-l cumpărase de la Dimitri și la distrugerea pe care o putea produce. Zâmbi când își aduse aminte de asta. Dar setea îl chinuia întruna și-l obliga să se întoarcă de fiecare dată în camera goală și întunecată. Vezica i se umpluse și-i era rușine. Și dacă avea nevoie să-și golească intestinele? De-asta îi tăiaseră pantalonii?

— Porcilor, spuse cu voce tare. Kafirilor! Numele meu este Hussein. Hussein Ali. Urlă: Lăsați-mă în pace!

Repetă asta de zece ori, apoi de o sută de ori, până ce-i pieri glasul și fața i se înroși de revoltă sub sac.

Cineva trebuia să-i răspundă. Dar nu-i răspunse nimeni.

*

Probabil că americanii uitaseră de el. Nu, nu era posibil. Era doar un joc. Voiau să-l înspăimânte. Dar Allah o să-l apere.

Așa că așteptă, luptându-se cu frica, lingându-și buzele uscate și numărând încet până la o mie, apoi invers, până la unu. Dar groaza i se adânci în

liniștea din jur și i se făcu sete din ce în ce mai tare.

— Vă rog, șopti. Vă rog.

*

Mai târziu. Nu știa cât mai târziu, nu-și putea imagina când... Brusc, un torent de apă îl udă complet.

O apă înghețată, dureros de rece, care-l înțepa prin sac și prin haine. Atât de rece. Și totuși Farouk își lăsă capul pe spate ca să bea, recunoscător și numai pentru atâta, pentru orice semn că ei știau că el e aici.

— *Allahu Akbar*, mormăi el.

Ceruse și Allah îi dăruise. Bău și bău, chiar după ce nu-i mai era sete, speriat că poate nu va mai veni iar apa.

Dar apa curgea încontinuu și eliberarea deveni rapid o nouă suferință. Se mișcă la stânga și la dreapta, dar nu putea să scape de șuvoi. Hainele i se umflase-ră de atâta apă, era ud până la piele. Apa îi șiroia pe burtă, pe picioare și mai departe. Simțea cum se formase o baltă pe podea și cum apa i se ridică până la glezne.

Începuse să tremure. Nici nu-și dăduse seama ce norocos fusese cu câteva minute mai devreme. Să fii uscat. Ah, cum îi ura pe americanii ăștia și trucurile lor. Probabil că râdeau de el. Era sigur că-și băteau joc de el. Ar trebui să se supere. Dar îi era frică și-i era îngrozitor de frig. Cât timp or să-l mai lase acolo și ce planuri au cu el?

— Allah, spuse el, îți cer iertare. Vă rog.

*

Mai târziu simți înțepătura unui ac în spate. Nu apucă să conștientizeze durerea, pentru că îl cuprinseră iar brațele întunericului.

*

Se trezi pe un pat ponosit, într-o cameră mică. Era acoperit cu o pătură. Se ridică. Era gol. Vedea. Nu mai avea sacul pe cap și încăperea era luminată

de un singur bec fixat pe tavan. Avea mâinile prinse în cătușe în față, dar picioarele erau libere.

Pe podea era o grămadă de haine: o cămașă largă și niște pantaloni de trening cu elastic. Își trase pantalonii cu stângăcie și-și puse cămașa și se simți deodată mai bine. Își dăduseră seama că nu are niciun rost să-i facă rău. Supraviețuise testului lor. Sau așa spera.

Îl trecu un fior și începu să tușească. Tot corpul i se zguduia. Stătea pe pat și încerca să se gândească. Se simțea epuizat, îi era foame și avea febră, dar altfel nu-i era prea rău. Au vrut să-l sperie, americanii ăștia. Dar el nu va ceda! Așteptă alte câteva minute. Apoi, simțind că nu are ce să facă, se ridică și începu să tragă de ușă. Spre mirarea lui, ușa se deschise.

*

Farouk îi făcuse să aștepte. Ceea ce se potrivea cu profilul lui psihologic, își zise Saul. Îl urmăriseră pe monitoare în timp ce stătea pe pat și se scărpină în creștetul capului. Era agitat și părea că i se face rău, iar oximetrul și monitoarele de puls arătau că sejurul din „gaură” nu-i făcuse prea bine, deși reușise să se controleze după o vreme. Saul nu se mira. Farouk era om de știință, nu asasin, așa cum era Khalid Sheikh Mohammed. Gaura era șocantă pentru oricine nu suferea de psihoze.

Dar Saul învățase să nu-i subestimeze pe băieții ăștia. Erau profund motivați. Credința lor era o sursă suplimentară de energie. Nu cedau dintr-odată, mai ales cei mai importanți dintre ei. Cedau treptat și apoi începeau iar să mintă. Obținerea informațiilor complete cerea timp.

Saul era anchetator-șef la unitatea Task Force 121, cu gradul de maior în cadrul Forțelor Speciale Delta și avea un doctorat în psihiatrie de la Duke University. Începuse să nu mai respecte *ad litteram* limitele impuse de Cartea Albă și era conștient de asta. Până și unii dintre ceilalți anchetatori se

temeau că metodele sale se apropiau de... T..., un cuvânt pe care nu dorea să-l pronunțe nici în minte. Uneori, după o ședință cu adevărat stresantă, Saul era și el îngrijorat. N-ar fi vrut să se trezească într-o bună zi, să se uite în oglindă și să-l vadă pe Josef Mengele. Se întreba uneori ce ar zice părinții sau soția lui dacă ar afla de la CNN cu ce se ocupă el.

Dar Saul nu omorâse niciun prizonier și nici nu rănisese vreunul atât de serios încât să nu se mai vindece. Depășea uneori limitele, dar când nu-i era clar dacă o anumită procedură este sau nu admisibilă, îl întreba pe colonelul Yates, un avocat militar atașat permanent pe lângă 121. Întrebările nu erau adresate în scris, fiindcă nici colonelul nu ardea de nerăbdare să apară la CNN. Totuși, simpla prezență a lui Yates diminua impulsivitatea periculoasă a anchetatorilor. Iar anchetatorii monitorizau permanent starea de sănătate a prizonierilor. Voiau să vadă dacă tacticile lor funcționează. Anchetatorii de la 121 interogaseră aproape o sută de prizonieri și doar unul murise în urma unui atac de cord de care n-ar fi scăpat nici în alte circumstanțe.

Anchetatorii de la TF121 aveau alte restricții. Nu lucrau niciodată singuri și aveau concedii de două luni la fiecare șase luni. O dată pe an erau verificați de psihiatri ai armatei și erau supuși unui test de personalitate amănunțit. Regulamentele erau gândite în așa fel încât să-i împiedice să dezvolte complexe mesianice – un risc real. Saul era conștient de asta. Să ai atâta putere asupra altei ființe umane, nu neapărat puterea s-o ucizi, dar chiar și numai puterea să-i faci rău, toate astea puteau să-ți ia mințile. Dar priviți și cealaltă față a monedei: să tai beregata unui om în fața unei camere video. Nimic nu putea fi mai respingător. Și totuși Saul înțelegea această pornire, plăcerea bolnavă de a-l face pe semenul tău să se înjosească

și să te implore să-i cruți viața... sau să te implore să i-o iei, numai să nu se mai chinuie atâta...

Da, se afla pe o pantă alunecoasă și știa asta. Dar aluneca doar atât cât să obțină informația de care avea nevoie. Saul nu avea scrupule morale atunci când își făcea datoria. În biroul lui avea un *presse-papier* gravat cu un citat din George Orwell: „Oamenii dorm liniștiți în paturile lor noaptea pentru că alți oameni neînduplecați sunt gata să comită violențe în numele lor.” Reușise să-l facă să cedeze pe Khalid Sheikh Mohammed. Oprise săvârșirea a cel puțin trei atentate și salvase sute de civili. Nu le cunoștea numele și nici ei nu-l vor afla vreodată pe al lui, dar erau oameni reali.

În schimb, cei pe care îi interoga, „farucii” din toată lumea asta? Nu erau nevinovați. Nu erau niște bieți țărani irakieni, luați cu japca și duși la Abu Ghraib. Erau teroriști adevărați care-și asumau riscuri în mod conștient. Lui Saul îi era silă de tipii de la Amnesty International care se smiorcăiau mereu că orice metodă care implică utilizarea forței este inacceptabilă. Dacă fătălăii își închipuiau că tipii ca Farouk își împărtășesc secretele la un ceai cu prăjiturile, erau și mai naivi decât își închipuia el.

După părerea lui Saul, adevărata problemă era că tacticile inițiate de TF121 se răspândiseră prea mult. Constrângerea trebuie exercitată doar atunci când este absolut necesară – sub coordonare atentă și asupra unor prizonieri despre care ai toate motivele să crezi că dețin informații semnificative. Nu putea înțelege de ce niște caporali de douăzeci și doi de ani din Virginia, care habar n-aveau despre tehnicile de interogare primare, îi snopeau în bătaie pe deținuții de la Abu Ghraib și de la Guantanamo sau de la Bagram în Afganistan. Mă rog, pe el nu-l consultase nimeni de la Pentagon...

Cât despre faptul că metodele lui nu trebuiau folosite fiindcă nu dădeau rezultate, lui Saul îi venea pur și simplu să râdă. Bineînțeles că dădeau

rezultate. Dădeau rezultate atât de bune, încât exact din acest motiv poliția nu le putea folosi. După câteva săptămâni petrecute cu el, toți recunoșteau orice, chiar crime pe care nu le comiseseră – doar ca să scape. Mărturisirile obținute prin forță erau aproape nule, pentru că nici măcar anchetatorul nu putea spune dacă sunt adevărate sau nu.

Dar Saul nu încerca să afle cine este asasinul. El încerca să-l oprească. Avea nevoie de informații despre atacurile care nu avuseseră încă loc. Voia să afle unde erau ascunse bombele. Structura celulelor teroriste. Numele și adresele reale ale agenților operativi. Informații concrete și verificabile. Nu-i păsa de câte ori l-au mințit, atâta timp cât, în cele din urmă, obținea adevărul. Minciunile atrăgeau doar suferință și până la urmă orice deținut înțelegea asta și-i oferea ce dorea să obțină.

*

Farouk ieși din celulă și ajunse într-o încăpere mai mare care avea o masă în mijloc, în cameră intrară doi bărbați.

— Așază-te, spuse unul din ei în engleză. Farouk nu vedea de ce ar fi pretins că nu înțelege. Se așază. Unul dintre bărbați stătea în spatele lui, iar celălalt îi puse cătușe la picioare, prinzându-le de un scaun. Apoi îi aduseră o farfurie cu pâine, un castron cu hummus și un pahar cu suc de portocale.

Farouk saliva. Nu-și amintea să-i mai fi fost vreodată atât de foame, nici chiar în copilărie, când mama lui trebuia să se descurce cu doar trei kilograme de făină pe săptămână cu care să hrănească toată familia. Se gândi că poate mâncarea asta o fi periculoasă. Unul dintre bărbați înmuie o bucată de pâine în hummus și o măncă. Abia atunci își aplecă Farouk capul spre masă și începu să înfulece cu mâinile sale încătușate. Simți cum hrana binecuvântată îi umple stomacul și, o

clipă, avu un sentiment de recunoștință pentru cei care îl capturaseră. Își înăbuși imediat această reacție. Nu le mulțumi kafirilor, își spuse. Asta și așteaptă.

După ce termină, bărbații luă farfuriile și Farouk rămase singur. Acum era teribil de obosit. Nu mai voia decât să-și pună capul pe masă și să doarmă.

Se auzi un zgomot sec și se aprinseră luminile. Farouk încercă să-și alunge buimăceala din minte. În fața lui stătea un bărbat. Altul îl scutura din spate. Cum adormise? Și cât dormise, de fapt? Probabil că-i puseseră ceva în hummus. Ce prost fusese. Își șterse un firicel de salivă de pe bărbie.

— Trezește-te, îi spuse bărbatul.

Era înalt, brunet și avea un cioc tuns cu grijă. Aruncă pe masă un dosar gros. Farouk se scutură disperat. Trebuia să aibă capul limpede.

Bărbatul se așeză în fața lui Farouk și scoase un pachet de Marlboro din buzunar.

— Vrei o țigară?

— Nu, spuse Farouk, deși tânjea după ea.

Bărbatul ridică din umeri:

— Cum vrei. Care e numele tău?

— Hussein. Dar pe tine cum te cheamă?

— Numele meu nu are nicio importanță. Și cred că mă minți. Cum te cheamă?

— Hussein. Hussein Ali, spuse Farouk. Sunt un țăran din Basra și toate astea sunt o simplă greșeală.

— Nici măcar nu ești irakian. Nu-mi insulta inteligența, și omul-fără-nume îi zâmbi scurt și rece. Pentru ultima oară, cum te cheamă?

— Ți-am mai spus, zise Farouk. Hussein.

— Vrei să ajungi din nou în gaură?

Nu, asta nu, se gândi Farouk. Te rog, nu asta. Înghiți în sec și încercă să-și păstreze un aer cât mai demn cu putință, în timp ce anchetatorul scotea altă țigară din pachetul de Marlboro.

— Vrei să ajungi iar în gaură? Da sau nu?

— Sigur că nu, spuse Farouk. Dar numele meu este Hussein.

Dacă reușea să rămână calm, îl putea păcăli pe americanul ăsta.

*

Acum, își zise Saul. Arată-i nemernicului cine e șeful. Deschise dosarul.

— Numele tău este Farouk Khan, spuse el. Te-ai născut la Peshawar, Pakistan, în 1954. Ai urmat Universitatea Delft din Olanda, în cadrul unui program pentru studenții străini. Ți-ai luat diploma în fizică și masteratul. Când te-ai întors în Pakistan, te-a angajat guvernul tău.

Farouk fusese un prost să-și ia la el pașaportul pakistanez, chiar dacă avea un nume fals, se gândea Saul. Serviciul de informații pakistanez îl identificase și transmisese unității Task Force 121 datele despre trecutul lui, fie chiar și în termeni foarte vagi. Pakistanezii nu vorbeau prea mult despre programul lor militar nuclear, nici măcar cu America. Dar tăcerea pakistanezilor nu avea nicio importanță. Odată ce CIA aflase numele adevărat al lui Farouk, agenția reușise să dezgroape destule informații despre el ca să-i poată întocmi profilul psihologic. Scopul lor era să-l facă pe Farouk să creadă că știe totul despre el și că minciunile ar fi doar o pierdere de timp. Subiecții își imaginau că anchetatorii sunt atoatevăzători și omnipotenți.

*

Farouk își lăsă brusc capul pe spate în timp ce bărbatul citea. Se chinuia să nu râgâie. De unde știa americanul toate astea?

— Mă cheamă Hussein, spuse el cu disperare.

Bărbatul cu cioc se opri din citit, se ridică în picioare și-i trase o palmă. Farouk țipă, mai mult din cauza șocului decât a durerii. Era intolerabil să fii pălmuit ca o femeie. Și totuși știa că merită pedeapsa pentru că mințise atât de prosteste.

— Nu te mai prosti. Te numești Farouk Khan. Ți-ai pierdut slujba în 2000. Vrei să-ți spun și de

ce?

Farouk nu-i răspunse.

— Nu contează, zise bărbatul. Știu. Se lăsă pe spate și își aprinse țigara. Ai un metru șaptezeci și patru și o sută cinci kilograme. Adică cinci picioare și opt inci și 231 de livre. Ai un ritm cardiac în stare de repaus de aproximativ nouă bătaii pe minut. Ai o tensiune de 170 cu 110. Nu ești prea sănătos și ai reacționat destul de prost la stresul la care ai fost supus până acum. La stresul minim.

— *Allahu Akbar*, murmură Farouk mai mult pentru el. Simțea cum i se scurge sângele din vene și începuse să tremure.

Anchetatorul anonim trase adânc din țigară:

— Da, Dumnezeu este mare, spuse el, dar Dumnezeu nu are nicio legătură cu chestia asta. Se aplecă spre Farouk și țigara aprinsă ajunsese chiar lângă fața lui: Farouk, tu ești un tip inteligent. Un om educat, spuse el. Știi că Statele Unite au o închisoare la Guantanamo Bay.

Apoi așteptă.

— Da, spuse Farouk cu un glas răgușit.

— Și nu este un secret pentru nimeni că deținuții de la Guantanamo sunt tratați bine. Primesc trei mese pe zi. Se pot ruga în mod liber. Ai auzit că au și avocați, nu?

— Da, am auzit.

— Da, dar tu nu o să te duci la Guantanamo.

Bărbatul apropie brusc vârful aprins al țigării de ochiul lui Farouk.

— Nu, Farouk se făcea cât mai mic pe scaun, clipind furios și încercând să se uite la orice altceva decât la mucusul arzând la numai câțiva inci.

— Mă bucur că înțelegi. Nu, nu vei ajunge la Guantanamo, și omul mai trase un ultim fum din țigară, o stinse pe masă și o aruncă pe jos. Nu vreau să-ți fac niciun rău, Farouk, dar trebuie să-mi spui adevărul. Și-o să mi-l spui. O să-mi spui tot ce vreau să aflu.

Farouk își recăpătă glasul:

— Da, dar există legi și reguli, spuse el. N-ai voie.

Dar imediat ce spuse asta își dădu seama că a greșit.

— Am să-ți spun un lucru pe care probabil n-ar trebui să ți-l spun, zise americanul. Nu există decât o singură regulă: nu am voie să te ucid. Nu intenționat, bineînțeles.

Apoi zâmbi. Expresia lui îl înspăimântă pe Farouk mai mult decât orice i se întâmplase până atunci. Bărbatul era un diavol, un diavol cu chip omenesc. Te rog, șopti el în gând. O să-ți spun tot. O să-ți spun și despre Khadri. O să-ți spun despre cutia pe care am primit-o de la Dimitri. O să-ți spun și cel mai mare secret, adică unde este cutia acum. Doar să mă lași în pace. Apoi Farouk își aduse aminte că nu trebuia să-i fie frică. Dar poate că putea să-i spună câte ceva omului acestuia. Orice, numai să-i dispară de pe față zâmbetul acela.

— Farouk, mă auzi?

Farouk încuviință din cap. Se ura pe sine însuși că-i răspunde bărbatului, dar voința lui parcă se topise.

— Nu trebuie să te omor, dar am voie să te fac să-ți dorești moartea.

Americanul ieși. Și chiar înainte să iasă, simți cum îi coboară iar sacul peste cap.

— Nu, spuse Farouk. Vă rog, întrebați-mă ceva și o să vă spun. Vocea i se transformă într-un strigăt: O să vă spun! Vă rog!

Dar camera se întunecase și Farouk știa că îl așteaptă gaura.

*

Următoarele săptămâni trecură într-un mod destul de asemănător. În timp ce interogatoriile continuau, experiențele despre detenție ale lui Farouk deveneau din ce în ce mai terifiante: i se injecta adrenalină până când inima îi bătea atât de

nebunește încât avea senzația că o să explodeze. Îi dădeau LSD și-l lăsau să-și caute mințile prin camera tăcută. Când voia să se culce, bărbați nevăzuți îl loveau cu picioarele.

Între timp Saul lungise perioadele pe care Farouk le petrecea în afara izolatorului, pentru a crea un contrast și mai puternic între Gaură și restul lumii. Voia ca Farouk să-și dea seama că putea să-l salveze sau să-l distrugă, că putea face noapte din zi și negru din alb.

Lecțiile erau eficiente și Farouk divulga noi secrete la fiecare ședință. Le spusese cum se întâlnise cu bin Laden. Cum recrutase trei oameni care lucrau în cadrul programului nuclear pakistanez. Și cum cunoscuse un american din Al Qaeda care fusese trimis în Statele Unite ca să-i ajute să pregătească un atac important. Saul nu se așteptase ca Farouk să-i dea atât de multe informații într-un timp atât de scurt. Pur și simplu nu era un dur, spre deosebire de Khalid Mohammed sau alți locotenenți Al Qaeda care cedaseră abia după luni de zile. Totuși Saul avea senzația că Farouk mai ascunde ceva.

*

În timp ce avionul își continua zborul peste Oceanul Indian, Exley citi transcrierile interogatoriilor lui Farouk și ale reacțiilor lui din izolator. Descrierile din raport erau reci și clinice: „Subiectul a urlat «Allah!» timp de câteva minute și a leșinat. După ce a fost trezit...” Exley simțea că i se face frig și o parte din ea dorea ca avionul să se întoarcă și să o ducă înapoi acasă.

— Ce crezi? o întrebă Shafer.

— Acum văd de ce a trebuit să semnez declarația, spuse ea. Avem și video?

— Nu.

Nu se mira. Pentagonul învățase ceva din episodul Abu Ghraib, deși nu chiar lecția la care se așteptau organizațiile pentru drepturile omului.

— Să știi că nu sunt așa de naivă, Ellis. Știam că au loc asemenea lucruri. Se înfioră și continuă: Dar cred că e cu totul altceva atunci când citești direct de la sursă. Asta-i tot.

Shafer se mulțumi să bombăne ceva și nu-și mai spuseră nimic tot restul zborului. Aterizară la Diego Garcia atât de lin, încât Exley nici nu-și dădu seama că ajunseseră pe pământ. Giganticele uși din spate se deschiseră, soarele invadă avionul, iar rangerii o luară la goană, scandând îndemnuri militare optimiste. Lui Exley nu-i mai păruse de multă vreme atât de rău că nu mai are douăzeci și cinci de ani, deși se consola cu ideea că Shafer arăta mult mai rău decât se simțea ea. Era neras și avea ochii injectați.

— Azi ce zi e?

Shafer se uită la ceas:

— Sâmbătă. Sâmbătă dimineață.

— Am plecat joi noaptea.

Shafer își înăbuși un căscat.

— Un zbor de nouăsprezece ore și pe deasupra suntem la unsprezece ore diferență față de ora Washingtonului.

Mergeau încet pe pistă. Soarele ecuatorial ardea și lumina se reflecta orbitor în oglinzile și geamurile Hummvee-urilor parcate în apropiere. Exley se bucură că nu uitase ochelarii de soare. Pista era străjuită de cocotieri și de arbori de fier, într-un contrast straniu cu echipamentele militare. Aerul cald și umed îi amintea de Washington, deși briza ușoară care bătea dinspre ocean făcea umiditatea mai ușor de suportat. În jurul lor, rangerii își descărnau bagajele și criticau zborul lung, dar cu veselie. Diego nu era pentru ei decât o bază militară oarecare. Cu toate acestea Exley simțea într-un fel dureros că ar fi vrut să fie oriunde, numai acolo nu.

Un soldat se apropie de ei.

— Probabil că sunteți domnul Shafer și doamna Exley. Vă rog să mă urmați.

*

Farouk ședea cufundat în întunericul acela hain, un întuneric crâncen, atotvăzător. Bezna cea mai neagră din lume. Atât de neagră, încât ar fi putut crede că e de fapt lumină. Numai că nu era.

Știa acum că Allah îl părăsise și-l lăsase să putrezească în ghearele kafirilor. Nu-i mai rămăsese nimic, decât întunericul. Celula asta și camera cealaltă. De fapt erau una și aceeași cameră, dar aici era întuneric, iar dincolo nu. Atâta tot.

— Nu pot, spuse el. Nu pot să mai fac asta. Vă rog. Allah, m-ai părăsit. M-ai părăsit.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Într-un colțișor lucid, din ce în ce mai mic, al minții lui, știa că americanii amenajaseră camera asta special pentru el. Era doar o celulă, o celulă proiectată așa, întunecată și izolată fonic. Uneori încerca să-și dea seama cum au făcut-o, dar nu se putea concentra prea multă vreme. Nu trecea mult și întunericul câștiga. Întunericul și... șmecheriile. Nu știa cum să le spună altfel. Trucurile. Care *dureau*.

Farouk îi spusese lui Saul destul de multe, mai multe decât își propusese. Dar Saul voia și mai mult: „Știu că nu mi-ai spus tot, Farouk”, îi șoptea el. Și-i trăgeau iar sacul pe cap. Oricât de tare se străduia, Farouk nu reușea să-l convingă de contrariu. Fiindcă, evident, nu-i spusese secretul cel mai important, și anume despre pachetul de la Dimitri. Trebuia să păstreze în el secretul acesta. În beznă.

*

Saul voia să-l facă pe Farouk să cedeze chiar azi, ca să le ofere un adevărat spectacol celor de la Langley. Nu se simțea deloc obligat să-și ascundă metodele de anchetare în fața lor. Nu erau de la Crucea Roșie și nici niște reporteri mucoși. Făceau parte din echipă. Obținuseră autorizația să vadă. Atunci să vadă!

*

Locotenentul îi conduse pe Exley și pe Shafer la o clădire masivă din beton aflată în partea de nord a bazei: pe o plăcuță scria cu caractere de culoare roșie: „Clădirea 12. Acces limitat: ESTE NECESARĂ AUTORIZAȚIA TF 121 DE GRADUL 1”. În fața ușilor de oțel stătea un bărbat înalt, cu înfățișare neprietenoasă, care încerca să se apere de căldura soarelui după-amiezii.

— Domnule Shafer, doamnă Exley, pot să vă conduc doar până aici, spuse locotenentul, dar o să vă aștept acolo când o să ieșiți. Le arătă altă clădire pe lângă care tocmai trecuseră.

— Mulțumesc, locotenente.

— Cu plăcere, doamnă.

Ofițerul se întoarse și plecă grăbit. Abia aștepta să fie cât mai departe de clădirea aia și Exley remarcă acest lucru.

*

Bărbatul care se vedea pe monitoarele cu infraroșii ședea nemișcat. Nu-i puteau vedea fața, pentru că era acoperit cu un soi de sac. În schimb auzeau hohotele lui de plâns.

— Plânge așa tot timpul? întrebă Exley.

— A început să plângă după a treia ședință, spuse Saul. Acum plânge aproape întruna după ce trec vreo două ore de la ședință.

— Câte ședințe a avut?

— Opt. Progresează frumusește, spuse Saul.

— Când a pomenit de Wells prima oară?

— Cam acum o săptămână. Putem relua întrebările, dacă doriți. Este foarte cooperant atunci când este vorba despre lucruri pe care le-am mai discutat deja.

Saul îi plimbase prin clădire înainte să-i aducă aici. Gaura se afla într-o aripă special construită de la etajul întâi. Era o cameră obscură antifonată, din câte ne spusese el. În mod normal asemenea camere erau construite la subsol, dar coralul de pe insula Diego nu permitea construcții cu fundație adâncă.

— Vă rog, spunea omul de pe ecran. Vă rog.

Plânsul deveni răgușit. Chiar dacă vreunul dintre anchetatori observase asta, nu a comentat nimic.

— De când e acolo? întrebă Exley, cât mai dezinvolt cu putință.

Saul se uită la ceas:

— Doar de nouăsprezece ore. Dar nu mai tolerează gaura așa de bine.

— Nu se întâmplă așa întotdeauna? spuse Shafer.

— Unii dintre indivizii ăștia devin mai puternici după o vreme, ceea ce nu ne ușurează munca. Dar Farouk e gata să ne toarne tot.

— Și acum ce urmează? întrebă Exley.

— De obicei introducem brusc un element de stres suplimentar. Uneori mai devreme, alteori mai târziu: nu dorim să fie în stare să-l anticipeze. Dar acum pare un moment bun.

*

Întuneric negru, negru, negru. Farouk încercă să numere până la o mie, dar nu mai era în stare. Încercă să recite pasaje din Coran, dar de fiecare dată când rostea numele lui Allah se simțea și mai singur. Renunță și la asta și se mulțumi să aștepte în beznă.

Americanul are dreptate, se gândi el. Era mai rău decât moartea. De fapt, poate că murise deja. Poate că murise pe acoperișul casei din Bagdad și ajunsese în Iad. Dar nu se putea să fie așa. Îl slujise pe Allah cum a putut el mai bine. Merita să ajungă în Rai.

— În Rai! strigă el tare. În Rai!

Dar imediat ce rosti aceste cuvinte, îi trecu un șoc electric prin picioare. Își dădu capul pe spate și urlă de durere. Mușchii îi erau cuprinși de spasme necontrolate, i se încleștau și se relaxau întruna. Nu simțise atâta durere în viața lui. Curentul urca pe un picior și cobora pe celălalt.

— GATA, GATA, GATA, urlă.

În cele din urmă se opri.

— Allah, șopti el, dându-și seama că nu durase decât câteva secunde. Mulțumesc lui Dumnezeu.

Nu ar fi suportat mai mult. Picioarele îi tremurau încă din cauza șocului și mușchii erau... calzi, de parcă ar fi alergat. Încercă să-i miște. Funcționau încă.

Apoi durerea reveni, urcând pe gamba stângă și în jurul taliei, apoi coborând pe celălalt picior.

— GATA! GATA!

Își simțea inima zbătându-se în piept cu putere, dar nu se putea mișca. Timpul încetase să existe. Nu putea să spună, nu putea nici măcar să ghicească cât timp îi trecuse șocul prin corp.

Curentul se opri. Avu timp să respire repede de trei ori și curentul se porni din nou. De data asta dura și mai tare. Încercă să-și spună că nu puteau să-l electrocuteze la nesfârșit așa, dacă nu cumva intenționau să-l omoare... dar informația asta nu avea darul să-l liniștească. Voia să-i roage să se oprească, dar cuvintele i se topeau pe limbă și nu reuși decât să geamă până când se opri curentul.

Nu mai rezista. Trebuia să le spună tot ce știa, tot, nu avea rost să zacă aici și să-și aștepte agonia. Scutură din cap într-o parte și în cealaltă:

— Vă rog... Vă rog... Vă rog...

*

— Lăsați-l să se calmeze puțin și apoi aduceți-l aici, spuse Saul, uitându-se cum se răsucea Farouk. Cred că e gata.

Folosiseră un Taser, un pistol electric care produce șocuri de 50 000 de volți care-l făceau să aibă mișcări spasmodice involuntare, le spusese Saul. Bavurile pistolului erau conectate la gleznele lui Farouk și nu-i răneau pielea atunci când transmiteau șocul electric, așa că Farouk probabil că nici nu-și dădea seama de unde vine durerea.

— L-am încercat pe pielea mea și doare rău, spuse Saul. Dar dă rezultate.

*

Exley încercă să rămână impasibilă. Ar fi trebuit să fie impresionată: un agent din eșalonul superior Al Qaeda care mărturisește. Asta dacă era într-adevăr din eșalonul superior. Și dacă cedase în sfârșit și nu mai avea nevoie de încă o lună în gaură. Dar nu-și putea lua ochii de la masa de carne tremurândă de pe ecran. Nu știu dacă mai pot suporta să văd asta, se gândi ea. Doare, dar funcționează. Și dacă nu funcționează? Atunci ce-i vor face?

Vreau doar să locuiesc într-o suburbie oarecare cu copiii mei, să lucrez patruzeci de ore pe săptămână și să duc o viață drăguță și liniștită. Cineva trebuie să facă și asta, dar de ce tocmai eu? Sau poate că nimeni n-ar trebui să facă așa ceva. Poate că toți ar trebui să ne relaxăm și să-i tratăm pe cei din tabăra adversă ca pe niște ființe umane.

Apoi auzi în minte vocea pe care o auzea din când în când: Nici chiar tu nu ești atât de naivă, Jenny. Ce vrei de fapt, ca individul ăsta să declanșeze o explozie nucleară la New York?

Te pomenești că Shafer o adusese aici ca să-i dea o lecție. Chiar credea că tortura este necesară? Era chiar tortură? Farouk va fi OK, cel puțin fizic. Nu mai avea răspunsuri corecte, avea doar întrebări și nu mai suporta alte întrebări.

Deodată știu că Wells va muri. Va fi un alt sacrificiu pe altarul acestui război. Va muri și nu o să-l mai vadă niciodată. Simți o durere în stomac la gândul acesta și-și dori să fie acasă în dormitorul ei, să se uite la tavan, cu Wells alături care s-o țină în brațe. Ar fi dorit să fie oriunde, numai aici nu.

Shafer o bătu ușor pe umăr:

— Te simți bine, Jennifer?

Nu, nu se simțea bine deloc.

— Perfect. Mă gândeam la ce o să ne spună. Ai o slujbă grozavă, Saul.

Albany, New York

Khadri simți cum îi bate cineva pe umăr cu degetul. Se întoarse și văzu o cerșetoare diformă care stătea prea aproape de el. Avea părul împletit în codițe și strâns într-o coadă de cal, iar pe piept îi atârna o cruce imensă. Simțea pe obraji respirația ei caldă și urât mirositoare.

— Scuzați, domnu', dați-mi și mie un bănuț să-mi iau de mâncare...

— Îmi pare rău, nu pot.

Khadri își auzea cuvintele rostite cu un accent tipic englezesc. Nu-i plăceau surprizele, nici atunci când erau lipsite de importanță.

— Vă rog, domnu', păreți un om cu inimă bună.

Khadri se scotoci prin buzunare și scoase o bancnotă de un dolar, numai să scape de ea. Ochiul femeii străluciră la vederea banilor. Înghățată imediat hârtia.

— Mulțumesc, domnu'. Khadri încuviință și se întoarse să plece, dar apucă să-i audă șoapta: O să mă rog pentru mata'.

Rugăciunea unei necredincioase. Se gândi la promisiunea femeii în timp ce deschidea ușile de sticlă ale autogării îmbâcsite din centrul orașului Albany. Intra acolo a treia oară în dimineața aceea. Ar putea să ne ajute cu planul nostru sau mai mult ne-ar face rău? Pășea încet prin holul principal al autogării și adidașii lui – pe care americanii îi numesc *sneakers* – scârțâiau pe podeaua murdară. În afară de adidași, mai purta blugi și un tricou albastru. Se deghizase așa pentru că în țara asta ridicolă toți se îmbrăcau cât mai sărăcăcios posibil și se mândreau cu asta.

După o jumătate de oră și după ce dăduse ceea ce i se părea a suta tură prin autogară, luă o cafea

și se așeză pe un scaun de metal care se legăna sub el pe picioarele inegale. Își trecu mâna prin părul negru și tuns scurt și începu să-și inventarieze necazurile. Cafeaua era rece și acră. Aerul era fierbinte și stătut.

Și era înconjurat de americani. De americani grași, transpirați și săraci. Pe lângă el treceau femei în uniforme albe ieftine și cu plase de păr pe cap, cu gurile întredeschise, cu zâmbete care dezvăluiau dinții lipsă. La sfârșitul zilei vor câștiga câțiva dolari, cât să le ajungă să-și hrănească familiile, dar numai dacă aveau noroc. Autogara avea electricitate și apă curentă, dar în disperarea care-l copleșise, îi amintea lui Khadri de cartierele cele mai nenorocite din Islamabad.

Aproape că-i era milă de amărății ăștia. Religia lor păgână îi orbea și nu erau în stare să vadă adevărul: pentru evreii care conduceau Statele Unite ei nu erau decât bunuri mobile. Dacă și-ar fi dat seama că Allah este singurul Dumnezeu și că profetul lui este Mohammed... Dacă s-ar ridica toți ca unul împotriva acestei țări corupte și a conducătorilor ei diabolici... Dar erau stăpâniți de credința lor în Isus. Oricum, majoritatea americanilor nici nu erau săraci, își aminti Khadri. Erau mulțumiți de viața lor și sprijineau războaiele Americii. Nu, Statele Unite nu vor cunoaște mântuirea decât atunci când Al Qaeda va demonstra fără nicio umbră de îndoială că numai proștii se împotriveau Islamului.

Khadri era convins de asta, așa cum era convins că inima îi bate în piept. Așa că încerca să nu reacționeze disproporționat la neplăceri, de exemplu la veștile proaste pe care tocmai le primise de la Tarik Dourant din Montreal. Khadri se gândea că Tarik ar trebui să se preocupe mai puțin de nevăstă-sa și să-i pese mai mult de misiunea lui. Era un biochimist strălucit, devotat cauzei, dar îl îngrijora pe Khadri. Li se alăturase

pentru că se simțea singur, încă un bărbat aproape zdrobit de cruzimea Occidentului.

Khadri nu avea încredere în genul acesta de recruți și nici în fanaticii care-i implorau să le dea voie să sară în aer. Erau ca imaginile din oglindă: deși erau puternici, le lipsea rațiunea. Oamenii ca Tarik erau slabi și gata să intre în panică. Un bărbat puternic nu i-ar fi permis cu atâta ușurință nevestei lui să lucreze printre kafiri. Tarik trebuia s-o controleze pe Fatima sau să divorțeze de ea și nu să se plângă de ea, de parcă ea era bărbatul și el o femeie neputincioasă. De fapt, lui Khadri puțin îi păsa de ce va face Tarik cu Fatima, atâta vreme cât își vedea de treabă.

Își puse două doze de zahăr în cafea ca să-i ascundă amăreala.

Cu o lună în urmă, Farouk Khan dispăruse la Bagdad după un raid american și de atunci nu mai răspunsese la mesajele lui Khadri. Lui Khadri îi era teamă de tot ce putea fi mai rău. Dacă americanii îl prinseseră pe Farouk viu, poate că aflaseră deja de coletele pe care Al Qaeda le trimisese în Statele Unite. Khadri trebuia să afle la rândului lui dacă Farouk trădase secretul.

Așa că venise la Albany să încerce un experiment ad-hoc. Pentru asta avea nevoie de ajutor. Al unuia care să nu fie la curent cu nimic. Avea nevoie de cineva care să vrea bani. De cineva care să-i urmeze instrucțiunile fără să pună prea multe întrebări. De cineva neimportant. Autogara din umbra autostrăzii care înconjură partea de est a acestui oraș urât părea un loc potrivit intențiilor lui, dar Khadri nu reușise să găsească pe nimeni. Pentru treaba asta nu se putea baza pe o femeie, iar bărbații care rătăceau pe-acolo erau bătrâni și zdrențăroși. Trebuia să găsească un bărbat mai tânăr. Poate un negru. Un negru ar face orice pentru bani și Albany era plin de ei.

*

Ieși din autogară și începu să se plimbe pe străzile insalubre din centrul orașului. Acolo. Un bărbat negru. Stătea pe treptele unei clădiri pustii de birouri, avea pe cap o șapcă de baseball albastră trasă pe frunte și în mână o pungă din care ieșea pe jumătate o sticlă. În timp ce se apropia de el, Khadri observă că bărbatul îl privea cu ostilitate.

— Bună, zise Khadri.

Omul îl privi cu ură în chip de răspuns. Cu siguranță negrul acesta avea și el necazurile lui:

— Scuzați-mă că vă deranjez, domnule.

— Pot să vă ajut cu ceva? vorbele bărbatului erau pline de politețe, dar nu și tonul lui.

— Poate că vi se pare ciudat, dar aș vrea să vă rog ceva.

Omul se strâmbă cu dispreț.

— Să mă rogi? zise el, accentuând ultimul cuvânt pentru a-și sublinia uimirea.

Ce oameni neciopliți. Dar Khadri își aminti că trebuie să-și păstreze calmul.

— Plătesc.

Pe fața neagră a bărbatului trecu un licăr de interes. Khadri nu era surprins.

— Aș vrea să ridicăți un colet.

Interesul dispăru, înlocuit de ură:

— Nu ai nimic mai bun de făcut decât să mă șicanezi cu tâmpenii? Negrul se ridică. Era cu un cap mai înalt decât Khadri și se uita la el în jos. Știi că de-abia am ieșit și vrei să mă bagi din nou la răcoare?

Khadri înțelese că bărbatul negru credea că e de la poliție.

— Nu sunt un (și rosti cuvântul englezesc „Constable”, apoi se corectă, folosind termenul american) ofițer de poliție. Te rog, ascultă-mă puțin.

— Puțin îmi pasă cine ești, zise bărbatul. Valea!

Khadri se hotărî să-l asculte. Dar în timp ce se îndepărta de el, îl auzi bombănind:

— Turbanagiu tâmpit...

Khadri ura țara asta.

*

În camera lui de motel de la Kingston, Khadri simțea cum îl cuprinde treptat disperarea în seara care se lăsa. Nu se așteptase să fie atât de complicat să găsească un ajutor. Dar îl trimiseseră la plimbare de trei ori. Oamenii ăștia nu erau proști. Vedeau foarte bine că nu e din partea locului.

Dar până mâine trebuia să rezolve problema. Nu era cazul să i se ducă buhul prin Albany că el este străinul arab care are nevoie de ajutor, așa că se cazase la vreo cincizeci de mile de oraș în motelul acesta paradit. Sigur că putea să aducă un om care să ridice coletul, dar dacă făcea asta implica un agent operativ într-o acțiune riscantă care putea compromite întreaga celulă. Avea puțini oameni de încredere în Statele Unite. Și pe urmă începuse deja să considere toată povestea asta drept o chestiune de orgoliu personal. Trebuia să păcălească un american și să-l convingă să-i îndeplinească ordinele.

Oftă și deschise televizorul vechi, dar dispoziția i se schimbă imediat ce văzu pe ecran o reluare din *The Apprentice*. Lui Khadri îi plăceau aceste reality-show-uri. În timpul acestor emisiuni americanii se prosternau idolilor lor falși: Banul și Gloria.

Emisiunea luă sfârșit și Khadri se uită la ceas. E ora de rugăciune. Scoase busola, întinse covorașul spre Mecca și se rugă în tăcere, atingându-și fruntea de podea și prosternându-se în fața lui Allah. După ce termină ritualul, se simți liniștit și cu mintea limpede, gata de un somn bun și pregătit pentru munca de a doua zi. Apoi îi veni o idee, care-i fusese trimisă cu siguranță de Atotputernicul. Sau poate – și Khadri zâmbi fără să vrea – de domnul Donald Trump.

Americanii știau că nu e localnic. Nu va mai insista.

*

A doua zi, la începutul după-amiezii, după ce făcuse niște mici cercetări și trecuse pe la Kinko^[21], Khadri reveni pe străzile din Albany, conducând agale prin cartierul sărac din nordul orașului. Într-o parcare distrusă, un bărbat durduliu stătea într-un Ford Focus cenușiu și rablagit, cu punga de hârtie obligatorie într-o mână. Își suflecăse mânecile tricoului ca să i se vadă bicepșii. Perfect. Khadri se săturase oricum de negri. Nu-i plăceau și se pare că sentimentul era reciproc.

Khadri, care-și pusese de data asta o cămașă elegantă și pantaloni kaki, parcă lângă Ford și ieși din mașină

— Salut, prietene.

Nu-și mai ascunse accentul britanic.

Omul îl privi bănuitor.

— Pot să te întreb cum te cheamă?

— Tony.

— Dar numele de familie?

— DiFerri.

— Tony DiFerri, sunt încântat să te cunosc.

Khadri întinse mâna și după o vreme, bărbatul i-o strânse:

— Eu sunt Bokar, spuse Khadri. Ai vrea să apari la televizor?

— Cum ai zis?

— Sunt un căutător de talente. Lucrez la o emisiune de televiziune care are nevoie de noi talente pentru un concurs.

Tony îl privi pe Khadri ca și cum acesta i-ar fi spus că este un extraterestru:

— Bine, dar de ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Este o emisiune englezească. Vrem concurenți cât mai diferiți. Și nu în genul celor de la Hollywood. Vrem diversitate. (Americanii se înnebuneau după cuvântul acesta.)

— Vorbești serios?

— Absolut, dragă domnule, absolut, și Khadri rostea cuvintele apăsător și cu cel mai pur accent din

Hyde Park. Începuse să se distreze pe cinste. Acum urma partea mai delicată: Dar avem nevoie să vă pre-calificați.

Chipul bărbatului păli:

— Să mă pre-calific?

— Da, să fim siguri că sunteți bun și că aveți o șansă reală să câștigați.

— Înțeleg.

— Trebuie să îndepliniți cinci sarcini. Vestea bună este că veți fi plătit pentru fiecare dintre ele și veți primi și 50 de dolari doar pentru participare. Vestea proastă este că dacă veți rata o singură dată, vom fi nevoiți să vă descalificăm. Sunteți interesat?

Tony părea mai mult decât interesat și Khadri vedea asta pe chipul lui. Aproape că smulse pixul din mâna lui Khadri ca să semneze contractul de zece pagini cu scris mărunt pline de instrucțiuni legale pe care le trăsese la xerox de dimineată.

Cititul instrucțiunilor a durat doar câteva minute. DiFerri l-a ascultat cu atenție, chiar a luat pixul lui Khadri și a făcut o notă pentru el. Apoi a luat cheia de la fișetul D-2471 din mâna lui Khadri, a pornit motorul Fordului și dus a fost. Destinația lui era o magazie de pe Central Avenue care era folosită de Serviciul de coletărie.

*

Operațiunea „Bursucul onest” începuse în urmă cu o săptămână, imediat după ce Farouk Khan, plângând în hohote, își dezvăluise ultimele secrete anchetatorilor din Diego Garda. Răsfoind transcrierile interogatoriilor, lui Exley nici nu-i venea să creadă cât de multe informații le oferise Farouk: detalii despre conturi bancare și adrese de e-mail; locul unde se afla o casă conspirativă Al Qaeda la Islamabad; numele a trei simpatizanți Al Qaeda care lucrau în cadrul programului nuclear pakistanez. De mult timp nu mai avuseseră Statele Unite șansa unei capturi atât de prețioase cum era Farouk.

Dar cea mai năucitoare informație au primit-o atunci când Farouk le-a mărturisit că achiziționase aproape un kilogram de plutoniu 239 și un kilogram de uraniu îmbogățit pe care le obținuse de la un fizician rus, Dimitri Ghiorgov. Agenția și Joint Terrorism Task Force acționaseră imediat, căutându-l pe Ghiorgov, dar aflaseră că fusese lichidat cu trei luni în urmă la Moscova. Oficial crima nu fusese soluționată. Dar Serviciul de Securitate Federal al Rusiei, succesorul KGB-ului, îi informase, ca răspuns la o cerere discretă, că Ghiorgov era dator vândut grupării mafioate Izmailovski, cea mai dură din Moscova.

Dimitri era un jucător înrăit și neexperimentat și, după spusele rușilor, se dădea în vânt după târfele de lux care-l taxau cu 2 000 de dolari pe noapte. Asta da romantism, își spuse Exley. Moartea lui reprezenta însă o veste cât se poate de proastă pentru Al Qaeda, care spera să mai facă afaceri cu el. Iar pentru Agenție vestea era și mai proastă, deoarece speraseră că Dimitri ar putea să confirme informațiile smulse de la Farouk. Exley, care-l urmărise direct pe Farouk în timpul interogatoriului, înclina să-l creadă.

În orice caz, informațiile de la Farouk s-au dovedit eficiente pentru moment. Coletul voluminos din fișetul cu D-2471 de la Capitol Area Self Storage era cât se poate de real. Reale erau și radiațiile emise de containerul de aluminiu căptușit cu plumb care se afla în colet. Farouk le spusese anchetatorilor că el însuși cumpărase plutoniul și uraniul vara trecută și le predase unui bărbat misterios care-și spunea Omar Khadri. Dar, cam de un an, Farouk nu mai primise vești de la el.

Apoi, chiar înainte să plece în Irak, Khadri îi spusese lui Farouk că Al Qaeda reușise să introducă marfa în mod ilegal în Mexico, pe urmă în Statele Unite. Traseul i se părea destul de logic lui Exley. Deșertul Arizona nu era dotat cu detectoare de radiații, pe-acolo nu erau agenți

vamali și nici companii de transport care să lase „urme”, înregistrându-și documentele de expediție. „Coioții”^[22] cu experiență aveau o șansă de aproape sută la sută să treacă granița fără să fie prinși, iar Al Qaeda îi angajase cu siguranță pe cei mai buni pentru expediția asta.

Exley clătină din cap în timp ce vizualiza filmul mișcărilor prudente ale Al Qaeda. Și, poate pentru a mia oară, o uimea răbdarea acestor oameni. Se mișcau fără grabă și nu renunțau niciodată. Se gândise în ultima vreme să-și vândă apartamentul și să se mute iar în Virginia ca să fie mai aproape de copii. Acum, după ce citise raportul, avea de gând să dea un anunț cât mai repede. Logan Circle era la mai puțin de doi kilometri de Casa Albă și praful radioactiv nu ar fi influențat pozitiv prețurile caselor din zonă.

*

Era două noaptea la Diego Garcia când Farouk Khan i-a spus lui Saul unde erau ascunse plutoniul și uraniul. Ora două noaptea la Diego Garcia însemna trei dimineața pe Coasta de Est. Într-o duminică. Dar asta nu avea nicio importanță. Telefoane cu linii securizate începură să sune în câteva case din suburbiile din Virginia, la mai puțin de 90 de secunde după ce fusese recepționat mesajul codificat la Langley și la Casa Albă. Președintele fusese informat imediat după ce se trezise, patru ore mai târziu, pentru că ordonase să nu fie deranjat decât în cazul unui atac de proporții pe pământ american.

Cam la răsăritul soarelui, Joint Terrorism Task Force inițiasse deja o investigație cu numele de cod operațiunea „Bursucul onest”. Agențiile de contrainformații păreau să respecte o lege nescrisă în virtutea căreia misiunile cele mai serioase primeau nume de cod cât mai ridicole, se gândi Exley. Numele de cod nu erau singurul lucru absurd din timpul ședinței din dimineața aceea de duminică. FBI-ul și Agenția își disputau dreptul de

a conduce operațiunea „Bursucul onest”. În cele din urmă au căzut de acord să numească câte un șef din partea fiecărei agenții. Mai vechea cunoștință a lui Exley, Vinny Duto, și Sanford Kijiuri, care era directorul-adjunct al federalilor. După ce s-a încheiat confruntarea pentru gloria birocratică, Duto și Kijiuri s-au pus pe treabă și au trimis la Albany cincizeci de membri ai Echipei Investigative pentru Urgență Nucleară (NEST).

Departamentul Energiei înființase NEST în 1975, după o amenințare nucleară falsă în Boston care demonstrase necesitatea unei forțe de reacție specializate capabile să investigheze rapid orice pericol de atac atomic. Echipa de urgență număra acum o mie de membri, deși numai o duzină erau salariați cu normă întreagă. Restul erau voluntari, majoritatea savanți și tehnicieni din laboratoarele nucleare guvernamentale de la Los Alamos și de la Oak Ridge. Din NEST făceau parte chiar și câțiva pensionari care văzuseră cu ochii lor testele în aer liber din anii '50.

Exley admira curajul savanților, de orice vârstă ar fi fost ei. Își asumaseră responsabilități pentru care nu erau de invidiat: să caute bombe murdare și nucleare și chiar să le dezamorseze pe cele pe care le-ar fi găsit, ceea ce era și mai periculos. Lucrau cot la cot cu agenții antiteroriști de la FBI, dar și cu Forțele Speciale care fuseseră autorizate printr-o directivă prezidențială secretă să lichideze imediat pe orice deținător potențial al unui dispozitiv nuclear.

În timpul Războiului Rece, doar autoritățile militare și de contrainformații de rang înalt aveau cunoștință de NEST. În ultima vreme, vâlul se ridicase puțin. Cu toate acestea, guvernul acționa cu maximă precauție și nu informa mass-media despre pericolele nucleare pentru a preveni farsele sau șantajul. NEST și FBI nu făceau publice știrile despre aceste amenințări, chiar dacă – și mai ales atunci când – se stabilea că sunt credibile.

Atunci când erau în misiune, savanții de la NEST se îmbrăcau în civil și cărau după ei genți de voiaj și serviete cu detectoare de radiații mari cât un laptop. Detectoarele puteau capta niveluri atipice de raze alfa și gama de la o distanță de aproape cincisprezece metri și transmiteau semnale radio la niște receptoare minuscule pe care savanții le purtau ca pe niște aparate auditive. NEST mai avea și o flotă de camioane care arătau ca niște simple vehicule de distribuție a mărfurilor, dar care erau de fapt dotate cu detectoare mai puternice, care înregistrau radiațiile de la o distanță de peste treizeci de metri. Pentru dezamorsarea bombelor, NEST avea depozitele pline de instrumente exotice la cartierul general din cadrul Bazei Militare Aeriene Nellis din apropiere de Las Vegas: roboți care puteau fi controlați de la o distanță de câțiva kilometri, cele mai puternice și modeme instalații radiologice, ferăstraie cu jet de apă. De fapt toate echipamentele de la NEST erau fabricate din plastic și din metale nemagnetice, de exemplu aluminiu, deoarece câmpurile magnetice puternice pot codifica circuitele integrate din interiorul armelor nucleare.

*

Până atunci, cea mai serioasă amenințare investigată de NEST apăruse în octombrie 2001. SISMI, Serviciul Italian de Informații Militare, îi avertizase că Al Qaeda reușise să aducă în mod ilegal la New York o armă nucleară de zece kilotone – așa-numita „bombă de valiză”.

O bombă de zece kilotone are o putere comparabilă cu cea mai mică armă nucleară, cam jumătate cât bomba supranumită „Dolofanul” pe care Statele Unite au lansat-o peste Nagasaki la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, bomba ar fi avut destulă putere să șteargă de pe suprafața pământului centrul Manhattanului și să provoace moartea a peste 200 000 de oameni. Majoritatea civililor pur și simplu

nu reușesc să înțeleagă efectele armelor nucleare, își spuse Exley. Îi invidia. Dacă te gândeai prea mult la dorința Al Qaeda de a obține o arma nucleară, începeai să vezi sfârșitul lumii. Puteai să-ți vezi și propriul tău sfârșit, un exercițiu în umilință care putea deveni o obsesie morbidă.

Exley își amintea foarte limpede toate detaliile investigațiilor declanșate de avertizarea primită de la SISMI. Cuprinși de panică, cei de la NEST însărcinaseră sute de tehnicieni și oameni de știință să cerceteze fiecare stradă din Manhattan, fiecare terminal de aeroport, fiecare etaj din Empire State Building. Dar NEST nu găsisese nicio bombă. Și nici CIA sau altă agenție de informații nu putuse confirma raportul italian inițial. În ajunul Crăciunului din 2001, ancheta se mai potolise. Patru luni mai târziu, NEST și Joint Terrorism Task Force declaraseră în mod oficial că raportul era doar o alarmă falsă. Duto era pe atunci numărul 2 din Direcția Operativă a Agenției și plecase la Roma să le spună celor de la SISMI că aveau nevoie de informații noi. Exley ar fi dat orice să asiste la întâlnirea aceea.

Ar fi vrut ca măcar episodul cu „bomba de valiză” să-i dea mai multă încredere că cei de la NEST sunt capabili măcar să localizeze o bombă nucleară, chiar dacă alte proceduri nu funcționau cum trebuie. Dar știa că nu e așa. În timpul investigațiilor, NEST arătase că nu dispunea de capacități nelimitate. În ciuda echipamentelor sofisticate, nu aveau nicio șansă să descopere bomba căutând pe bâjbâite. Problema lor nu avea rezolvare: plutoniul și uraniul sunt doar moderat radioactive până la producerea exploziei. Iar orașele sunt pline de surse de radioactivitate: aparatura pentru radiografii din cabinetele stomatologice, scanerele din spitale, stimulatoarele cardiace. Toate sunt acționate de cantități minuscule de plutoniu. Până și granitul tăiat de

curând emite destule radiații ca să declanșeze o alarmă falsă.

Cu trei zile înainte să înceapă căutarea bombei, Stan Kapur, un fizician scund și durduliu de la Los Alamos care-o amenințase pe Exley că o invită în oraș când vine la Washington, spusese ceva de care Exley își amintea și acum. În cursul uneia dintre întâlniri, cineva, nu-și amintea cine, întrebase ce șanse avea NEST să descopere o bombă în cazul că ea ar fi existat într-adevăr.

„Când cauți o chestie ca asta prin New York, e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. Pentru că fânul e plin de ace”, spusese Kapur. Nimeni nu voia să audă așa ceva. Dar Kapur, care era acum șeful echipei NEST din Albany, spunea adevărul. Fără informații precise, nici toți fizicienii din lume n-ar fi reușit să găsească bomba. Trebuia să pătrunzi în mintea inamicului, asta era singura cale de a câștiga partida.

*

Pe Exley o trecură fiori ciudați în timp ce privea fotografiile genții de voiaj de pe podeaua fișetului D-2471, o încăpere mare cât un garaj de automobil. În duminica de după mărturisirea lui Farouk, președintele luase în considerație evacuarea întregului Albany. Pasul acesta devenise inutil după ce savanții de la NEST raportaseră că pachetul era prea mic pentru a conține o armă nucleară.

După ce au inspectat fișetul D-2471 cu un scanner pulsatoriu cu neutroni rapizi și cu un scanner CT modificat, prima concluzie a celor de la NEST a fost că înăuntru se găseau două containere mici de oțel căptușite cu plumb care conțineau plutoniu sau uraniu, iar în jurul lor erau cam patru kilograme de exploziv C-4. Cu alte cuvinte, lada era o bombă murdară în miniatură care putea provoca moartea a sute de oameni din Albany dacă vântul bătea din direcție greșită. Dar NEST nu putea estima cu precizie cât material

radioactiv conținea bomba, deoarece plumbul bloca aproape toate razele alfa și gama. Între timp, echipele militare specializate în neutralizarea materialelor explozive au raportat că lada părea să aibă un mecanism-capcană de declanșare a exploziei capabil să detoneze bomba dacă aceasta ar fi fost mișcată sau deschisă fără utilizarea unei chei potrivite.

După două zile de dezbateri, președintele se hotărâse să lase bomba acolo unde era și semnase un ordin executiv care decreta naționalizarea centrului de depozitare, motivând-o în termeni vagi: „o urgență privind securitatea națională”. Nici chiar Biroul Consilierilor de la Casa Albă nu credea că ordinul este legal și Joey O'Donnell, proprietarul Capitol Area Self Storage protestase în urma pierderii proprietății sale. Dar Kijiuri, directorul adjunct al FBI, îi explicase lui Joey, folosind cuvinte nu prea blânde, că nu avea nicio șansă. Putea să rămână un bun american și să accepte oferta guvernului în valoare de un milion de dolari, sumă care reprezenta dublul valorii pe piață a proprietății, sau putea să-și apere drepturile constituționale și să-i dea în judecată, scoțându-i din sărite pe toți, începând cu băieții de la FBI și terminând cu președintele însuși. „Tocmai ai câștigat la loterie, Joey”, îi spusese Kijiuri. „Ia-ți cecul și du-te în vacanță. Chiar vrei să verificăm cum stai cu plata impozitelor?”

Joey a luat cecul și a plecat în vacanță. Chiar înainte să plece, a apărut o echipă de ingineri militari care a căptușit pereții și tavanul fișetului D-2471 cu plăci de plumb groase de șase degete. La sfârșitul lunii septembrie, toată clădirea avea un acoperiș nou și pereți îndeajuns de groși pentru a bloca emisia de radiații dacă avea loc o explozie.

*

Pe lângă noul tavan, Capitol Area Self Storage s-a ales și cu alți angajați. Niciunul dintre angajații vechi nu se plânsese de concediere: sumele

compensatorii erau mai mari decât se așteptaseră. Comandourile de la Delta Force care i-au înlocuit se purtau excesiv de politicoase cu clienții, deși accentul lor sudic nu prea se potrivea în nordul statului New York. Între timp, FBI și CIA se angajaseră într-o competiție fățișă în care urma să câștige instituția care instala echipamentele de monitorizare cele mai sofisticate. Pentru că legile nu permiteau CIA să opereze pe pământ american, Agenția ar fi trebuit să lase jobul celor de la FBI. Dar această restricție fusese ridicată printr-un decret prezidențial care reprezenta actul de naștere al operațiunii „Bursucul onest”, sau cel puțin așa susținea Duto.

Duelul echipelor de tehnicieni reușise să transforme Capitol Area Self Storage într-o fortăreață dotată cu dispozitive de monitorizare mai grozave decât orice îți puteai imagina. Instalaseră înăuntrul și în jurul depozitului patru sute de camere de luat vederi, senzori de temperatură și senzori de mișcare. Nici măcar un gândac nu se putea apropia la mai puțin de șase metri de bombă fără să declanșeze alarmele silențioase. Și vai de cel care s-ar fi apropiat, ar fi întrebat de sau chiar s-ar fi uitat prea mult timp la fișetul D-2471.

Păcat că JTTF habar n-avea cine putea fi persoana respectivă. Fișetul fusese închiriat cu două luni în urmă de un anume Laurent Kabila, numele fostului și deloc regretatului președinte din Congo. „Laurent” plătise anticipat cu bani gheață pentru trei ani. Nu revenise după vizita inițială. Și bineînțeles că nu se găsiseră amprente sau urme de ADN nici în fișet, nici pe colet. Probabil că oricine era capabil să introducă substanțe nucleare în Statele Unite era în stare și să poarte mănuși.

Astfel că Duto și Kijiuri hotărâseră că oricine ar fi venit să ridice coletul trebuia arestat numai dacă îl scotea din depozit. Dacă nu lua coletul, hotărâseră să-l lase să plece și să-l urmărească.

Sigur, lăsându-l pe curier să intre în D-2471 în loc să-l aresteze imediat, se puteau trezi că respectivul detonează bomba înăuntru. Dar dacă-l arestau imediat, pierdeau definitiv șansa de a pune mâna pe restul membrilor celulei. Și ei aveau o nevoie acută de informații despre operațiunile Al Qaeda din Statele Unite. Pe de altă parte, nu puteau să-l lase să scoată bomba din depozit.

Exley înțelegea logica acestei decizii. Ca analist, și ea voia să obțină cât mai multe informații. Dar dacă familia ei ar fi locuit în Albany, ar fi dorit să-l vadă pe președinte judecat pentru trădare, de vreme ce i-a permis Al Qaedei chiar și să încerce să declanșeze o bombă murdară.

*

Exley își pusese în minte să plece de la birou înainte de lăsarea serii măcar o dată săptămâna asta și să se miște puțin în aer liber, de exemplu să se ducă la Mall. Totuși, nu chiar azi. Intenționa să recitească transcrierea interogatoriului lui Farouk, pagină cu pagină.

În momentul acela își dădu seama că i se întâmplă ceva rău. Nu avea rost să se mintă. De când se întorsese de la Diego Garda gândea altfel. Fusesse mereu obsedată de munca ei, dar ori de câte ori miza creștea îi făcea efectiv *plăcere*, se bucura că are șansa să vadă ce nu vedeau alții și să audă ce nu auzeau alții. Chiar și interogarea – torturarea, acesta era cuvântul – lui Farouk. Repulsia îi dispăruse ca prin farmec în timp ce-l urmărea pe Saul cum își face meseria... Se pricepea atât de bine să-l facă pe Farouk să mărturisească, încât o parte din ea urmărea cu plăcere modul desăvârșit în care își ducea el munca la bun sfârșit, orice procedură ar fi folosit.

Ești o babă, auzi glasul acela plătând din mintea ei. Ai renunțat să-ți trăiești viața și ai îmbătrâni. Iar acum ai renunțat și la principii. Dar se hotărî să ignore vocea măcar o dată. Perfect, sunt o babă. Dar sunt o babă care face parte din mecanismul cel

mai puternic din istorie și care poate influența viața oricui din lumea asta. O mașinărie care te poate înșfăca de pe acoperișul unei case din Irak, care te poate face să dispari înainte să observe cineva, care poate vedea dincolo de nori și auzi dincolo de pereți.

Hm. Ce tâmpenie. Ce rahat. Și totuși mândria ei era reală. Cel puțin acum știu cum funcționează, se gândi ea. Știu cum corupe puterea.

*

Tresări, auzind un ciocănit la ușă. Își ridică privirea și-l descoperi pe Shafer care se strecura în biroul ei.

— Ellis, tocmai mă gândeam la tine.

— De bine, sper.

— Totdeauna.

— *Qué pasa?*

Exley își înăbuși un oftat. Fiul cel mai mare al lui Shafer studiasse spaniola toată vara. Acum Shafer intrase în rol și își presăra spusele cu câte o expresie în spaniolă atunci când te așteptai mai puțin. Fiecare cuvânt stâlcit cu care o improșca îi amintea de distanța dintre ea și copii. În plus, pentru cineva care se chinuise să învețe trei limbi străine, stilul acesta ieftin, de fast-food mexican, era de o ineptie enervantă.

Îi arată raportul:

— Mă întrebam dacă n-ar fi cazul să-mi vând apartamentul. Poate că o bombă murdară o să scadă prețul zonei.

— Nu cred, zise Shafer. 11 Septembrie a adus câștiguri grase firmelor imobiliare din Washington.

— N-ar trebui să spui asta.

— Dar așa e.

Și avea dreptate. Agenția și Ministerul Apărării creaseră zeci de mii de locuri de muncă după atacuri și această acțiune provocase o creștere exponențială a prețurilor caselor în districtul Washington. Era una dintre consecințele neintenționate ale atentatelor din 11 Septembrie.

Bineînțeles că bin Laden nu se așteptase să-i îmbogățească pe birocrații din guvern atunci când lovise Pentagonul.

— Ai găsit ceva la cea de-a suta lectură care ți-a scăpat la primele 99? întrebă Shafer. Ceva genial?

— Îți las ție genialitatea, Ellis. Totuși...

Exley tăcu. Nu era sigură că ar fi bine să pomenească de Wells tocmai acum. Răbdarea nu se număra printre virtuțile lui Shafer.

— Ce? Ce?

— Spune-mi ceva. Ne ocupăm de vămi și de imigrare, avem detectoare de raze gama la punctele de intrare. Am cheltuit, cam cât, zece miliarde de dolari pentru asta anul trecut, nu? Atunci cum naiba poți intra din Mexic făcând o plimbare pe jos?

— E o întrebare retorică? Știi răspunsul mai bine ca mine, spuse el. Ținem deschisă granița cu Mexicul pentru ca mexicanii să vină aici și să facă treburile pe care nouă ne e prea lene să le facem. Clătină din cap și adăugă: Hai, ce voiai să-mi spui? Nu era vorba de asta.

— Nu mă slăbești niciodată, nu-i așa?

Shafer o cunoștea foarte bine, trebuia să recunoască asta.

— Dă-i drumul!

— O să-mi spui că sunt obsedată.

— Așa și ești. De-aia țin la tine.

— Cred că mărturia lui Farouk dovedește că Wells ne-a spus adevărul.

Imediat ce auzi numele lui Wells, Shafer se strâmbă de parcă ar fi mirosit un closet înfundat:

— John Wells? Omul invizibil? Cea mai mare greșeală din cariera mea?

— El e primul care ne-a povestit despre Khadri. Farouk a confirmat ce ne-a spus. Ne-a confirmat și întâlnirea din Peshawar din primăvara trecută la care a participat Wells.

Shafer clătină iar din cap.

— Perfect. Atunci unde naiba e, pentru că a dispărut de cinci luni de zile?

— Nu a dispărut. A evadat. „Tu l-ai lăsat”, dar Exley nu spuse asta cu voce tare.

— A dispărut, a evadat, nu-mi pasă. Nu e aici. Și mi-e teamă că marele Vincent Duto are dreptate în ceea ce-l privește pe omul invizibil. Nu cred că Al Qaeda are mai multă încredere în el decât noi.

Exley nu mai reuși să se stăpânească:

— Te gândești vreodată la el? Îți închipui ce e în sufletul lui? Ei n-au încredere în el. Noi nici atât.

— Știa ce-l așteaptă când a acceptat misiunea.

— Dar nu se aștepta să rămână sub acoperire atâta timp. Nimeni nu s-ar fi așteptat. Vreau să spun că se simte atât de singur că nu cred să mai fie altul care să se simtă atât de singur. (își adusese aminte ce i-a spus Wells când o sunase în noaptea aceea: „Nu știu cât o să mai rezist”).

Expresia plină de dezgust a lui Shafer o aduse brusc la realitate.

— Puțin îmi pasă cât de singur se simte John Wells, Jennifer. Vreau de la el doar informații pe care să le pot folosi concret. Citez: „informații pe baza cărora putem acționa”.

— Dar dacă așteaptă ceva? Dacă așteaptă, pur și simplu, momentul potrivit?

Shafer își supse buzele. Se aplecă spre biroul ei și spuse încet:

— Jennifer, tu știi ceva...

Exley dădu din cap în semn că nu. El privi în jur prin încăpere:

— Vrei să continuăm conversația asta în altă parte?

— Nu.

Acum îi părea rău că adusese vorba despre Wells.

— Atunci hai să vorbim despre ceva mai plăcut, zise Shafer. De ce i-a spus Khadri lui Farouk unde este ascunsă bomba?

— De ce să nu-i spună? Farouk știe mai multe despre armele nucleare decât toată Al Qaeda la un loc. Probabil că urmau să-l aducă s-o pună în funcțiune.

— Dar este în stare de funcționare, nu? spuse Shafer. Stă în depozitul ăla și așteaptă s-o ia cineva.

Exley se simțea prost:

— Prin urmare, Al Qaeda...

— Mai are cel puțin un om care știe ce să facă cu plutoniul.

— Atunci de ce i-a spus Khadri lui Farouk unde este bomba? Este o breșă de securitate teribilă!

— Poate că Farouk este singurul care știe, spuse el, gândind cu voce tare. Khadri vrea să fie sigur că bomba n-o să ruginească în depozit dacă-l prindem.

— Dar putea codifica informația asta în sute de alte feluri. Dacă vorbești, informația nu mai este secretă. Nu e logic.

— Cel care a construit bomba are o logică diabolică.

— Ce interesant te exprimi...

— Îți arde de glumă, perfect, dar eu am treabă.

Shafer porni spre ușă.

— Ellis, calmează-te. Îmi cer scuze.

Shafer se opri.

— Urăsc lucrurile fără logică, spuse el. Și toate astea nu au niciun sens. Individul ăsta, Khadri, se joacă cu noi de-a șoarecele și pisica.

— Ar mai fi ceva, spuse Exley. Bomba e prea mică.

— Asta-i tot ce au.

— Doar atâta plutoniu. Poate. Dar C-4 e ușor de procurat. De ce n-au construit ceva mai mare? Chestia asta ar ucide mai puțini oameni decât un automobil-capcană.

— Poate că pun la cale un asasinat, spuse Shafer. O s-o pună într-o școală Waldorf exact

când POTUS va participa la o campanie de strângere de fonduri.

Din motive greu de înțeles pentru Exley, tot Washingtonul folosea termenul POTUS, abreviere pentru „Președintele Statelor Unite ale Americii”, în loc să-i spună pur și simplu „președintele”.

— Dacă au ales o asemenea țintă, de ce-și mai bat capul cu o bombă murdară? De ce nu folosesc C-4 și gata? Morții sunt morți, nu?

Shafer se încruntă și se trase de păr. Exley se ruga în sine ei să nu mai facă asta: risca să rămână și fără puținul păr pe care-l mai avea.

În cele din urmă se declară de acord:

— Da, morții sunt morți. Perfect. Deci nu e nevoie de plutoniu pentru o bombă atât de mică. Atunci ce naiba au de gând?

— Poate că a greșit ceva.

Shafer scutură energic din cap:

— E prea deștept ca să facă greșeli, zise el. Cred că-i place să nu știe nimeni cu ce se ocupă. Nici măcar oamenii lui.

— Îi place să țină totul sub control.

— Își ascunde secretele cât poate de bine. Știe că băieții lui sunt vulnerabili și că putem prinde pe oricine exact așa cum l-am prins și pe Farouk.

— Atunci de ce i-a spus lui Farouk?

— Eu am întrebat primul, Jennifer.

Și Shafer ieși din birou, lăsând-o cu încă o întrebare fără răspuns.

*

Cu țigara în mână, Tony DiFerri intră în recepția de la Capitol Area Self Storage, o încăpere neplăcută, cu pereți galbeni, cu scaune negre din plastic și un automat care oferea pachetele cu Doritos vechi de când lumea. Maiorul Pick Harris, un negru ferchezuit, stătea în spatele unui birou, încercând din răsputeri să arboreze un aer plictisit în timp ce juca Solitaire pe computerul Dell PC ponosit în care Joey O'Donnell ținuse gestiunea centrului.

— Domnule, vă rog, aici nu se fumează, spuse Harris. Sora lui murise de cancer la plămâni și unul dintre copii avea astm bronșic.

— Sigur, mormăi DiFerri, strivind chiștocul de Marlboro Light sub talpa pantofului.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Da, zise DiFerri. Caut fișetul D-2471.

Harris fu gata-gata să cadă de pe scaun. Nu se aștepta să vadă un tip ca ăsta. Reuși cumva să nu se dea de gol:

— Sigur. Este la etajul doi, mergeți pe culoar până la capăt. Pot să vă arăt.

— Nu, nu-i nevoie, îl găsesc și singur.

— Foarte bine. Pot să văd cheia?

DiFerri se execută, arătându-i cheia de la D-2471. Harris apăsă butonul verde care deschidea ușa de oțel dintre birou și zona de depozitare. După câteva secunde, DiFerri era înăuntru. Harris așteaptă până când bărbatul dispăru, apoi activă microfonul miniatural ascuns sub cămașă:

— Cod albastru activ, spuse el. Repet, Cod albastru activ. Nu este un exercițiu. Suspectul este un bărbat alb, înălțime medie, tricou alb, supraponderal, aproximativ patruzeci de ani.

Fără să vrea, maiorul se trezi că se uită la cutia de sub birou în care se afla costumele de protecție radiologică.

*

DiFerri urcă treptele gâfâind din greu și deschise ușa de la etajul doi. Nu era în apele lui și nici nu avea prea mult timp la dispoziție. Noua lui cunoștință, Bokar, îi spusese că trebuie să afle ce e în colet și să-i raporteze înainte de patru și jumătate după-amiaza.

— Doar verific și-ți spun ce e înăuntru? întrebă DiFerri.

— Exact.

— Nu sunt droguri sau ceva ilegal...

— Nu, nimic ilegal.

— Nu mi se pare prea greu. Și după...

— Îți mai dau cincizeci de dolari și îți explic ce mai ai de făcut.

DiFerri nu prea înțelegea jocul, dar își imagina că dacă n-o să-i placă ce e în colet, o să se lase păgubaș. Chiar așa. Iar dacă totul nu era decât o glumă, se alesese oricum cu cincizeci de dolari. Păi sigur, tipii ăștia de la Hollywood erau plini de bani. În plus nu i se mai întâmplase niciodată ceva atât de interesant, nici măcar atunci când făcuse sex prima oară și de-atunci trecuse mult timp. Așa că, după ce își trase sufletul, DiFerri începu iar să meargă pe coridorul centrului de depozitare, căutând fișetul D-2471.

*

Telefonul lui Exley sună:

— Vino la barul sportiv. Se întâmplă ceva în Albany.

Transmisia codificată prin satelit oferea Agenției imagini în timp real de la centrul de depozitare, care erau proiectate într-o încăpere de mărimea unui amfiteatru universitar pe trei sute de televizoare cu ecran plat. Fiecare primea imagini de la un singur canal de satelit. Oficial, sala se numea „Centrul de prezentare a comunicațiilor securizate al JTTF”, dar odată, într-o seară liniștită de duminică, Duto îl surprinsese pe unul dintre tehnicieni care urmărea dintr-un colț meciul echipei lui preferate, Miami Dolphins. Shafer poreclise locul „barul sportiv”. Porecla prinsese rădăcini.

„Barul” se afla la zece minute de mers pe jos de biroul lui Exley. Sau la cinci minute de alergare. Exley începu să alerge.

*

DiFerri greși drumul de două ori, dar în cele din urmă nimeri la fișetul D-2471, aflat la colțul de nord-est al etajului doi. Se opri în fața fișetului, apoi introduse cheia, întrebându-se ce va găsi înăuntru. Poate echipa de filmare. Poate că în colet se află teancuri de bancnote aranjate în pachete de

câte o sută, nou-nouțe, din hârtie foșnitoare, așa cum văzuse în filme. Sau poate că nu se va potrivi cheia.

Dar ușa se deschise ușor și, când DiFerri aprinse lumina, nu văzu nimic altceva decât geanta mare din pânză pe care i-o descrisese Bokar. Intră încet și închise ușa în urma lui. Ușa se închise atât de bine, încât se întrebă dacă nu cumva rămăsese încuiat pe dinăuntru. Dar după ce încercă clanța, ușa se deschise ușor, iar coridorul arăta exact la fel ca înainte. DiFerri închise din nou ușa, întrebându-se de ce era atât de speriat. Se uitase la *Fear Factor* de atâtea ori.

Pe drum văzuse o mulțime de inscripții cu „Fumatul interzis”, dar aici nu era niciuna. Naiba să-l ia pe tipul de la recepție. Bătu o țigară în palmă și o aprinse.

*

Când apăruse omul cu cheia, în centrul de depozitare nu era decât o mână de civili. Nu au fost evacuați. Duto și Kijiuri dăduseră instrucțiuni precise ca depozitul să funcționeze absolut normal dacă nu încerca nimeni să scoată coletul. Comandourile nu s-au apropiat de D-2471, dar toți cei aflați în clădire erau monitorizați. Dacă bomba era detonată, militarii urmau să-i evacueze pe civili, cu forța dacă era cazul, și să-i ducă la un centru temporar de decontaminare pe care îl amenajaseră cei de la NEST la doi kilometri depărtare.

Simulările pe computer rulate la NEST sugerau că 70% dintre civili nu ar fi expuși unui nivel periculos de radioactivitate dacă toată lumea reușea să iasă din clădire în decurs de trei minute de la producerea exploziei. Bineînțeles, rămânea procentul de 30% de contaminare periculoasă, dar nu aveau ce face.

*

La barul sportiv, Exley se alătură ofițerilor Agenției care urmăreau atenți monitoarele. În fișet

era un bărbat alb care trăgea dintr-o țigară și împingea coletul cu piciorul.

— Asta e tipul? îl întrebă ea pe Shafer.

Bărbatul părea un mecanic sau un camionagiu somer. Orice, dar nu terorist.

— Vezi ce văd și eu.

— NSA ce zice?

Cei de la National Security Agency aveau un soft de recunoaștere facială care putea compara figurile din orice fotografie cu cele ale suspectilor Al Qaeda din baza de date.

— N-a apărut nimic despre el. O fi doar un Dixie Cup, spuse Shafer. L-au angajat pentru că bănuiesc că monitorizăm depozitul.

— Ce nume simpatic, spuse Exley.

Dixie Cup era un termen din jargonul Agenției pentru cineva lipsit de importanță, cineva care putea fi arestat sau ucis fără consecințe.

— Nu înțeleg, spuse ea. Dacă s-au chinuit atâta să aducă marfa aici, de ce o lasă pe mâna unuia ca el?

Pe ecran, tipul din fișetul D-2471 pipăi coletul, apoi se lasă în genunchi lângă el.

— Doamne, apără-ne, spuse Shafer.

Exley știa exact la ce se gândește. Agenția și FBI se găseau într-o situație imposibilă. Bărbatul din fișet probabil că nu știa în ce intrase. Și totuși avea cheia. Poate că era un agent operativ Al Qaeda, un adevărat credincios care, dintr-o pură întâmplare, arăta a camionagiu. Nu aveau cum să afle până nu-l arestau. Dar nu se puteau mișca rapid, pentru că s-ar fi deconspirat. Pe de altă parte, dacă se mișcau prea încet riscau să-i dea timp individului să se arunce în aer, mai ales dacă era doar un biet imbecil.

Exley se simțea ca atunci când avea șaptesprezece ani și încerca să învețe să șofeze pe o mașină cu schimbător de viteze clasic. Ia piciorul de pe accelerație, apasă ambreiajul și bagă în viteză. Însă ei nu-i reușea operațiunea asta.

Stricase ambreiajul de la bătrânul Willis al fratelui ei. Doamne, prin ce trecuse în ziua aceea, groaznic. A fost și mai rău când s-a dus să-i spună ce-a făcut, pentru că el era atât de pierdut în iadul lui personal, încât nici măcar n-o ascultase.

Își îndreptă din nou atenția spre ecran. Individul încă se mai juca cu sacoșa.

— Deci... îl lăsăm să-l deschidă? îl întrebă pe Shafer.

— Dacă ai o idee mai bună, ar fi momentul ideal să mi-o spui.

Numai că nu avea.

*

DiFerri stinse țigara pe podeaua de ciment a fișetului. Venise timpul să se apuce de treabă. Deschise cu grijă sacoșa voluminoasă: trase încet fermoarul negru din plastic și dezveli capacul neted al containerului de aluminiu dinăuntru.

Încercă să ridice lada ca s-o scoată din sacoșă. Era mai grea decât își închipuise. Îi alunecă din mână și îi dădu drumul, lăsând-o să cadă cu zgomot pe podea și lovindu-se la genunchi.

— La dracu', urlă el.

Ecoul strigătului răsună în încăpere și DiFerri se gândi iar să plece și să-i spună lui Bokar că nu poate deschide containerul. Nu, n-o să plece. Își dorea dintotdeauna să apară la televizor și nu avea de gând să rateze șansa asta.

Încercă din nou, de data asta întorcând lada pe o parte. Găsi lacătul digital care avea tastatură în loc de broască. Exact așa cum îi spusese Bokar. Afișajul cu cifre roșii arăta ora exactă: 15.47.05... 15.47.06... Rahat! îi rămăsese mai puțin de o oră să ajungă în centrul orașului. Apăsă tasta diez de trei ori, așa cum îl instruisese Bokar. Ora exactă dispăru și în locul ei apăru un șir clipitor de linii. DiFerri scoase din buzunar portofelul ponosit și găsi hârtiuța cu codul pe care i-o dăduse Bokar: 4308512112-9447563-01072884.

Tastă conștiincios cifrele pe panoul digital. Când termină, era lac de sudoare și nu pentru că ar fi fost prea cald în spațiul acela fără aerisire. Spera că tastase cifrele corect. Apăsă iar tasta diez de trei ori, așa cum fusese învățat. Codul dispăru, înlocuit acum de un cronometru:

10...9...8...7...

— Doamne sfinte!

6...5...4...3...2...1...

Sări în picioare și încercă să fugă de acolo.

*

La fel ca toți cei de la Langley care urmăreau scena, Exley vedea și ea foarte bine ce se întâmpla în D-2471. Camerele video transmiteau perfect teroarea care schimonosea fața bărbatului în timp ce se dădea înapoi. Apoi bomba explodează. Ecoul bubui în centrul de comunicații și monitoarele se stinseră.

Se așternu tăcerea. Exley revăzu în minte, de mai multe ori, scena îngrozitoare la care tocmai asistase. Individul nu era terorist. Nu avea ce căuta acolo. Văzuse cum moare un om nevinovat. Și, pentru prima oară în istorie, pe pământ american explodase o bombă atomică. Ea, împreună cu toți cei prezenți, îngăduiseră această oroare. Greșelile lor nu se mai sfârșeau. Gluma lui Shafer despre Dixie Cup i se părea acum mai mult decât sinistă.

Apoi țârâitul unui telefon sfâșie liniștea, urmat imediat de al doilea și de nenumărate altele... Centrul de comunicații începuse să zumzăie ca un cazinou în seara de revelion în timp ce tehnicienii lansau instrucțiuni spre trupele speciale aflate în centrul de depozitare. Misiunea lor nu se terminase. Unitățile Delta și poliția din Albany trebuiau să-i evacueze pe toți civilii pe o rază de cinci sute de metri, iar savanții de la NEST trebuiau să măsoare radiația emisă de bomba murdară. În plus, era imperios necesar să afle cine fusese bărbatul din fișet, să-i reconstituie acțiunile și să-i găsească pe complicitii lui. Dar Exley nu

avea nici cea mai mică îndoială că urmele – dacă existau – duceau toate la Omar Khadri.

Sentimentul ei de vinovăție cedă în fața unei furii ucigătoare. De când lucra la CIA, nu se înfuriase niciodată atât de tare. Știa că implicarea afectivă nu te ajută să câștigi o bătălie, dar nu se putea abține. Individul acesta, Khadri, se juca cu ei și continua să omoare americani nevinovați din pură plăcere. Trebuia să-l anihileze.

— Cu orice preț! spuse ea, în șoaptă.

Dar Shafer o auzise:

— Da.

*

Khadri se spăla pe dinți în camera lui de la motelul din Kingston când auzi primele știri la televizor:

— Sunt Scott Yorne și vă prezint știrile de ultimă oră pe Canalul 2, cel mai bun canal de știri din capitala statului. Poliția din Albany evacuează o zonă din vestul orașului după explozia care a avut loc la un centru de depozitare de pe Central Avenue. Autoritățile sfătuiesc populația să nu iasă din casă cel puțin două ore. Până acum nu a fost dezvăluită natura exploziei, dar am fost asigurați că vom primi mai multe informații cât de curând posibil...

Prin urmare Farouk le spusese americanilor despre bombă, se gândi Khadri, altfel nu evacuai orașul. Ținuseră sub observație depozitul și știau ce e în fișet. Sau credeau că știu. Vor fi surprinși când vor afla adevărul. Khadri zâmbi o clipă, privindu-se în oglinda din baie. Fusesse înțelept să-și ia toate precauțiile.

Dar zâmbetul i se șterse rapid când își aminti de trădarea lui Farouk. Trebuia să plece de la premisa că Farouk le spusese americanilor tot ce știa. Cel puțin o celulă din Pakistan fusese compromisă, inclusiv toți specialiștii în tehnică nucleară pe care-i recrutase Farouk. Khadri își compartimentase cu grijă toate operațiunile. Poate

că mai avea timp să înlăture din rețea celulele deconspirate și să-i salveze pe ceilalți agenți operativi din Pakistan. Dar nu-i ieșea din minte faptul că trădarea lui Farouk declanșase o adevărată catastrofă.

Inima i se strânse în piept. Încercă să se calmeze, spunându-și că nu are de ce să fie îngrijorat. Bomba tocmai îl pulverizase pe idiotul de DiFerri. Cu toate acestea, își dorea din tot sufletul să plece cât mai repede din Albany.

Alergă în cameră și începu să-și strângă hainele. După câteva clipe se opri. Controlează-te, își spuse. Trebuia să-și păstreze stăpânirea de sine. Goli valiza pe pat și începu să împăturească hainele cu grijă.

*

După numai o oră, savanții de la NEST îmbrăcați în costume de protecție radiologică intrau în fișetul D-2471, încercând să nu vomite în timp ce făceau slalom printre părțile din Tony DiFerri împrăștiate peste tot.

Dar ce au găsit i-a pus pe gânduri. Sau mai bine zis, ce nu au găsit. În locul cuptorului radioactiv la care se așteptau, detectoarele lor înregistrau niveluri scăzute de raze alfa și practic nici urmă de raze gama. Și nici de plutoniu-239. Nici pomeneală de uraniu îmbogățit, de cesiu-137 sau de cobalt-57. Totuși, echipa NEST a reușit să identifice urme de plutoniu-238, un izotop atât de inofensiv încât puteai să-l și mănânci, și câteva grame de uraniu slab îmbogățit. De aici proveneau radiațiile înregistrate la prima măsurătoare. Spațiul nu fusese contaminat nici biologic sau chimic: nu existau urme de antrax, variolă, gaz sarin sau agent neurotoxic VX.

Bomba murdară părea destul de curată.

*

Starea de spirit sumbră de la Langley s-a mai luminat la aflarea veștilor. După consultări cu Casa Albă, Duto și Kijiuri au hotărât să anuleze

evacuarea și să dea vina pe poliția locală care, chipurile, reacționase în mod disproporționat. După ce li s-a promis deblocarea unor fonduri federale suplimentare de trei milioane și jumătate de dolari, primarul și șeful poliției din Albany au fost de acord să-și asume responsabilitatea. Explozia va fi declarată un simplu accident, ceea ce era de fapt aproape adevărat, iar Capitol Area Self Storage urma să rămână proprietate federală o perioadă de timp nedeterminată. În douăzeci și patru de ore, mass-media națională va uita de bombă, iar într-o săptămână evenimentul va deveni o știre de un paragraf în presa locală. Oamenii se aruncau în aer destul de frecvent în America. Cu alte cuvinte, nimeni, cu excepția lui Tony DiFerri, nu va afla cât rău o dăduseră în bară CIA și FBI. Astea erau veștile bune.

— Vestea proastă, îi spuse Shafer lui Exley, e că o luăm iar de la capăt. Pe teritoriul Statelor Unite a fost introdus clandestin material nuclear și noi habar n-avem unde se află.

*

Era aproape două noaptea și ei tot nu plecaseră de la birou. Timp de ore întregi participaseră la teleconferințe furtunoase și vorbiseră cu Casa Albă, cu Albany, cu Langley, cu Baza Forțelor Aeriene de la Nellis și chiar cu Diego Garcia. Apelurile fuseseră punctate de încercările birocrăților de a se spăla pe mâini de întreaga afacere, dar pe parcurs șefii își făcuseră timp să discute câteva minute despre situația din Albany și despre semnificația evenimentelor, în acest moment încercau să verifice trei posibilități și niciuna dintre ele nu era prea veselă.

Prima era că fizicianul rus Dimitri îl trăsesese pe sfoară pe Farouk Khan: nu-i vânduse comoara promisă, adică izotopul potrivit de plutoniu, ci deșeuri radioactive. Casa Albă adoptase această teorie. În fond, președintele considera că Al Qaeda e slăbită, bate în retragere și nu mai merită atâta

atenție în comparație cu Iranul și alte țări-problemă. Ideea că gruparea reușise să introducă în mod ilegal o bombă murdară în America nu se potrivea cu această teorie, așa că administrația încerca să descopere cât mai multe dovezi care să demonstreze că se face prea multă vâlvă în jurul bombei.

Poate că optimiștii de pe Pennsylvania Avenue numărul 1600 au dreptate, se gândi Exley. Singura hibă a teoriei lor era faptul că Farouk, un fizician cu diplomă, îi explicase cu lux de amănunte lui Saul cum testase substanța pe care o achiziționase.

A doua posibilitate era că Farouk l-a mințit pur și simplu pe Saul în legătură cu cantitatea de substanță radioactivă pe care o cumpărase de la Dimitri, exagerând – așa cum procedează mulți deținuți – ca să-și dea mai multă importanță. Casei Albe îi plăcea și teoria asta. Oricum, putea fi verificată destul de ușor. Farouk fusese dus la Gaură din nou. Vor afla destul de repede dacă a mințit. Exley nu voia nici măcar să-și închipuie ce le făcea Saul celor care încercau să-l ducă de nas.

Mai era și a treia teorie, una pe care Casa Albă nu o agreea. Teoria că Farouk nu-l mințise pe Saul atunci când îi spusese unde este ascunsă bomba. Sau nu intenționat. Altcineva îl mințise pe Farouk. Cineva – să-i spunem Omar Khadri – se chinuise să construiască o falsă bombă murdară, poate nu una singură. Dar de ce ar fi făcut Khadri așa ceva? Din două motive: ca să ascundă locul unde se afla adevărata bombă și să întindă agenților de contrainformații o capcană pentru a afla dacă americanii i-au compromis pe agenții lui operativi.

Dacă a treia teorie era adevărată, Farouk nu mai avea nimic interesant de spus, orice i-ar fi făcut Saul. Iar asta însemna că urma către bomba principală era iremediabil pierdută. JTTF așezase frumos cireșa pe tort când începuse evacuarea imediat după explozie, iar acum Khadri știa că ei supravegheaseră centrul de depozitare.

Cu alte cuvinte Kadri știa că Farouk trădase, iar Statele Unite aflaseră că Al Qaeda reușise să aducă o bombă murdară pe pământ american. Acum trebuia s-o detoneze cât mai repede.

Prin urmare, a treia teorie era mai mult decât neliniștitoare.

Shafer și Exley erau absolut convinși că așa stăteau lucrurile.

Wells ridică Glockul și luă ținta în cătare.

După ce stabilizează pistolul, apăsă pe trăgaci. Glockul îi răspunse pe limba lui, cu un lătrat scurt și ascuțit. Culasa sări în spate, ejectând tubul cartușului, și arma îi zvâcni în mâini de parcă s-ar fi supărat că trăsese. Wells echilibrează reculul și apăsă iar pe trăgaci. Și iar. Și iar, țintind de data asta mai jos.

În cele din urmă puse pistolul jos și se uită la țintă. Perforase de patru ori centrul la mai puțin de doi centimetri de muscă. A cincea gaură era la cincisprezece centimetri mai jos și mai la dreapta. Destul de bine de la cincisprezece metri.

De când primise mesajul lui Khadri, Wells începuse să se antreneze la American Classic Marksman, un mic club de tir dintr-un mall din Norcross, la câteva minute de apartamentul lui. Uitase cât de mult îi plăcea să țină un pistol în mâini. Nu se mai gândea la oamenii pe care-i omorâse, în schimb își amintea uneori de excursiile de vânătoare pe care le făcea cu tatăl lui.

O dată pe an mergeau în munții din Montana în căutare de căprioare și cerbi wapiti. Simțea și acum mirosul cafelei tari și negre pe care o făceau dimineata și i se părea că aude cum sfârâie șunca în tigaie. De când se convertise, nu mai pusese gura pe șuncă.

Îi ducea dorul. El și Herbert cutreierau prin munți până găseau un loc de pândă și așteptau tăcuți șansa unei lovituri perfecte. Trebuia să fie perfectă, fiindcă tatăl lui îi dădea voie să tragă într-un singur Țap pe sezon: dacă rata, se întorcea acasă cu mâinile goale. Herbert îi spunea mereu că nu are rost să vâneze de dragul de a vâna.

În al treilea an, Wells a reușit să doboare primul lui cerb. N-a uitat niciodată cum i s-a accelerat

pulsul atunci când a fost sigur că a nimerit. Cerbul s-a tras înapoi, apoi s-a aplecat într-o parte și s-a prăbușit. O lovitură curată. Înainte să tragă, Wells se tot întrebase dacă nu va avea remușcări. Dar de atunci nu i-a mai fost frică să tragă. Nu putea să se păcălească singur că ura vânătoria. Animalele ucideau și erau ucise la rândul lor. Era o lege a naturii.

*

Wells puse deoparte Glockul și luă Makarovul pe care îl cumpărase de la un târg de arme din Chamblee cu două săptămâni înainte. Pistolul era identic cu cel pe care-l lăsase în colibă când se întâlnise cu Khadri prima oară. În timp ce îl ținea în mână, îl copleșiră amintirile despre Frontiera de nord-vest: duhoare persistentă de canalizare primitivă într-o zi de vară, o fetiță îmbrăcată într-o burqa neagră care mergea de mână cu tatăl ei prin bazarul de la Akora Khatak, sticla de Johnnie Walker Black pe jumătate goală pe care o găsisese noaptea lângă o moschee și șocul aromei pătrunzătoare când o vărsase pe jos.

Îi venea greu să creadă că plecase din Pakistan cu doar șase luni în urmă. De obicei nu se gândea prea mult la locurile acelea, la șeicul Gul, la Naji sau la oamenii pe care-i cunoscuse acolo. Păreau că fac parte dintr-o altă viață. Poate că era vorba doar despre felul în care plecase, atât de brusc. Poate că era ușor să uiți o viață așa de grea. Sau poate că pur și simplu nu voia să afle ce ar vedea dacă ar privi în urmă.

Acum privea înainte și se pregătea pentru orice îi rezerva viitorul. Își cumpărase și un pistol-mitralieră, o copie chinezească după modelul AK-47. O lăsase în apartament, fiindcă o transformase ilegal din semiautomată în automată.

Pentru operațiuni în spații restrânse își cumpărase o pușcă veche de calibru 12. Fusesse folosită ani buni, dar era în stare perfectă din punct de vedere mecanic. Îi tăiasse țeava atât de mult,

încât acum era doar cu cinci-șase centimetri mai lungă decât a Glockului. O lăsase și pe ea acasă, pentru că și armele tăiate de calibru 12 erau ilegale. Pe bună dreptate. La o distanță de peste trei-patru metri nu erau bune de nimic, dar de aproape erau tot atât de năprasnice ca o grenadă de aruncător. Cu puțin noroc puteai ucide doi sau chiar trei oameni dintr-o singură apăsare de trăgaci.

Cu amortizoarele fusese mai complicat. Furnizorii de la târgul din Chamblee nu erau deloc încântați să vorbească despre ele și Wells nu voia să facă valuri și să cumpere, Doamne ferește, tocmai de la un polițist sub acoperire. Cu ajutorul unui manual pe care îl găsisese în târg meșterise un amortizor acasă. Nu-și făcea iluzii despre rezistența lui în timp și nici nu era precis, dar atenua suficient zgomotul produs de Makarov.

Oricum, nu avea de gând să folosească amortizorul decât în caz de forță majoră. Prefera cuțitele atunci când era necesară o acțiune în tăcere. Cumpăraseră și două cuțite cu tot cu tocure, grenade fumigene și spray lacrimogen care erau toate legale în Georgia. Dintr-un magazin din Macon pe firma căruia scria „Specializat în autoapărare” își cumpăraseră patru aparate de emisie-recepție în genul celor de la poliție, cu sistem de fixare pe umăr. Își mai luase o vestă antiglonț, o armură de corp și o mască de gaze, pentru eventualitatea că trebuia să se joace de-a războiul defensiv. O plimbare până la un magazin de surplusuri militare l-a răsplătit cu o uniformă verde de camuflaj, iar pentru acțiuni nocturne și-a luat o mască de schi, un trening, o glugă și mănuși negre.

La un magazin tehnico-medical de lângă Spitalul Atlanta General a reușit să încropească și o trusă de prim-ajutor: bandaje elastice, betadină, soluție pentru coagularea sângelui, bandaje de tifon, mănuși de cauciuc, scalpele, ațele, soluții

sterile, foarfece chirurgicale, seringi. Și-a cumpărat chiar și Ciprom, Demerol și Vicodin de pe internet, de la o farmacie online din Costa Rica. Instruirea lui ca agent Delta indusese și elemente de medicină pe câmpul de luptă și în Cecenia tratase fracturi și răni de schije. Cumpărase câteva cărți despre medicina de urgență ca să-și îmbroască cunoștințele.

Se pregătise, nu glumă. Voia doar să știe pentru ce anume.

Wells se uită la Makarovul pe care-l ținea în mână. Simțea duritatea metalului în pumnul strâns. Makarovul era mai mic și mai ușor decât Glockul și uneori i se părea că l-a pierdut în palmă. Totuși îi plăcea să știe că are un pistol și la centură. Armă Makarovul și luă ținta în cătare, imaginându-și-l pe Khadri în mijlocul ei.

Primul glonț nimeri cu șapte centimetri mai sus și la dreapta. Makarovul nu era atât de precis ca Glockul. Wells ținti din nou. De data asta trăsese drept, dar tot prea sus. Expiră și rămase complet nemișcat, vizualizând traiectoria glonțului, văzându-l cum intră în obrazul lui Khadri chiar sub ochi, văzând cum țâșnește sângele și cum Khadri se prăbușește cât de rapid îl trăgea gravitația. Apăsă încet pe trăgaci. Drept în centru.

Exersă o jumătate de oră, apoi descărcă pistoalele și le puse în cutiile lor. Pe drumul spre casă mai cumpără ulei și o cârpă moale. Nu trebuia să le curețe neapărat, dar voia oricum să le demonteze, pentru mai multă siguranță.

— Ai tras la țintă azi? îl întreabă proprietarul, un individ înalt, bărbos, pe nume Randall.

— Da, mă mai dezmoțesc și eu.

Randall îi zâmbi:

— Mie mi se pare că arăți ca un profesionist.

*

Ajuns acasă, Wells demontă pistoalele și le șterse cu grijă. Lustrui cuțitele până când lamele păreau gata să sângereze. Într-un târziu se opri.

Khadri sau oamenii lui vor fi mâine la Hartsfield și Wells nu-și amintea să fi fost vreodată mai nerăbdător ca acum, înaintea acestei misiuni. Nu-i păsa dacă moare, dar nu putea să eșueze. *Nu avea voie* să eșueze. Nu reușise să prevină atacurile din 11 Septembrie și nici bombele de la Los Angeles. De data asta va fi altfel.

De când fusese la Nicole, barmanița de la Rusty Nail, în seara aceea nefericită, se ferise să mai iasă seara. Nu mai lucra nici ca zilier fiindcă voia să fie pregătit pentru Khadri. Banii nu erau o problemă: chiar după ce cumpărase armele și echipamentul, tot îi mai rămăseseră câteva mii de dolari. Din câte știa, Nicole nu chemase poliția. Trecuse de câteva ori pe lângă parcare din Kermex ca să verifice dacă-l căuta cineva, dar nimeni nu era pe urmele lui. Uneori se întreba dacă Nicole se împăcase cu fostul ei prieten. Dacă da, meritul îi revenea numai lui.

Se ruga de cinci ori pe zi și studia Coranul cu o conștiinciozitate de care fusese capabil doar în anii petrecuți la Frontiera de nord-vest. De fapt, credința îi slăbise mult, dar Khadri nu trebuia să observe nicio fisură în fervoarea lui religioasă. Voia să fie sigur că recuperase frecvența zilnică a ritualului religios, acum când veneau amicii lui jihadiști.

Se gândea mai ales la diferitele scenarii posibile: Ce va face în cazul în care Khadri va aduce o fiolă de variolă? Dar dacă îi va spune că Al Qaeda are o armă nucleară, însă nu și unde e ascunsă? Dacă apare însoțit de mai mulți oameni? Să-l lichideze pe loc? Să-l ducă cu vorba până află mai multe? Să-l predea Agenției? Wells ar fi vrut să poată vorbi cu Exley, dar știa că i-ar face mari necazuri dacă ar lua legătura cu ea. Când va ști mai mult o s-o anunțe. Trebuia să fie pregătit pentru începerea spectacolului. Stilul personal al lui Khadri părea că implică o perioadă de așteptare urmată de o acțiune rapidă. Lui Wells i se părea că

e genul de om care îți spune tot abia în ultima clipă. Când se întâlniseră la Peshawar, Khadri nu făcuse nici cea mai mică aluzie la bombele de la Los Angeles. Totuși, la un moment dat va fi obligat să-și expună planul și atunci va avea șansa să-l oprească.

Wells era convins că nu va fi în stare să doarmă noaptea. Și totuși dormi, un somn lipsit de vise. Se trezi la primul țârâit al ceasului deșteptător, cu mintea limpede, ca în diminețile înghețate de toamnă când pleca la vânătoare cu tatăl lui în munții din Montana. Bău o cafea și își făcu rugăciunea, apoi puse stiletul în teaca prinsă la picior și porni spre Hartsfield, aeroportul uriaș situat la sud-vest de Atlanta.

Traficul matinal de pe autostrada 285 era mai dificil decât se așteptase, deși plecase destul de devreme. Deschise radioul. În ultima vreme îl amuza să asculte WATK, un post de extremă-dreaptă care se afla la capătul scalei și al cărui crainic de dimineață, Bob Lavelle, se dădea în vânt după tot felul de conspirații.

Toată săptămâna nu vorbise decât despre explozia de la Albany, pe care alții o uitaseră de mult.

— Atunci de ce au evacuat orașul? spunea Lavelle. Ascultați-mă pe mine, e ceva putred în chestia asta. Apoi începu să ridice tonul: Ia fiți atenți aici! Opriți-vă din ce faceți, aruncați la coș ziarul ăla liberal! Folosiți-vă mintea măcar o dată! Nu te apuci să evacuezi populația doar pentru că un coate-goale se aruncă în aer într-un depozit. E absurd...

Wells dădu radioul mai încet. Lavelle nu avea dreptate în foarte multe cazuri – Wells, de exemplu, credea că aselenizarea era reală – dar nu greșea în legătură cu Albany. Ce se petrecuse acolo nu avea niciun sens. Wells își închipuia că Agenția sau FBI-ul monitorizase depozitul, temându-se că acolo se afla o armă chimică sau biologică. Dar nu

putea înțelege nici în ruptul capului de ce îi dăduseră voie individului să intre în fișet. Khadri ar fi putut să-l lămurească, însă Wells nu voia să-l întrebe.

Lavelle încă mai urla atunci când Wells închise radioul. Nu avea niciun rost să-i explice lui Khadri de ce asculta tocmai WATK, ai cărui crainici îi urau pe musulmani mai mult decât pe federali.

*

La Hartsfield, Wells își lăsă cuțitul în mașină. I-ar fi creat probleme la punctul de control. Nu mai intrase într-un aeroport din primăvară și nu-i făcea deloc plăcere. Acolo erau mai mulți polițiști și agenți federal decât în tot restul Georgiei. Colegii lui de la Langley puteau foarte ușor să trimită o alertă BOLO^[23] la Agenția de Securitate a Transporturilor. Alerta se referea la el.

În caz că o trimiseseră, Wells se pregătise între timp și făcuse tot posibilul să-și schimbe înfățișarea. Nu se chinuise prea mult să se deghizeze, fiindcă deghizările sar imediat în ochi: își lăsase părul mai lung, purta o șapcă Red Sox și ochelari cu ramă subțire și lentile incolore. Dacă nu făcea vreo prostie, nu avea de ce să se teamă. Ofițerii de la AST erau oricum depășiți de situație și se ocupau mai mult de fluidizarea cozilor. Ca măsură suplimentară de precauție, îi spusese lui Khadri că îl va aștepta în holul principal și nu la terminal, pentru a evita trecerea prin punctul de control. După o recunoaștere de câteva minute, se așeză cu *Journal-Constitution* în mână și încercă să citească despre recente victorii ale celor de la Braves, șase la rând, dar nu reuși să se concentreze.

După o vreme renunță și își lăsă gândurile să rătăcească în voie. Și ele zburară la Exley. La ora asta se afla probabil la birou. Nu știa unde lucrează, dar își imagina. Se chinuia să păstreze un birou ordonat, dar tot neîngrijit era, plin de rapoarte, hărți și note neclasificate. În seif ținea

copiile documentelor secrete – nu i se trimiteau originalele. Mai avea fotografii cu copiii și poate câteva desene pe care le făcuseră pentru ea când erau mici. Cel puțin așa spera.

Se despărțise de soțul ei. Dacă avea un prieten sau un iubit, poate că ținea acolo și o fotografie de-a lui, dar Wells înclina să creadă că e discretă. Nu era genul de femeie care-și expune viața intimă la birou. Cine știe, poate că lua biroul acasă. Majoritatea celor de la Agenție erau căsătoriți. Nu-i venea totuși să creadă că avea o idilă groaznică de birou, tipul de idilă pe care secretarele o miros încă înainte de a începe și pe care șefii o descoperă după cel mult o săptămână. Tipul de idilă care se sfârșește invariabil cu întoarcerea bărbatului acasă, la nevastă și copii. Exley era prea inteligentă pentru așa ceva. Trebuia să fie. Dar Wells știa mai bine ca oricine că singurătatea administrată în doze mari îi poate schimba pe oameni atât de mult, încât nici ei înșiși nu se mai recunosc.

Deci avea un iubit, da sau nu? Măcar un prieten? După cum i se oferise când erau în Jeep, nu credea că are o legătură serioasă. Nu se mutase nimeni la ea, era sigur de asta. Când o chemase în zori acum o lună, ridicase receptorul imediat. Și nu păruse surprinsă că o caută. Ca și cum abia aștepta s-o sune. Ca și cum se gândea la el exact cum se gândea și el la ea. Închise ochii și o văzu singură în pat, dormind goală sub un cearșaf fin de bumbac, cu ferestrele deschise spre noaptea umedă din Washington și cu ventilatorul din tavan torcând blând. Viziunea îl făcu să se înfioare și, o clipă, i se păru că o poate atinge.

Wells deschise ochii și se uită la ceas. 11.40. În cinci minute Khadri va sosi cu zborul Delta 561 de la Detroit.

*

Avionul ateriza la timp, dar Khadri nu era în el.

Omul care cobora pe scara rulantă era mai tânăr, de treizeci și ceva de ani, înalt, proaspăt bărbierit,

îmbrăcat cu pantaloni sport și un tricou lejer. Nu putea să-și schimbe culoarea măslinie a pielii și nici părul negru cârlionțat, dar nu ieșea în evidență în cocktailul de oameni de afaceri care călătoreau la ora prânzului. Avea și un laptop. Era un specialist. Privi în jur, remarcă tricoul cu inscripția Atlanta Jazz Festival pe care Wells anunțase că-l va purta – o modalitate simplă și sigură de a face contactul în public – și veni imediat la el.

— Probabil că tu ești Jack, îi spuse bărbatul încet, într-o engleză curată, cu un ușor accent saudit. Eu sunt Thomas.

Numele corespundea. Khadri nu venise, dar acesta era omul lui.

— Bucuros de cunoștință, îi răspunse Wells. Cum e vremea la Detroit?

O simplă întrebare, doar ca să-i confirme ce aflase deja.

— Noaptea a fost noroasă, dar dimineața s-a înseninat.

Wells îi întinse mâna și bărbatul i-o strânse.

*

Au păstrat tăcerea până când Wells a luat-o pe autostrada 285, spre est, înapoi acasă. Bărbatul care-și zicea Thomas se aplecă să se uite în oglinda retrovizoare ca să verifice dacă nu erau urmăriți:

— Poți să treci pe banda din stânga și să mergi mai repede?

Wells făcu ce i se spusese.

După câteva minute, Thomas îi spuse să treacă pe banda din dreapta și să încetinească. Apoi să accelereze. Wells îndeplinea fiecare instrucțiune.

— Unde stai? îl întrebă Thomas la intersecția lui 285 cu I-20.

— La Doraville, în nord-est. Cam la douăzeci și cinci de kilometri de aici. Ajungem în douăzeci de minute.

— Unde mai exact?

— Adresa?

— Da.

Wells i-o spuse.

— Nu mergem la apartamentul tău. Ieși de pe autostradă și mergi spre vest pe Interstate 20.

— Adică spre centru.

— Da.

Thomas nu mai adăugă nimic. Wells își dădu seama că așteptarea lui nu luase sfârșit.

*

Wells parcă în fața unui restaurant Denny ponosit din sud-vestul Atlantei. Șofase ore întregi și executase bucle nesfârșite pe toate autostrăzile care traversau orașul. Acum ajunseseră practic exact acolo de unde plecaseră, la câțiva kilometri de Hartsfield. Pe deasupra creștetelor lor zburau avioanele care se pregăteau să aterizeze. Wells se lupta cu nerăbdarea, spunându-și că niște ore în plus nu mai contează.

Opri mașina și Thomas îl duse la capătul parcarii, unde îi aștepta un bărbat rezemat de un Chevrolet Lumina verde. Era mai scund decât Thomas și îmbrăcat foarte obișnuit, cu blugi și un tricou cu Falcons.

— El e Sami, spuse Thomas.

Îl îmbrățișă pe Sami și-i murmură ceva la ureche.

— Sami.

Wells întinse mâna. Bărbatul îl lăsă cu ea în aer și în cele din urmă Wells și-o retrase.

— Dă-i cheile.

Thomas nu zâmbea. Fără un cuvânt, Wells îi aruncă cheile lui Sami, care le prinse din zbor și se duse la camionetă. Thomas se urcă în Chevrolet și-i făcu semn lui Wells să-l urmeze.

Wells rămase impasibil în timp ce camioneta lui dispărea din parcare. Oamenii făceau atâtea eforturi pentru că aveau un scop. Khadri îl supunea la un test final înainte să coboare podul și să-l lase să intre în castel. Cel puțin așa spera.

Se apucară iar să umble fără țință. Ceasul digital al Chevroletului arăta cinci după-amiaza și traficul

începuse să se îndesească. Thomas nu dădea semne de nerăbdare. Wells își spuse că-i lăsa suficient timp lui Sami să scotocească prin apartament. Perfect. Lasă-i să se joace. Pot să caute cât vor, nu au cum să-i spargă acoperirea.

În cele din urmă telefonul lui Thomas scoase un tril. Thomas răspunse:

— *Nam.*

Închise telefonul și-l puse în buzunar.

— E curat, nu? spuse Wells.

— Ce anume?

— Apartamentul meu. Cu excepția armelor, dar ele sunt pentru noi.

Thomas zâmbi pentru prima oară:

— Așa a spus și Sami.

*

Trecură de Turner Field și de domul auriu al capitolului din Georgia, apoi Thomas făcu la dreapta pe Strada 14, în centrul unui cartier numit Midtown, un amalgam de clădiri uriașe pentru birouri și blocuri rezidențiale cu câteva etaje. Thomas găsi un garaj și se plimbă o vreme pe rampe, clătinând din cap în timp ce etajele se goleau. În cele din urmă parcă la ultimul etaj, în centrul unui ocean de asfalt gol.

— Dă-te jos.

— Thomas, spuse Wells, suntem prieteni?

Acum vorbea în arabă, gustând cu plăcere sunetele netede ale limbii. În afară de rugăciuni, nu mai rostise un cuvânt în arabă de când plecase din Pakistan.

— Cred că da, zise Thomas tot în arabă. Verificăm.

— Atunci poți să-mi spui numele tău adevărat?

— Qais.

— Qais. Crezi că nu știu că ai un pistol sub scaun? Crezi că n-aș putea să-l iau dacă aș vrea?

Wells îi zâmbi forțat: Și eu sunt profesionist, arată-mi puțin respect. Nu spuse nimic cu voce tare. Qais nu părea surprins:

— Poți să încerci.

Lui Wells îi plăcea stilul tipului. Apoi au amuțit amândoi. Wells ieși din mașină și Qais blocă portierele.

Căută sub scaun și scoase un pistol mic de calibru 22, și-l băgă sub cămașă și ieși.

— Pune mâinile pe capotă și depărtează picioarele, îi spuse el lui Wells în engleză. Îl percheziționează eficient. Bine.

— Ai fost polițist?

— Ceva de genul ăsta. Hai să mergem. Suntem așteptați. O să te bucuri când o să-l vezi.

*

Când au ieșit din garaj, soarele se ascunsese deja după zgârie-norii cu birouri din vest. Qais conducea mai relaxat acum, știind că nu sunt urmăriți. După câteva minute au ajuns la Piedmont Park, o sută de hectare de iarbă și copaci care avea în centru un lac artificial. Pe pajiștea de pe colina de la marginea parcului, tineri dezbrăcați până la brâu aruncau frisbee-uri în lumina asfințitului. Oameni în trening făceau jogging pe o potecă de la poalele colinei. Undeva mai departe, un bărbat așezat pe o bancă citea liniștit *The New York Times*.

Khadri.

Cum Wells și Qais se apropiară de el, se ridică, împături ziarul și îl puse sub braț. Era la o sută de metri, cincizeci, douăzeci și cinci, zece. Apoi atât de aproape încât l-ar fi putut atinge. Omoară-l acum, își spuse Wells. Doboară-l și rupe-i gâtul. Sau ia-i lui Qais pistolul și împușcă-i pe amândoi.

Dar se mulțumi să-i zâmbească și-i întinse mâna, așa cum făcuse și Khadri la prima lor întâlnire. Știa că probabil l-ar fi putut ucide pe Qais, dar nu era sigur că-i putea omorî pe amândoi. Poate că și Khadri era înarmat. Își aduse aminte din nou de partidele de vânătoare cu Herbert. Putea să tragă doar o singură dată. Trebuia să fie sigur.

Spre surpriza lui Wells, Khadri ignoră mâna întinsă, în schimb îl îmbrățișă strâns, plimbându-și mâinile pe spatele lui într-o mângâiere rapidă.

Își luă brațele de pe el și se dădu câțiva pași înapoi:

— Jalal... Nimeni nu-i mai spusese așa de când plecase de la Peshawar. *Salaam alaikum*.

— *Alaikum salaam*.

— Te-ai schimbat.

— Da... Mi-am lăsat părul să crească. Ca să nu iese prea mult în evidență...

Khadri se uită la tricoul lui:

— Ai fost la festivalul de jazz?

Engleza lui perfectă îi zgâria urechile.

— Da, câteva ore. Se ține chiar aici, în parc. Acolo, zise el și arată cu mâna spre vest.

— Îți place jazzul?

Wells ridică din umeri:

— Da, îmi place. A fost distractiv. Mă plictiseam.

— De atâta așteptare?

— Da, de atâta așteptare.

— Și Qais? Ați avut probleme la aeroport?

Qais se mulțumi să dea din cap în semn că nu.

Stătea la câțiva pași mai încolo, dar își ținea mâna la șold, fără ostentație, la zece centimetri de pistol.

— Hai să ne plimbăm puțin, Jalal, e o seară foarte plăcută.

Se plimbară de-a lungul potecii de jogging, în timp ce Qais îi urma în spate, dar nu putea auzi ce-și spun.

— E frumos aici, spuse Khadri. Am citit undeva că a fost proiectat de fiii celui care a proiectat Central Park din New York. Central Park este mult mai mare.

Wells ar fi vrut să știe dacă îl testa sau pur și simplu gândea cu voce tare.

— Ai trecut pe la New York înainte să vii aici, Jalal.

— Da, așa e.

— Și ce părere ai?

— Despre New York? Că e o țintă grasă! spuse Wells cu sinceritate. Simțea că-i vine să-l apuce de gât și să apese până când fața i s-ar înnegri și ochii i-ar ieși din orbite.

— N-a fost emoționant? Times Square și tot restul?

— Sigur, a fost emoționant.

— Dar nu e orașul tău preferat.

— Am crescut în Montana, Omar. Acolo munții erau doar ai mei.

— Dar îți place aici?

— E frumos, așa cum ai spus. Wells își dădu seama: Khadri purta o simplă conversație. Pălăvrăgeau despre America. Probabil că și el are nevoie de puțină relaxare din când în când.

— Ce ciudat că unele locuri sunt atât de frumoase și altele atât de înfiorătoare. Ce crezi, Jalal? Compatrioții tăi duc o viață lipsită de griji.

— Prea lipsită de griji, zise Wells. Ar trebui să fie conștienți de mizeria în care se zbat alții. Răul se naște din ignoranță. Oricum, nu sunt compatrioții mei.

— Tu spui mereu lucrurilor pe nume, Jalal. Spui adevărul. Parcă vorbește unul dintre noi.

Venise momentul important și Wells știa asta. Dacă nu reușea să-l convingă pe Khadri acum, nu va reuși niciodată s-o facă:

— Sunt unul dintre voi. Nu știu ce altceva ți-aș putea spune. O să fac orice mi-ai cere.

Khadri se opri și se întoarse spre Wells:

— Vreau să am încredere în tine, Jalal. Altfel n-aș fi venit aici. Mă crezi?

— Da.

— Nici nu știi cum ne poți ajuta... Pe mine, pe noi. Ne așteaptă destule misiuni importante și nu am prea mulți oameni capabili... Khadri tăcu. Îl preocupă lucruri despre care nu vrea să vorbească, își spuse Wells.

— Oricum, continuă Khadri, tu ești unic. Faci parte din lumea asta, și Khadri arată cu mâna spre oraș. Eu nu voi fi în stare să fac parte din ea niciodată, nici Qais. În veci. Ești un om prețios.

— Înțeleg.

— Nu ne-ai dat nici un motiv să ne îndoim de tine, nici în Cecenia, nici în Afganistan sau în Pakistan.

— Mi-am făcut doar datoria.

— Și totuși nu te înțeleg, Jalal. Am vorbit despre tine și cu șeicul. După ce te-am trimis aici, am vorbit și cu oamenii care te-au cunoscut la Frontiera de nord-vest. Ai studiat, te-ai rugat și te-ai antrenat. Nu ți-ai pierdut niciodată răbdarea...

— Ba nu, eram nerăbdător, spuse Wells.

— Dacă erai, nu prea s-a văzut. Nu te-ai plâns niciodată. Nu ai băut nicio picătură de alcool, nu ai fumat și nici nu te-ai culcat cu vreo femeie. Soldatul perfect. Dar când mă gândesc cât de disciplinat ești, mi se face teamă. Mă întreb cine îmi garantează că lupti pentru noi și nu pentru ei.

Wells apucă strâns brațul lui Khadri, trăgându-l spre el pe omul acesta scund. Qais se apropie repede, dar Khadri îi făcu semn să se oprească.

— Omar, eu nu sunt soldatul perfect. Oamenii care au murit în Los Angeles, cei care se sacrifică în Irak în fiecare zi... sunt martiri. Ei sunt soldații perfecți. Eu am așteptat și nimic mai mult. Vreau doar atât: să-mi dați ocazia să vă ajut. Iar dacă trebuie să mai aștept, voi aștepta cât va fi nevoie...

Wells se opri. Își spusese părerea și nu avea niciun rost să insiste. Îi dădu drumul lui Khadri, dar arabul nu se îndepărtă. Ba chiar se aplecă spre Wells, privindu-l drept în ochi. După o vreme încuviință și spuse:

— Aștepți ocazia să ne ajuți? Atunci ți-o voi oferi. Wells își plecă privirea. Podul de la castel fusese coborât. Intrase. După atâția ani de așteptare. Dar meritase. Oare așa se simt morții când se trezesc la viață?

— Mulțumesc, Omar.
Khadri se lovi cu pumnul în piept.
— Trebuie să plec. Qais o să-ți explice detaliile misiunii. El vorbește în numele meu.
— Mulțumesc, spuse Wells, din nou. *Allahu Akbar*. Dumnezeu e mare.
— *Allahu Akbar*.
Khadri plecă pe drumul care urca pe deal. Traversă parcul și se făcu nevăzut.
— Arată de parcă ar ști exact unde se duce, îi spuse Wells încet lui Qais.
Totdeauna știe.

*

Sami îi aștepta la garaj, în camioneta lui Wells.
— *Salaam alaikum*, spuse el.
— *Alaikum salaam*.
— Deci ești de partea noastră.
— *Inshallah*.
Sami îi zâmbi și-i aruncă cheile.

*

Wells conducea Rangerul, iar pe bancheta din spate stătea Qais. Sami îi urma în Chevroletul Lumina.

— La ce hotel stați?
— Nu stăm la hotel. Vom sta la tine.
— Bine, dar vecinii...
— Nu rămânem prea mult.
Dar Wells dorea să afle amănunte și Qais nu-i spunea nimic.
— Cine te-a antrenat, Qais?
— Mukhabarat-ul saudit. Am stat șase luni și la Quantico, la FBI-ul vostru.
— Nu mă miră.
— Mulțumesc.
— Prin urmare, spuse Wells în arabă, tu și cu Sami nu ați venit la Atlanta doar ca să vă întâlniți cu mine, nu?
Qais izbucni în râs:
— Nu. N-am venit doar să arunc banii pe benzină.

— Atunci de ce nu-mi spui care e misiunea? Sau trebuie să ghicesc?

— N-ai cum.

Qais era mult mai relaxat acum, după ce Khadri îl acceptase pe Wells.

— CDC, Centrul de Control Epidemiologie?

— Nu.

— CNN? Coca-Cola?

— Nu, nu. Oricum, lui Omar îi place Coca-Cola. Asta bea tot timpul.

— Și mie îmi place, spuse Wells. Domul Georgia? Stadionul Turner?

— Habar n-am despre ce vorbești, zise Qais. Uite, suntem doar noi trei: tu, Sami și cu mine. Nu e o misiune de martiriu. Omar are nevoie de noi vii.

— Atunci... este vorba despre ceva mai simplu. Un asasinat.

— Bravo! Pe cine?

Wells nu avea nici cea mai palidă idee. Primarul din Atlanta? Un om de știință de la CDC? Un senator de Georgia? Pioni fără importanță. Iar cineva important era protejat de o tonă de sisteme de securitate.

— Ai dreptate, Qais. Habar n-am.

— Ai auzit de Howard West? Generalul Howard West?

Howard West condusese unitatea de operațiuni clandestine și unități de contraterorism în anii '90. Wells îl văzuse o dată la înmormântarea unui ofițer Delta. Ținuse un discurs scurt, apoi se urcase într-un elicopter și se întorsese la treburile lui de trei stele.

Trei luni mai târziu trecuse în rezervă, Wells nu mai știa exact când. Acum lucra numai în calitate de „consultant”. Adică încasa cecuri de șase cifre de la firmele care comercializau aparatură de spionaj. Drept mulțumire, le făcea cunoștință cu vechii lui prieteni de la Pentagon. Nu ieșea în

evidență prin nimic. Wells nici nu știa că locuiește și el în Atlanta.

Atacul acesta reprezenta o acțiune strălucită prin care Al Qaeda își afirma egalitatea cu Statele Unite, îi vânați pe conducătorii noștri? Atunci îi vânam și noi pe-ai voștri. De când trecuse în rezervă, West era păzit mult mai puțin decât un general activ, fără doar și poate. Dar asasinarea lui nu putea să fie acțiunea grandioasă pe care o proiectase Khadri, se gândi Wells. „Omar are nevoie de noi vii”, îi spusese Qais. Asasinatul era doar o diversiune. Podul de la castel fusese coborât doar pe jumătate. Khadri îi oferea un pariu lui Wells: lichidează-l pe West sau sacrifică-te încercând să-l lichidezi și o să am încredere în tine. Omoară-l pe West și ești de-ai noștri. Dacă nu-l omori, n-o să mă mai vezi niciodată.

Wells simți un junghi în spinare, ca și cum ar fi fost doar o marionetă și cineva trăgea prea tare de sfori. Khadri câștigase și runda asta. Dar poate că va găsi o soluție.

— Cred că putem să ajungem până la West, îi spuse Wells lui Qais, dar avem nevoie de un plan. Când vrea Omar să acționăm?

— În seara asta.

— În seara asta.

Dar imediat după ce rosti cele trei cuvinte, Wells simți că intrase într-o capcană.

Wells deschise ușa de la apartament și-l găsi pe Sami care-i întinsese tot arsenalul pe masa din bucătărie și toate armele și cuțitele erau o invitație la un răspuns. În afară de asta locul părea neatins, ceea ce nu-l surprinse prea mult. Ca și Qais, Sami era un profesionist, un fost polițist iordanian.

— Spunem magrebul? întrebă Wells, folosind termenul arab pentru rugăciunea de seară.

— Și vecinii? întrebă Qais. Prin perete se auzea televizorul dat la maximum în apartamentul vecin, glume și râsete înregistrate care se succedau monoton.

— Wendell se apropie de optzeci de ani, spuse Wells, și nu aude bine. Trebuie doar să avem puțină grijă.

Desfășură covorașul și rostiră rugăciunea de seară. Apoi mâncară. Pe drumul spre casă Wells se opri la un 7-Eleven și cumpărase niște sendvișuri și trei pahare mari de cafea. Era mort de foame și își imagina că și lor le era foame. Dar nu-i făcea nicio plăcere să-și mestece sendvișul cu friptură de curcan cam uscată. Auzea cum ticăie ceasul. Înghiți ultima bucată de sendviș și se uită la ceas. Era nouă. Mai avea doar patru ore, cel mult șase. Oricât ar fi încercat, nu reușea să vadă nicio ieșire. Nu putea să-l omoare pe West. Totuși Khadri n-ar mai fi avut încredere în el dacă West scăpa cu viață.

Dacă ar fi știut acum o săptămână sau chiar ieri, ar fi putut s-o avertizeze pe Exley. Apoi cei de la Agenție și de la FBI ar fi putut și ei să le întindă o capcană. Puteau să-i prindă pe Qais și pe Sami și să-l facă scăpat pe Wells. Puteau chiar să anunțe că Sami și Qais au fost omorâți în apartamentul lui West și că West a fost împușcat și e rănit. Khadri

ar fi fost nevoit să accepte această versiune, tot nu o putea verifica.

Dar acum era prea târziu să-l avertizeze pe West. Qais și Sami vor sta la el toată noaptea. Știa că miza acestei misiuni este să-l testeze pe Wells. Sigur, ar putea să-i omoare pe amândoi, dar nu ar mai afla nimic, iar urmele lui Khadri s-ar șterge definitiv. Ar fi mai bine dacă i-ar denunța, dar nici așa nu era sigur că va reuși. Doar n-or să zâmbească relaxați atunci când o să pună mâna pe telefon și o să formeze 911.

Se întrebă dacă trebuie să-l lase pe West să moară și dacă va trebui să tragă chiar el, dacă i-o va cere Qais. Dar era vorba de război, iar West fusese soldat. Și nu fusese doar un simplu soldat. Fusese ditamai generalul. Se apropia de șaptezeci de ani. Trăise o viață plină. Poate că ar fi înțeles.

Wells își alungă gândul din minte. Trebuia să se asigure că West nu-și va pierde viața în noaptea asta. Pentru binele lui și al generalului. Nu-și putea trăda principiile. Nu-i putea ucide pe cei pe care trebuia să-i apere. Nu avea dreptul să se joace de-a Dumnezeu și să-și sacrifice un compatriot în speranța că-i va salva pe alții. Nu. Trebuia să-l salveze pe West fără să-și distrugă acoperirea pe care se chinuise atâta s-o creeze.

*

Dar nu vedea nicio cale de ieșire din această dilemă, oricât de mult ar fi încercat. Să sune la 911? Nu putea. Să-l împuște pe Qais? Nu era bine. Să-l lichideze pe West? Nici atât. Să-l avertizeze? Cum? S-o cheme pe Exley? Nu. Să sune la 911? Nu...

Își îndreptă atenția spre masa din bucătărie unde Sami întinsese o hartă stradală a cartierului Buckhead. Teoretic, zona făcea parte din Atlanta, în nord-vestul orașului. În realitate, Buckhead era doar o suburbie cu vegetație luxuriantă unde lumea bună din corporații trăia în case inutile de mari, cât mai departe de aleile străjuite de copaci. Wells

lucrase mult în zonă ca zilier la firma de peisagistică.

— Locuiește aici. Sami îi arată o bulină roșie lipită la intersecția Northside Drive cu Mount Vernon Road.

Qais scoase un plic galben din geanta laptopului:

— Din datele astea rezultă că a cumpărat casa în 2001 și a plătit 2,1 milioane de dolari, spuse el.

— Două milioane? Armata plătește mai bine decât îmi aduc eu aminte. Avem și fotografii cu el?

Qais scoase și niște fotografii cu West luate de pe internet. Wells îl recunosc pe general: era înalt, chel, cu buzele groase și avea fruntea brăzdată de riduri.

— De unde știm că va fi acasă diseară? Probabil că nu stă prea mult acolo.

Qais se uită la altă hârtie.

— Ba o să fie. Asociația Georgia Defense Contractors îi oferă premiul pentru întreaga activitate în cadrul unui dineu chiar în seara asta. Într-un oraș numit Roswell.

— La nord de aici.

— Și mâine ține un discurs La City Club, în centru. Precis e acasă.

Wells nu putea să-l contrazică.

— Ce facem cu bodyguarzii?

— Are unul singur, spuse Sami.

— Ești sigur?

— L-am urmărit. Când iese în oraș folosește o Jimsy (în argoul arăbesc un SUV de la General Motors), iar garda de corp este și șofer și stă la el acasă.

— Probabil în anexă, zise Qais.

*

În mintea lui Wells se înfiripa ideea unui plan. Poate că reușește să se descotorosească de unul dintre ei.

— Da, precis că acolo stă, spuse Wells și se întoarse spre Sami: Ești sigur că West nu mai are și

alți oameni?

— Nu am văzut decât o singură gardă de corp.

Wells își dădu seama că probabil Khadri chiar avea nevoie de ei vii. Îl surprindea faptul că West era apărat doar de un singur om, dar trecuse în rezervă și anonimatul era cea mai bună protecție.

— Casa are gard și o poartă mare, spuse Sami. Le-am fotografiat săptămâna trecută.

Răsfiră fotografiile pe masă. Gardul avea o fundație din cărămidă și deasupra un grilaj ornamental scund, din fier forjat, cu vârfuri ascuțite. Cam la treizeci de metri dincolo de gard se vedea o casă în stil georgian în vârful unei coline. Sami îi arătă gardul:

— Nu are nici doi metri înălțime și nu am văzut sârmă ghimpată.

— Nici n-o să vezi în Buckhead, spuse Wells. Vecinii n-ar fi de acord. Cât de mare e proprietatea?

— O sută douăzeci de metri lungime și șaiszeci de metri lățime.

Cam patru sute de picioare pe două sute de picioare, traduse Wells în minte. Doi acri.

— E destul de mare ca să nu fim deranjați, spuse el. Are câini?

— Cred că are un câine. L-am auzit lătrând.

Wells clătină din cap. Câinii erau o problemă, cea mai serioasă problemă. Câinii însemnau gălăgie.

— E căsătorit? Are familie?

— A divorțat la un an după ce a trecut în rezervă, spuse Qais. Fosta lui soție locuiește la Houston.

— Doar o singură soție, glumi Wells.

Qais zâmbi:

— Da, numai una.

Perfect. Mai puține riscuri de eșec.

— Și Khadri vrea s-o facem la noapte? Chiar în noaptea asta?

Qais încuviință:

— A spus că vei înțelege.

— Sigur că înțeleg.

Arată spre hartă:

— Cunoscut cartierul pentru că am lucrat acolo. Locul e mai puțin izolat decât pare. Mount Vernon e o stradă aglomerată, putem să traversăm câteva curți și să plecăm tot pe acolo dacă trebuie. Și venim acasă să tragem un pui de somn și pe urmă îl ducem pe Qais la aeroport ca să ajungă înapoi la Detroit.

Au discutat despre misiune cam două ore. Lui Wells i-ar fi trebuit mai mult timp ca să-și facă un plan și mult mai multe informații. Planurile etajelor din casa lui West, cu tot cu dormitorul generalului. Câte mașini de poliție patrulau în zonă, câte patrule de securitate privată se ocupau de cartier și care erau rutele lor obișnuite. Voia să știe dacă West avea o armă și dacă da, unde o ținea. Nici măcar nu știau dacă avea sistem de alarmă și dacă și poarta era conectată la el.

Trebuia să se miște rapid și să suplinească prin viteză ceea ce le lipsea ca informație și ca dotare cu arme de foc. Trebuia să plece de acolo înainte să apară poliția și să pună mâna pe ei. Wells estima că aveau la dispoziție doar cinci minute din momentul când intrau în casă, chiar dacă nu exista un sistem de alarmă. Și bine ar fi fost să nu stea mai mult de trei minute. Dacă poliția și patrulele private interveneau în forță, nu puteau să mai scape de acolo. Mai ales că se aflau la Buckhead, care era o zonă riscantă.

— Dacă auzim o sirenă de poliție o ștergem imediat, zise Wells.

Le expuse planul lui, lăsându-i să se ocupe de amănunte ca să nu se prindă că avea un alt scop.

— Gata! spuse Qais într-un târziu. Parc-aș fi la FBI. Știi bine că o să fim în rahat până la gât imediat cum intrăm în casă. Așa se întâmplă în toate misiunile de genul ăsta.

— Sigur, spuse Wells. Dar trebuie să ne închipuim că ne vom descurca bine.

Fără să vrea, indivizii începuseră să-i placă. Când se vor trezi mâine-dimineață într-un avion cu direcția Guantanamo, își vor da seama că și-au făcut-o cu mâna lor.

*

Sami adusese haine pentru el și pentru Qais: pulovere și pantaloni negri, asemănătoare cu cele pe care le cumpărase Wells de la magazinul de surplusuri militare.

— Parcă am fi o trupă de mimi, glumi Wells după ce s-au îmbrăcat.

— O trupă de mimi? întrebă Sami.

— Oamenii care se îmbracă în negru din cap până în picioare și... Lasă, n-are importanță.

Sami adusese și el arme: un pistol de calibru 45 cu amortizor, un pistol automat H&G mai ușor, o pușcă automată cu țeavă scurtă care avea un încărcător cu treizeci și două de gloanțe. H&K-ul arăta bine și nu era precis, dar era oricum o armă periculoasă. Wells își aminti că jihadiștilor le plăceau la nebunie pistoalele automate: văzuseră prea multe filme de acțiune. Pistoalele de calibru 45 erau adevărata lor piesă de rezistență: trăgeau gloanțe cu viteză subsonică, iar dacă le puneai și amortizor puteai să te miști într-o liniște aproape perfectă.

Wells nu-l întrebase pe Sami de unde-și procurase armele. Păreau nou-nouțe și o clipă se întrebă dacă nu cumva în spatele acestei afaceri se ascundea chiar Agenția, care-i testa loialitatea printr-un complot nebunesc. Poate că în locul lui West acolo o să-l întâmpine Vinny Duto.

Dar Khadri îi trimisese pe Qais și pe Sami. Și dacă el era o cârțiță, Statele Unite l-ar fi capturat pe bin Laden și ar fi spulberat Al Qaeda de mult. Nu, armele erau cât se poate de adevărate, le încărcaseră doar, iar în casa din Buckhead îi

aștepta West. Care va muri la noapte, dacă nu va reuși să-l salveze.

*

Or să ia și Rangerul și Chevroletul Lumina pe care Sami zicea că pot să-l abandoneze liniștiți, fiindcă nu vor putea să-i identifice proprietarul. Sami îl curățase cu grijă, ca să nu rămână amprente. Vor lăsa pistoalele și măștile de schi în portbagajul Chevroletului, în caz că-i oprea poliția, deși Wells se aștepta ca poliția să găsească un pretext și să le controleze mașina oricum. Trei bărbați, dintre care doi arabi, se plimbă cu mașina prin Buckhead pe la miezul nopții, îmbrăcați ca în SWAT^[24]. Da, trebuiau să fie cât se poate de atenți...

— Te rog și eu ceva, îi spuse Wells lui Sami. Ai grijă cu viteza.

— *Nam.*

Se mai rugară o dată, cerând binecuvântarea lui Allah, ca să-i ajute să-l lovească cu mânie islamică pe generalul cel necredincios. Wells spera că Allah nu-i va lua în seamă, la fel ca atunci când îl invocase la mormântul părinților lui.

Plecară cu puțin înainte de unu noaptea, Wells și Qais în camionetă, Sami în spatele lor în Chevrolet. Deși era periculos, sau poate tocmai din acest motiv, Wells conducea prudent și respira calm și regulat. Cum ajungea în locul acela nu mai avea nicio importanță. Nici el însuși nu mai avea importanță. Doar misiunea conta.

*

Au mers spre vest pe autostrada 285 care era aproape goală, cu excepția adolescenților care goneau nebunește în noapte. Apoi au luat-o spre sud-vest pe Mount Vernon, spre sud-est pe Powers Ferry și iar spre sud-vest pe Mount Paran. Traficul era tot mai slab la fiecare intersecție și deodată se treziră că sunt singuri pe drum. Ocoliră cvartalul în care se afla casa generalului, încercând să vadă dacă nu cumva în zonă erau patrule de polițiști sau

dacă nu erau prea multe case cu lumina aprinsă, și își ciuliră urechile ca să repereze lătrături de câini sau certuri conjugale. Dar oamenii din Buckhead dormeau liniștiți sau se prefăceau că dorm.

Wells se uită la ceas. Unu treizeci și trei. Era cel mai bun moment.

— Acum, îi spuse lui Qais.

— Acum.

Wells își scoase brațul pe fereastră, semn că operațiunea începe, și trase camioneta pe o stradă laterală, în fața unei case de cărămidă în construcție, nu prea departe de casa lui West. Sami deschise portbagajul Chevroletului și își luă armele și măștile. Wells luă Glockul și un pistol de calibru 45 cu amortizor pentru Sami. Qais celălalt pistol de calibru 45 și H&K-ul. Se urcară în Chevrolet. Sami luă curba și opri în fața casei generalului, dar lăsă motorul să meargă. Își puseră măștile și mănușile. Wells își băgă pistolul în tocul de la șold. Sami își aruncă H&K-ul peste piept, exact ca băieții răi dintr-un film cu Steven Seagal.

— Nu mai mult de cinci minute, le spuse Wells. Dacă auzim sirenele poliției, plecăm imediat.

— Da, știm, îi răspunse Qais.

— *Nam*.

Wells se uită iar la ceas: 1.34.58... 1.34.59... 1.35.00.

— *Allahu Akbar*, spuse Wells. Acum!

Au ieșit din mașină, au închis ușor portierele și s-au repezit la gard.

Wells a ajuns primul. S-a cățarat și sări dincolo cu o mișcare fluidă, apoi ateriză frumos. Dacă gardul avea alarmă, probabil că nu fusese conectată. Aveau noroc. Vecinii vor mai avea parte de câteva minute bune de somn. Qais venea iute după el, dar Sami se încurcă puțin cu H&K-ul lui printre ornamentele gardului. Asta nu se întâmpla niciodată în filmele pe care le văzuse.

Peluza era verde, proaspăt tunsă și semăna cu un teren de fotbal înainte de începerea sezonului.

Wells se uită în jur după câine, dar curtea era pustie. Apoi auzi lătrăturile. Din ce în ce mai puternice în timp ce alerga pe colină și se apropia de casa mare și albă.

Ajunse la intrare și se uită la ceas: 1.35.20. Își alocase cincisprezece secunde pentru a descuia ușa. Dacă nu reușea, trebuia să spargă o fereastră. Dar când apăsă clanța, ușa se deschise ușor: era descuiată. Ciudat, dar nu avea timp să se mire. Câinele era tot mai furios și lătrăturile se succedau cu rapiditate. Probabil că stătea după ușa. Și după lătrat părea că e mare. Trebuia să se ocupe de el imediat.

În spatele lui, Qais ajunsese și el la ușa de la intrare, tocmai când Sami reușise să se dea jos de pe gard, o întârziere care nu-i crea probleme lui Wells. Sami alergă în sus pe colină, dar o luă la dreapta, spre anexă, așa cum stabiliseră.

— Câinele, spuse Wells.

Qais încuviință și își pregăti pistolul de calibru 45. Wells apăsă pe clanță și deschise larg ușa.

Câinele aproape că zbură afară, un Rottweiler puternic și sănătos care sărise la Qais, mârâind și arătându-și toți colții. Glonțul lui Qais îl lovi drept în piept și-l doborî. Gemu, dar continuă să se târască spre ei, încercând să-și apere teritoriul. Qais trase din nou și-l nimeri între ochi, iar glonțul spulberă craniul Rottweilerului, împrăștiind treptele cu smocuri de blană, bucăți de creier și sânge. Căzu și rămase nemișcat. Sub masca neagră, ochii lui Qais străluceau.

Trecură peste cadavrul câinelui și intrară în casă. Wells închise ușa și așteptară câteva clipe ca să-și obișnuiască ochii. Qais se întoarse spre Wells... Și Wells ridică mâna, ținând de țeavă pistolul masiv. Qais încercă să pareze, dar nu reuși. Patul armei îl lovi exact lângă ochi, cel mai vulnerabil punct din craniu.

— La... mai apucă să spună Qais. Nu. Și fața îi îngheță. Trupul i se cutremură, dar nu căzu.

Wells îl mai lovi o dată, în același loc. De data asta auzi cum metalul sfărâma oasele. Qais murmură ceva, un sunet care semăna cu geamătul Rottweilerului, și se prăbuși în față. Era deja inconștient când lovi podeaua.

*

Planul lui Wells era destul de simplu. Trebuia doar să-i despartă. Să-l neutralizeze pe Qais și să-l predea, viu dacă era posibil, ca să poată fi interogat. Să-l doboare pe Sami, înainte ca el să omoare garda de corp. Să-l dezarmeze pe bodyguard înainte ca el să înceapă să tragă, pe urmă să-l caute pe West și să-i explice ce se întâmplă. Apoi s-o cheme pe Exley și să-i povestească totul. Și să ceară Agenției să inventeze o istorie care să-l convingă pe Khadri că Sami și Qais au murit în timpul raidului. Poate chiar să anunțe că și West murise. Și trebuia să facă toate astea înainte ca polițiștii din Atlanta să ajungă acolo și să-i zboare creierii.

„Simplu” nu era poate cuvântul cel mai potrivit pentru a defini planul lui. Dar asta era tot ce putea face acum și până aici planul îi reușise.

— FBI! urlă el, urcând scările și sperând că West nu se va speria atât de tare, încât să iasă pe scări și să tragă în el. Sau și mai rău să aibă un atac de cord.

— FBI! Domnule general stați liniștit...

Dar nu se auzea absolut nimic.

— Generale...

Casa era cufundată într-o tăcere deplină. Poate că West se ascundea în dormitor, poate că suna la 911... deși Wells nu credea că un general cu trei stele ar reacționa așa, chiar dacă era atât de bătrân și-și primea pensia lunară de la asigurările sociale. Acum nu mai are nicio importanță, își spuse Wells. Trebuie să acționez. Se întoarse și alergă spre casa de oaspeți din anexă.

*

În timp ce traversa pajiștea, auzi răpăitul H&K-ului lui Sami în casa de oaspeți, vreo șase împușcături, o pauză și apoi încă șase care răsunară în noaptea umedă a Georgiei..

Ajunse la casa de oaspeți în doar câteva secunde și-l găsi pe Sami rânjind și legănându-și arma în mână. Wells vedea cum se aprindeau lumini în casele vecine. Ce să zic, halal plan!

— Sami...

— N-o să-ți vină să crezi, pe bune, îi zise Sami. Unde e Qais?

— În casă, îl caută pe West.

Wells intră în casa de oaspeți.

Sami avea dreptate. Lui Wells nu-i venea să-și creadă ochilor. Și-ar fi imaginat orice, numai asta nu. Dar uite-i acolo. Nici nu era de mirare că ușa casei era descuiată. Și nu se mira nici că-l lăsase nevastă-sa când a trecut în rezervă.

Cele douăsprezece gloanțe ale H&K-ului îi ciuruiseră pe West și pe garda lui de corp, dar nu într-atâta încât să ascundă ce se întâmpla în anexă atunci când intrase Sami. Garda de corp zăcea pe pat în pielea goală. Pe membrul flasc atârna un prezervativ lubrifiat. West avea la gât o lesă neagră cu ținte și purta un corset tot din piele. Un braț îi era prins în cătușe de rama patului, celălalt îi atârna inert. Era clar că garda de corp încercase să-l descătușeze atunci când apăruse Sami. Nu reușise să-l salveze. Nici Wells.

*

Wells se uită din nou la ceas: 1.36.43. De fapt, nu mai avea nicio importanță. West era mort. Bodyguardul lui la fel. Nu mai putea explica poliției ce se întâmplase aici în noaptea asta. Și nici lui Sami ce se întâmplase cu Qais. Avea o singură posibilitate să iasă din încurcătură și nicio clipă de pierdut. Ieși din anexă. Sami se întoarse spre el.

— Poți să...

Wells ridică Glockul și-l împușcă. O dată în piept și o dată în cap, pentru mai multă siguranță. Nu se atinse de H&K, dar luă pistolul de calibru 45. Un pistol cu amortizor era oricând bine-venit.

Alergă spre casă. În depărtare se auzea sirena unei mașini de poliție. Trebuia să-l lichideze pe Qais. Qais știa acum că Wells nu este loial cauzei, așa că o să arunce vina pe el pentru acest atac ca să-l dea pe mâna Agenției. Agenția și-ar putea da seama că arabul face un joc dublu, dar nu și dacă l-ar trăda pe Wells încet-încet, ca și cum ar vrea să-l protejeze. Nu, Wells nu putea să riște. Qais trebuia să moară.

Wells sări peste câine și intră în hol. Qais era întins pe jos acolo unde-l lăsase. Când se uită la el, Qais gemu încet, de parcă și-ar fi acceptat deja soarta.

— *Inshallah*, șopti Wells.

Îl împușcă pe Qais o singură dată, în ceafă, cu pistolul de calibru 45. Încă un mort. Apoi făcu ceva de care-i era silă. Îl întoarse pe Qais cu fața în sus și ținti spre fața lui. Se dădu puțin înapoi, ca să nu se stropească de sânge pe picioare, și apăsă pe trăgaci până când îi pulveriză nasul, gura și ochii. Acum fața lui Qais nu mai era decât un terci însângerat. Un terci neidentificabil. Wells știa că apăsarea pe înregistrările camerelor video de la Hartsfield împreună cu Qais și că poliția le va verifica cât mai repede posibil. Dar Qais nu avea acte și acum Wells se asigurase că înregistrările nu mai foloseau la nimic.

*

Alergă prin casă spre bucătăria din spate. Sirenele se auzeau mult mai aproape. Deschise ușa și alergă cât de repede putea prin grădină. Se cățăără pe gard și sări, aterizând pe pietrișul curții neterminate a casei în construcție.

Își scoase masca de schi și alergă în jurul clădirii neterminate și de-a lungul aleii până când

ajunse unde-și parcase camioneta. Casele de aici erau cufundate în întuneric. Alt noroc.

Se strecură în Ranger, își puse pe cap șapca Red Sox și plecă. Când ajunse pe Mount Vernon, văzu o mașină de poliție care venea spre el cu viteză, cu girofarurile fulgerând și cu sirena la maximum. Polițistul din ea se uită o clipă fix în ochii lui, dar nu încetini. Wells dispăru în noapte.

*

Când ajunse acasă se așeză la masa din bucătărie, încercând să-și controleze tremurul slab al mâinii stângi. Adrenalina se domolise acum și se simțea obosit. Mai mult decât obosit. Simțea că se prăbușește de extenuare.

În aprilie îi spusese lui Walter, anchetatorul, că nu-și amintea câți oameni omorâse. Mințise. Și-l amintea pe fiecare în parte. Tocmai adăugase alți doi pe listă. Își aminti de cerbul pe care-l împușcase cu ani în urmă. Nu, nu-i era teamă să ucidă. Dar se săturase să tot facă asta și-i era silă că se pricepea atât de bine. Îi era și mai silă de el însuși când se gândea că trebuie s-o ia de la capăt. Trăise prea mult timp în preajma morții.

Încercă să-și șteargă din minte gândurile despre moarte și își strânse pumn mâna care-i tremura. Când își desfăcu degetele, tremurul dispăruse. Nu-și găsea vreo vină pentru cele petrecute în noaptea asta. Khadri îl obligase să intre într-o capcană. Își jucase cărțile cât mai bine. Nu avea de unde să știe că West era pregătit. „Nu întreba, nu răspunde”, murmură el în bucătăria goală și simți cum i se lățește pe față un zâmbet palid și urât.

Se gândi dacă era cazul s-o sune pe Exley și să se predea sau să încerce să-i explice. Dar nu era posibil. În noaptea asta depășise limita. Era implicat în asasinarea unui general de trei stele. Nu puteau mușamaliza așa ceva. Chiar dacă l-ar fi crezut, n-ar fi avut încotro. Erau obligați să-l închidă. Sau să-l facă să dispară. Nu, acum nu se mai putea dezvinovăți decât dacă-l prindea pe

Khadri, viu sau mort. Nimic altceva nu l-ar fi reabilitat în ochii Agenției. Nimic altceva nu l-ar fi reabilitat în propriii lui ochi. Toți morțiiăștia trebuiau să aibă un rost.

Prinde-l pe tipul cel rău, luptă pentru patrie, salvează prințesa. De fapt, era destul de simplu. „Da, sunt pe drumul cel bun”, se adresă cu voce tare camerei goale.

Vestea bună era că poliția și FBI-ul își vor stoarce creierii degeaba încercând să afle ce naiba se întâmplase în noaptea asta. Mai mult, nu vor face publice detaliile. Nu avea niciun rost să distrugă reputația lui West.

Iar Khadri nu va afla decât că Sami și Qais au murit împreună cu West și cu garda lui de corp. Nu va avea mai multă încredere în Wells, dar nici mai puțină. Wells își imagina că va primi vești de la Khadri foarte repede sau niciodată. Iar următoarea sa misiune, dacă va mai exista vreuna, nu va mai fi o probă de alergare contracronometru. Când se întâlniseră în parc, Khadri părea în criză de timp.

Wells își dădea seama perfect cum se simțea Khadri.

Pisica era într-un hal fără de hal.

Cu o săptămână în urmă, când o luase de la adăpostul de animale, era cam pricăjită, dar sănătoasă. Era o mătă energică și blana ei era un mozaic de negru, cafeniu și alb. Spre deosebire de alte pisici fără stăpân, nu-i era frică de oameni. Se freca de picioarele lui când se întorcea acasă. Nu se zbătea nici măcar când o închidea în cușca din incinta de la subsol.

— O să vă placă, îi spusese femeia de la adăpost. Ați ales foarte bine.

*

Femeia avea dreptate, dar nu i-ar fi făcut plăcere să afle de ce. După ce o pulverizase cu *Yersinia pestis* aerosolizată, pisica zăcea acum aproape nemișcată și mieuna fără vlagă. Lui Tarik i se făcea rău când se uita la ea. Blana îi era năclăită de sângele pe care-l vomitase. Ochii ei verzi se umpluseră de puroi și burta era acoperită de răni deschise. Nu mai putea să-și miște capul către el când intra în incintă și se apropia de cușca ei.

Destul, își spuse Tarik. Înfipse o seringă într-un flacon de soluție de pentobarbital de sodiu și măsură atent doi mililitri. Pe urmă o apucă de laba stângă din spate și căută o venă pe abdomen. În alte condiții s-ar fi zbatut, dar acum își ridică puțin labele și închise ochii. Tarik găsi vena și înfipse acul. Pisica muri câteva secunde mai târziu.

— Biata de tine, spuse Tarik. Iartă-mă.

Nu-i făcea nicio plăcere să chinuie animale, mai ales pisici. Ar fi preferat să facă experiențe pe câini, dar erau imuni la ciumă în mod natural. Nu avea de ales. În ciuda mâhnirii provocate de sfârșitul rapid și groaznic al pisicii, se simțea mândru de progresele experiențelor cu virusul ciumei. Nu mai lucra cu alți gemeni, nici măcar

cu antrax, pentru că voia să se concentreze asupra virusului *Yersinia pestis*.

Lui Tarik i-ar fi plăcut să poată spune că rezultatele muncii sale istovitoare i se datorează în întregime, dar adevărul era că bacteriile pe care le primise din Tanzania reprezentau o tulpină extrem de virulentă a ciumei. Germenii se dezvoltau rapid în mediul de întreținere și rămâneau în viață ore întregi după ce îi separa și îi puneă într-o soluție de agar de soia care se scurgea liber prin nebulizator. Bacteriile erau mult mai rezistente la temperatură decât se așteptase el.

Fără un cromatograf și fără testare prin metoda PCR^[25], nu putea fi sigur, dar bănuia că tulpina de *Yersinia pestis* includea și plasmidele pPCP1 și pMT1. Acestea erau fragmente de ADN care produceau enzime capabile să interfereze cu sistemul imunitar și cu funcția de coagulare a sângelui. Cu o săptămână în urmă, văzând că șoarecii și șobolanii mor pe capete, Tarik se hotărâse să ia doxicilină, un antibiotic cu efect verificat împotriva ciumei. Din câte știa nu se expusese virusului, dar prefera să nu aibă surprize.

Privind cadavrul pisicii, se bucură în sinea lui că luase medicamentul. Scoase cu mare grijă cadavrul din cușcă și-l aruncă într-un vas mare plin cu acid clorhidric. Avea de gând să treacă pe la adăpostul de animale a doua zi ca să ia altă pisică. Poate că ar fi mai bine totuși să meargă la un pet-shop. Nu i-ar pune atâtea întrebări. Fusesse realmente surprins când femeia de la adăpost îl întrebase ce nume o să-i dea pisicii.

— Nu m-am hotărât încă, răspunsese el bâlbâindu-se.

Da, la un magazin trebuie să mă duc, se gândi Tarik. Dar dacă șirul succeselor va continua, nu va mai avea nevoie de pisici. Următorii lui subiecți vor fi maimuțele, al căror sistem respirator e mult mai apropiat de cel uman. Din nefericire, maimuțele erau mai greu de obținut: companiile de

furnituri biologice le vindeau numai centrelor de cercetare autorizate și foarte puțini le foloseau drept animale de companie. Găsise pe internet anunțuri ale unor crescători de maimuțe din Statele Unite, dar nu era sigur că poate trece granița singur, cu atât mai puțin cu o maimuță după el la întoarcere. Bănuia că agenții vamali sau poate chiar poliția i-ar fi făcut o vizită acasă dacă ar fi încercat să comande una online.

Dar și fără maimuțe Tarik credea că începuse să se descurce destul de bine cu nebulizatorul și că putea infecta oamenii dintr-o încăpere fără aerisire dacă reușea să aerosolizeze virusul fără să fie văzut. Sigur, asta nu însemna declanșarea unei epidemii. Mai avea luni bune de cercetare până să obțină destule culturi de *Yersinia pestis* pentru un atac de anvergură. Și îi era teamă că-i vor trebui alte luni, sau poate ani pentru rezolvarea problemelor tehnice privind diseminarea virusului pe scară largă. Era mult mai simplu să pulverizezi în laborator câțiva mililitri de soluție decât să faci același lucru cu sute de litri dintr-un avion utilitar sau dintr-o camionetă folosind un aparat automat.

Dar se afla pe drumul cel bun. Petrecea șase, opt, uneori chiar zece ore pe zi la subsol și dormea doar pe apucate. Era atât de nerăbdător. Știa că trebuie să se menajeze – când se uitase în oglindă se minunase cât de obosit și de neîngrijit arăta –, dar nu-l mai interesa decât ciurma. Ciurma și Fatima.

Când se gândi Fatima, entuziasmul îi scăzu mult. Fatima fusese și mai distantă în ultima lună, venea târziu de la birou, abia dacă-i mai răspundea când încerca să discute cu ea și-i refuza avansurile neîndemânatic în patul conjugal. Cu o săptămână în urmă, urcase de la subsol și o auzise șoptind la telefonul din bucătărie.

— Ce-ți pasă cu cine vorbesc? îi spusese ea. Oricum stai acolo jos de dimineață până seara.

Tarik o lovise, doar de câteva ori.

— Te rog, Tarik, încetează, strigase ea. Nu înțeleg ce se întâmplă cu tine!

Tu și minciunile tale, asta se întâmplă! îi răspunse el în gând. Ar fi vrut să ceară sfatul cuiva în problema asta, dar Khadri era singurul în care avea încredere și el nu-i spunea decât atât: Concentrează-te asupra misiunii. E treaba ta, adăugase Khadri ultima oară când vorbise cu el la telefon. Descurcă-te!

Perfect, o să mă descurc, se gândi Tarik. O să rezolv problema asta diseară.

*

Indicatoarele de oxigen de pe regulator arătau că nivelul se apropia de zero. Intră repede în sas, se dezbracă, agăță în cui masca de gaze și curăță tuburile de oxigen cu clor. Le trase după el în spațiul deschis din subsol, apoi le conectă la pompă ca să le umple.

Făcu un duș și se îmbracă fără să se grăbească, gustând din bucuria de a fi stăpân peste *Yersinia pestis*.

Nu voia să plece din subsol. Spațiul acesta îi aparținea numai lui și nimeni nu putea să i-l ia.

În cele din urmă deschise ușa și ieși. În timp ce urca și se gândea cum s-o înfrunte pe soția lui, începu să tremure fără să vrea. Fatima era datoare să-l sprijine, nu să fie lipsită de respect și să vină acasă atât de târziu. I se oferise ca o musulmană cinstită, o fiică a Profetului, și trebuia să onoreze cuvântul dat bărbatului ei și lui Allah. Acum nici nu-i mai păsa dacă-l iubește. Voia doar să-l respecte.

Îl cuprinse un amestec de furie și ușurare atunci când deschise ușa și o găsi stând liniștită la masa din bucătărie. Scria ceva într-un caiet mare și galben. Iubitoarea lui soție. Apoi observă că purta o fustă care-i dezgolea genunchii și se enervă din nou. Când își cumpăraseră și fusta asta? Arăta ca o femeie de kafir. Când se angajase la firma de avocatură și încetase să mai poarte roba

tradițională o avertizase să nu se îmbrace indecent. Ea încercase să-l liniștească, explicându-i că la birou trebuie să arate ca toți ceilalți. Gata, așa nu mai merge, își spuse Tarik. De-acum înainte va face ce-i spun eu.

— Bună seara, draga mea, zise el și încercă s-o sărute. Fatima se feri și-i oferă obrazul. Cum a fost la birou?

Nu-i răspunse.

— Draga mea, ți-am spus de atâtea ori. De ce vii așa de târziu? Trebuie să dai un telefon...

— Tarik...

— Fatima. Furia din ochii ei îl paraliză o clipă, dar se hotărî să continue pe același ton: Ascultă...

— Tarik, urlă ea, m-am săturat să te tot ascult! Ascultă-mă tu pe mine!

Era atât de șocat de reacția ei, încât nu reuși să spună nimic. Nu mai ridicase tonul la el niciodată.

Fatima împinse puțin masa și se ridică în picioare. Tarik observă pe jos o geantă mică și neagră. Era o geantă ieftină de voiaj din fâș pe care n-o mai văzuse până atunci. Încercă să nu se gândească la semnificația ei, dar știa că se amăgise tot timpul. Nu voia doar respectul ei. Voia să-l iubească din nou și să-i zâmbească la fel cum îi zâmbise când o văzuse prima oară.

Fatima trase aer adânc în piept și încercă să-și păstreze calmul. În bucătărie se așternuse o liniște ciudată și lui Tarik i se părea că fusese înzestrat brusc cu simțuri supranaturale. Auzea țârâitul slab al robinetului de la chiuvetă, vedea până și puful de pe coaja piersicilor pe care ea le pune mereu într-un bol pe bufet și textura cârpei ieftine de șters vasele din chiuvetă. Se uită în sus și lumina becului îi arse ochii.

Când Fatima se hotărî în sfârșit să vorbească, vocea ei era slabă dar fermă:

— Tarik, nu pot să mai trăiesc cu tine...

Gândurile lui se coagulară într-un singur cuvânt: Nu.

— Iubita mea, cum să nu poți trăi cu mine...

Fatima râse cu amărăciune:

— Nu vezi că am dreptate? Îți spun că nu mai pot trăi cu tine și tu nu mă lași să termin măcar o propoziție...

— Nu mă mai iubești, Fatima?

— Știi de ce m-am căsătorit cu tine, Tarik? Credeam că ești un om de știință, un om modern înțelege ce înseamnă căsătoria în zilele noastre. Dar ești la fel ca toți ceilalți. Ba nu, mai rău.

— Cum poți să-mi vorbești așa?

Tarik încerca să-și păstreze calmul.

— Crezi că-mi face plăcere? Încă de astă-primăvară am încercat să stau de vorbă cu tine. De zece ori, de o sută de ori. Nu mă ascuți niciodată.

— Dar vreau să vorbim...

— Da, spui că vrei, dar de fapt nu vrei. Dispari mereu în văgăuna aia, zise ea arătând spre ușa încuiată, și stai acolo ore, zile întregi. Nu-mi spui ce faci. Nu mă lași să invit pe nimeni aici. Mă simt prizonieră în propria mea casă.

— Nu ești prizonieră...

— Și te-ai schimbat mult, Tarik. Nu dormi noaptea...

— Ba dorm...

— Nu dormi deloc. Nu mai semeni nici măcar cu bărbatul care erai acum o lună. Nu știu cu ce te ocupi acolo jos – se uită iar la ușa de la subsol și Tarik simți că i se strânge inima –, dar te-ai transformat într-un necunoscut care mă îngrozește. Săptămâna trecută m-ai bătut, Tarik. Nu te credeam în stare să faci așa ceva.

— Nu te-am bătut...

Fatima își suflecă mâneca și-i arată pe braț, mai sus de cot, vânătăi de mărimea unei cărți de credit:

— Tu cum le-ai zice?

Rușinea și furia îl copleșiră în același timp.

— N-am vrut, zise el, dar imediat ce rosti cuvintele simți cum i se încleștează pumnul.

Ea ridică geanta de voiaj:

— Te părăsesc, Tarik. E mai bine pentru amândoi.

Acum rușinea dispăruse și simțea doar o furie oarbă. Își aminti cum o găsisese pe mama lui moartă pe patul din apartamentul de la Saint-Denis. Vopseaua galbenă și scorojită cădea de pe pereți, ochii Khalidei erau tot galbeni, acul era încă înfipt în brațul ei. O urâse atât de mult atunci, dar acum era mai rău.

— Nu poți să pleci, zise el. Unde te duci?

— Crezi că nu am prieteni?

— Ce fel de prieteni? Nu-ți dau voie. Ești a mea.

Pe fața ei apăru un rânjet urât:

— Chiar crezi că nu am un prieten? Bietul meu Tarik...

Oare chiar a spus așa ceva? O lovi cu ură peste față.

— Tarik, te rog, nu...

Dar o lovi din nou. Fatima se dezechilibra și se lovi de bufet. Scutură din cap și rămase așa, dreaptă, uitându-se la el amenințător cu ochii ei câprui. Nu era înaltă, avea mai puțin de un metru șaizeci, dar în clipa aceea părea de două ori mai înaltă decât el:

— Da, am un prieten. Un prieten kafir. Un iubit adevărat, nu ca tine...

În clipa aceea Tarik înțelese că o pierduse pentru totdeauna. Ridică pumnul s-o lovească din nou, dar și ea ridică brațul:

— Destul.

Tarik o scupă în obraz.

— Cățea. Târfă nenorocită. Necredincioșii ți-au umplut mintea cu porcării. Nu mă despart de tine.

Saliva i se prelingea pe obraz. Își șterse fața cu dosul palmei, iar ochii ei îl ținutau întruna.

— O să le spun polițiștilor cu ce te ocupi, zise ea și arătă din nou spre subsol. Nu crezi că ar fi bucuroși să afle?

— Spuneai că nu știi...

— Cum să nu știu? Mă crezi atât de proastă? Poate că le spun oricum.

Atunci scoase cuțitul din sertar. Era un cuțit mare de tăiat carnea, cu un mâner de plastic negru. În capul lui vorbea un zeu înfierbântat și el îi dădea ascultare. Fatima începuse să urle înainte s-o lovească, înainte să-i taie burta și sângele să împrăște bluză ei albă și curată.

Se întoarce și încercă să fugă, dar el o înjunghie pe la spate și ea se prăbuși, iar el se aruncă peste ea, înfigând cuțitul întruna în trupul ei mic, în spate și în gât, sfărtecând pielea și stratul de grăsime până la os, și nu se opri decât atunci când ea încetă să mai urle, iar el înota în sânge. Murise în mai puțin de un minut.

*

Țiuitura din urechi se stinse. O pasăre de noapte ciripi afară, în spatele obloanelor pe care le ținea mereu închise. Se ridică și se uită la soția lui.

— Allah aibă-mă în pază, spuse el încet.

Chiar o omorâse? Nu-i venea să creadă, dar ea zăcea acolo pe jos, nemișcată, cu picioarele desfăcute, într-o baltă de sânge groasă ca vopseaua care se lățea pe linoleumul alb din bucătărie.

Cuțitul îi căzu din mână. Furia începea să-i treacă. Nu voia să-i facă rău. Nu știa că o iubește? Nu trebuia să-l înfurie, nu trebuia să-i facă așa ceva. Ea era de vină.

Îngenunche lângă ea și o mângâie pe păr:

— Iartă-mă, Fatima.

Ce să facă acum? Oare vecinii auziseră țipetele ei? Dar colegii ei de la birou, ce vor face? Și prietenul ei? Probabil că știau toți că vrea să-l părăsească. În curând va veni și poliția. Ar putea să-i ducă cu vorba câteva zile și să le spună că a plecat din Montreal și s-a dus în vizită la niște prieteni. Dar kafirul ei, oricine ar fi el, va pune întrebări. Până la urmă polițiștii vor obține un mandat de percheziție. Și primul loc unde vor căuta va fi la subsol.

Dumnezeule! Ce făcuse? Planurile lui, munca lui. Aproape că s-au dus pe apa sâmbetei. Și numai din cauza târfei de nevastă-sa. I se făcu milă, milă de ea și milă de el. Acum nu mai avea nimic. Doar câteva zile de lucru, dar prea puțin timp să se răzbune pe întreaga lume.

Nu, nu putea să renunțe. Nu imediat. Mai putea să salveze ceva din planurile lui, mai putea duce germenii departe de casa asta cenușie, undeva unde poliția n-avea cum să-i găsească. Unde să descopere o metodă de folosire a culturilor de *Yersinia pestis* pe care le obținuse.

Dădu drumul la robinet și lăsă apa fierbinte să-i curgă pe mâini și pe față, până când petele roșii de pe fața lui măslinie se șterseră complet. Știa că se va murdări iar de sânge. Trebuia s-o ducă pe Fatima jos, la subsol, și să șteargă în bucătărie. Dar până atunci voia să fie curat.

Scoase mobilul din buzunar. Tastă un număr pe care-l primise numai pentru situații de maximă urgență. Telefonul sună de trei ori.

— *Bonjour, mon oncle.*

Trecură câteva clipe și Tarik se întrebă dacă nu cumva greșise numărul. Apoi auzi vocea lui Khadri, calmă, așa cum o știa:

— *Bonjour.*

Tarik simți o imensă ușurare. De-acum totul va fi perfect.

- Preciș ăsta e apartamentul?
- Da, precisi. Într-o oarecare măsură.
- Pentru că altfel stricăm ziua cuiva.
- Vom strica oricum ziua cuiva, spuse Shafer.

El și Exley se aflau la Centrul de Comunicații Securizate și urmăreau o transmisie în direct de pe Flatbush Avenue din Brooklyn pe monitorul principal lat de aproape doi metri. Pe ecran se vedeau două autogunoiere care mergeau încet pe stradă. Geamătul motoarelor diesel răsuna în difuzoare. Exley se uită la ceas: 5.12 dimineața. Spectacolul începea în trei minute.

— E prea devreme pentru chestia asta, îi spuse ea lui Shafer. Simțea cum îi pulsează sângele în tâmpile, era primul semn că o paște o migrenă urâtă.

- E prea devreme pentru orice.
- Fără sunet, țipă Vinny Duto la un tehnician.
- Zgomotul se stinse, iertându-i.

La ora asta strada părea goală, sau atât de goală cât poate fi o stradă din New York. Mai era o oră până la răsăritul soarelui și lămpile aruncau în noapte raze galben-portocalii bolnăvicioase. Vitrinele magazinelor erau acoperite de obloane împodobite cu grafitti. În fața restaurantului Church's Fried Chicken era o grămadă de pungi negre cu gunoi, un festin copios pentru șobolanii care foiau pe trotuar. La intersecția Flatbush cu Clarendon autogunoierele se opriră în spatele unui taxi care căuta o ultimă cursă de noapte.

Dar liniștea străzii era înșelătoare. În clipa asta pe Flatbush Avenue erau mai mulți polițiști și agenți FBI decât în orice alt punct din New York. În loc de gunoi, mașinile transportau în burțile lor de oțel doisprezece agenți. Cerșetorul de lângă Church's Fried Chicken era de fapt un ofițer de la

NYPD. Lunetiștii de pe acoperișurile clădirilor din intersecție acopereau toată zona.

Obiectul acestei agitații era un bloc cu apartamente ieftine aflat la cincizeci de metri de intersecția Flatbush cu Clarendon. Din nou, Farouk Khan merita să fie lăudat – sau blamat – pentru ce urma să se întâmple. Cu două săptămâni înainte, acționând pe baza informațiilor primite de la Farouk, o unitate militară pakistaneză de elită descinsese la o casă conspirativă a organizației Al Qaeda din Islamabad și arestase doi bărbați. Unul începuse să vorbească imediat și le povestise anchetatorilor despre o cârțiță Al Qaeda din Statele Unite, un egiptean care intrase în țară cu o viză de studii în anul 2000. Informatorul își amintise și prenumele egipteanului: Alaa.

O cercetare rapidă a registrelor de imigrare efectuată la Centrul Integrat pentru Amenințări Teroriste descoperise nouă egipteni cu prenumele Alaa care intraseră în Statele Unite cu vize de studii în anul 2000. Patru dintre ei plecaseră când le expiraseră vizele. Alți doi continuau să stea ilegal în Statele Unite, dar fără să se ascundă, cel puțin așa arătau datele din arhivele publice. În două zile FBI îi găsisese și îi arestase pe amândoi. Niciunul nu avea legături cu Al Qaeda, dar fuseseră plasați imediat în centre de deportare federale. Ghinionul lor.

Ceilalți trei Alaa nu apăreau pe listele permiselor de conducere sau în baza de date a sistemului de administrație financiară. Nu aveau cazier și nu figurau nici pe listele electorale. Fuseseră cât se poate de prudenți. Dar, în acest caz, nu atât cât trebuia. JTTF transmisese serviciului secret egiptean informațiile despre vize. Egiptenii identificaseră în doar douăzeci și patru de ore familiile celor trei. Unul dintre ei fusese scos imediat de pe lista suspectilor: murise într-un accident de mașină. Altul trăia sub un nume fals în Statele Unite și lucra la un magazin non-stop din

Detroit. Trimitea bani familiei și nu părea să aibă contacte teroriste nici în Egipt, nici în Statele Unite. FBI îl arestase și îl interogase, apoi îl urcase într-un avion cu destinația Cairo în baza unui ordin de deportare urgentă semnat de un judecător federal înțelegător. Când omul protestase, îi spusese că ar trebui să se considere un om norocos, fiindcă ar fi putut să aterizeze la Guantanamo. Atunci încetase să se mai plângă.

În final rămăsese doar imul: Alaa Assad. Un inginer cu diplomă, absolvent al Universității din Cairo și membru al Frăției Musulmane, o grupare egipteană pe jumătate partid, pe jumătate grupare paramilitară teroristă. Familia lui mărturisise că Alaa se antrenase în taberele de instrucție Al Qaeda din Afganistan înainte de a solicita viza americană. După ce a ajuns în SUA a dispărut, au declarat ei. Nu le-a mai scris și nici nu le-a trimis bani.

Dar mințeau. Alaa făcuse o greșală. O greșală omenească, dar oricum, o greșală. Păstrase contactul cu familia lui. Când Mukhabarat a listat convorbirile telefonice, a descoperit apeluri către un număr de celular din Statele Unite. În numai câteva ore FBI-ul a dat de urma telefonului, un aparat cu cartelă cumpărat de la un magazin din Queens. Dacă Alaa ar fi plătit cu bani lichizi, telefonul ar fi rămas anonim. În mod cu totul inexplicabil, folosisese o carte de credit înregistrată pe numele lui Hosni Nakla, cu domiciliul în Flatbush Avenue nr. 1335, apartamentul 5L, din Brooklyn, New York. „Hosni” avea și un permis de conducere cu o fotografie a lui Alaa în casa familiei sale din Cairo. Prin urmare, JTTF se hotărâse să viziteze apartamentul 5L dis-de-dimineață.

O investigație reușită după toate regulile din manual, își spuse Exley. Puțin noroc și mult efort. Și se desfășurase rapid, așa cum se prăbușesc pietrele de domino sprijinite una de alta, ceea ce

era perfect normal pentru majoritatea investigațiilor reușite.

*

Pe de altă parte, cazurile Albany și Atlanta rămâneau nerezolvate. Crimele din Atlanta erau destul de încâlcite. Asasinii erau neidentificați și motivele rămâneau învăluite în mister. La început Exley și toți cei de la JTTF consideraseră că asasinatele aveau o legătură oarecare cu terorismul, dar viața retrasă a generalului îi obligase să renunțe la această ipoteză.

FBI care conducea ancheta descoperise că generalul West întreținuse relații amoroase cu cel puțin cinci militari în timpul carierei lui din cadrul forțelor armate. Odată îl forțase pe un sergent să treacă în rezervă după ce relația lor se destrămasese. Toți cei cinci bărbați aveau alibiuri, dar poate că existau și alți amanți pe care nu-i descoperiseră. Poate că unul dintre ei se răzbunase pe West. Dar la fel de bine putea fi doar un jaf nereușit: polițiștii din Atlanta găsiseră 200 000 de dolari într-un seif din dormitorul lui West.

Ca lucrurile să se complice și mai tare, probele materiale dovedeau că nu West și garda lui de corp îi omorâseră pe arabi. Îi împușcase un al treilea bărbat care fugise de-acolo. De ce? Teroriștii nu-și lichidau camarazii. Poate că necunoscutul îi angajase pe ceilalți doi să-l ajute și apoi se asigurase că nu-l vor trăda.

Cam asta era teoria FBI-ului. Exley, Shafer și ceilalți de la Agenție care-l cunoșteau pe Wells aveau și ei bănuielile lor. Dar la o ședință urgentă care avusese loc la două zile după crime, Duto îi avertizase să facă totul pentru a păstra secretul despre Wells. „E asul nostru din mânecă. Nu avem dovezi că el este asasinul. N-are rost să-i anunțăm pe băieții de la FBI.”

Încă o minciună, se gândi Exley. În clipa asta Wells nu era asul din mânecă al nimănui, cu atât mai puțin al Agenției. Dar nu s-a opus. Dacă Wells

nu era implicat, nu avea rost să-i dezvăluie numele și să-i distrugă acoperirea. Dacă era implicat... Numai că Exley nici nu voia să se gândească la asta.

Între timp, echipa lui Duto continua să-l caute pe Wells. Din câte știa ea, nu aveau nici cel mai mic indiciu, deși nu era deloc sigură că Duto i-ar informa pe ea și pe Shafer dacă ar afla ceva. Iar Exley nu le spusese nimic despre telefonul matinal de la Wells. Trecuse oricum prea mult timp. Dacă vorbea acum, dădea de bucluc. Iar ea știa adevărul. Nu voia ca Wells să ajungă într-un izolator de la Diego Garcia. Când va fi pregătit, va lua legătura cu ei. Cu ea.

*

Așa că FBI nu a aflat niciodată despre Wells. Și nu era singura problemă cu care se confruntau anchetatorii asasinatelor de la Atlanta. Pentagonul le ceruse să clasifice detaliile evenimentelor din casa lui West, susținând că publicarea prea multor informații ar compromite siguranța națională. Motivul real al Pentagonului – situația neplăcută în care se aflau din cauza generalului – nu era greu de înțeles. Dar FBI hotărâse să nu insiste. Chiar și existența unui al treilea atacator rămăsese secretă. Lipsa de informații crease un vid pe care bloggerii îl umpleau cu teorii fanteziste, deși nici unul dintre ei nu reușise să ghicească ce se petrecuse acolo cu adevărat. Până și adepții cei mai înverșunați ai teoriei conspirației aveau limitele lor.

Explozia din Albany îi scotea din sărite și pe cei de la JTTF. Bomba ștersese orice urmă analizabilă. Temporizatorul, containerul, bateria, cablurile puteau fi cumpărate de la orice magazin pentru accesorii casnice. Explozibilul C-4 era folosit de armată, dar putea fi procurat destul de ușor din America de Sud sau din Europa de Est dacă aveai destui bani. Deșeurile radioactive nu semănau cu nicio mostră de la Ministerul Energiei provenită din laboratoarele nucleare rusești.

Anchetatorii reușiseră în schimb să-l identifice pe bărbatul care murise în explozie. Se numea Tony DiFerri, un tâlhar mărunț, fără ocupație, care fusese arestat de vreo zece ori pentru furt și contrabandă cu țigări. Nimic nu explica de ce ajunsese să provoace explozia din fișetul D-2471. Teoria celor de la Centrul Integrat pentru Amenințări Teroriste era că un anume Omar Khadri îl păcălise și-l convinsese să deschidă containerul. Dar dacă nu-l prindeau pe Khadri nu puteau afla cum. DiFerri nu le mai putea spune.

*

Era 5.14. Mai aveau un minut. Pe ecran, autogunoierele trăsese ră lângă trotuar și opriseră motoarele. Exley sorbi din cafea.

— Chiar crezi că e adevărat? îl întrebă ea pe Shafer.

— Știi și tu cât știu și eu.

Probabil că minte, se gândi Exley, dar nu-i răspunse. Shafer era nervos, mai ales dimineața devreme.

— Hai să presupunem că e adevărat. Problema...

Shafer se opri. Pe ecran, bărbați în veste antiglonț, cu căști de Kevlar și apărători de față din plastic săreau din camioane. Se opriră o clipă în fața ușii, apoi cineva trase în broască și intrară rapid în clădire.

*

Raidul se desfășurase potrivit planului. La 5.22 patru agenți ieșiseră din clădire trăgând după ei un bărbat încă amețit de somn, îmbrăcat într-un tricou și pantaloni de trening, cu cătușe la mâini și la picioare. Îl urcaseră într-o dubă fără număr de înmatriculare și plecaseră în trombă, urmați de două mașini de poliție.

În Centrul de Comunicații Securizate izbucniră urale.

— Cam devreme pentru atâta entuziasm, îi șopti Shafer lui Exley. Nici nu știm dacă e cine trebuie.

Shafer avea probabil dreptate, dar Exley nu avea chef să audă asta acum. După câte se întâmplaseră până atunci, oamenii de la JTTF aveau mare nevoie să se bucure de ceva.

— Nu poți și tu să te bucuri măcar câteva secunde? zise ea. Dacă greșim, o să-i dăm drumul. O să-și ia un avocat și o să ne dea în judecată, așa cum au făcut și alții.

— Să zicem că nu ne înșelăm. Că este adevărat, spuse Shafer. Cineva a creat celulele astea foarte atent...

— Khadri, spuse Exley.

— Sigur, Khadri sau cum naiba îl cheamă. Cineva. John Wells. Oricine.

Exley îi puse mâna pe umăr și-l întoarse ca să-i vadă fața:

— Chiar crezi asta?

Shafer clătină din cap:

— Nu. Dar cu cât trece timpul, cu atât îmi pun mai multe întrebări. De ce nu dă un telefon?

Exley simțea cum îi pulsează tâmpilele.

— Știe că l-am aresta.

— Poate că s-a transformat într-o cârțiță nenorocită. A fost atâta timp sub acoperire, încât nu mai poate face altceva. Se va ascunde mereu de noi.

— Dacă ar ști ceva, ne-ar spune. Sunt sigură de asta.

— Cum poți fi atât de sigură de John Wells?

Drept la țintă, dar nu-i putea răspunde.

— Lasă-l pe Wells, zise ea. Să ne întoarcem la Khadri, sau cum l-o fi chemând de fapt.

— Oricum îl cheamă, e bun. N-avem fotografii, nici biografie, nimic. Și are o rețea blindată. Lucrăm cu patru sute de oameni de peste cinci luni ca să descoperim ceva despre bombele din LA. Grozavă diversiune, dacă asta a fost. Ce indicii avem? Niciunul. La fel ca la Albany.

— Rețeaua lui nu e blindată. Azi tocmai s-a fisurat.

— Chiar dacă e adevărat, a fost pur și simplu un noroc.

— Am găsit ceva. Așa merg lucrurile, Ellis. Poate că tipul ăsta, Alaa, ne ajută să descoperim tot adevărul.

— Pun pariu cu tine pe un dolar că nu. Cred că prietenul nostru Alaa a tot așteptat un telefon. Din cauza asta a devenit neglijent. Din plictiseală. E doar o marionetă. Khadri e prea deștept să se lase pe mâna unuia ca el.

— Fără pariuri, Ellis, spuse Exley. Îmi mai datorezi o sută numai pentru Wells. Și n-ai decât să spui ce vrei, mă bucur că l-am prins pe individ.

Încercase să se stăpânească, dar simțea că se înfurie.

— Poate că așa e.

— Poate? Am prins în sfârșit o cârțiță Al Qaeda în America și ție nu-ți convine?

— Jennifer, calmează-te.

— M-am săturat să-mi spui să mă calmez!

— Atunci nu te calma, dar gândește-te puțin. Khadri își dă seama că ne apropiem de el. Probabil că se pregătește pentru ce-i mai rău, își închipuie că suntem gata să punem mâna pe el și că am descoperit rețeaua X. Cred că o să acționeze curând.

— Chiar dacă nu e pregătit.

— Vrei să spui chiar dacă noi nu suntem pregătiți. Adică vor fi cinci mii de morți în loc de douăzeci de mii, râse Shafer cu amărăciune. Păcat că nu l-am încolțit, așa cum crede el.

Lui Exley îi venea să se dea cu capul de pereți.

— I-ai spus chestia asta și lui Duto?

— I-am spus acum două zile că ar trebui să-l urmărim pe Alaa, nu să-l arestăm. Ca să nu ne dăm de gol. Shafer continua să se uite la ecranul principal. Duba în care era Alaa mergea cu viteză pe Podul Brooklyn spre centrul de detenție din mijlocul Manhattanului. Vezi și tu ce impresie i-au făcut sfaturile mele.

— Lasă-mă să ghicesc: Ți-a spus că sunt pure speculații. Simple conjuncturi. Că nu putem lăsa o cârțiță Al Qaeda să umble liberă pe stradă, mai ales după ce s-a întâmplat la Albany și la Los Angeles. Că nu avem nicio dovadă că acțiunile noastre i-ar putea face să-și schimbe planurile. Și că nu vom afla absolut nimic dacă nu-l interogăm pe Alaa.

— Ai uitat de partea în care mi-a spus că intru mereu în panică.

— E adevărat. Tot ce-a spus e adevărat.

Dar simțea că i se face rău. Shafer avea dreptate. După atâția ani, Agenția și FBI dăduseră în sfârșit peste o cârțiță a rețelei X, și ce făcuseră? Aprinseseră fitilul.

— Ai dreptate, spuse Shafer. Încerc și eu să ghicesc.

— Ca în 2001.

Nu s-a schimbat absolut nimic de atunci, se gândi Exley. Agenția și JTTF se pierdeau în tot felul de acțiuni mărunte și se umflau în pene, dar nu reușeau să-i prindă pe tipii de la vârf.

— Duto a ținut să-mi spună răspicat că avem de-a face cu Casa Albă. Suntem un instrument de politică internă și nu trebuie să ne jucăm de-a presupunerile. Trebuie să facem ce ni se spune să facem. Uitasem să-ți spun asta.

Își scoase portofelul, numără cinci hârtii de douăzeci și cinci de dolari și le puse în palma lui Exley.

— Pentru pariurile cu Wells.

Exley se înroși:

— Ellis, glumeam. Nu am nevoie de banii tăi.

Încercă să-i dea hârtiile înapoi, dar el își îndesă mâinile în buzunare.

— Păstrează-i, spuse Shafer. Poate ne aduc noroc. Poate reușim să scoatem cârțița din bârlog.

— Nu credeam că ai nevoie de noroc.

— Nu am.

Și Shafer plecă.

*

La hotelul Marriott din Stamford, Connecticut, Khadri urmărise acțiunea din Brooklyn la buletinul de știri locale din New York. Reportajul era destul de sumar – poliția nu dezvăluise numele lui Alaa și nici alte detalii –, dar Khadri știa cine fusese arestat pentru că văzuse clădirea.

Mai rău: nu reușea să-și dea seama cum îl găsiseră kafirii pe Alaa. Doar doi oameni cunoșteau identitatea sau adresa lui. Unul dintre ei era Khadri, celălalt era instructorul celulei lui Alaa, un libanez pe nume Ghazi care locuia în Yonkers, foarte aproape de New York. Khadri trebuia să se asigure că nu-l descoperiseră și pe Ghazi. Dar dacă americanii îl arestaseră și așteptau telefonul?

Nu. Soția și copiii lui Ghazi muriseră în timpul invaziei Israelului din Liban, în 1983. Îi ura pe evrei și ura Statele Unite mai mult decât oricare dintre cunoscuții lui Khadri. Ghazi ar fi preferat să moară decât să-și trădeze frații din Al Qaeda. Kafirii îl descoperiseră altfel pe Alaa. Din fericire Alaa nu știa prea mult, doar un număr de mobil la care va renunța imediat și o adresă de e-mail pe care n-o va mai folosi niciodată.

Se auzi o bătaie în ușă și Khadri tresări. Se uită la geanta diplomat în care își ținea pistolul. Au și ajuns la el?

— Da?

— *Room service.*

A, da. Micul dejun. Deschise ușa, încă așteptându-se să-i vadă pe agenții FBI aliniați și cu pistoalele ațintite asupra lui. Dar pe coridor nu era decât un chelner cu o tavă în mână.

— Las-o pe masă, te rog.

— Da, domnule.

Khadri se uită la tavă: cafea fierbinte, omletă și un pahar cu suc proaspăt de portocale. În mod normal, ar fi înfulecat pe nerăsuflăte, dar în dimineața asta își pierduse pofta de mâncare. În ultima lună pierduse trei dintre cele zece cârțițe pe

care le avea Al Qaeda în Statele Unite. Inclusiv Qais, cel mai bun agent operativ.

Khadri îi explicase lui Qais că fusese desemnat pentru misiunea din Atlanta pentru a testa loialitatea lui Wells. Îl prevenise pe Qais, explicându-i că trebuie să fie atent și că avea voie să-l ucidă pe Wells imediat ce s-ar fi simțit amenințat. Nu putea înțelege ce se întâmplase. Wells îi explicase după aceea într-un email că misiunea nu a decurs perfect pentru că West nu era în dormitorul lui așa cum se așteptau. Era într-o căsuță anexă și făcea amor cu garda lui de corp. Bodyguardul îi omorâse pe Qais și pe Sami înainte ca Wells să-i lichideze pe el și pe general.

Era o poveste atât de stranie, încât până și Khadri era înclinat s-o creadă. Înclinat. Încă mai dorea să afle dacă poate avea încredere în Wells. Se tot întrebase care era adevărul și tot nu era sigur. Dar credea că răspunsul este pozitiv. Oricum, nici nu avea de ales, mai ales după ce se întâmplase la Montreal.

Un alt dezastru, se gândi Khadri. Allah nu-l fericise cu binecuvântarea lui în ultima lună. Nebunul de Tarik Dourant. Khadri știa de ce se dezlănțuise Tarik – nevasta lui își merita soarta –, dar nu putea să mai aștepte? Lui Khadri i-ar fi făcut o mare plăcere să se ocupe de Fatima și chiar de prietenul ei kafir, dar nu acum. Iar Tarik se dezlănțuise și toată munca lui se ducea de râpă. Poliția din Montreal îi pusese deja întrebări despre dispariția Fatimei. Nu peste mult timp vor veni să-l aresteze. Dar înainte ca Tarik să fie arestat, Khadri trebuia să aducă *Yersinia pestis* în Statele Unite.

Wells era cel mai potrivit pentru misiunea asta. Celelalte cârțițe ale lui Khadri ar fi avut probleme la graniță, dar Wells putea trece liber. Și Khadri începu să creadă că a pus la punct un plan fără fisură, un plan care va funcționa chiar dacă Wells era agent american. Un plan care va schimba totul și va șoca întreaga omenire.

Avea nevoie de aprobarea urgentă a lui Ayman al-Zawahiri pentru noua operațiune. Lui Zawahiri nu-i plăceau schimbările din mers. Al Qaeda își pregătea atacurile ani întregi. O misiune atât de importantă nu putea fi modificată în câteva zile și noul plan putea lovi grav Al Qaeda și toate cârțițele ei din America. Dar Zawahiri va înțelege. Mai bine mureau în luptă toți oamenii lor din America decât să fie arestați unul câte unul. Era preferabil să lovească acum, când mai erau în stare să lovească în forță. Următorul atac nu va mai fi atât de elegant ca în planul original, dar vor muri tot atâția oameni.

Khadri se aplecă și începu să se roage. Nu-și făcea iluzii. Simțea cum se strânge lațul. Nu va mai putea să meargă la Mecca, visul lui cel mai drag. Nu se va căsători și nici nu va întemeia o familie. Probabil că va muri pe pământ străin, în mijlocul necredincioșilor. Dar îi era mai frică de eșec decât de moarte.

Măcar din acest punct de vedere semăna cu Wells.

*

Când sună telefonul, Wells știa cine-l caută. Khadri era singurul care avea numărul. Scoase mobilul din buzunar, trase aer în piept și acceptă apelul.

— Jalal.

— *Nam*.

Verifică-ți contul de gmail.

Clic.

— Cum vrei tu, Omar, se adresă Wells telefonului mut.

În sfârșit, se gândi el. Khadri se hotărâse să-l folosească. Era sigur că asta era misiunea adevărată, cea pe care o aștepta de atâta timp. Și chiar dacă Khadri îl trimitea iar pe o pistă greșită, Wells era sigur că se vor întâlni din nou. De data asta îl va lichida pe Khadri. Chiar dacă va trebui să-i sucească gâtul cu propriile lui mâini.

Wells înțelese în sfârșit cât de important era Khadri: el era capătul de pod, mai important decât Zawahiri sau chiar decât bin Laden. Khadri și numai Khadri coordona toate rețelele Al Qaeda din Statele Unite. Fără el, capacitatea organizației de a ataca America putea fi zădărnicită pentru cel puțin cinci ani. Nu pentru totdeauna, dar îndeajuns încât oameni ca maiorul Glen Holmes și ca prietenii lui Wells din Forțele Speciale să curețe Frontiera de nord-vest de ultimii luptători ai jihadului. Să-i prindă pe Zawahiri și chiar pe bin Laden. Să învingă Al Qaeda.

Khadri era cheia.

Wells se logă la contul lui de gmail în biblioteca publică din Doravilie. Ordinele erau cât se poate de simple. Trebuia să meargă – Khadri sublimase: să meargă cu mașina – până la Montreal. Trebuia să ia un colet dintr-un hotel. Și să se întoarcă. Khadri îi dăduse numărul de telefon al contactului din Montreal, întâlnirea era fixată pentru a doua zi. Era obligat să se miște rapid.

Se întoarse acasă și își pregăti bagajul, un minimum necesar: trusa de prim-ajutor; lanterna; mănușile negre de piele; cuțitul pe care-l fixă la picior; pistolul de calibru 45 pe care îl luase de la Sami. Înveli arma și amortizorul într-o folie de plastic și le puse într-o geantă separată. Trebuia să le ascundă înainte să ajungă la frontieră, dar în călătoria asta avea nevoie de pistol. Lăsă celelalte arme în apartament. Scăpase de Glock cu o săptămână în urmă, când îl aruncase într-o zonă pustie a râului Chattahoochee, la optzeci de kilometri depărtare de Atlanta. Pistolul căzuse în apa neagră și dispăruse fără urmă. Wells ar fi vrut să-i uite pe Qais și pe Sami tot atât de ușor.

Puse în geanta de voiaj și Coranul. După tot ce se întâmplase, după tot ce făcuse, nu mai era atât de sigur în ce crede. Totuși cartea era ca un prieten vechi pe care te bucuri să-l vezi după o lungă despărțire. Poate că nu mai aveau ce să-și spună, dar cândva se înțelegeau și doar asta era important.

Verifică apartamentul ultima dată înainte să plece. Lucy murise, dar Ricky mai trăia și înota fără nicio grijă în acvariu. Wells se hotărî să-i mai dea ceva de mâncare. Presimțea că nu se va mai întoarce niciodată aici. Nu era nicio pierdere. Apartamentul își făcuse datoria, atât și nimic mai mult.

În drum spre ieșire, Wells bătu la ușa vecinului său, Wendell Hury, bătrânul care dădea televizorul la maximum și-l obliga pe Wells să asculte prin pereți tot felul de emisiuni-concurs. Nu erau neapărat prieteni, dar Wendell era singurul om din Atlanta care și-ar fi putut da seama că a dispărut. Wells se simțea obligat, fără să știe prea bine de ce, să-și ia rămas-bun de la el. Deși auzea televizorul, bătrânul nu-i deschise. Așteptă câteva clipe, apoi se întoarse și plecă.

*

După ce trecu de suburbii și intră în pădurile pline de verdeață din Georgia de nord-est, Wells deschise geamurile mașinii. Aerul de septembrie era cald și umed, iar norii groși promiteau o ploaie de după-amiază. Simțea cum îi curge sudoarea pe spate. Deschise radioul și căută un post, fără să știe ce vrea să asculte. Apoi auzi viorile din melodia *The Devil Went Down to Georgia*, un șlagăr stil *hokey-country* al lui Charlie Daniels pe care Wells nu-l mai auzise din liceu:

*The devil went down to Georgia,
He was looking for a soul to steal...*

Melodia îl făcu să zâmbească, așa cum nu mai reușise de săptămâni întregi. Apăsă câteva clipe pe accelerație și simți cum motorul se ambalează și camioneta țâșnește înainte, dar își aminti că nu era bine să depășească viteza legală și își ridică repede piciorul de pe pedală. Chiar și după ce autostrada se îngustă la două benzi dincolo de suburbiile Atlantei, traficul continua să fie dificil și întâlnea patrulare de poliție la tot pasul. În cele din urmă semnele de circulație uriașe și fâșâitul plăcut al roților pe macadam îl ajutară să se mai relaxeze. Tot timpul cât traversă Carolina de Sud cântă cu pasiune *The Devii Went Down to Georgia*, întrebându-se ce ar zice foștii lui camarazi de la Frontiera de nord-vest despre cântecul ăsta.

Probabil că nu ar avea nicio părere. Pentru prima oară de când se întorsese în Statele Unite se simțea iar un american get-beget.

*

În Carolina de Nord cerul se întunecă. Ploaia începu să curgă în averse pe parbriz, iar mașinile se târau prin bălți adânci. Lângă Durham Wells se opri la o stație uriașă Mobil. În timp ce se umplea rezervorul Rangerului, tastă pe celular numărul lui Exley. Trebuia să-i spună despre mesajul de la Khadri. Parcă-i auzea susurul vocii în timp ce forma numărul. Dar anulă apelul chiar înainte ca telefonul să sune. Mesajul lui Khadri era prea vag și nu le-ar fi fost de niciun folos. Hotelul putea fi un simplu punct terminus. Așa cum făcuse și la Atlanta, Khadri se va asigura mai întâi că nu sunt urmăriți.

Wells nu voia să-i implice pe cei de la Agenție până când nu putea să le ofere ceva concret. De exemplu coletul... sau, și mai bine, Khadri însuși. Oricum, nimeni de la Langley nu l-ar fi crezut. Până și Exley i-ar spune să vină acolo și să se predea. Nu, ca să facă o figură frumoasă îi trebuia coletul, indiferent ce era în el. Își puse celularul la loc în buzunar.

Restul călătoriei decurse fără probleme. La sud de Washington, Wells o luă pe autostrada 495, ruta care ocolea Langley la cea mai mare distanță. Era din nou tentat s-o sune pe Exley, dar avea destul timp să-i spună. Dacă va mai fi în viață.

*

Apoi, pentru prima oară după mult timp, Wells se gândi la fiul său. Mâinile i se încleștară pe volan: își amintise de ziua aceea, cu șase luni în urmă, când fosta lui soție nu-i dăduse voie să-l vadă pe Evan. Heather avea dreptate. Wells luase cândva hotărârea să-și părăsească familia și nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut nu putea cicatriza această rană. Închise ochii o clipă. Când îi deschise, îi alungase din minte pe Heather și pe

Evan și se gândea doar la ce avea de făcut în continuare.

Furtuna rămăsese în spatele lui și camioneta mică și albă trecea liniștită prin noapte. Când ajunsese la Podul Washington, ceasul digital de pe bordul Rangerului arăta 2.47 și afară aerul era rece și umed. Wells era obosit și-l durea tot corpul de la orele petrecute în mașină, dar știa că la nevoie ar fi putut continua, fără să doarmă, încă o noapte întreagă. Odată, în Afganistan, rămăsese treaz șaiszeci și cinci de ore. E drept, atunci era ceva mai tânăr.

Arcurile podului uriaș de oțel luceau albe în noapte. În dreapta lui, spre sud, zgârie-norii din Manhattan străluceau peste râul Hudson. În depărtare se profila Statuia Libertății. Wells înțelese de ce spusese Khadri că orașul e frumos. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Al Qaeda ar face orice ca să-l distrugă.

Coti spre nord, pe autostrada I-87, urmând indicatoarele pentru Albany. După câteva minute ajunsese la Podul Tappan Zee care se arcuia peste Hudson ca un șarpe suspendat deasupra apei. Wells zâmbi în sinea lui când traversă râul, dându-și seama că ar fi putut să rămână pe malul vestic. Nu-i nimic. Își va aminti de ruta mai scurtă data viitoare, când Khadri îl va trimite iar la Montreal să ridice un colet misterios.

*

Ajunsesese în Nord. Ieșirile de pe autostradă erau din ce în ce mai rare. Wells se frecă la ochi și își stăpâni impulsul de a mări viteza. După ce trecuse de Albany, autostrada căpătase un aer de pustietate stranie, de sfârșit de lume. Wells deschise radioul pentru a umple tăcerea și zâmbi în sinea lui când găsi o melodie a lui Springsteen care se auzea frumos pe FM:

*Am pus degetul pe trăgaci
Și-n seara asta credința nu-i de-ajuns*

Treptat, în timp ce kilometrii zburau unul după altul, zgomotul paraziților deveni insuportabil și Wells se hotărî să închidă radioul și să șofeze în tăcere.

Soarele răsări, dezvăluind șirul scund al munților Adirondack cu pădurile lor dese, de care își amintea din anii petrecuți la Dartmouth. Până în ianuarie colinele vor fi tot atât de reci și de neospitaliere ca vârfurile înalte ale munților din Montana, dar acum erau blânde și primitoare. Ca orice altceva pe lumea asta, erau o adevărată capcană pentru naivi. Ajuns la Chestertown, aflat la o sută șaizeci de kilometri de graniță, Wells parcă mașina în fața unui motel oarecare, a cărui firmă luminoasă anunța: CAMERE LIBERE. Mersese destul de bine și voia să tragă un pui de somn înainte să treacă în Canada. Plăti o cameră pentru patru zile, apoi se prăbuși pe pat și dormi trei ore încheiate, până când îl trezi ceasul. Făcu un duș, se bărbieri și se schimbă, apoi puse geanta cu pistolul în sertarul biroului ieftin din cameră.

După ce ieși, atârână pe ușă semnul „Nu deranjați”. Pistolul va fi în siguranță până la întoarcere. Chiar dacă va intra acolo, menajera va schimba prosoapele și atât.

*

Trecu de Champlain, ultima ieșire de pe autostrada I-87 până la granița dintre SUA și Canada. Autostrada se bifurca și Wells încetini înainte de punctul de control vamal. Se uită la ceas: 11.15. Soarele strălucea pe cerul de un albastru imaculat. O zi frumoasă de septembrie, semn că vara nu se sfârșise de tot. Se simțea proaspăt, puternic și gata de acțiune.

Nu ai nevoie de pașaport ca să treci frontiera cu Canada. Wells îi întinse vameșului permisul de conducere.

Omul se uită la permis, apoi îl măsură pe Wells:
— Tocmai din Georgia? Drum, nu glumă.

— Mie-mi spui.
— Afaceri sau plăcere?
— Plăcere, sper, îi zâmbi Wells. Mă duc să mă întâlnesc cu o doamnă cu care am corespondat prin e-mail. O cheamă Jennifer, e din Quebec. Sper să fie la fel de drăguță ca în pozele pe care mi le-a trimis.

Vameșul dădu din cap cu înțelegere.

— Cât stai în Canada?

— Câteva zile. Depinde de rezultatul întâlnirii.

— Ai rezervat o cameră la hotel?

— Sper să n-am nevoie de hotel.

— Bine, mult noroc și distracție plăcută.

Vameșul îi înapoie permisul și-i făcu semn să treacă.

*

Telefonul sună în timp ce mergea pe podul Champlain de peste fluviul Saint Lawrence și se apropia de zgârie-norii din centrul Montrealului.

— *Nam.*

— Sunt Richard.

Glasul tremura, dar acesta era numele pe care i-l transmisese Khadri prin email.

— Sunt Karl, îi răspunse Wells.

— Da, perfect. Ești pe-aproape?

Wells nu reușea să-i identifice accentul.

— Da.

— Perfect. Am un plan nou.

Wells nu se mai mira de nimic.

Bărbatul tuși ușor:

— Du-te la Quebec. Lângă Hotel de Ville, primăria orașului, e o mare parcare. O găsești repede. Așteaptă-mă acolo, la nivelul 2, după-amiaza la patru. Am o dubă albă.

Cuvintele erau pronunțate corect, dar se înlănțuiau nefiresc. Engleza nu era limba maternă a acestui individ și nici măcar a doua limbă.

— Da, o s-o găsesc. Am o camionetă. Tot albă.

Clic. Un amator, se gândi Wells. Sau un profesionist care schimbase regulile jocului.

*

Tarik așteptă să i se calmeze tremurul mâinilor, apoi puse telefonul în buzunar. Venise Jalal, exact așa cum îl anunțase Khadri. Acum Tarik trebuia să se țină de cuvânt și să-i dea pachetul.

Se ocupase de soția lui, îi înfășurase cadavrul în folie groasă din plastic și o lăsase în subsolul casei. Era o soluție temporară, dar în ultima vreme Tarik era obligat să gândească totul pe termen scurt. De dimineată polițiștii veniseră iar. Nu le deschisese, dar știa că e acasă. Curând vor veni cu un mandat de percheziție.

Până atunci o să-i dea pachetul lui Jalal. Tarik credea că planul va funcționa. Sistemul de dispersie era sigur din punct de vedere tehnic. Culturile se dezvoltaseră cât trebuie. Da, planul va funcționa. Dar trebuia să se calmeze.

*

Uite că minciuna mea despre Quebec de la graniță s-a dovedit a fi adevărul, se gândi Wells. Se opri să ia benzină, se uită la o hartă și oftă când își dădu seama că noua lui destinație se afla la aproape două sute cincizeci de kilometri. Dar încă două ore de șofat nu mai contau. Bine, să-i dăm drumul, își spuse el și băgă cheia în contact.

Garajul din Quebec era imens și aproape pustiu. Wells se plimbă prin el, încet, întorcându-se de mai multe ori. Nu-l urmărea nimeni, cel puțin la prima privire, dar știa că nu poate fi sută la sută sigur. Până la urmă se hotărî să parcheze. Își lăsă capul pe spate și adormi imediat. Încerca să-și păstreze rezervele de energie.

*

Wells tresări și se trezi. Își îndreptă capul și văzu un Ford Windstar alb și în el un tânăr care apăsa pe claxon. Bărbatul deschise portiera pasagerului și Wells ieși din camionetă și se urcă în dubă.

„Richard” era mărunțel și slab și avea cearcăne adânci în jurul ochilor căprui-închis. Avea și un tic

facial. Își umezi buzele nervos și-i întinse mâna.

— Prin urmare îți place jazzul, zise el.

— Ascult jazz în fiecare după-amiază, îi răspunse Wells, completând codul.

Șoferul dubei se mai relaxă puțin. Porni motorul și plecară încet. Wells își puse geanta pe bancheta din spate.

— Numele meu e Tarik.

— Al meu e John. Sau Jalal. Poți să-mi spui cum vrei.

— *Salaam alaikum*, Jalal.

— *Alaikum salaam*.

Tarik scoase duba din garaj și o luă pe autostrada Canada 40, care merge de la Quebec la Montreal. Conducea atent și se uita mereu în oglinda retrovizoare, semnalizând cu mult înainte să schimbe direcția.

— Mergem la Montreal? întrebă Wells. Precis nu lucrezi la Exxon, cu toată benzina asta pe care-o ardem.

Lui Tarik i se încleștară mâinile pe volan. Dacă nu-i era frică, era un actor perfect.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Era doar o glumă... N-are importanță.

Tarik se uită la Wells:

— Poți să-ți pui centura de siguranță, te rog? Wells și-o puse fără să comenteze.

— Pot să deschid aerul condiționat? Îmi place să fie mai răcoare, zise Tarik.

— Tu ești șoferul, Tarik. Poți să faci ce vrei. Tarik porni aerul condiționat și mai merseră așa câteva minute, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti, îi zise Wells.

— M-ai făcut să aștept? A, nu, nu, izbucni Tarik. Abia ajunsesem acolo când m-ai văzut.

Atunci de ce naiba ne-am întâlnit la Quebec și nu la Montreal? se întrebă Wells. Tarik nu folosea nicio tactică pentru a scăpa de eventualii

urmăritori. De fapt conducea atât de prudent, încât oricine l-ar fi putut urmări.

— De unde ești de fel, Tarik?

— Am crescut lângă Paris, în Franța.

Uite de ce nu-i localizez accentul, se gândi Wells.

— Și acum stai aici?

— Da, la Montreal.

Parcă era cm interviu, nu o conversație. Tarik era prea nervos să-i pună întrebări. Wells ar fi putut vorbi în arabă, dar preferase să folosească engleza ca să nu-l lase să se simtă prea bine.

— Lucrezi?

— Sunt student.

— Ce studiezi?

— Neuro... neuropsihologie.

Un mușchi zvâcni iar pe fața lui Tarik. Wells se întreabă dacă nu cumva la Montreal îi aștepta Poliția Călare canadiană.

*

Tarik încerca din răspuțuri să pară înspăimântat, dar nu trebuia să se chinuie prea tare: era deja foarte speriat. Khadri îl avertizase că Wells o să-l testeze și-l învățase cum să reacționeze. Dacă minți cât mai puțin, te descurci fără probleme, îi spusese Khadri. Tot ce avea de făcut era să-și păstreze sângele rece câteva ore, să-i dea pachetul lui Wells și să-l trimită înapoi.

Tarik își dorea cu disperare să fie așa.

*

— Și-ți place acolo? îl întreabă Wells.

— Ce să-mi placă?

— La facultate.

— Da.

— Ești căsătorit, Tarik?

— Nu, nu mai sunt.

Lui Wells i se păru că Tarik zâmbește, deși acum nu mai era sigur de nimic din ce spunea sau făcea puștiul.

— Îmi pare rău, spuse Wells.

Așteptă, dar Tarik nu mai adăugă nimic.

— Tarik, tu știi cine m-a trimis. Avem probleme?

Vorbise în arabă acum.

— Nu sunt probleme. E mișto.

Expresia sunase ridicol. Își aplecă ușor capul, rușinat, ca un elev dintr-a șasea pe care profesorul l-a prins cu o fițuică în timpul tezei.

Wells schimbă macazul:

— Ce e în pachetul acela, Tarik?

— Habar n-am. Au sosit ieri. Nu le-am deschis.

Wells mai așteptă puțin, dar Tarik nu spunea nimic. În cele din urmă, îl întrebă cu naturalețe:

— Deci nu e doar unul, sunt mai multe. Câte sunt?

— Nu am voie să vorbesc despre asta.

— De unde au venit? Cine le-a adus?

— Jalal, te rog...

— Mai sunt și alți curieri?

Dar Tarik se mulțumi să clatine din cap și amuți.

*

Du-l de nas și nu-i spune prea multe, îi spusese Khadri lui Tarik. Nu-mi pasă ce crede. Important e să-i dai pachetul și să-l trimiți înapoi.

*

Khadri se juca cu el. Ca de obicei. De ce nu trimisese pachetele, sau ce naiba erau, direct în Statele Unite? De ce-l folosea pe puștiul ăsta care părea gata-gata să verse? De ce erau mai multe colete?

Tarik înțepenise și mâinile i se încleștaseră pe volan. Wells își dădea seama că nu va scoate nimic de la el dacă nu-i pune cuțitul la gât. Dar oricât de tare dorea să acționeze și să forțeze mâna destinului, trebuia să aibă răbdare. Tarik era doar un curier. Trebuia să ia coletele, să treacă frontiera și să-l aștepte pe Khadri.

*

Când au ajuns la Montreal, soarele aproape asfințise. Tarik ieși de pe autostradă și porni spre

un cartier mărginaș. Wells văzu un centru comunitar islamic luminat din belșug, cu firme în engleză, arabă și franceză. După câteva minute Tarik opri mașina în parcare a unui motel de mâna a treia.

— Așteaptă aici, spuse el.

Se dădu jos din mașină și se duse la camera 104. Probabil că Tarik închiriasse camera doar pentru o noapte ca să poată lăsa acolo coletele misterioase. O adresă fictivă pe care Wells n-o putea supraveghea. O mișcare inteligentă.

Se uită în jur ca să verifice dacă nu erau urmăriți. Nu văzu pe nimeni. Strada era pustie. Nu trecea niciun elicopter, nu vedeau nici camioane UPS și în parcare nu erau Forduri Crown Victoria. Pe de altă parte, dacă era vorba despre o acțiune după toate regulile, polițiștii sau Agenția vor aștepta până când va lua pachetele de la Tarik. Poate că vor aștepta să ajungă la Quebec.

Ca să mă aresteze, își spuse Wells. Da, trebuie să las Agenția să-și facă de cap. Măcar așa voi ști sigur că Langley e cu un pas înaintea mea și că se apropie de Khadri. Dar se uită din nou în jur și acum era cât se poate de sigur că nu-i urmărea nimeni. Nici măcar Khadri.

Tarik ieși din camera 104 cu o geantă de voiaj albastră, mare cât pentru o excursie de o săptămână, dar îndeajuns de mică pentru a fi considerată bagaj de mână într-un avion. O așeză cu grijă în dubă.

— Înăuntru e o servietă diplomat. Să n-o deschizi.

— Dar dacă vor s-o controleze la graniță?

— Omar a spus că asta e treaba ta. A spus că o să te descurci.

— Sunt onorat că are atâta încredere în mine, spuse Wells.

Tarik tăcu tot drumul până la Quebec și Wells îl lăsă în pace.

*

Garajul din Quebec era aproape pustiu când au oprit lângă camioneta lui. Wells nu se bucurase niciodată atât de tare la vederea mașinii. Se dădu jos din dubă și, spre surprinderea lui, Tarik veni după el.

— Fie ca Allah să-ți zâmbească, Jalal! spuse Tarik în arabă și își atinse pieptul în dreptul inimii. Wells îi răspunse în același fel.

— Fie ca Allah să-ți zâmbească și ție, Tarik.

— Și fie ca El să ne aducă victoria!

— *Inshallah!*

Îi întinse mâna, dar Tarik îl îmbrățișă cu stângăcie. Wells trase geanta albastră din Windstar și o puse în camionetă. Îi mai făcu o dată cu mâna lui Tarik în semn de rămas-bun, apoi se sprijini de portieră și se uită cum duba dispărea după colț.

După plecarea lui Tarik, se urcă la volan, dar nu porni motorul imediat. Dacă erau supravegheați, avea de gând să le ofere polițiștilor cât mai mult timp să acționeze și să-l aresteze fără să opună rezistență. Dar garajul era pustiu și în cele din urmă Wells răsuci cheia în contact și plecă din Quebec.

*

Ceasul de pe bord arăta 1.04 dimineăta când Wells ajunse din nou la punctul de control de la graniță. Avea senzația că era la volan de o veșnicie, dar că abia acum începea drumul spre casă.

Vameșul se uită lung la permisul lui de conducere.

— Ai pașaport?

— Nu, domnule.

— Când ai intrat în Canada?

— Ieri dimineată.

— Ești tipul din Georgia?

— Da, din Atlanta.

— O groază de drum pentru o ședere atât de scurtă.

— M-am dus să mă întâlnesc cu o fată din Quebec. Am cunoscut-o pe internet. N-a mers cum

speram. E de două ori mai mare decât în fotografia pe care mi-a trimis-o.

— Ghinion, omule, și vameșul izbucni în râs. Nu poți să ai încredere în canadienii ăștia. Se uită în mașină: Ce ai în genți?

— Haine. Speram să stau o vreme, măcar o săptămână.

— Droguri, arme, ceva de genul ăsta?

— Nu, domnule.

— Ei, asta e, îți urez mai mult noroc data viitoare, zise vameșul și îi întinse lui Wells permisul de conducere. Bun venit acasă. Fii atent cum conduci!

Și uite-așa intră iar în Statele Unite. Cât se poate de simplu.

*

După o jumătate de oră Wells opri mașina pe marginea șoselei și urină, privind cerul. Aici, în nord, nu era atâta poluare. Stelele strălucitoare îi amintiră de Afganistan. Se întrebă dacă va mai vedea vreodată munții și ce ar simți dacă i-ar mai vedea. Ar putea s-o ducă și pe Exley acolo într-un concediu. Turism extrem.

Scoase telefonul din buzunar și tastă numărul pe care i-l dăduse Khadri cu o zi înainte într-un e-mail.

Lasă un mesaj, se auzi vocea lui Khadri.

— Am terminat, spuse Wells. Ajung în Atlanta diseară. Târziu.

Clic.

*

În camera de motel din Chestertown Wells se așează pe pat și deschise cu grijă fermoarul genții albastre, înăuntru erau câteva tricouri, o pereche de blugi, ciorapi murdari și lenjerie de corp. Și o geantă solidă din plastic, cu cifru digital. Se întrebă cum i-ar fi putut explica vameșului chestia asta. Ridică geanta, cântărind-o în mână. Părea să aibă mai puțin de zece kilograme. Nu era o armă nucleară. Dar înăuntru putea fi destul plutoniu

pentru o bombă. Sau antrax pentru populația unui oraș. Sau sarin. Variolă. Orice. Era geanta Pandorei.

Wells se uită la ea un minut, apoi renunță. Putea sparge cifrul, dar ce rost ar fi avut? Dacă îl foloseau ca simplă momeală, geanta era goală sau avea un dispozitiv-capcană. Pe de altă parte, dacă în ea ar fi fost ceva cu adevărat important, s-ar fi dus însuși Khadri s-o ia. Și atunci... Cuțitul de la piciorul lui Wells pulsa de parcă era viu. Khadri nu va mai scăpa viu după întâlnirea asta.

Se întinse pe spate. Avea timp să doarmă trei ore și să plece în zori. Dar mai întâi trebuia să dea un telefon.

Exley răspunse după numai două apeluri.

— John?

— Cinci după-amiaza. *Swimmingly*.

— Voi fi acolo, închise.

Spusese da imediat, fără nicio ezitare. Uite de ce o iubea atât de mult.

Yonkers, New York

— La stânga după ce ajungi la indicator, spuse Ghazi. A treia casă mai încolo.

Khadri opri Fordul Expedition în dreptul unei case îngrijite din Yonkers, la nord de New York. În fața garajului era parcat un Lincoln Town Car negru.

— Ți place? întrebă Ghazi.

Cumpărase casa cu trei ani în urmă și se mândrea cu ea ca orice proaspăt imigrant. Ghazi era singura cârtiță Al Qaeda care emigrase legal în Statele Unite. Era expert în explozibili și făcuse parte din armata libaneză până în 1999, când emigrase în SUA. Se străduise ani de zile să devină un adevărat american. Lucra ca taximetrist, își plătea impozitele la timp și o dată chiar fusese ales într-un juriu. Și nu uitase niciodată ziua din 1983 când artileria israeliană trimisese un obuz în sufrageria apartamentului său din Beirut și-i pulverizase familia. Nu uitase și nu iertase niciodată. Considera că Statele Unite erau la fel de vinovate ca Israelul. Evreii n-ar fi putut face nimic dacă nu-i ajutau americanii. Ghazi așteptase mult timp ordinele lui Khadri.

— Foarte frumos, îi răspunse Khadri.

De fapt nu-i plăcea nici culoarea vernil a casei, nici bordura de aluminiu a pereților. Dar nu i se părea important să-i explice lui Ghazi de ce, mai ales că foarte curând Ghazi va fi în Paradis... Khadri deschise portbagajul și scoaseră din el un container din oțel.

— E greu, mormăi Ghazi în arabă.

— E căptușit cu plumb, îi spuse Khadri.

Luaseră containerul de la un depozit din apropiere de Hartford. Intrară în garaj și așezară

cutia de oțel pe podea. Ghazi apăsă pe un buton și ușa garajului se închise. Acum erau singuri, ei și containerul. Și mașina pe care Khadri o poreclise „Galbenul”. Khadri înconjură încet Galbenul, examinându-l atent. Era așa cum îl asigurase Ghazi. Anvelopele erau vechi și vopseaua scorjită, dar ecusonul de verificare tehnică era nou-nouț, la fel și numărul de înmatriculare. Galbenul va trece neobservat. Perfect.

— E gata? întrebă Khadri.

Ghazi băgă cheia în contact și motorul Galbenului porni imediat, fără să se lase rugat. Lăsă motorul să meargă un minut, apoi îl opri și-i întinse cheia lui Khadri.

— Vecinii au întrebat ceva despre el?

Ghazi îi făcu semn că nu:

— Toți știu că am un taxi. Au crezut probabil că e pentru altă afacere.

— Așa și este.

*

Pe dinafară Galbenul avea un aspect banal. Dar sub scaune erau lăzi de lemn pline calupuri dense și cenușii de C-4, în total cam o tonă. Khadri intenționase inițial să-l folosească pentru un atac cu bombă convențional, ca la Los Angeles, dar după ce Alaa fusese arestat își schimbase planurile.

Cabluri groase și negre conectau detonatoarele din lăzi la o baterie aflată sub scaunul șoferului. Pentru a preveni o explozie accidentală, cablurile nu erau încă legate la baterie. Atunci când vor fi, Galbenul va deveni o bombă mobilă, mult mai puternică decât bombele cu azotat de amoniu pe care Khadri le folosisese la Los Angeles. O tonă de C-4 putea doborî un bloc de treizeci de etaje.

Khadri îngenunche în fața containerului și tastă un cod digital. Știa foarte bine ce e înăuntru, dar voia să mai vadă o dată cu ochii lui. Containerul se deschise. Khadri scoase o cutie mică din oțel închisă cu un lacăt obișnuit. Descuie lacătul. Da, era tot acolo. Darul lui Dumnezeu. Două borcane

sigilate: unul dintre ele conținea cam douăsprezece piese de metal cenușiu, al doilea era plin cu o pulbere gălbuie.

— Asta-i tot? întrebă Ghazi. Părea dezamăgit.

— E destul.

De fapt, înainte de eșecurile din ultima vreme, Khadri se gândise să adauge la cocktail și uraniu îmbogățit. Poate destul de mult ca să-și împlinească visul și să obțină o armă nucleară. Dar tocmai atunci savantul rus, Dimitri, murise. Farouk dispăruse. Și acum simțea cum se apropie kafirii. Mai bine să folosească ce-i oferea Allah până nu era prea târziu.

Khadri încuie cutia și o puse la loc în container, acolo unde nici cele mai sofisticate detectoare nu o puteau descoperi. Când va exploda C-4, lada va fi pulverizată, iar plutoniul și uraniul se vor împrăștia pe o rază de câțiva kilometri. O bombă cât se poate de murdară. În centrul Manhattanului.

— Hai să-l ridicăm, spuse el.

Așezară containerul în Galben, în locul pregătit, printre lăzile cu C-4.

— *Allahu Akbar*, șopti Ghazi. Dumnezeu e mare.

— *Allahu Akbar*, spuse și Khadri.

Era mulțumit de rezultatele din ultima zi. Prima jumătate a planului fusese îndeplinită. Restul va fi executat după ce venea Wells cu pachetul. Khadri se gândi în treacăt la soarta care-l aștepta pe american. Dacă Wells nu trădase cauza, va muri ca un martir. Dacă nu, va muri pur și simplu. Oricum, va ajunge în curând la Allah, Cel Puternic. Ar trebui să fie bucuros.

*

Separată de restul orașului de râu și de autostradă, zona rezidențială Kenilworth era o lume în sine, un magnet pentru droguri și sărăcie. Domul strălucitor al Capitoliului se afla la doar trei kilometri de apartamentele ieftine din Kenilworth. Putea la fel de bine să fie în altă galaxie.

Cu toate acestea, la marginea cartierului se află o oază neașteptată: Grădinile Acvatice Kenilworth. Parcul fusese înființat în 1882, o pădure luxuriantă, mlăștinoasă, în care mișună salamandrele și broaștele țestoase, iar uneori apare și câte un armadillo. Lui Wells i-ar fi plăcut să creadă că alesese parcul ca loc de întâlnire cu Exley pentru frumusețea peisajului. Îl alesese de fapt pentru că era cel mai izolat loc din Washington. Dacă Exley se hotărâse să-l predea, cei de la Agenție ar fi avut probleme serioase să se ascundă acolo.

În timp ce mergea pe autostrada 295 și se apropia de parc, Wells era tot mai sigur că Exley va veni singură. Din noaptea aceea credea în ea fără rezerve. Sau poate chiar din ziua când se întâlniseră la Fermă, cu atâția ani în urmă, pe vremea când erau amândoi tineri și căsătoriți.

În cele din urmă realizează că-și păstrase credința. Nu în Agenție, nici în Allah sau în America, ci pur și simplu în ea.

*

Trecu pe sub un pasaj pietonal suspendat. Era acoperit cu un grilaj de metal care-i proteja pe șoferi de puștii din cartier care aveau obiceiul să arunce cu pietre în ei. Așa era Kenilworth. Scoase pistolul din geantă, deșurubă amortizorul și le puse pe amândouă în geacă. Tocmai atunci sună telefonul. Se uită repede la afișaj, sperând că era Exley. Dar numărul avea prefixul 914, era din Westchester. Foarte aproape de New York.

— Jalal.

Era Khadri.

— *Num.*

— Unde ești?

— În capitala țării noastre.

— Așa, râse Khadri.

— Mă întorc diseară.

— Din păcate nu te întorci. Am nevoie de tine la New York. Cât mai repede posibil.

Wells se simți brusc umilit, așa cum se simțea în armată când primea ordine fără sens. Khadri estimase destul de bine traseul lui. De ce nu-l sumase mai devreme, înainte să treacă prin New York? Dar nu avea niciun rost să protesteze.

— New York?

— Bronx.

Khadri îi dădu o adresă.

— Ne vedem acolo, spuse Wells.

Închise telefonul și abia atunci îi atrase atenția ceva ciudat. Khadri nu întrebase de colet. Nici măcar nu făcuse vreo aluzie la el.

*

După zece minute intră în parcare de lângă Grădinile Kenilworth. Nu părea supravegheată. O văzu imediat, sprijinită de minivanul ei verde, cu brațele încrucișate la piept. Purta o bluză albastră și pantaloni cenușii care-i scoteau în evidență coapsele fine.

Opri mașina lângă ea. Exley nu zâmbea, dar când Wells coborî din camionetă se repezi la el și îl îmbrățișă. O împinse spre mașină și o sărută, ținând-o strâns. Buzele lor se uniră așa cum se amestecă norii. Îi simțea trupul lipit de al lui și sânii apăsându-i pieptul. Într-un târziu Exley se desprinsese din îmbrățișare.

— Nu ai venit aici pentru asta, zise ea.

— Nu numai pentru asta.

O luă de mână și o conduse în parc. Erau înconjurați de pădure și de mlaștini. Zgomotul orașului dispăru și aerul deveni umed și greu de mirosuri. Mergeau în tăcere, îndreptându-se spre râul Anacostia. Aproape că nu se atingeau, dar se simțeau bine unul lângă altul. După un timp poteca se sfârși la marginea râului tulbure.

— Când ai descoperit locul ăsta? spuse Exley, privind râul care curgea alene spre sud. Habar n-aveam că există.

— Am mai venit aici de câteva ori după stagiul de la Fermă. Pe vremea când urmam cursul de

arabă.

— Ai venit aici cu Heather.

— Ești geloasă?

Ea zâmbi:

— De ce aș fi?

Wells se înfioră în bătaia brizei răcoroase care sufla dinspre râu.

— Te simți bine, John? Pari cam obosit.

— Am stat prea mult în mașină, spuse el. Khadri m-a trimis la Montreal să aduc o geantă diplomat.

Îi povesti despre Tarik și despre bănuiala lui că exista încă un curier.

— Și nu știi ce e în ea?

— Are cifru. Nu am încercat s-o deschid.

— Te întâlnești cu Khadri aici, la Washington?

— Nu, mergeam spre sud când a sunat. Planul s-a schimbat. Mi-a spus să mă întorc și să mă duc la New York. Cred că se va întâmpla ceva. Cred că a început deja să se întâmple.

— Și Shafer crede asta.

Wells se uită la ea, apoi la râu.

— Nu-mi spui și mie?

Exley zâmbi amar:

— Speram că știi.

— Parcă am fi în Roma antică și am sacrifica oi ca să ghicim în măruntaiele lor. Parcă am încerca să ghicim ce altă catastrofă ne-au pregătit zeii.

— Ei nu sunt zei.

— Da, dar își închipuie că sunt. Zei barbari și furioși care aruncă fulgere doar pentru că pot s-o facă.

— Crezi în Dumnezeu, John? Nu în zeii mărunți, ci în Dumnezeu cel Mare?

Întrebarea îl paraliză. Se trezi că se uită la păsările care zburau deasupra râului și-i veni în minte Coranul din camionetă și oamenii cărora le luase viața.

— Da, spuse el în cele din urmă. Dar cred că el nu crede în mine.

— Vorbesc serios.

— Și eu. După ce faci tot ce am făcut eu te mai aștepți să fii mântuit? Să fii împăcat? Asta înseamnă Dumnezeu pentru mine. Mi-e teamă că l-am pierdut undeva pe drum.

— Când eram copil credeam, spuse Exley. Apoi fratele meu a înnebunit și mi-am pierdut credința. Mi se părea că nu e drept să iei așa mințile cuiva. Îmi amintesc că o dată, când medicamentele pe care le lua mai aveau efect, i-am spus în glumă: Cum se face că Dumnezeu nu-ți spune niciodată „Du-te la cumpărături”, în schimb te sperie mereu cu avertismente de genul „Apa e poluată, ai un cip în creier, vin extraterestrii”? A râs, a râs sincer și am râs și eu. Părea un fleac. Dar acum am copii și vreau din nou să cred, nu pentru mine, pentru ei. Vreau să cred că există și altceva decât ce vedem.

— Știu ce vrei să spui, și Wells îi atinse brațul. Jenny, mai știe cineva că sunt aici?

— A, am revenit la problemele de serviciu, nu? Nu, nu știe nimeni. Nici măcar Shafer. Ești periculos, John, ba chiar mai rău. Cariera mea s-a terminat aici, dacă nu cumva se va termina după gratii.

— Iartă-mă, Jenny.

— Nu e vina ta. Dar unde ai fost până acum?

— În general am stat degeaba.

— Unde?

Nu voia să-i spună, dar știa că n-o poate minți.

— La Atlanta.

— Dar n-ai stat chiar degeaba.

Wells îi căută privirea.

— Spune-i drăguțului de Duto că nu l-am împușcat eu pe West. Am încercat să-l salvez, dar n-am reușit. Khadri ne-a întins o capcană. Ca să-mi testeze loialitatea.

— Și ai trecut testul, spuse ea. Khadri are încredere în tine. Te-a trimis să iei geanta diplomat.

— Nu cred. Ceva nu merge. Se joacă cu mine. Cred că sunt un fel de momeală, și Wells se opri

câteva clipe. Aveți informații în sensul ăsta?

Exley clătină din cap.

— Am arestat totuși o cârțiță, săptămâna trecută. În Brooklyn. Și noi credem că au o bombă murdară.

Îi povesti despre Farouk Khan, despre explozia de la Albany și despre temerile lui Shafer că Al Qaeda va acționa cât se poate de repede.

— Când ridicăți nivelul de alertă? întrebă Wells.

— Nu mai procedăm așa decât dacă obținem dovezi sigure. Ai uitat că mai avem puțin și câștigăm războiul împotriva terorismului? Nu are rost să provocăm panică și așa mai departe

— Și o bombă murdară nu ajunge?

— Nu, fiindcă nu știm unde este. Ne-am făcut de râs la Albany.

— Poate că e în geanta diplomat din mașina mea.

Exley clătină iar din cap.

— La graniță sunt detectoare de radiații. Iar dacă geanta ar fi fost captușită cu plumb, ți-ai fi dat seama. Ar fi fost grea ca naiba.

Tăcură amândoi. După un minut, ea se întoarse spre Wells:

— La ce te gândești, John?

— Mă gândesc că trebuie să pornesc la drum. Să mă întorc la New York.

Era încă destul de cald, dar copacii de pe celălalt mal aruncau umbre lungi.

— Trebuie să te întorci la noi, zise Exley.

— Și să rup legăturile cu Khadri?

— Dă-mi adresa, îl prindem noi.

— Hai, Jenny. N-o să fie acolo, știi bine. Mă așteaptă unul dintre băieții lui. Dacă nu apar eu, nu apare nici el. O să stăm la Langley și bomba va exploda. Nu, mulțumesc, am mai văzut filmul ăsta și nu mi-a plăcut prea tare.

Wells porni pe potecă spre parcare.

— Poți să-i spui asta chiar tu lui Vinny. Te ducem noi acolo diseară.

*

Dar Exley știa că nu va fi așa. Duto nu l-ar fi folosit pe Wells într-o operațiune atât de delicată. Din același motiv pentru care insistase că JTTF trebuie să-l aresteze imediat pe Alaa Assad. Nimeni nu l-ar fi acuzat pe Duto că l-a izolat pe Wells până când Agenția s-ar fi asigurat că nu face joc dublu. Nici directorul CIA nu fusese pus sub acuzare pentru că nu reușise să împiedice atacurile teroriste. George Tenet, șeful Agenției în perioada atacurilor din 11 Septembrie, fusese decorat după ce ieșise la pensie. Nu, directorii Agenției nu erau învinuiți decât atunci când puneau Agenția sau Casa Albă într-o situație penibilă. Iar să-l lași pe Wells să-ți scape din mână după ce mai dispăruse o dată ar fi fost mult prea penibil. Duto n-ar risca așa ceva nici în ruptul capului. Dacă ar fi avut un răgaz de două săptămâni l-ar fi convins pe Duto, dar era prea târziu.

Exley știa că Duto nu era întruchiparea răului. Era doar un birocrat, ca atâția alții de la Langley. Îi păsa mai mult de cariera și de reputația lui.

Wells parcă-i citea gândurile.

— Dacă tu crezi că așa e mai bine, cheamă-l, spuse el și-i întoarse spatele, gata să plece.

Dar deodată Exley avu o revelație și-și dădu seama ce avea de făcut. Știuse vag de la bun început, de când văzuse mașina lui Wells intrând în parcare:

— Vin și eu cu tine.

Wells se uită la ea, încercând să-și dea seama dacă vorbise serios. Apoi scutură din cap:

— Nu fi prostuță.

Dar Exley se săturase de bărbații care o priveau de sus. Chiar și de Wells.

— Ești al naibii de arogant. O să te acopăr. Dacă ai probleme, chem cavaleria, dacă nu, stau și aștept cât timp te joci de-a soldatul.

— Nu-mi face asta...

— Nu negociez. Dacă nu mă lași să vin, îl sun pe Duto. Acum.

Își scoase telefonul.

Din pădure se auzi o cioară croncănind. Wells îi întoarse spatele și se uită la cer.

— Îl ai la tine? întrebă el.

— Poftim? Ce anume?

— Pistolul. Ai un pistol?

— Nu.

Când se întoarse cu fața la ea, ținea într-o mână un pistol masiv și cenușiu de calibru 45, iar în cealaltă un cilindru. Înșurubă lent amortizorul. Râul și parcul erau pustii. Până departe, nici țipenie. O, Doamne, nu, se gândi ea. Nu e posibil. Nu poate să-mi facă asta. Nu poate.

— John, spuse ea și își ținu răsuflarea.

Apoi Wells îi întinse pistolul.

Exley expiră cu greutate. Își dădea oare seama ce făcuse? Poate că ea interpretase greșit situația. Sau poate voia s-o aducă la realitate, să-i aducă aminte de anii petrecuți de el pe teren, în timp ce ea stătea așezată comod pe un scaun la birou? Nu va ști niciodată și nici nu va întreba. Oricum teama ei se împrăștiase acum și-și dădu seama că nu se cunoșteau unul pe altul atât de bine cât își închipuia.

Își învinse teama și se concentră asupra pistolului. Era mai greu decât se așteptase. Îl strânse cu ambele mâini ca să-l țină drept.

— Când ai tras ultima oară cu un pistol ca ăsta? o întrebă Wells.

Nu-și aducea aminte. Bineînțeles că la Fermă învățase să tragă, dar asta fusese odată, demult. Agenția nu le cerea analiștilor să exerseze la poligon.

— Acum vreo două luni, spuse ea ferm. Mă duc la trageri în fiecare an.

Se uită la pistol, încercând să-și rememoreze instructajul. Trase de culasă pentru a băga un glonț pe țeavă, apoi mai trase o dată și glonțul țâșni

afară. Wells îl prinse din aer și-l băgă în buzunar. Apoi se jucă cu siguranța. Scoase încărcătorul și îl puse la loc.

Wells îi luă pistolul, îl armă iar și i-l întinse.

— Hai, trage, spuse el. Spre râu. Ține-l bine, are un recul puternic.

Exley ezită.

— Dacă n-o faci acum, n-o s-o faci nici când o să ai un om în față, spuse el.

Ea ridică pistolul și apăsă pe trăgaci. Așa cum o avertizase Wells, arma zvâcni brusc și o împinse un pas înapoi, dar reuși să țină pistolul drept în mâinile strânse. Datorită amortizorului sunetul împușcăturii fusese înfundat, ca un pumn care izbește într-o masă din lemn. Zgomotul se pierdu repede deasupra râului, fără ecou.

— Dar tu? spuse ea.

— Ce-i cu mine?

— Unde e pistolul tău?

Wells își ridică puțin pantalonii ca să-i arate cuțitul fixat la picior:

— O să mă descurc, spuse el. Ascultă, trebuie să-ți spun ceva despre 45-ul ăsta.

— Sunt numai urechi.

— Dacă ajungi în situația să ai nevoie de el, trage *imediat*. Nu te prosti. Nu striga „Stai!”, nu striga nimic. Nu e cazul. Taci și tragi, atât. Dacă ajungi în situația asta și aștepti, de obicei e prea târziu.

— Dar cum o să știu când trebuie să trag?

— Crede-mă, o să-ți dai seama.

Exley încuviință, dar nu spuse nimic. Nu era sigură că poate împușca un om fără să-l avertizeze, însă știa că Wells n-ar fi acceptat să vină și ea dacă i-ar fi mărturisit așa ceva.

— Perfect, spuse el.

Își aplecă capul spre ea și deschise gura s-o sărute, dar Exley îl respinse.

— Când terminăm ce avem de făcut.

— Bine, când terminăm.

Se întoarseră la mașinile lor. Plecau la New York.

Wells ieși de pe Major Deegan Expressway și intră în inima cartierului South Bronx, cu străzile lui lungi și întunecate pe care semnele renașterii orașului abia începeau să se vadă. Piețele de droguri în aer liber dispăruseră, dar femeii în fuste lungi cât o batistă se sprijineau de mașini și se uitau după clienți. În fața barurilor luminate feeric se îngrămădeau bărbați care beau whisky direct din sticlă.

Se învârti pe străzi care se îngustaseră și mai mult din cauza șirurilor de mașini parcate pe ambele părți, berline americane vechi cu geamuri fumurii și cu stickere „FĂRĂ FRICĂ” lipite pe parbriz. În cele din urmă găsi adresa pe care i-o dăduse Khadri. În timp ce parca, observă că Exley se oprise la o stradă în spate. Nu prea știa ce să facă. Ar fi trebuit să treacă pe lângă el și să parcheze mai departe, în față. Eroarea ei îi aminti că ea nu mai fusese de mult „pe teren”. Nu avea ce să caute aici.

Dar o lăsase să vină și trebuia să aibă grijă de ea, o problemă în plus. Închise ochii și se gândi la promisiunea ei. „Când terminăm ce avem de făcut”. Dacă vor scăpa cu viață în noaptea asta, vor căuta o cameră liniștită și vor face dragoste până când se vor sătura. Adică mult timp.

Se înfioră și începu să tușească, un gâlgâit aspru, din adâncul plămânilor. Probabil că era obosit: avea senzația că nu mai dormise de trei zile. Undeva prin New Jersey îl mai apucase și o migrenă urâtă. Doar adrenalina o să-l mai ajute să continue.

Deschise ușa, tuși din nou și scuipă flegma pe asfalt. Renunțase să mai ghicească ce plănuia Khadri. Oricum, în noaptea asta jocurile lui vor lua sfârșit. Se uită în jur. Strada era pustie. Se dădu jos

din Ranger și se îndreptă spre clădire, pășind cu greutate.

Blocul era vechi și cenușiu, iar zidurile lui din cărămidă erau pline de graffitti indescifrabile. Ușa se afla într-un întrând, neagră, cu o fereastră în formă de hublou și geam armat cu sârmă. Mânerul rotund se răsuci ușor, prea ușor, de parcă broasca fusese forțată. Wells intră și văzu un coridor îngust luminat slab de tuburi pâlpâitoare cu neon.

— Jalal.

În capul scării strâmte stătea un bărbat pe care nu-l cunoștea. Avea o țigară în gură și un pistol pe genunchi.

— *Nam.*

— *Vino.*

Fără vreun alt cuvânt, bărbatul se ridică, se întoarse și o luă înainte.

Wells lăsă ușa să se închidă în urma lui și urcă.

*

Exley aștepta în minivan, luptându-se cu impulsul de a da buzna în clădire și de a bate la toate ușile până îl găsea pe Wells. Acoperise ceasul digital de pe bord ca să nu-l mai vadă cum măsoară timpul chinuitor de încet. Nu-și amintea să mai fi fost atât de plictisită și în același timp atât de îngrijorată. Wells intrase cam la miezul nopții. Trecuseră patru ore și nu primise niciun semn de la el. De la oricine. Clădirea era tăcută. Unde ești? se tot întreba. Ce faci? Nu mai suporta să aștepte. Încă o oră? Până în zori? Poate că ar fi trebuit să intre până acum, dar nu voia să-i compromită acoperirea la care lucrase atâția ani.

Ce bine ar fi fost dacă Agenția nu-l izola pe Wells. Dacă Wells ar fi reușit să-l convingă pe Duto de valoarea lui. Dacă n-ar fi dispărut atâta vreme. Ar fi trebuit să-i pună un microfon. Ar fi trebuit să aducă aici o armată de agenți FBI și de polițiști. Dar nimic n-ar fi micșorat riscul. Acum se afla de partea cealaltă, într-un loc unde nimeni nu putea ajunge rapid pentru a interveni eficient.

Khadri sau oricine se afla acolo avea tot timpul să-i pună arma la tâmplă și să apese pe trăgaci. Toată poliția din lume n-ar fi putut să-l ajute dacă așa stăteau lucrurile. Wells nu avea nevoie de Duto și de ceilalți războinici de hârtie de la Langley. Nu era de mirare că se bizuia doar pe sine însuși.

Exley își ridică privirea și văzu cum trece pe lângă ea un Lincoln Town Car. Lincolnul se opri în fața clădirii, paralel cu mașinile deja parcate, cu farurile aprinse. I se tăie răsuflarea. Portiera se deschise și văzu un bărbat într-un sacou albastru – o apariție neașteptată în zonă, mai ales la ora asta – care coborî, se uită în jur și intră în clădire.

*

Apartamentul 3C era mic și neîngrijit, un apartament-vagon cu un living fără ferestre și un dormitor minuscule care dădea spre curtea interioară. Tapetul portocaliu era mușcat și scorjit, iar frigiderul huruia enervant. Pe o masă de șchioapă era un televizor pe care mergea fără sunet un DVD despre hajj, pelerinajul la Mecca. Dar până și credincioșii din jurul lui Wells se plictisiseră să-l tot vadă.

Wells stătea pe o canapea desfundată din living, îi încrucișaseră mâinile în poală și-i pusese răsuflarea. Oboseala îl copleșise și dormise puțin după ce-l legaseră, dar tresărise și se trezise, amintindu-și de Exley care îl aștepta jos, pe stradă. Acum nu mai vorbea și își păstra energia pentru Khadri. Bărbaților din jurul lui puțin le păsa. Erau șapte, dar numai doi se prezentaseră. Ghazi era cel mai în vârstă și părea și cel mai important. Era bine legat, cu barba tunsă scurt și avea cearcăne. Cel care-l așteptase pe Wells se numea Abu Rashid – tatăl lui Rashid. Fuma țigară după țigară și arunca scrumul pe jos. Lăsa țigara din gură doar ca să scuie în chiuveță. De fapt toți șapte fumau și aerul din cameră era urât mirositor și greu, iar Wells tușea din ce în ce mai tare. Își dorea să deschidă cineva un geam.

Cu excepția lui Ghazi, cei șapte nu păreau profesioniști, și Wells își dăduse seama imediat. Toți la un loc nu aveau nici o miime din profesionalismul lui Sami sau al lui Qais. Doar trei aveau pistoale: Ghazi, Abu Rashid și un arab cu pielea mai închisă și cu o barbă lungă, care nu se prezentase. Dar foarte important era că Abu Rashid nu-i găsisese cuțitul pentru că nu-i controlase picioarele.

Wells nu intenționa să acționeze. Nu încă. Nu înainte de venirea lui Khadri.

— Vrei apă? îl întreabă Ghazi.

— Te rog, spuse Wells.

Ghazi se uită la el, îngrijorat:

— Te simți bine? Nu arăți prea grozav.

— Mi-ar prinde bine un pui de somn, spuse Wells.

Bău apa oferită de Ghazi și închise ochii, ștergând lumina chioară din cameră. În jurul lui bărbații vorbeau încet în arabă despre campionatul mondial de fotbal. O oră dezbătuseră doar viitorul echipei Iordaniei.

— Când vine Khadri?

— Curând, prietene, curând.

Și chiar atunci Wells auzi pași pe scară.

*

Khadri făcu un singur pas în apartament și închise ușa. Purta o mască chirurgicală care-i acoperea nasul și gura.

— Jalal.

— Omar, prietene. *Salaam alaikum*.

Wells încercă să se ridice. Fu traversat de un val de amețeală. De ce poartă mască? se întrebă.

— Nu te ridică, spuse Khadri. Economisește-ți energia.

Wells reuși să se ridice, dar începu să tușească violent.

— Îmi pare rău de Qais și Sami...

— Nu-i nimic, ai venit aici și doar asta contează. Ai adus pachetul?

— Da, e aici.

Îi arată geanta diplomat de pe dulapul de bucătărie. Khadri zâmbi:

— Știam că nu te vor opri la frontieră. Khadri tastă cifrul și broasca se deschise. Uite marele tău secret. Poți să-l vezi cu ochii tăi, spuse Khadri.

Khadri împinse geanta și ea alunecă spre Wells pe podeaua găurită din lemn a livingului. Secretul meu nu e aici, își spuse Wells. Secretul meu stă într-un minivan verde, pe stradă.

Wells se așază din nou pe canapea și încercă să deschidă geanta.

— Ghazi, vrei să-mi scoți cătușele, te rog? spuse el pe un ton cât mai firesc. Nu pot s-o deschid așa.

Ghazi se uită la Khadri. După câteva clipe primi încuviințarea și îi scoase lui Wells cătușele.

Wells deschise geanta. Înăuntru nu era nimic. Pipăi pereții interiori, căutând un fund dublu. Nu găsi nimic. Până la urmă fusese folosit drept simplă momeală.

Clătină din cap, istovit:

— Nu înțeleg, spuse el. Cine e curierul? Unde este coletul?

Khadri îl arată cu degetul pe Wells:

— Tu ești.

— Dar...

Tuși din nou. Se uită iar la masca lui Khadri. Și înțelese în sfârșit.

— Sunt contaminat.

Rostise cuvintele încet, de parcă erau notele finale ale unei simfonii care durase prea mult.

Zâmbetul lui Khadri era singurul răspuns de care avea nevoie. Începu să se gândească la opțiuni. Antraxul nu se transmitea de la om la om. Variola avea o perioadă de incubație mai lungă.

— Ciumă, nu-i așa? zise el pe un ton liniștit, ca și cum întrebarea avea un caracter pur teoretic.

— Bravo, Jalal!

O clipă, doar o singură clipă, Wells simți cum îl copleșește panica. Aproape că vedea cum plămânii

i se umplu cu sânge, simțea cum pielea îi arde pe dinăuntru. O agonie de neînchipuit. Dar rămase perfect nemișcat și așteptă să-i treacă frica: singura lui speranță de a-l învinge pe Khadri era să-și păstreze calmul. Panica se retrase și, când începu să vorbească, vocea lui era din nou sigură:

— Dar de ce așa? De ce nu m-ai lăsat să aduc bacteriile?

— Ce să fac cu o fiolă de ciumă? Nu sunt biolog. Și ciuma este un germen sensibil, cel puțin în afara corpului omenesc. Așa mi-a spus Tarik.

— Credeam că Tarik e neuropsiholog.

— E specialist în biologie moleculară și încă unul foarte bun. Deși are niște probleme personale. Wells nu putea fi sigur, dar i se părea că sub masca lui Khadri apăruse un zâmbet. A spus că dacă te infectează pe tine, e sigur că poate să declanșeze o epidemie.

Pe Wells îl scutură un nou acces de tuse.

— Cred că avea dreptate, spuse Khadri.

Wells se uită în jur:

— Șapte oameni. Unde o să-i trimiți?

Khadri căzu pe gânduri:

— Cred că acum pot să-ți spun și ție, Jalal. Pe patru dintre ei îi trimit aici, în oraș, mai ales în stațiile de metrou. Times Square, Grand Central. Pe ceilalți trei la Washington, Los Angeles, Chicago. Vor călători mult cu avionul. Șapte martiri. Opt, cu tine. Șeicul va fi încântat.

Șapte oameni care vor tuși, împrăștiind norișori de bacterii de ciumă în vagoanele metroului. În Boeing-urile 767 și în Airbus-urile 320. În magazinele universale și în holurile zgârie-norilor. Câți oameni vor reuși să contamineze până vor muri? Mii? Zeci de mii?

— Ce idee strălucită, Omar! Fără să vrea, Wells era impresionat de acest plan îndrăzneț. Apoi își aminti: Dar... ciuma nu se tratează cu antibiotice?

— *Nam*. Dacă este diagnosticată la timp. Dar în trei zile compatrioții tăi vor avea o nouă problemă

pe cap, nu numai ciurma. Și oricum, bacteriile se răspândesc foarte rapid. Așa cum poți vedea tu însuși, mai bine decât oricine. Spitalele vor fi pline înainte ca americanii să înțeleagă ce-am făcut.

— Un alt atac?

Acum era sigur că vede zâmbetul lui Khadri. Are chef de vorbă, își spusese Wells. Vorbește cu un muribund.

— Antrax? gândi Wells cu voce tare. Variolă?

— Jalal, iartă-mă că trebuie să-ți spun, dar nu mai judeci limpede. De ce să pun la cale un atac biologic ca să maschez alt atac biologic?

— Atunci e o bombă. Ca la L.A.

— Nu tocmai. Bomba asta e deosebită.

Febra lui Wells crescuse. Își șterse fruntea de broboanele de sudoare.

— O bombă murdară?

Deci până la urmă Agenția avea dreptate.

— Eu îi spun „Galbenul”.

— Galbenul?

— Ți-ar fi plăcut mult, Jalal, dacă-l vedeai. Îmi pare rău, dar nu mai ai când să-l vezi pe Galben.

Wells se întrebă dacă ar putea să-și scoată cuțitul, să traverseze încăperea și să-i taie beregata lui Khadri înainte să fie oprit. N-ar fi putut. Între ei erau șapte bărbați. Și faptul că-l omora acum pe Khadri nu mai avea nicio importanță. Ceilalți știau în mod sigur unde e ascunsă bomba murdară. Wells ar fi vrut să-și taie lui însuși gâtul ca să nu împrăștie boala, dar nu avea niciun rost. Tușea în camera asta de ore întregi. Îi infectase deja pe ceilalți.

— Poți să-mi spui și mie ceva, Jalal? îl întreabă Khadri din spatele măștii. Acum, când vei deveni martir. Spune-mi adevărul. Ești de-ai noștri?

Wells nu ezită nicio clipă:

— *Nam. Trup și suflet. Allahu Akbar.*

— *Allahu Akbar*, Jalal. Ne vom revedea. În Paradis.

Și Khadri plecă.

*

Exley bătea darabana pe volan și asculta la radio aceleași știri răsuflăte pe care WEBS le repetase toată noaptea. Lincolnul era acolo de cincisprezece minute. Voia cu disperare să intre în clădire, dar se stăpânea. Wells va ieși curând, nu se poate să nu iasă, se gândi ea.

Ușa blocului se deschise și bărbatul cu sacou albastru păși pe trotuar. Singur. Se urcă în Lincoln și porni mașina încet. Intuiția ei nu făcea doi bani. Închise radioul și cântări opțiunile. Îi promisese lui Wells că va chema cavaleria dacă apar probleme. Trebuia să plece de la ipoteza că Wells avea probleme, era probabil prizonier și bărbatul în sacou albastru venise să-l interogheze.

Dar nu știa în ce apartament se află. Dacă ar anunța Agenția, JTTF va înconjura clădirea și vor începe să spargă uși până dau de el. Agenții Al Qaeda își vor da seama că au fost descoperiți și-l vor lichida pe Wells instantaneu. Nu. Va intra în clădire și va căuta singură apartamentul. Apoi va vedea ce poate face.

Căută în compartimentul de la bord și scoase pistolul și amortizorul pe care i le dăduse Wells. Strânse pistolul cu ambele mâini. Era o nebunie. Nici măcar nu știa câți oameni sunt acolo. Ce vor face copiii ei dacă rămân fără mamă? Va intra într-un apartament plin cu teroriști. Probabil că-și pierduse mințile...

Cu toate acestea începuse deja să înșurubeze amortizorul pe țeava pistolului. Fie că înnebunise, fie că mai era în toate mințile, nu putea să-l lase să moară acolo. Va afla unde îl țin. Și pe urmă, spuse vocea aceea pițigăiată din mintea ei, cea pe care o detesta, pe urmă ce-o să faci?

Nu luă în seamă vocea și fixă amortizorul. Îi va lăsa un mesaj lui Shafer la birou și-i va explica ce s-a întâmplat și unde se află. Își verifica mesageria vocală imediat ce se trezea. În cel mai rău caz, JTTF va pierde doar trei ore. Oricum Al Qaeda nu

va ataca acum, când străzile erau pustii. Indiferent ce puneau la cale, aveau să acționeze după ce se făcea ziua.

Încercă să-și bage pistolul la centură, sub cordon. Nu intra, era prea mare. Deșurubă amortizorul și încercă din nou. Tot nu mergea. Un semn cert că nu era făcută pentru asta. Dar frustrarea o făcea să vrea cu și mai multă înverșunare să le demonstreze tuturor că se înșelau. Și lui Duto. Și lui Khadri. Și lui Shafer. Chiar și lui Wells. Credeau cu toții că războiul lor e prea important ca s-o lase și pe ea să participe la luptă.

Își deșertă pe scaunul mașinii și pe covorașele murdare de pe jos geanta cu tot ce era în ea, deșeurile vieții ei: rujul, portmoneul, telefonul, ciocolata Luna (cu vitamine destinate femeilor), oglinda, un pachet de Kleenex vechi... Ce bine că-și adusese o geantă mai mare, neagră, de piele. Înșurubă iar amortizorul. Armă pistolul. Puse arma și cheile de la mașină în geantă și mătură restul lucrurilor sub scaun. Dacă o prindeau și pe ea, era mai bine să nu aibă acte de identitate, mai ales legitimația de la CIA. Îl sună pe Shafer și-i lăsă mesajul.

Apoi, înainte să se răzgândească sau să poată acționa mai rațional, ieși din mașină pe strada întunecată.

*

Wells simțea cum i se multiplică bacteriile în corp. Făcea eforturi să-și păstreze energia și încă mai credea că s-ar vindeca dacă i s-ar administra antibioticele necesare. Nu avea temperatură prea mare. Nu scuipa sânge. Dar dacă nu lua antibiotice în câteva ore, totul era în zadar. Dacă Exley sau poliția nu apăreau la timp, va pune mâna pe cuțit și va omorî câți oameni va putea. Se vor auzi țipete și vecinii vor chema poliția și, dacă va supraviețui până atunci, le va spune ce s-a întâmplat.

Exley... Spera că-i va chema pe profesioniști. Spera să fie mai inteligentă decât el. Nu putea să dea vina pe șeful cel mare din cer pentru câte i se întâmplau. Doar el era de vină, el și orgoliul lui blestemat. Cu ce se mai mândrea acum, când era pe buza prăpastiei? E drept, dacă Duto nu l-ar fi scos din sărite în asemenea hal în aprilie... Dacă l-ar fi ucis pe Khadri la Atlanta... Dacă și iar dacă.

Ipotezele nu mai aveau nicio valoare acum. Avea să moară în apartamentul ăsta murdar. Iar bacteriile din sângele lui erau dovada că nici el, nici Agenția nu reușise să intre în mintea dușmanului comun. Nu reușise să câștige încrederea lui Khadri și acum era prea târziu. Întrebarea pe care i-o pusese la plecare demonstra că bănuia, sau pur și simplu se întreba dacă Wells lucra pentru Agenție. Îl folosisse pe Wells drept curier și, ca o ultimă ironie, în final îi răsucise cuțitul în rană. Poți muri pentru noi, dar nu vei fi niciodată unul dintre noi. Lui Wells nu-i plăcuseră niciodată ironiile, hrana preferată a celor care se credeau intelectuali. În clipa asta ironiile îi cădeau și mai greu la stomac.

Nu-i nimic. Mai avea cuțitul. Nu-ți lua cuțitul dacă te așteaptă cu pistoalele, așa spuneau pușcașii marini. Dar spera să se descurce. Era mai rapid decât amatorii ăștia și acum nu mai avea cătușe. Așa cum se așteptase, Ghazi nu se deranjase să-i pună iar cătușele după plecarea lui Khadri. Mai era și Exley. Totul depinde de care parte a armiei te afli. Mama și tatăl lui care se odihnesc în mormintele de la Hamilton. Îi era tare dor de ei, dar nu era încă pregătit să li se alăture. Își frecă încheieturile mâinilor. Era nerăbdător să apuce cuțitul, dar trebuia să mai aștepte puțin. Se uită la ceas. Era aproape 5 dimineața. Noaptea se sfârșise. Se hotărî s-o aștepte pe Exley până la răsăritul soarelui. Apoi va începe să taie în stânga și-n dreapta, fără nicio urmă de ironie.

*

Exley intră în clădire și se uită la palierul prost luminat de la primul etaj. Pe brațul stâng îi atârna geanta. Ținea fermoarul deschis, ca să-și poată scoate pistolul cât mai ușor, dar nu putea fi la fel de iute ca un adversar care ar fi avut arma în toc. Își aminti ce-i spusese Wells la Kenilworth, care rămăsese atât de departe în trecut acum: Taci și tragi. O să-ți dai seama când.

Ochii i se obișnuiseră cu semiîntunericul și văzu un gândac care alerga de-a lungul coridorului. Porni după el, fără să se uite la scară. Mergea încet, încercând să reziste tentației de a se întoarce să vadă dacă o urmărea cineva. Ea era vânătorul, nu vânatul.

Din apartamentul 1F de la capătul coridorului se auzea muzică, dar nu foarte tare: prin ușă răzbăteau acordurile unui *gospel*. Ezită, apoi bătu ușor. Înăuntru se auziră pași grei și târșâiți. Cineva veni până la ușă și se opri. Exley bătu din nou.

— Howard? șopti un glas de femeie bătrână. Tu ești?

— Nu, doamnă, răspunse Exley cât mai încet posibil.

— Howard?

— Am greșit apartamentul, doamnă, scuzați-mă.

Ușa se deschise puțin, cât lungimea lanțului de siguranță. O femeie de culoare, în vârstă, îmbrăcată într-un capot, se uită afară: avea ochii cuprinși de cataractă pe sub ochelarii cu lentile groase din plastic:

— Unde e Howard?

— Doamnă, vă rog să mergeți să vă culcați, șopti Exley, continuând să evalueze situația. Vă rog să nu țipați.

— De ce ai venit la ușa mea?

— Caut pe cineva.

— Pe Howard?

— Nu, doamnă. Altcineva, un bărbat.

— A, și eu, spuse femeia, zâmbind larg; nu mai avea prea mulți dinți în gură.

— Caut un bărbat care se află în clădirea asta. La etaj. Exley arată cu degetul în sus. Poate l-ați auzit când a venit aseară. Nu de mult timp.

Zâmbetul se transformă într-un rânjel enervat:

— Da, făceau mare scandal acum o oră.

— Știți la ce etaj?

— La trei sau la doi.

— Noapte bună, doamnă. Mulțumesc.

— Dacă-l vezi pe Howard...

— Îi spun.

— Promiți?

— Promit.

Ușa se închise și Exley rămase din nou singură.

*

Urcă scara fără zgomot. Până acum nu-i folosiseră la nimic lecțiile de balet la care o obligase maică-sa să se ducă în școala primară. Mâine îi va mulțumi cum trebuie, acum îi era recunoscătoare. Dacă va scăpa cu viață din povestea asta. Ajunse sus și se opri. Pe palier erau aprinse ambele tuburi de neon și strălucirea lor necruțătoare ilumina pereții galbeni și murdari ai coridorului. Cineva așteptase aici pe un scaun în noaptea asta. Fumase și așteptase.

Tot etajul era cufundat în tăcere. Pe stradă trecu o mașină cu bașii la maximum. Exley se lipi de perete. Apoi muzica se stinse treptat și clădirea se cufundă din nou în tăcere.

Se uită la mcurile de țigară. Sigur, mcurile însemnau fum. Le mirosi puțin. Da. Miros slab de tutun care lâncezise ore întregi pe culoar. Înaintă lent, luându-se după miros, care era puternic și o călăuzea la fel ca firimiturile de pe poteca din poveste.

Când se întoarse să urce la etajul trei, mirosul deveni și mai puternic. Își băgă mâna în geantă și apucă pistolul. Fără să-l scoată, trase piedica, apoi începu să urce cu grijă.

*

— JER-RYYY! JER-RYYY!

Era o voce de femeie. Venea de pe coridor. Bătu o singură dată, apoi începu să lovească ușa cu pumnii, de parcă ar fi vrut s-o scoată din balamale:

— Jerry, ieși de-acolo imediat! Jerry!

Wells o recunoscuse imediat. Cum naiba îl găsisese? Nu mai avea importanță. Se aplecă, apropiindu-și mâna de cuțit. Simțea cum îi curge adrenalina în sânge, luptându-se cu bacteriile. Ghazi își scoase pistolul și se aplecă spre Wells. Prea aproape, se gândi Wells. Dar el nu știe cât de aproape.

— Ce-i asta? îl întrebă Ghazi în arabă.

— Nimic.

Ghazi îl lovi în cap cu pistolul, exact deasupra urechii. În capul lui Wells explodară chinuitor mii de stele. Mormăi și se lăsă pe spate, dar continuă să-și țină brațele în poală.

— E cu tine?

— Îți jur că nu știu nimic.

— E doar o femeie, spuse Abu Rashid care se uita prin gaura cheii. Nu mai e nimeni cu ea.

— Jer-ryyy! urla Exley pe coridor. Las-o pe târfa aia și ieși afară IMEDIAT, altfel chem poliția!

Începu iar să bată, apoi se auzi cum cade ceva pe jos.

— E beată, i-a scăpat geanta, spuse Abu Rashid.

— La dracu', zise Ghazi. O americană țicnită. Scapă de ea.

— Cum?

— Habar n-am. Scapă de ea.

*

Un arab cu barbă deschise ușa. În spatele lui era alt bărbat, cu o țigară în gură.

— Tu nu ești Jer-ry, spuse Exley.

Taci și tragi. Se aplecă să-și ia geanta și puse mâna pe pistol.

— Ați greșit apartamentul, îi spuse bărbatul. Și încercă să închidă ușa.

*

Acum. Wells tuși, se aplecă și apucă cuțitul cu mâna dreaptă. În timp ce se ridica, îl deschise. Cu

stânga îl apucă de braț pe Ghazi și încercă să împingă pistolul în jos.

— Exley!

Ghazi trase. Prea târziu. Glonțul nu-l nimeri pe Wells, trecu prin canapea și se opri în perete. Wells înfipse stiletul în burta lui Ghazi și simți cum lama intră prin stratul de grăsime și prin mușchi. După ce împinse cuțitul până la prăsele, Wells îl răsuci în sens invers, lărgind rana și secționând intestinele: Ghazi începu să urle, lăsă pistolul să-i cadă, își duse mâinile la burtă și apăsă, dar sângele curgea deja, negru în lumina slabă.

*

Când Wells a strigat-o pe Exley, bărbatul de la ușă s-a întors și l-a privit un moment. Exley a auzit împușcătura fără amortizor din apartament. Fără să ezite, și-a ridicat geanta și a apăsă pe trăgaciul pistolului. Glonțul a ieșit prin geantă, dar sunetul focului a fost atenuat de stratul de piele și de amortizor. Bărbatul de la ușă a fost lovit în sold și s-a sprijinit de ușă.

*

Bărbatul încercă să închidă ușa, dar Exley ridică iar pistolul cu tot cu geantă și trase. De data asta glonțul nimeri în piept. Bărbatul se aplecă în față, cu gura lui înconjurată de barbă deasă ca un O mare și păros, și se prăvăli pe podea. Exley scoase pistolul din geantă ca să poată trage mai ușor în celălalt bărbat, cel cu țigara în gură, dar acum și el își scotea arma de la centură.

Trase din nou și auzi o altă împușcătură în apartament. De data asta pistolul zvâcni puternic și glonțul îl atinse pe bărbat în gât chiar atunci când încerca să-și ridice mâna cu arma. Căzu și el pe podea, iar țigara îi scăpă din gură...

...dar Exley îl auzi cum trage și simți imediat o durere arzătoare în piciorul stâng. Glonțul intrase deasupra genunchiului și nu se mai putea ține pe picioare. Urlă și se aplecă în față, către apartament. Se agăță de ușă cu mâna stângă, în timp ce

bărbatul cădea pe jos, iar sângele îi curgea şuvoi din gât.

...şi apăru un al treilea bărbat, un arab gras, desculţ, care se îndreptă spre cel căzut pe podea ca să-i ia pistolul. Exley uită de durere şi se concentra asupra grasului. Apăsă pe trăgaci când el tocmai încerca să pună mâna pe pistol. Dar pistolul ei greu zvâcni şi glonţul zbură peste capul arabului.

Reculul o dezechilibra şi căzu, scăpând pistolul din mână. Arma se rostogoli pe coridor şi sări mai departe. Începu să se târască după ea. Piciorul parcă îi luase foc şi urlă de durere. Grăsanul, acum în pragul uşii, ridică pistolul de pe jos. Exley se întoarse şi tocmai când începuse să-şi ridice mâinile, furioasă pe sine însăşi că a ajuns să capituleze atât de inutil şi ruşinos...

...capul grăsanului explodează şi el se prăbuşi obscen peste ceilalţi doi pe care-i omorâse Exley.

Apoi Wells strigă, dar vocea lui venea de foarte departe.

— Exley, nu intra!

De parcă avea de ales... Coridorul începu să se învântească din ce în ce mai repede, ochii i se umplură de întuneric şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

În timp ce Ghazi se prăbuşea urlând de durere, Wells se repezi să ia Makarovul care-i căzuse din mână pe jos, lângă canapea. Închăţă pistolul şi, când se întoarse, văzu doi bărbaţi gata să-l împuşte. Trase cu mâna dreaptă şi-l nimeri pe unul dintre ei în piept, sfărtecându-i inima. Pe cămaşa lui înflori o pată de sânge.

Bărbatul mugi şi se rostogoli înainte, cu picioarele tremurând violent, apoi muri.

Celălalt bărbat, un pakistanez slăbuţ care nu scosese nicio vorbă toată noaptea, se uită la Wells şi ţâşni spre el. Era atât de aproape, încât Wells putea să-i vadă vasele fine de sânge din ochi şi să-i simtă răsuflarea fierbinte şi disperată. Pakistanezul apucă Makarovul cu ambele mâini. Wells îl lovi cu

stânga în bărbie, apoi îl apucă de gâtul subțire. Pakistanezul uită de armă: se lupta să răsuflă și trăgea neputincios de mâna lui Wells. Deschise gura ca un pește pe uscat și încercă să tragă aer în piept. Acum Wells putea să-și miște mâna dreaptă și să folosească pistolul lui Ghazi. Băgă țeava în gura pakistanezului și mai văzu doar ochii lui mari în timp ce glonțul îi zbura creierii.

Wells se întoarse spre ușă, unde erau cei doi căzuți pe podea, unul peste altul, iar al treilea încerca să apuce arma lui Abu Rashid. Nu mai avea timp decât pentru un singur foc. Ținti spre corpul masiv în timp ce bărbatul se ridica. Apăsă pe trăgaci.

Bărbatul se prăbuși. Un foc, un om.

— Exley! urlă el. Nu intra!

*

Totul se terminase foarte repede. În cameră era liniște, iar podeaua era plină de sânge și de resturi de creier. Ghazi încă gemea, dar mult mai slab. Wells știa că va muri în câteva minute. Ceilalți cinci muriseră deja. Nu-l vedea pe cel de-al șaptelea, studentul saudit care se lăudase mai devreme că citise *Mein Kampf*. În schimb îl auzea în dormitor cum implora în arabă: „Vă rog...”

— Vino aici, spuse Wells.

Simțea cum îi scade adrenalina și cum încep din nou să colcăie bacteriile de ciumă. Studentul saudit apărură în pragul ușii cu mâinile ridicate.

— Culcă-te pe jos, și Wells îi arată un colț al camerei. Pune-ți mâinile la ceafă.

— Vă rog, zise studentul, plângând în hohote.

— Pe jos.

Studentul saudit se întinse pe burtă, cu mâinile la ceafă. Wells se chină să se ridice în picioare și se apropie de tânăr. Era nerăbdător să apese pe trăgaci. Individul chiar merita să moară. Ridică Makarovul și ținti.

Nu face asta, își spuse. Mai păstrează ceva din tine însuși. Ucisesse cu sânge rece mulți oameni,

dar niciodată așa. Niciodată după ce se predaseră. Coborî arma și se smulse din abis.

Auzi oftatul slab al lui Exley pe culoar. Vecinii începeau să iasă. Acum trebuia să acționeze. Luă cătușele și prinse mâinile studentului de caloriferul din colțul camerei.

*

Wells trecu peste trupurile de lângă ușă și ieși pe coridor. Parcă ar fi traversat Styxul. Exley zăcea acolo, palidă și tăcută, cu ochii închiși, cu piciorul stâng plin de sânge. Wells îi rupse cămașa și-i legă rana ca să oprească hemoragia. Ochii ei se deschiseră puțin.

— Jennifer. Jenny.

Ea gemu încet. Se aplecă s-o îmbrățișeze. Avea pielea rece.

— E în ordine, spuse, sperând să aibă dreptate.

Îl zgudui un acces de tuse și își întoarse fața de la ea. Dar o infectase deja atunci când o sărutase la Kenilworth.

— Am reușit, Jenny.

— Numai tu îmi zici Jenny, șopti ea. De ce?

— Ei nu te cunosc așa de bine ca mine. O mângâie. Trebuie să plec.

— Khadri?

— Promite-mi că rezști.

Ea dădu din cap aproape imperceptibil.

— Promite-mi, zise Wells.

— Îți promit.

*

Wells numără gloanțele care mai erau în pistolul lui Ghazi. Șase. De-ajuns. Nu mai trebuia să omoare decât un singur om. Băgă încărcătorul la loc și își puse pistolul în haină.

Dacă le-ar spune vecinilor despre ciumă ar crea panică. Vor primi antibiotice la timp. O să cheme poliția când ajunge la mașină. Sirenele se auzeau deja prin pereții subțiri ai clădirii. Coborî cât de repede îi permiteau plămânii infectați.

Strada era pustie și începea să se crape de ziuă. Sirenele mașinilor de poliție se auzeau mai tare. Acum erau la cel mult un kilometru. La orele dimineții Departamentul de Poliție din New York cu cei treizeci și cinci de mii de polițiști ai săi nu funcționa încă la capacitatea maximă. Wells se înfioră în aerul rece al nopții și se târî până la Ranger.

Ajuns în camionetă, căută în geanta de voiaj, scoase o cămașă curată și trusa de prim-ajutor. Își trase cămașa peste cap. Apoi găsi flaconul de Cipro și își aruncă în gură patru, cinci, șase pastile albe mari. Le înghiți fără apă și stătu puțin așa, cu spinarea dreaptă. Cipro era un antibiotic puternic, cu spectru larg. Wells nu era sigur că avea efect împotriva ciumei, dar spera că își asigurase o marjă de acțiune de câteva ore. Pe urmă trebuia să ajungă la un spital.

Își aminti de emisiunea „Prețul corect” pe care-o urmărea când era copil și cum Bob Barker le spunea concurenților că trebuie să ghicească prețul premiului cât mai corect posibil, dar să nu spună o sumă prea mare. „Cine ajunge mai aproape fără să exagereze”, repeta Barker. Wells avea impresia că participa la un concurs asemănător, iar celălalt concurent era ciuma. Cât mai departe, dar să nu exagereze.

Wells răsuci cheia în contact și porni motorul. La primul semafor făcu la dreapta, spre sud, apoi iar la dreapta, spre vest. Spre Manhattan. Khadri va detona Galbenul, bomba murdară sau ce naiba era, imediat ce va afla despre moartea oamenilor lui. Adică foarte curând. Știrea despre măcelul din apartamentul 3C va circula pe toate posturile de radio și televiziune.

*

Traversă podul Willis și intră în Manhattan. Soarele răsărea în oglinda retrovizoare. Era timpul să cheme cavaleria. Scoase telefonul și formă 911. Auzi un bip. Bateria era aproape descărcată.

— Nouă unu unu, urgențe.

— Pe strada 46 din Bronx a avut loc un schimb de focuri.

Auza cum lucrează operatoarea pe consolă:

— Da, domnule. Unitățile de urgență au ajuns la fața locului.

— Aveți grijă să poarte costume de protecție împotriva armelor biologice. Apartamentul este contaminat cu ciumă.

— Ciumă?

— Da.

— Domnule, sunteți sigur...

— Da.

Și Wells închise.

Habar n-avea cum să dea de Shafer sau de Duto, dar nu uitase numărul de telefon al Biroului de Criză de la Langley care putea fi apelat 24 de ore din 24. Îl formă. Telefonul sună o singură dată și răspunse un bărbat.

— Centrala.

Era o formulă stranie, un obicei aproape la fel de vechi ca Agenția.

— La telefon John Wells.

— Cum pot să vă fiu de folos, domnule Wells?

— Vreau să vorbesc cu Vinny Duto.

Telefonul emise alt bip.

— Nu lucrează nimeni aici cu numele acesta, spuse bărbatul cu siguranță în glas. Sunteți sigur că nu ați greșit numărul?

Wells lovi enervat volanul. Bineînțeles că tipul nu voia să-i facă legătura. Habar n-avea cine e Wells. Și Wells nu mai primise codurile de urgență folosite de agenți ca să-și dovedească identitatea în asemenea cazuri.

Tuși puternic și scuipă pe scaunul pasagerului. Flegma era tot cenușie. Dacă începea să scuipe

sânge, nici Cipro nu-l mai putea ajuta.

— Alo? Alo?

Bărbatul închise. Wells formă din nou numărul.

— Centrala.

— Te rog, fă-mi legătura cu Duto. Sau cu Ellis Shafer.

Bărbatul ezită. Numele lui Duto era public, dar nu și al lui Shafer.

— Cum vă numiți?

— John Wells. Sunt agent. EPI-ul meu e Red Sox.

— Îmi pare rău, domnule Wells. Nu am cum să verific EPI-ul, indiferent ce înseamnă asta. Dacă vreți să-mi spuneți altceva, vă ascult.

— Uite ce-i, nu știu codurile curente, dar trebuie să ai încredere în mine.

— Domnule Wells, veți primi un telefon de la noi. Puteți fi sunat la acest număr?

— Nu, mi se descarcă bateria.

— Domnule Wells...

— Spune-le să dea un BOLO – un ordin de urmărire – pe numele Galbenul.

— Galbenul și mai cum?

— E o bombă murdară, spuse Wells.

Vedea ca prin ceață și simțea cum i se scurge energia din corp. În el se dădea o luptă pe viață și moarte între Cipro și ciumă, iar ciuma se ținea tare. Sau mai mult decât atât.

— Știi că e greu de crezut, dar asta-i tot ce am aflat. Galbenul. Și mai e un bărbat din Montreal, Tarik, un biolog care s-a autocontaminat cu ciumă...

— Mulțumesc, domnule Wells. Veți fi sunat imediat.

Clic. Wells se uită la afișaj: bateria se descărnase complet. Acum, chiar dacă individul trimitea mesajul lui în sus pe scara ierarhică, nu mai puteau să-l localizeze. O vreme trebuia să se descurce singur.

*

În drum spre casă, Khadri se opri să mănânce o friptură cu ouă la un restaurant non-stop de pe Webster Avenue. Îi era o foame de lup. Abia aștepta ca oamenii lui să înceapă călătoriile în dimineața asta. Nimic nu mai putea opri acum acțiunea.

Tocmai intrase cu mașina în garajul lui Ghazi când auzi primele știri ale zilei: „Și iată o știre de ultimă oră de la postul dumneavoastră de radio preferat, 1010 WINS: într-un bloc de pe strada 146 din Bronx a avut loc un schimb de focuri. Poliția a format un cordon în jurul zonei și vecinii au declarat că cel puțin doi oameni au fost scoși din clădire pe targă. Rămâneți cu noi, vom reveni cu detalii imediat ce aflăm mai multe despre acest incident important.”

Khadri clătină ușor din cap, apoi începu să-l clatine din ce în ce mai repede până când simți că i se tulbură mintea și se opri: „Nu”, spuse el încet, „Nu”. Se lăsă pe spate și începu să inspire adânc, încercând să se calmeze. Cum putuse să fie atât de idiot? Ce făcuse americanul acolo, în apartament?

Trebuia să plece de la ipoteza cea mai rea, și anume că Wells îi omorâse toți oamenii și apoi chemase poliția. După atâția ani, Wells îl păcălise și-i dăduse toate planurile peste cap. Ciuma va rămâne în apartament. Khadri își blestemă orgoliul prostesc. Și John Wells, necredinciosul blestemat. Allah îl va trimite în gheena cea mai arzătoare și Khadri merita să i se alăture pentru că pierduse o asemenea ocazie...

Dar nu era vorba numai despre ciumă, se gândi el. Galbenul era înregistrat pe numele lui Ghazi. Poliția o să-l găsească imediat ce o să-l identifice pe Ghazi. Trebuie să detoneze bomba în dimineața asta, înainte ca poliția să ia măsuri. Se uită la ceasul digital de pe bordul Lincolnului: 6.29. Până acum Khadri nu-și imaginase că va trebui să devină și el martir. Avea de gând să lase Galbenul într-un garaj din apropierea locului vizat și să fie

deja în Mexic când bomba explodează. Dar acum nu-și mai putea permite așa ceva. Trebuia s-o detoneze cu mâna lui.

La gândul acesta, stomacul lui Khadri se strânse. Încercă să nu se mai gândească la moarte. Le promisese altora Paradisul și acum venise clipa să afle dacă dincolo îl aștepta Allah. Cu acest gând în minte, Khadri se dădu jos din Lincoln.

*

La Langley mesajul lui Wells ajunsese la Joe Swygert, șeful turei de noapte de la Biroul de Criză. Mesajul îl tulbură pe Swygert: cel care sunase cunoștea procedurile, dar nu și codurile în vigoare. Iar informațiile transmise nu aveau sens, se gândi Swygert. Lista zilnică a alertelor privitoare la atacurile cele mai periculoase nu conținea și un indicativ „galben”.

Mai citi o dată mesajul și oftă. Biroul de criză primea asemenea telefoane de câteva ori pe an de la nebuni care aflau într-un fel sau altul numărul acesta, îl căută pe John Wells în lista secretă de Nivelul III, dar nu-l găsi. Știa însă că absența numelui nu însemna nimic. Listele secrete nu se opreau la Nivelul III.

Swygert se uită la ceas: 6:32. În ultimii trei ani nu-l trezise pe Duto din somn decât de două ori: o dată când Farouk îi spusese lui Saul despre bomba murdară și a doua oară când un agent murise într-un accident de mașină dubios la Beijing, după ce se întâlnise cu o cârțiță infiltrată la nivel înalt în guvernul chinez. Swygert nu avea de gând să-l cheme pe Duto sau pe Shafer dacă nu mai primea și alte mesaje.

*

Khadri își croia drum prin Bronx pe Major Deegan. Traficul începuse deja să se aglomereze, camionetele livrau legume pentru rafturile băcăniilor și pe lângă el treceau camioane de la MacDonald's cu Big Mac-uri gigantice. Khadri conducea cu grijă. Își propusese să ajungă la țintă

pe la opt. Iar fi plăcut să aibă mai mult timp la dispoziție și să se asigure că zgârie-norii din centru se umpluseră de angajați, dar nu mai putea aștepta. Plătise deja un preț prea usturător pentru orgoliul lui. Prefera să lovească mai devreme decât să fie prins și să rateze și ocazia asta.

*

La 7.03, Wells își parcă mașina în Manhattan, într-o zonă de pe strada 44 rezervată taxiurilor, foarte aproape de Eleventh Avenue. Nu băgă în seamă claxoanele taximetriștilor în timp ce se spăla pe mâini și pe față cu ultima sticlă de apă pe care o cumpărase cu o seară înainte. Îi era greață, se simțea slăbit și tușea mult mai des acum. În curând avea nevoie de antibiotice administrate intravenos, mult mai puternice decât Cipro, dacă voia să aibă o cât de mică șansă de supraviețuire.

„Hei, or să-ți ridice o statuie”, își zise Wells. Se întreabă dacă-l va mai vedea vreodată pe Evan. Probabil că nu. Dar nici alți tați și nici alte mame nu-și vor mai vedea fiii dacă nu-l prinde azi pe Khadri. „Ai grijă de el, Doamne”, șopti Wells. „Orice s-ar întâmpla azi, ai grijă de el, Doamne!” Nu-i mai păsa cărui Dumnezeu se roagă și nici dacă era creștin sau musulman. Era sigur că nici lui Dumnezeu nu-i păsa.

Wells își trase șapca Red Sox pe frunte, puse pistolul lui Ghazi la centură și-l acoperi cu cămașa. Se dădu jos din camionetă, clipind în lumina slabă a dimineții. Se sprijini de mașină, neștiind încotro s-o apuce. Auzise și el la radio știrile despre împușcăturile din apartamentul 3C, dar deocamdată poliția nu instalase baraje, nu efectua cercetări și nici măcar nu se auzeau sirene. Probabil că Exley era tot inconștientă și nimeni de la Langley nu făcuse legătura dintre mesajul lui și baia de sânge din apartament. Era sigur că Agenția și poliția din New York vor corela cele două elemente cât de curând. Poate că în două ore. Dar peste două ore putea să fie prea târziu.

Se întrebă unde se află cea mai apropiată secție de poliție. Voia să le explice cine e și să le ceară să-l dea în urmărire generală pe Khadri. Dar nu l-ar pune sub urmărire instantaneu doar fiindcă un oarecare vine și le spune că este agent CIA și le îndrugă ceva despre o bombă murdară și despre o epidemie de ciumă. Poate că simpla lui prezență va încetini procedura de emiteră a ordinului de urmărire generală. Mai ales că polițiștii vor fi interesați ca el să le dea cât mai multe amănunte ca martor activ la măcelul din apartament. Nu. Se va prezenta la poliție doar după ce Khadri sau chiar el însuși va fi dat în urmărire generală și atunci va primi și antibioticele de care avea atâta nevoie. Până atunci va rămâne pe stradă și va încerca să dea de „Galben” sau ce naiba era el în realitate.

Dar unde să se ducă? Națiunile Unite și Bursa erau prea bine păzite. Empire State Building? Citigroup? Time Warner? Gara Centrală? Apoi Wells își aminti brusc ce-i spusese Khadri când se întâlniseră în Piedmont Park, la Atlanta: „Nu ți s-a părut emoționant? Times Square?” Times Square era singurul loc pe care Khadri îl menționase vreodată, singurul al cărui nume îl rostise. Era adresa cea mai celebră din lume. Și putea ajunge acolo foarte ușor, mai ușor decât oriunde altundeva. Era *Ground One*.

Sigur, risca să se înșele. Khadri putea să urască Empire State Building din motive pe care el nu și le imagina. Iar Wells nu știa nici dacă va putea să-l recunoască pe „Galben” chiar dacă l-ar vedea cu propriii lui ochi. Dar epuizase toate opțiunile. Times Square sau poliția.

„Times Square”, spuse Wells cu voce tare. Era la câteva străzi mai încolo. Se întoarse și se pierdu în lumina răsăritului.

*

Polițiștilor de pe Strada 146 nu le-a luat mult până să înțeleagă că masacrul din apartamentul 3C era cu totul altceva decât o tranzacție de droguri

care se sfârșise urât. NYPD a trimis imediat unități antiteroriste pentru cercetări la fața locului. Departamentul de poliție a anunțat și Centrul de Supraveghere al FBI-ului din New York, cerând orice informații despre apartament sau despre locatarii lui. FBI-ul le-a răspuns imediat că nici unul dintre oamenii din apartament nu apărea pe lista principală de suspecți, dar că asta nu dovedea nimic. Polițiștii voiau s-o interogheze pe femeia de pe hol, însă din nefericire ea se afla la spital, în sala de operație. Bărbatul pe care îl găsiseră prins în cătușe de calorifer refuza cu încăpățănare să vorbească.

Mesajul lui Wells despre ciumă fusese înaintat Centrului de Comandă Tactică de la One Police Plaza din Manhattan. Ofițerii de la fața locului au fost preveniți și o unitate specială pentru atacurile biologice a plecat imediat să testeze tipul și gradul de contaminare a clădirii – procedura standard de fiecare dată când se primea un mesaj despre un atentat cu arme biologice. Cu toate acestea, polițiștii din apartament nu intraseră în panică pentru că alarmele false erau destul de numeroase la New York.

Unitatea de protecție împotriva atacurilor biologice a NYPD era una dintre cele șase asemenea unități civile din Statele Unite și dispunea de un echipament de testare prin metoda PCR capabil să detecteze ciuma. Testul a durat aproximativ o oră.

La 7.26 rezultatele s-au dovedit a fi pozitive.

*

Bulgărele de zăpadă oficial a început să se rostogolească la vale imediat. Apartamentul 3C a fost declarat ținta posibilă a unui atac terorist cu arme biologice. Clădirea a fost pusă în carantină și nimeni nu avea voie să intre sau să iasă. Doctorii care o operau pe femeia de pe coridor au fost avertizați. Femeii și tânărului necunoscut capturat în 3C li s-au luat probe de sânge. Poliția a alertat

imediat FBI-ul, Centrul Integrat pentru Amenințări Teroriste și Casa Albă. Iar Joe Swygert, ofițerul de gardă de la Langley, și-a dat seama că era cazul să-l sune pe Vinny Duto și să-l anunțe că îl căutase un anume John Wells.

În câteva minute, JTTF descifrase complet natura evenimentului care urma să aibă loc la New York. La 7.41 alerta ajunsese deja la toți ofițerii de poliție și la fiecare agent FBI operativ din New York. Mesajul îi anunța că informațiile primite indicau iminența unui atac terorist care consta probabil din detonarea unei bombe murdare, adică radiologice. Metoda de transport a bombei rămânea necunoscută, dar taxiurile, camioanele și dubele de marfă trebuiau să fie considerate foarte periculoase. Nu se cunoștea numele real al teroristului, deși se știa că folosisese numele fals de Omar Khadri.

O altă alertă a fost emisă pe numele lui John Wells, un bărbat de cetățenie americană, înalt de un metru nouăzeci, în greutate de aproximativ nouăzeci de kilograme, cu ochi negri și păr castaniu închis, care era căutat în calitate de martor la cele șase omucideri care avuseseră loc în Bronx ceva mai devreme. La Langley, toți se chinuiau să găsească o fotografie de-a lui Wells pe care s-o dea poliției și canalelor naționale de televiziune. Alerta preciza și că Wells este înarmat și periculos și avertiza că era posibil să fie infectat cu *Yersinia pestis*, adică ciumă.

Președintele a ordonat imediat Centrului de apărare împotriva amenințărilor teroriste cu arme neconvenționale al Armatei și echipelor speciale să intre în regim de alertă maximă. Atât Centrul cât și echipele speciale răspundeau de prevenirea unui atac nuclear sau radiologie pe teritoriul SUA. Biroul de presă al Casei Albe a contactat toate posturile de radio și canalele de televiziune, cerându-le să rezerve un spațiu de emisie la ora opt

și jumătate dimineața pentru un anunț de maximă importanță națională.

Din păcate, planul de acțiune avea trei defecte majore.

Nimeni nu avea fotografia lui Khadri.

Nimeni nu știa ce înseamnă „Galbenul”.

Orice ar fi făcut, era deja prea târziu.

*

La 7.43, Khadri tocmai trecea cu Galbenul de pe Central Park South pe Seventh Avenue. Traficul abia se țâra, dar nici cel mai puternic blocaj de circulație nu-l putea opri să ajungă la țintă. Se uita prin parbrizul înalt al mașinii la kafirii care își dădeau coate pe trotuare ca să ajungă mai repede la birourile lor și să-și umple buzunarele.

Dacă ar fi știut ce-i așteaptă, ce foc și cenușă, ce fum ucigător... Poate că nu le-ar mai fi păsat atât de mult să se îmbogățească. Dar acum nu mai aveau nicio șansă. Se uită în spate, apoi la detonatorul ascuns la picioarele lui, acolo unde nu putea fi văzut. Oamenii ăștia ar trebui să implore mila lui Allah, își spuse. De la el nu vor primi niciun strop.

Semaforul de pe Strada 58 se făcu verde. Khadri accelerează. Galbenul porni.

*

Wells se sprijinea de chioșcul TKTS care se afla pe un refugiu din nordul Times Square, pe Strada 47, între Seventh Avenue și Broadway. După-amiaza și seara chioșcul vindea bilete de teatru la preț redus, dar dimineața era închis și devenea singura oază de liniște în iureșul nebun care se întindea de la Strada 47 până la Strada 42. În loc să ducă lupte corp la corp cu mulțimea de pe trotuar, Wells se hotărâse să-și păstreze forțele și să aștepte acolo, unde putea urmări mașinile care se îndreptau spre sud și traversau Times Square venind de pe Broadway sau Seventh Avenue.

Știa că nu mai poate rămâne prea mult aici, și nu numai din cauza ciumei: în ultimele cinci minute

auzise sirene de poliție la est, la nord, la sud, peste tot. Mai devreme văzuse doi polițiști care-și scosese ră pistoalele și-i ceruseră unui taximetrist să coboare din mașină pentru că parcase aiurea în fața sediului Morgan Stanley de pe Strada 47 colț cu Broadway. Se dăduse alarma. Curând, el personal nu va mai avea nicio importanță. Dar nu încă. Tremurând, Wells își concentra atenția spre Seventh Avenue.

Simțea că se apropie Khadri cu Galbenul lui. Trebuie să fie un soi de vehicul, se gândi Wells. Poate că este un taxi. Nu, prea evident. Khadri era încântat când rostise cuvintele acelea în apartament. Nu era un taxi. Nici camion. Un camion e prea mare, prea greu de ascuns. Galbenul era altceva, destul de încăpător ca să transporte o bombă fără a atrage atenția. Ce?

O mașină de poliție întoarse pe Strada 47 și se opri în fața lui. Polițiștii îl priveau ciudat. Cel de la volan coborî geamul și-i zise:

— Hei, amice, ți-e rău? Nu arăți prea grozav.

— Mă simt perfect, le răspunse Wells, încercând să nu tușească.

*

Strada 50... 49... 48...

Khadri ținea volanul cu ambele mâini și încerca să-și stăpânească surescitarea în timp ce conducea Galbenul spre sud. Traficul devenise atât de dificil, încât ajunsese să meargă cu viteza pietonilor, dar acum nu mai avea nicio importanță. Nimic nu-l mai putea opri. Îi tremurau mâinile, dar nu de frică. Ar fi trebuit să-i fie frică, sigur, dar ardea de nerăbdare. Toată lumea își va aminti de ziua de azi. Nimeni nu o va uita prea ușor.

*

La intersecția dintre Strada 47 și Seventh Avenue circulația era blocată. Trei Lincoln Town Car negre, o dubiță UPS, un Range Rover, un Volkswagen Jetta șifonat și un autobuz școlar, modelul pe care copiii din Montana îl numesc

„autobuz scurt”. Autobuzul era gol, dacă nu-l punea la socoteală pe șofer, și aproape că se freca de asfalt, ca și cum ar fi fost încărcat la maximum.

Wells se uită mai bine la autobuz și își dădu seama imediat: Khadri. Amatorul de ironii. Bineînțeles. Nimeni nu s-ar uita de două ori la un autobuz școlar.

Galbenul era a doua mașină care aștepta la stop pe partea stângă a străzii, în spatele unui Lincoln. Era la aproximativ douăzeci de metri. Dacă ar alerga, ar ajunge acolo în trei secunde. Dacă ar merge normal, în zece. Wells își trase șapca pe frunte și porni spre est, spre Seventh Avenue. Khadri avusese dreptate doar pe jumătate: se întâlneau din nou, dar nu în Paradis. În Times Square.

— Hei, amice, spuse polițistul.

Wells nu se opri. Traversă prin spatele mașinii de poliție și se strecură printre taxiurile care înaintau lent pe Strada 47.

Mai avea doar cincisprezece metri. Tuși violent, ca și cum i-ar fi explodat coastele, dar nu încercă să se ferească. Dacă nu ajungea până la autobuz, cei din jurul lui vor avea o problemă mult mai serioasă decât ciuma.

— Hei, cu tine vorbesc!

Polițistul nu striga. Deocamdată.

Wells ajunse în partea de nord a Străzii 47 și o luă la dreapta, croindu-și drum printre bărbații în costum care se grăbeau spre vest, spre sediul Morgan Stanley. Mai avea doar zece metri, dar nu se apropiase suficient. Precis că ținea detonatorul pe genunchi. Wells își băgă mâna sub haină și apucă pistolul.

Se uită peste umăr și văzu că polițiștii coborau din mașină. Începu să alerge spre autobuz.

Șase metri.

„Stai!” urlară polițiștii, dar claxonul asurzitor al dubitei UPS le acoperi glasurile. Acum îl vedea pe Khadri la volanul autobuzului gol: stătea drept și

își ținea capul sus, de parcă începuse deja să întrezărească Paradisul.

Trei metri.

*

Doar câteva secunde, își spuse Khadri. Se va face verde, va mai merge două străzi și odată ajuns în mijlocul pieței, pe Strada 45... Gata. Doar câteva secunde. Două cvartaluri. Detonatorul se afla tot la picioarele lui. Se ferea să-l atingă ca să nu fie tentat să-l folosească înainte de vreme. Voia ca totul să fie absolut perfect.

Apoi îl văzu pe bărbatul cu șapca Red Sox care alerga spre autobuz cu un pistol în mână.

Khadri strigă, un strigăt de furie animalică. Întinse mâna spre detonator...

Glonțul lui Wells îi pătrunse în piept și impactul îi deplasă trupul, care se izbi de portiera mașinii. Nu simți nicio durere, doar furie. Uriașă. Nu putea să le dea voie kafirilor să-i răpească și mândria asta. Încercă iar să apuce detonatorul care era atât de aproape. Dar Wells continua să înainteze și să tragă, și când deschise portiera și sări înăuntru, Khadri înțelese că fusese învins.

Wells se aplecă spre el și Khadri simți pe față răsuflarea lui fierbinte și scârboasă. Înțelese în sfârșit: Wells era îngerul morții. Încercă să nu-și piardă furia, dar îl cuprinse vântul întunericului și închise ochii. Un firicel de sânge i se scurse din colțul gurii. Pieptul i se cutremură de agonia ultimei clipe. Și muri.

*

Wells simți glonțul înainte să-l audă. Mușchii spatelui parcă-i explodaseră. Se răsuci și se prăbuși înainte. Peste Khadri. Polițiștii. Își făceau datoria. Voiau să-l prindă pe băiatul cel rău. Așa credeau. Nu. Trebuia să supraviețuiască. Luptase prea mult să rămână viu. Și își făcuse datoria. Atâția ani iroșiți departe, în sălbăticie. Încercă să-și ridice mâinile, să se predea, dar efortul era peste puterile lui.

Simțea sângele, sângele lui fierbinte și infectat care i se scurgea încet pe spate. Ultimul lui gând, în timp ce închidea ochii și lumea se întuneca, zbură spre Exley.

EPILOG

Exley se trezi. Genunchiul stâng o ardea de parcă un rechin i-ar fi sfârtecat jumătate din picior. Dar când deschise ochii, își văzu piciorul suspendat în aer. Era atârnat într-un ham. Era întinsă pe un pat de spital. Lângă ea stăteau două femei: una purta un halat alb de doctor, cealaltă o uniformă de asistentă. Amândouă aveau măști chirurgicale.

În timp ce-și revenea, durerea din picior se transformă în agonie. Firul electric din el o ardea cumplit și fiecare nerv din genunchi îi trimitea un semnal de suferință la creier:

— Doare, spuse ea și se înecă.

Dar nu o durea numai piciorul, ci tot corpul, îngrozitor. Deși abia se trezise, simțea o epuizare colosală, de parcă ar fi alergat zile întregi fără să se oprească. Își încleștă pumnii de durere și asistenta o mângâie pe braț, ocolind cu grijă perfuzia.

Doctorița se apropie de pat.

— Ați fost împușcată, spuse ea. Vă amintiți?

Acum Exley își aducea aminte:

— Da, pe coridor.

— Vreți puțină gheață?

Exley încuviință. Ca să vorbească trebuia să depună un efort supraomenesc, iar gura îi era cumplit de uscată. Cu mâna ei înmănușată, asistenta îi strecură în gură un cub de gheață. Exley îl supse, o bucățică rece de paradis. Începea să-și amintească mai multe, orele de așteptare în mașină, Wells care o striga...

— Ce s-a întâmplat?

Peste durere se aşternu panica. Wells. Unde era Wells? Ultima imagine cu el, când se apleca deasupra ei pe coridorul galben şi murdar.

— Puteţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră? o întrebă doctoriţa.

— Jen. Exley.

Doctoriţa încuviinţă.

— Numele meu este Thompson. Julie. Am veşti bune pentru dumneavoastră, doamnă Exley. Au venit în vizită copiii dumneavoastră.

— Unde mă aflu? zise ea şi îşi linse buzele uscate.

— La Secţia de Boli Infecţioase de la Spitalul Bellevue din New York. Sunteţi aici de peste şaisprezece ore. Vrem să ne asigurăm că nu mai sunteţi contagioasă înainte să-i aducem pe David şi Jessica.

Când auzi din nou numelor copiilor ei, Exley simţi cum o cuprinde un val ciudat de amărăciune. Nu trebuiau s-o vadă aşa. Fusese în pragul morţii şi gata-gata să-i părăsească pentru totdeauna. Lipsise şi aşa prea multă vreme de lângă ei. Medicamentele, durerea şi ruşinea i se amestecau în minte şi lacrimi fierbinţi începură să-i curgă pe obraji. Doctoriţa – Exley uitase cum o cheamă – îşi scoase mănuşa şi-i puse mâna rece pe frunte.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, spuse ea. Aţi fost contaminată cu ceva periculos, dar se pare că aţi ajuns aici la timp. O să-i vedeţi mâine. Probabil.

Exley îşi aminti iar de Wells:

— Unde e John?

Doctoriţa se uită la asistentă:

— E şi el aici. E foarte bolnav.

Foarte bolnav. Exley închise ochii.

— Ştiu că aveţi dureri mari, spuse doctoriţa. Trebuie să avem grijă ce medicamente vă administrăm, dar dacă durerea este insuportabilă, vă rog să ne spuneţi. Când vă veţi simţi mai bine,

vor veni o mulțime de oameni care vor să vă pună întrebări. Și să vă mulțumească. Între timp, încercați să dormiți. Vă rog.

*

Ziua următoare trecu ca prin vis. Exley se trezea, apoi se cufunda din nou în somn, iar asistentele îi redozau medicația. Doctorii îi lăsară pe copiii și pe mama ei s-o viziteze și bucuria revederii lor îi șterse rușinea din suflet. Era atât de fericită că-i văzuse. Citise pe fețele lor că erau șocați să vadă cum arăta. Efortul pe care îl făceau să-i zâmbească o obosea îngrozitor. Adormi imediat ce se închise ușa în urma lor.

*

Când se trezi din nou, lângă patul ei stătea Shafer.

— Ellis, bolborosi ea.

Pentru prima oară de când era în spital simți o undă de energie, deși genunchiul o durea atât de tare, încât avea senzația că i l-a smuls cineva.

— Jennifer...

Nu i se mai întâmplase să nu reușească să se exprime. Își tot freca mâinile și umbla de colo-colo prin cameră pe picioarele lui de păianjen.

— Ce s-a întâmplat acolo? zise ea. Nu-mi spune nimeni nimic.

— Ai reușit, Jennifer. În al doisprezecelea ceas, dar ai reușit. Tu și cu Wells.

— Ce înseamnă că sunt contagioasă?

— Probabil că n-ar trebui să-ți spun asta tocmai eu, dar Wells te-a infectat cu ciumă.

Ciumă? Exley tresări, îngrozită. Shafer o mângâie pe umăr.

— Acum le-am rezolvat pe toate. Cred că am reușit să-i localizăm pe toți cei care au fost contaminați. Și aici, și în Canada.

În Canada? Dar Exley se hotărî să nu întrebe nimic.

— Trebuie să-l văd, Ellis.

— Nu e într-o formă prea bună, spuse Shafer. A fost expus mai mult decât tine și l-au împușcat în spate.

— Cine, Khadri?

— Nu, poliția. Pe fața lui Shafer trecu o umbră de zâmbet. La sfârșit lucrurile au luat o întorsătură urâtă, dar până la urmă s-a dovedit că a fost mai bine așa. Băiatul nostru e un erou și tu ești o eroină! Săptămâna viitoare vă vizitează Președintele. Între timp Duto se umflă în pene, iar eu îl las să-și facă mendrele.

Auzind numele lui Duto, Exley se enervă cumplit, dar îi trecu destul de repede. Era prea obosită. Shafer îi citea gândurile:

— Nu-ți risipi energia, Jennifer. Dacă nu va fi el, va fi altul.

— Doar nu vrei să spui că... Ellis...

În ceața din mintea ei se hotărâse să renunțe la picior, numai să trăiască Wells. Sau la amândouă picioarele. Bineînțeles. Cine naiba are nevoie de picioare?

— Nu vreau să te mint. Doctorii spun că are cincizeci la sută șanse să supraviețuiască. Dar azi se simte mai bine.

*

A doua zi de dimineață se simți mult mai întremată și le ceru s-o ducă la el. Nu erau de acord, dar ea insistă. Așa că au dus-o cu tot cu pat într-o cameră păzită de patru polițiști din New York îmbrăcați în uniforme albastre de gală, cu mănuși albe. Era o gardă de onoare.

Wells era culcat pe o parte, cu o perfuzie în braț și cu tuburi de oxigen în nări, iar de sub cearșaf ieșea un cateter. Era palid și epuizat, respira slab, dar bipurile regulate ale monitorului de puls și ale oximetrului o liniștiră pe Exley.

— Știu că nu arată prea grozav, dar acum e mult mai bine decât înainte, spuse Thompson. Încearcă mereu să spună ceva. Sperăm că-și va recăpăta cunoștința astăzi.

Wells tresări și oftă.

— Puteți să mă duceți mai aproape? întrebă Exley.

*

Wells se afla lângă un zgârie-nori strălucitor de alb. Nu mai văzuse unul atât de înalt. Zidurile lui de marmură păreau că nu se mai sfârșesc. Tânjea să intre în el, deși nu-și dădea seama de ce. Ceva îl împiedica și nu putea să se împotrivească. Era prea obosit ca să mai lupte. Căută cu privirea o intrare, dar clădirea nu avea uși sau ferestre. Doar o sonerie. Apăsă pe buton. Soneria începu să emită bipuri și în fața lui se materializă un bărbat într-un sacou albastru, cu o mască chirurgicală pe față.

Vă rog, spuse Wells fără cuvinte, dar era sigur că bărbatul înțelege.

Bărbatul arată cu mâna spre centura lui Wells, de care atârnavă vreo douăsprezece pistoale: Makarovuri, pistoale de calibru 45, Glockuri, chiar și două revolvere vechi. În timp ce se uita la ele, armele începură să se metamorfozeze... Sunt vii, se gândi el. Nu mai văzuse arme vii, dar nimic nu-l mai mira.

Aruncă-le, îi spuse omul-idee.

Nu pot, îi răspunse Wells. Privi în jos: la picioarele lui era o prăpastie uriașă plină de oameni, macarale și excavatoare care construiau un Oraș de Neon^[26]. Nu știi cum e acolo jos.

Aruncă-le, zise iar bărbatul. În spatele lui, gigantul de marmură își pierduse strălucirea și începea să dispară. Wells încercă disperat să-l înșface pe omul în sacou albastru, dar el ridică un deget, un singur deget și pe Wells îl inundă o durere sfâșietoare în spate, care iradia spre umeri și se împrăștia în tot corpul.

Wells se uită în sus. Gigantul aproape dispăruse. Știa că nu poate intra în el dacă nu scapă de arme. Încercă să le desprindă, dar nu reuși. Îi intraseră în piele, ca niște lipitori.

Clădirea dispăru. Bărbatul dădea din cap și-i făcea semn cu mâna, furios. Wells se prăbuși.

*

Căzu pe spate pe pământul tare, pietros. Orașul de neon dispăruse și deasupra lui cerul era întunecat. Wells închise ochii și zări stele, dar foarte neclar, de parcă erau niște bieți licurici. Se uita la propriul lui creier printr-un strat gros de tifon. Și iar simți o durere groaznică în spate. Se uită din nou la stele. Străluceau stins, prea stins. Nu erau ca stelele din Afganistan.

Afganistan.

Când înțelese ce însemna acest cuvânt, își aminti deodată tot, în cele mai mici amănunte: tot adevărul strălucitor și toxic ca în halucinația unui bolnav, numai că era cât se poate de real. Își aminti tot și gaura din spate îl durea îngrozitor, deși îi dădeau morfină sau fetanil sau ce naiba îi dădeau și...

...deschise ochii. Ea era acolo.

MULȚUMIRI

Nu aș fi reușit să scriu acest roman fără fratele meu David care m-a ajutat să concep povestea unui agent infiltrat în Al Qaeda și să imaginez diferite feluri în care s-o istorisesc. Și el este scriitor, dar când l-am întrebat dacă nu vrea să scrie el cartea, m-a îndemnat s-o scriu eu. Nu pot să-i mulțumesc îndeajuns pentru încurajările și pentru ideile pe care mi le-a oferit pe parcurs.

Le mulțumesc și...

Lui Ellen și lui Harry, părinții mei.

Lui Mark Tavani, un editor care chiar editează.

Lui Heather Schroder care i-a convins cumva pe cei de la Random House să semneze un contract cu mine, având în față doar trei capitole și un rezumat, și care mi-a insuflat încrederea (și responsabilitatea) să închei romanul, și lui Matthew Snyder care a folosit și niște trucuri asemănătoare în ceea ce privește drepturile de autor pentru ecranizarea romanului.

Lui Jonathan Karp, care a cumpărat imediat.

Lui Pilar Queen, Deirdre Silver, Andrew Ross Sorkin și Jennifer Vanderbes, care mi-au oferit cu amabilitate observațiile lor judicioase referitoare la manuscrisul meu în primă redactare.

Lui Dorian și lui Eric Nerenberg, care m-au dus pe Autostrada Buford.

Lui Douglas Olivant, Kelly Pippin și altor soldați și ofițeri, prea mulți ca să-i pot menționa pe toți, care mi-au povestit prin ce au trecut în timp ce

am luat masa cu ei la cantina lor militară din Bagdad și din Najaf.

Lui Zaineb Obeidi și tuturor translatorilor și șoferilor de la biroul ziarului (*New York Times*) din Bagdad și, în final...

Tuturor reporterilor de pe fronturile de luptă și tuturor fotografiilor de acolo care își riscă viețile în fiecare zi. Am lucrat împreună doar câteva luni, dar respectul meu pentru ei crește pe zi ce trece.

- ^[11] *Squad Automatic Weapon* (engl.). (N. tr.)
- ^[12] *Emergency Proof of Identity* (engl.). (N. tr.)
- ^[13] Jurnalist de televiziune celebru; actualmente lucrează la departamentul de știri al postului NBC. (N. tr.)
- ^[14] Delta, detașament al Forțelor Speciale al armatei Statelor Unite, una dintre unitățile principale pentru operațiuni antiteroriste în afara granițelor SUA. (N. tr.)
- ^[15] În engleză în original *Homecoming King*: ceremonie anuală tradițională în America, ce se desfășoară de obicei la sfârșitul lui septembrie sau în octombrie, dedicată întoarcerii acasă a unor foști elevi ai liceului, colegiului etc. (N. tr.)
- ^[16] Centrul Integrat pentru Amenințări Teroriste (engl.) (N.tr.)
- ^[17] Serviciul secret egiptean. (N. tr.)
- ^[18] Obiect de îmbrăcăminte purtat de femeile musulmane din Afganistan, Pakistan, India etc., care acoperă celelalte haine și, la nevoie, și capul. (N. tr.)
- ^[19] Slavă lui Dumnezeu, Domnul Lumilor / Milosul, Milostivul... (*Coranul*, Ed. Kriterion, București, 2002; toate traduceriile versurilor din Coran provin din această ediție.) (N. tr.)
- ^[10] În arabă, cel care acoperă sau ascunde adevărul, adică necredinciosul, păgânul. (N. tr.)
- ^[11] Ceremonie religioasă evreiască în onoarea băieților care împlinesc 13 ani, un eveniment social important. (N. tr.)
- ^[12] Abreviere pentru *ammonium nitrate/fuel oil*, adică „azotat de amoniu/motorină”, un amestec exploziv folosit în minerit. (N. tr.)
- ^[13] Fără greutate, fără efort, cu succes (engl.). (N. tr.)
- ^[14] Cruciat. (N. tr.)
- ^[15] „Who let the dogs out”: „Cine a dat drumul la câini?”, o melodie pop interpretată de formația Baha Men. (N. tr.)
- ^[16] RPG: Rocket-propelled Grenade, aruncător de grenade. (N.tr.)
- ^[17] 8 Mile Road: autostradă în zona Detroit, Michigan. (N.tr.)
- ^[18] ETA: *Estimated Time of Arrival*, adică ora aproximativă a sosirii (engl.) (N. tr.)
- ^[19] „Cum te cheamă?” (sp.). (N. tr.)
- ^[20] Vizuina iepurelui: referire la *Alice în Țara minunilor* de Lewis Carroll, Cap. I, „În vizuina iepurelui”. (N. tr.)
- ^[21] Birou de copiere a documentelor al companiei Federal Express. (N. tr.)

- ^[22] Traficanții de carne vie. (N. tr.)
- ^[23] *Be On the Look Out*: Fiți atenți. (N. tr.)
- ^[24] SWAT: joc video. (N. tr.)
- ^[25] *Polymerase Chain Reaction* (engl.). (N. tr.)
- ^[26] Referire la filmul SF *Neon City*: un oraș în care domnesc pacea și armonia. (N. tr.)

CUPRINS

PROLOG

Câmpia Shamali, la nord de Kabul,
Afganistan
U.S.S. Starker, Oceanul Atlantic
Langley, Virginia

PARTEA ÎNȚĂI

1
2
3
4
5

Partea a doua

6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18

EPILOG

MULȚUMIRI

Table of Contents

PROLOG	6
Câmpia Shamali, la nord de Kabul, Afganistan	7
U.S.S. Starker, Oceanul Atlantic	15
Langley, Virginia	30
PARTEA ÎNTÂI	32
1	33
2	55
3	78
4	101
5	129
Partea a doua	162
6	163
7	191
8	214
9	230
10	262
11	294
12	312
13	326
14	335
15	348
16	362
17	374
18	391
EPILOG	405
MULȚUMIRI	411